

FATMA ŞAMATA

ALTI *Saniye*

2. BASKI

YOK ETMEK İSTİYORDUM. ~~BİR ŞEYLERİ.~~ *HAYIR* HER ŞEYİ.

Ekin, yıllar önce yaşadığı şehre yüksek lisans eğitimi için geri döner fakat şehrin üzerinde kara bulutlar dolaşmaktadır.

Çalıştığı mağazanın genç bir adam tarafından izlendiğini fark eden Ekin, olacıklardan habersizdir. Art arda meydana gelen cinayetler, seri katil şüphesini doğururken mağazanın müdürünün ölümünden sonra oklar Ekin'i gösterir.

Cinayetin peşine düşen Komiser Murat Karayel'e masumiyetini ispatlamaya çalışan Ekin, kendini geçmişle geleceğin karmaşasının ortasında bulur. Ekin'in tek bildiği, katilin gözlerinin içine daha önce baktığıdır.

Geçmişin izleri, yerini gelecekteki kan izlerine bırakırken Ekin küçük intikamların peşinden koşar, Komiser Murat adaleti kovalar ve Poyraz kan izlerini silmeye çalışırken yağmur dansı yapar.

“TENİNE DEĞEN

yağmuru sev,

EKİN.”

“TENİNE DEĞEN

yağmur damlası

OLACAĞIM.”

ALTI

Sarıye

“TENİNE DEĞEN
yağmuru sev,
EKİN. TENİNE DEĞEN
yağmur damlası
OLACAĞIM.”

YAYIN NO: 2615
MİLENYUM: 142

ALTI SANİYE
Fatma Şamata

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Zeynep Karadeniz
Kapak İllüstrasyonu: Sena Tılgar
Kapak Uygulama: Aslıhan Kopuz / ArtSU
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

2. Basım: Temmuz 2025
1. Basım: Mayıs 2025
ISBN: 978-625-6205-94-9
Sertifika No: 43949

Düzenleme
Ny.ozlem

Fatma Şamata © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

FATMA ŞAMATA

ALTI *Saniye*

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Kitapta karanlık ve tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Lütfen, bunun bilincinde olarak okuyun.

İnsanın geçmişi, gelecekte kötü biri
olup olmayacağını belirler mi?

GİRİŞ

*Geçmiş sizi darağacına çıkarırken
gelecek urganı boynunuza sarandır.*

Hiç kötü biri olmayı hak ettiğini düşündüğün oldu mu?

Benim oldu.

Anlatmama izin ver...

BÖLÜM 1

19 Yıl Önce

Boğazımdan yükselen hırıltılı nefesler bulunduğum dar odayı doldururken ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Beş yaşında bir çocuk için fazla yorgun olan gözlerim odamın kapısında idi. Bunu bana parktaki bir anne söylemişti. Yoksa yorgun gözlerin ne demek olduğuyla ilgili pek bir şey bildiğim söylenemezdi.

Karnımdan yükselen sesleri bastırabilecekmiş gibi üst üste birkaç kez yutkunarak kapıyı izlemeye devam ettim. Kapıyı izledikçe ve zaman geçtikçe nefeslerim sıklaşmaya başladığında gözlerimin doluşuna engel olamadım.

Yükselen hıçkırıklarımı bastırabilecekmiş gibi ellerimi ağzımın üstüne kapatarak kapıyı izlemeye devam ettim. Korku bütün bedenimi sarmış, beni yatağımın üzerinde sarsmaya başlamıştı.

Çarpan kapının sesini duyduğumda hıçkırıklarım ânında kesildi ve bakışlarım kapıya yoğunlaştı. Şimdi çıt çıkarmıyor, tek damla gözyaşı dökmüyordum.

Eğer gözyaşı dökersem ve o bunu görürse, çok daha fazla gözyaşı dökerdim.

Odanın dışından yükselen annemin topuklu ayakkabılarının sesi şimdiden canımı yakmaya başlamıştı. Annem odamın kapısının kul-puna dokundu, kulpu indirdi ve kapıyı yavaşça açtı. Kafasını içeriye uzattığında yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

“Oğlum.” Kapıyı itip içeri girdi ve bana yaklaşmaya başladı. “Sen hâlâ uyumadın mı?”

“Bu gece de gidecek misin, anne?”

Annem kısa saçlarını okşarken gülümsedi. “Her gece gittiğim gibi gideceğim.”

"Bu gece gitmesen olmaz mı, anne?"

Annem kırmızıya boyadığı dudaklarını ıslatırken kafasını iki yana salladı. "Anlaşmamızı unuttun mu?" Elini çeneme uzattı ve çenemi tutup hafifçe sıktı. "Hava karardığında anne gider, baba kalır."

"Anne gitmesin, baba kalmasın."

Annem söylediklerimi duymazdan gelip gülümseyerek alnıma öpücük bıraktı ve yorganımı kenarından tutup çekti. "Hadi oğlum, şimdi uyku vakti. Güneş doğduğunda seni uyandırmak için burada olacağım."

Yorganın altına girerken bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama ona tek kelime edemedim. Çünkü kelimelerimin bir anlamı yoktu. Her gece aynı konuşmayı yapmamızın hiçbir önemi yoktu.

Anne giderdi.

Baba kalırdı.

Anne gelmezdi.

Baba sinirlenirdi.

Çocuk acı çekerdi.

Ruhsal bir acıdan bahsetmiyorum.

Günümüz

Ekin

Şiddetli yağmur gece vakti şehri sardığında ve kuru tek bir nokta bırakmadığında şemsiyemin altından şehri izliyordum. Şehrin merkezi her gün olduğu gibi bugün de kalabalıktı ve yağmura yakalanan insanlar birbirlerine çarparak kendilerine yağmurdan saklanacak bir yer arıyorlardı. Gece olduğu için etraftaki çoğu mekân kapalıydı ve açık olanların da kapasitesi çoktan dolmuştu.

Kaldırımın ucundaydım, ayakkabılarımın uçları kaldırımın dışında kalıyordu ve bir öne bir arkaya hareket ederek kendime heyecan yaratıyordum. Önümdeki çukurun içi çoktan şehrin pisliğini toplayan yağmur suyuyla dolmuştu. Eğer düşersem ıslanmakla kalmayacaktım, pislenecektim de.

Çalıştığım bijuteri mağazası hemen ardımdaydı ve müdür kepenkleri indirirken burada değilmiş gibi davranıyordum. Bineceğim otobüs gelene kadar yardım için beni çağırmasa bugün için kendimi şanslı ilan edecektim.

Bijuteri mağazasında çalışmaya başlayalı yalnızca bir ay olmuştu ve diğer çalışanlarla pek anlaşılabildiğim söylenemezdi. Bu yüzden mağaza müdürü tarafından da sevilmediğimi, sırf bu yüzden daha fazla işi sırtlandığımı düşünüyordum. Her an işten çıkarılabilirdim.

İşle ilgili negatif düşüncelerimi kafamın içinden atabilecekmiş gibi başımı iki yana hızlıca sallayarak burnumu kırıştırdım.

Negatifi çağırma, Ekin.

Kafamı yerdeki su birikintisinden kaldırıp karşıya doğru baktığımda, eski telefon kulübesinin yanında dikilip doğrudan bana bakan genç bir erkekle göz göze geldim.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında olmasına rağmen bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Gözlerini

bir kez bile kırpmamış, ona bakışlarımla karşılık vermemden rahatsız olmamıştı.

Acaba gerçekten bana mı bakıyordu?

Kafamı çevirip ardıma baktım. Kapanmak üzere olan bijuteriden son anda aldığı kolyeleri arkadaşına gösteren genç bir kız vardı.

Kafamı çevirip yeniden genç adama doğru baktığımda onun orada olmadığını gördüm.

Gözlerimi kapatıp sıktım ve açtım. Genç adam sanki orada hiç var olmamıştı.

Bineceğim otobüs önümde durduğunda telefon kulübesine ve etrafına daha fazla bakamadım. Otobüse bindim ve kartımı okutarak orta kısımda, her zaman oturduğum cam kenarındaki koltuğun boş olduğunu gördüm. Koltuğa oturup kafamı cama doğru çevirdiğimde ise varlığından şüphe ettiğim genç adamı yeniden telefon kulübesinin yanında, yağmurun altında gördüm.

Bu kez göz göze olduğumuza emindim.

Bana bakıyordu.

Karanlık ve şiddetli yağmur yüzünden sadece gözlerini görebiliyor, bana baktığını seçebiliyordum ama evet, oradaydı işte ve benimle göz gözeydi.

Otobüs hareket ettiğinde ve yaklaşık yarım saatlik yolculuğum başladığında onunla daha fazla göz teması kuramadım.

Şehre taşınalı yalnızca altı ay olmuştu, beni tanıyor olması imkânsızdı ki zaten gözlerinde tanıdık hiçbir şey görememiştim.

Belki de ona baktığım için dikkatini çekmiştim ve o yüzden bakmaya başlamıştı. Arkamdaki genç kadına bakıyor olabilirdi.

Evet.

Negatifi çağırma, Ekin.

Altı ay önce yüksek lisans öğrenimim için şehir değiştirdiğimde şehrin bu denli karanlık görünebileceğini düşünmezdim. Şimdi her yer karanlık, ıslak ve ürkütücüydü. Kendimi kısa bir an korku filminden fırlamış gibi hissetmişim.

Altı aydır bu kalabalık, yabancı olduğu kadar tanıdık ve samimiyetten uzak şehirdeydim. Tek bir arkadaş dahi edinmemiştim. Ne kalabalık sınıfımda ne yurt harcıma ve tek öğünden oluşan yemeğime anca yeten part-time işimde ne de kalabalık şehrin herhangi bir yerinde...

Galiba insanların dikkatini çeken, konuşmak ya da arkadaş olmak isteyecekleri bir tip değildim.

En azından bu şehir bana bu hissi veriyordu ve bu histen nefret ediyordum.

Çok eskiden, babamın bu şehirde görev yaptığı kısa bir zaman diliminde bu şehirde yaşamıştım ama buradaki yaşanmışlıklarım çoktan hafızamdan silinmişti. En azından çoğu.

Her neyse.

Yüksek lisans öğrenimim bittiğinde ilk işim yurt dışında bir iş bulmak olacaktı ve bu soğuk şehirden de beni sevmeyen insanların da kurtulacaktım.

Dil okuyordum ve tek bir dil üzerine eğitim almama rağmen kendimi geliştirme hevesim sayesinde toplamda sekiz dil öğrenmiştim. Annem her seferinde Sümerce öğrenmemin bana bir katkısı olmayacağını iddia edip benimle alay etse de sorun değildi. Yedi dil biliyorum demektense sekiz dil biliyorum demek çok daha iyiydi.

Kazı çalışmalarına katılarak binlerce yıllık yazıtları okuyup on binlerce dolar kazandığımda da aynı şeyi söyleyecek miydi bakalım.

Şehrin neredeyse bir ucundaki yurduma en yakın durakta indiğimde yağmur hâlâ yağmaya devam ediyordu. Şemsiyem yalnızca saçlarımı koruyordu. Yağmurun şiddeti yüzünden bacaklarım çoktan sırlıklam olmuştu.

Yurda gitmek için geçtiğim ara sokakların birinde meyhane vardı ve sarhoşlar her gece yüksek seste melankolik şarkılar haykırıyorlardı.

Sarhoşlarla göz teması kurmadan sokağı geçtim ve yurda ulaştım. Yurdun önünde durup demir kapısının açılması için ziline

bastım. Güvenlik görevlisi birkaç dakika içinde gelir, kapıyı açar, kartıma bakar ve beni içeri alırdı.

Çalıştığım için gece saat on ikiden sonra yurda girme hakkım vardı. Normalde saat on birden sonra giriş yasaktı. Çalıştığım bi-juteri şehrin merkezinde olduğu için çok geç kapanıyordu ve ben başka bir iş bulamamıştım.

Zile basmamın üzerinden üç dakika geçmişti ama güvenlik görevlisi hâlâ kapıyı açmamıştı. Arayıp bana kapıyı açmasını isteyebilecek kadar samimi bir arkadaşım da olmadığı için zile bir daha bastım ama bu kez daha uzun tuttum.

Dakikalar geçti ama güvenlik görevlisi gelip kapıyı açmadı. Telefonumu çıkarıp aradığımda otomatik sesli mesaj düştü.

“Mesai dışı aramalara yanıt vermiyorum. Mesai zamanı tekrar arayın.”

“Şaka mısın be adam,” diye homurdanarak rehberde oda arkadaşımın numarasını aramaya başladım. Onu daha önce hiç aramamıştım, yüz yüze geldiğimizde bile tek kelimedenden öteye gitmemiştik ama şimdi bana kapıyı açması gerekiyordu. Üstelik benden nefret ederdi. Birbiriyle iletişim kurmayan iki rakiptik biz.

Eğer telefonu açmazsa gece uyurken saçlarını ders olsun diye kesmem gerekecekti.

Şaka.

Şaka şaka.

Oda arkadaşım Yeliz'i arayarak telefonu kulağıma yasladığımda açması zaman almıştı ama açmıştı işte.

“Efendim.”

Soğuk şey.

“Yeliz, yurdun dış kapısını bana açabilir misin? Güvenlik görevlisi bugün yağmurdan dolayı erken çıkmış işten sanırım.”

Sessizlik.

Uzun süren sessizlik.

“Yeliz?”

“Açamam,” diyerek telefonu suratıma kapattığında ağzım yarım açık kalakalmıştım.

O kıvrıkcık, uzun saçlarını gerçekten kesecektim!

Bu yağmurda dışarıda kalacak hâlim yoktu. Bu yüzden dış kapıya vurmaya, ses çıkarmaya başladım. Böylece biri sesimi duyar ve bana acıyıp kapıyı açardı.

Ama sorun şurada başlıyordu: Dış kapı ile bina arasında dev bir bahçe vardı ve bu yağmurda sesimin binanın içine gitmesi çok zordu.

Yağmurun altında yarım saatten fazla zaman geçirdim ve kimseye sesimi duyuramadım. Hava durumuna göre yağmur sabaha kadar devam edecekti. Kendime sığınacak bir yer bulamazsam sabaha burada ölümü bulabilirlerdi ve o zaman aptal Yeliz kapıyı açmadığına pişman olabilirdi.

Belki öldükten sonra kötü ruh olup onu geceleri rahatsız ederdim ve aklı başına gelirdi.

Yurdun uzun duvarlarına baktım. Yakınlardaki erkek yurdunda kalan erkekler eskiden duvarlardan atlayıp yurttaki kızların odalarında kaldıkları için duvarların üstüne resmen kat çıkmışlardı.

1.68 boyumla duvara tırmanmam imkânsızdı yani.

Gözlerim demir kapının tepesine doğru yükseldi. Üstündeki sivri çıkıntılar ve elektrikli teller yüzünden kapıya tırmanıp üstünden atlamak imkân dâhilinde bile değildi.

“Allah belanızı versin,” diye en içten bedduamı ederek demir kapının önünden ayrıldım ve geçtiğim sokakları geri yürüdüm.

Sabaha kadar altı sokak gerideki bir kafede oturabilir, çalışabilirdim. Fakat bugün kazandığım bütün parayı harcamam gerekebilirdi.

Kafenin önünde durduğumda içerisinde biraz kalabalık olduğunu gördüm. Sabah dörde kadar açıktı, yurttan çıkış sabah altıdaydı. İki saati dışarıda geçirmem gerekecekti.

Olsun.

En azından yurda girdiğimde Yeliz hâlâ uyuyor olacaktı ve saçlarını kesebilecektim.

Kafeden içeri girip kendime en sakın köşesinde bir yer buldum. Sıcak bir kahve söyleyerek çantamdaki kitapları çıkardım ve çalışmaya başladım.

Yeliz'le aynı bölümde okuyorduk ve o sırf yüksek notlarla mezun olabilmek için dersleri tekrar alıyordu. Sınıfın en yüksek notlarına sahip olup bölümü birincilikle bitirmek istiyordu ama başına bela diye ben gelmişim.

Ups!

Ezelden beri çalışkandım, notlarım hep yüksekti. Ne kadar çok çalışırsan o kadar yüksek notların olurdu. Benden az çalışıyor olması benim sorunum değildi ama benden nefret edip kapıyı açmaması benim sorunumdu ve saçlarını kesecektim.

Yeliz'in saçlarını bir süreliğine düşünmeyi bırakıp çalışmaya ve kahvemi yudumlamaya devam ettim. Sabah dörde kadar her şey iyiydi, ıslanan yerlerim kurumuş ve ısınmışım. Sabah dörtten sonra ise yağmurun şiddeti azalmıştı, hafif hafif yağıyordu.

“Kapatıyoruz,” dedi kırklı yaşlarındaki kafe sahibi Ahmet abi. Buraya birçok kez daha gelmiş, sabahlamıştım. Bu yüzden birbirimize yabancı sayılmazdık. “Bugün çok çalıştın.”

“Oda arkadaşım sağ olsun,” diyerek kitaplarımı toplamaya başladım. “Beni çok sevdiği için yurdun kapısını açmayarak çalışmamı sağladı.”

“O kıza nasıl katlanıyorsun, bilmiyorum,” diyerek güldü. “Onun kadar somurtan başka bir kız daha görmedim. Gencecik yaşında hayata ne kadar öfke dolu.”

“Gidince öfkesini katlamayı planlıyorum.”

Kitapları çantama sıkıştırdığım sırada kafenin kapısı gıcırdayarak aralandı ve kafe sahibi Ahmet abiyle aynı anda kafamız oraya döndü.

Kafasında kapüşonuyla sırlıslıklam bir hâlde içeri giren genç adam, hâinden epey rahatsız görünüyordu.

“Ahmet abi,” diyerek kapüşonunu indirdi ve ıslak saçlarını karıştırmaya başladı. Öyle çok ıslanmıştı ki kapüşonu bile saçlarını koruyamamıştı. “Şurada iki dakika ısınsam?”

“Kapatıyordum be oğlum.” Yine de kapattığı elektrikli sobayı yaktı. “Hadi geç, hemen ısın. Giderken de şu şallardan birini al, öğleden sonra bırakırsın.”

Genç adam, Ahmet abiye gülümseyerek sobanın dibine geçti ve ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalıştı.

Sanırım erkek yurdunda kalıyordu. Gerçi öğrenci olmak için biraz büyük görünüyordu. En az yirmi altı. Belki de benim gibi yüksek lisans yapıyordu. Tıp okuyor da olabilirdi.

“Çay kaldı mı, Ahmet abi?”

“Kalır mı be oğlum, daha yeni döktüm, şansına küs.”

Genç adam burnunu kırıştırdığı sırada göz göze geldik. Ona bakarken çantamı toplamayı yarıda bırakmıştım ve nedenini bilmediğim bir şekilde onu izlemeye başlamıştım.

Göz göze gelince dudağının kenarı kıvrıldı. “Selam.”

“Selam,” diye yanıtlayarak Ahmet abiye bir saat kadar önce doldurduğum kahve dolu termosumu masadan alıp kaldırdım. “İstersen biraz kahve verebilirim, sıcak.”

Kaşları hafif kalkarken kuruyan dudaklarını çarçabuk ıslattı. “Çok güzel olur.” Elektrikli sobanın önünden ayrılıp masama yaklaştığında onun için kahveyi termosun kapak kısmına döktüm ve ona uzattım.

“Teşekkürler.” Kahveyi alıp içmeye başladı. Sıcak kahvenin ona ne kadar iyi geldiğini gördüğümde istemsiz mutlu oldum.

Siyah, ıslak saçları alnına dökülüyordu. Siyah saçlarına epey tezat olan kehribar gözlerinde lens olduğunu hemen fark edebilmişim çünkü ben de bazen lens kullanıyordum. Ben sadece gözlerimin farklı renklerde görünmesinden hoşlanıyordum ama onun neden kullandığını bilmiyordum. Gözleri bozuk da olabilirdi.

Teni buzu andırır gibi bembeyazdı. Kirpikleri gür ve kıvrımlı, burnu dümdüz ve biçimli. Kahveyi içtiği için dudakları hakkında bir şey söyleyemiyordum ama yüzüyle harika bir orantısı olduğunu söyleyebilirdim.

Uykusuz ve yorgundum. Gözüme mükemmel görünüyordu şu an için. Kendime geldiğimde, dinlendiğimde nasıl görünürdü, bilmiyordum ama çok hoş biriydi.

Kahveyi bitirip bardağı bana uzattı. “Çok iyi geldi, artık sana borçluyum.”

Borçlu olman hoşuma gider.

“Hayır, bana borcun yok.”

“Borçluyum,” diye ısrar ettiğinde sesinin tınısı hoşuma gitmeye başladı. Tok ve ahenkli. Meyhanede her gece şarkı çığıranlardan biri olsaydı eğer bundan memnun olurdum. “Sana kahve ısmarlamazsam gözüme uyku girmez.”

Bundan bir ihtiyaçmış gibi bahsetmesi hoşuma gidince güldüm. Ben gülünce o da rahat bir nefes alabilmiş gibi gülerek karşılık verdi.

“Tamam, bir dahaki sefere kahveyi ısmarlayan sen olacaksın.” Çantamı toplayıp omzuma astım. “Bir dahaki yağmura ne dersin?”

Bundan keyif alır gibi gülerken kafasını usulca salladı. “Bir dahaki yağmurda seni burada bekleyeceğim o hâlde.”

Kafamı sallayarak yanından geçtim ve kafenin dış kapısına doğru yürümeye başladım. Kafeden çıkacağım sırada arkamdan bağırdı: “Mikail, sana yağmur için ettiğim bütün küfürleri unut. En yakın zamanda, en şiddetli yağmurunu yağdırmanı istiyorum. Hadi koçum, göster marifetini.”

Kapıdan çıkmadan önce dönüp ona baktığımda güldüğünü gördüm. “Çarpılınca gelemeyen pişmanlık hissi.”

Kafeden çıkıp birkaç sokağı geçince ancak adını öğrenmediğimi fark ettim. Sanırım bir daha görüşmek için gerçekten yağmuru beklemekten başka çaremiz yoktu.

Yüzümde garip bir sırıtışla yurdun önüne vardığımda hava hâlâ aydınlanmamıştı. Saat sabah altı olduğunda güvenlik görevlisi geldi. Ona attığım ölümcül bakışlardan benimle göz teması kurmayarak kaçıyordu.

Yurda girer girmez sıcak bir duş alıp yatmanın hayalini kursam bile bir önceliğim vardı.

Odaya girdim, eşyalarımı bıraktım ve Yeliz'in masasındaki makası elime aldım. Oda arkadaşımın yanı başında dikildiğimde her şeyden habersiz mışıl mışıl uyuyordu.

“Bunu sen istedin.”

Bağladığı kıvrırcık saçlarını toka kısmından tuttum ve saçlarını keskin makasın arasına aldım.

Saçını kestim.

Kestiğim kısmı hiç var olmamış gibi alıp çöp kutusuna attım ve uyku ilacı yüzünden huzurlu bir şekilde uyuyan Yeliz'i kısa saçlarıyla baş başa bırakıp duşa girdim.

Şimdi istediği kadar çığlık atıp zırlayabilirdi.

Zaten sevilmiyordum, biraz daha sevilmesem benim için sorun olmazdı.

Sıcak duşun ardından yatağıma girip derin uykumun tadını çıkarmaya başladım. Yeliz'in çığlığına kadar huzurlu bir uyku uyuyabilir, sonra hazırlanıp derse gidebilirdim.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 2

18 Yıl Önce

*A*ltıncı yaş günüm için dev pastamın önüne oturtulduğumda dudaklarımda zoraki bir gülümseme vardı. Eğer gülümsemezsem gecenin sonunda hediyemin ne olacağını biliyordum.

“Hadi üfle, oğlum,” dedi annem abartılı bir sevinçle. “Dilek dilemeyi unutma ama.”

Gözlerini annemin üzerinden ayırmayan babama döndü bakışlarım. Direkt büyük bir hayranlıkla annemi izliyordu ama annem odaya girdiğinden beri ona bir kez bile bakmamıştı.

“Dileğim...” diye mırıldandığımda annem hemen araya girdi: “Sesli değil, içinden söyleyeceksin. Eğer duyarsak kabul olmaz, oğlum.”

Yorgun gözlerimi babamdan alıp anneme çevirdim. Saçlarını siyahıya kırmızıya boyamıştı. Geçen gün televizyonda izlediğim Deniz Kızı çizgi filmindeki kızı andırıyordu. Onun kadar güzeldi ama onun kadar sevgi dolu değildi.

Anneme, “Dilek dilemek istemiyorum,” dediğimde kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Bu gece gitmezsen dilek dilemiş kadar olacağım, anne.”

Annemin ve babamın bakışları aynı anda sertleşince aldığım nefes boğazımda kaldı. Daha önce hiç babamın yanındayken annemden kalmasını istememiştim. Bedelinin ne olacağını bilmiyordum.

“Kurallarımız var, oğlum,” diyerek üzerime eğildi annem ve siyah saçlarımdan arasına bir öpücük bıraktı. Artık saçlarımız aynı renkte değildi ve sanki artık onun daha az oğluydum. “Bu kural sen büyüyene kadar geçerli olacak.”

“Ben büyüyünce ne olacak?”

"Yeni bir kural gelecek."

"Ne kuralı."

Annem kulağıma eğildi ve fısıldadı: "Anne bir gece çıkacak ve bir daha hiç geri gelmeyecek."

İçimde büyüyen korku, diğer bütün korkularımın mimarı olurken babamın öfkeli gözleriyle karşı karşıya kaldım.

Annem geri çekildi, mutlu doğum günü şarkısını mırıldanmaya başladı: "İyi ki doğdun, oğlum..."

Babam fotoğraf makinesini çıkarıp fotoğraflarımı çekerken her fotoğrafkaresinde dudaklarımın aşağı doğru büküldüğünü, dolan gözlerimden yaşların aktığını, mumu üflemek için bile yeteri kadar nefesimin kalmadığını göremedi.

Göremediler.

Hayır.

Görmek istemediler.

Gözlerimi kapatıp sıktım. Buz kesen tenimden aşağı akan sıcak gözyaşımı hissettim ve dileğimi tuttum: Büyümek istemiyorum.

Koca pastanın ortasında kalan altı mumu üflemeye çalıştım ama nefesim yetmedi. Sonra uzun süredir nefesimi tuttuğumu fark ettim. Çünkü uzun süre nefes alamazsan bayılırdın. Gözlerimin yuvalarında döndüğünü ve kafamın doğum günü pastamın üstüne düştüğünü anımsıyordum.

Sonrası benim için karanlıktı ama hiçbir şey düşüncelerimden daha karanlık olamazdı.

Büyümek istemiyorum.

Annemin bir gün çıkıp bir daha geri gelmemesini istemiyorum.

Babamla yalnız kalmak istemiyorum.

Yeni başladığım anaokulundaki çocuklar gibi olmak istiyorum. Ailem onların aileleri gibi olsun. Beni sevsinler ama gerçekten sevsinler... Rol yapmasınlar. Birbirlerini sevsinler ama karşılıklı sevsinler.

Annem beni bırakmasın.

Babam, annem gitti diye öfkelenmesin.

Öfkesini benden çıkarmasın.

Hava sıcak olduğunda kısa kollu giyebileyim.

Kollarımı... Babamın, kıyafetlerimin saklayabileceği yerlerimde açtığı yaraları gizlemek zorunda kalmayayım.

Annem bazen üstümü çok kirlettiğimde kıyafetimi kirliye atıp yenisini giydirmek için çıkardığında ve vücudumdaki izleri gördüğünde altı saniye üzülp sonra hiç görmemiş gibi davranmasın.

Annem benim için sadece altı saniye üzülyordu.

Oysaki ben altı yaşındaydım ve kendimi bildim bileli onun altı saniyelik hüznünü acı çekerek yaşıyordum.

Eğer bir gün bana canımın yanıp yanmadığını sorarsa ona canım yanıyor, diyemezdim çünkü sadece altı saniye üzüldü.

Altı saniye üzüleceğine hiç üzülmessin.

Bir gün ben de üzülmeyeceğim.

Günümüz

Ekin

Bir yandan telefonda önümüzdeki günlerin hava durumuna bakarken bir yandan da çubuk kraker kemiriyordum. İşin kötüsü en erken yağmurun üç gün sonra görünmesi idi. Hâlâ kış mevsiminde sayılırdık, güneş bir görünüp bir kayboluyordu ama yağmur yağmıyor muydu? Genelde hava bulutlu görünse bile yağmur yağardı burada. Belki şansım dönerdi.

“Tekrar soruyorum.” Başımda dikilen yurt müdürüne kafamı kaldırıp bakmadan önce yarınki havanın yağmurlu olma ihtimaline baktım. *Yüzde otuz. Berbat. Kesin güneş açacak.*

“Yeliz’in saçını sen mi kestir, Ekin?”

Krakeri ağzıma atıp çiğnerken telefonu yatağın üstüne bıraktım ve yattığım yerde doğruldum. Şu an pek gevşek takılabileceğim durumda değildim ama içimden gevşek olmak geliyordu ve ben hep içimden geldiği gibi davranırdım.

“Size söyledim, benim bununla ilgim yok. Gece yurttan bile değildim, sabah yorgun argın gelip direkt uyudum ve sonra derse gittim. Uyandığımda Yeliz odada bile değildi.”

Odadaydı, hâlâ uyumaya devam ediyordu ama hiç sorun değildi.

“Odadaydım!” diye çığlık atan Yeliz, yurt müdürünün hemen yanındaydı ve ben sorguya çekilirken bana saldırmamak için kendini zor tutuyordu. “Uyuyordum ve sen ilaç aldığımı bildiğinden rahatça saçımı kestir, hiçbir şey yapmamış gibi uyudun ve ben uyanmadan derse gittin. Şimdi bana sakın masum kız ayaklarına yatma, herkes senin ne kadar şeytan olduğunu biliyor.”

Suratımda tek bir mimik hareket etmedi, dümdüz ona baktım. Hayır, psikopat ya da sosyopat değildim.

Sadece insanların cezasız kalmalarından hoşlanmıyordum.

Beni içeri alabilirdi, bana yardım edebilirdi ama o, zebani olmayı tercih etmişti. O hâlde ben de onun şeytanı olabilirdim.

“Çok fazla ilaç alıyorsun ve bence beni takıntı yaptın.” Yataktan kalkıp yorganımı düzeltmeye başladım. “Geçen gün annen daha fazla ilaç almaman konusunda seni uyarmamış mıydı? Dengenin şaştığını falan söylemişti diye hatırlıyorum. İki hafta önce aldığın ilaçlar yüzünden duşta yemek yiyip uyudun. Bunu yapan, saçını kesip suçu sevmediği oda arkadaşına da atabilir tabii.”

“Sarhoştum,” diye öne atılan Yeliz’e dönerek ters bir bakış attı yurt müdürü. Odada başka kimse olmadığı için dudağımın kenarını rahatça kıvırdım. Yeliz gördü ve bu durum daha çok gülmek istememe neden oldu.

“Dün gece ilacı mı alkolü mü fazla kaçırdın, Yeliz?” diye sordugumda yurt müdürü de ondan aynı cevabı bekliyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

Benim yaptığımı kanıtlayamazdı. Saçlar bile onun çöp kutusundan çıkmıştı, onun makasını kullanmıştım ve masasının üstüne bırakmıştım. Odada kamera yoktu, gören duyan yoktu. İspat edemezdi ve ben insanları manipüle edebilirdim.

“Bana inanmak zorundasınız. Bu şeytan benim saçımı kesti ve beni deli, sarhoş, sorunlu bir kız gibi gösterip gözünüzden düşürmeye çalışıyor.”

“İsterseniz ailesiyle görüşün, kızlarının ne kadar sorunlu olduğunu bir de onlar anlatsın size.” Telefonumu alıp odadan çıkmak için harekete geçtim. “Yapmadığım bir şey için suçlanmayı kabul etmiyorum. Ortada bir kanıt da olmadığına göre...” Kapının önünde durup gülümsedim ve odadan çıktım.

Yemekhaneye inene kadar bütün gözler üzerimdeydi. Beni gören bütün kızlar aralarında fısıldaşıyor, gözlerini büyüterek abartılı tepkiler veriyorlardı.

Her şeyi abartmakta üstlerine yoktu.

Yemekhanede boş masa bulamadığım için iki kızın oturduğu bir masaya oturmuştum ama ben gelince tepsilerini alıp kalkmışlardı.

Sorun değildi.

Tek başıma oturmak istiyordum.

Koca masada tek başıma yemek yerken dün girdiğim sınavın notlarının açıklanıp açıklanmadığına bakıyordum.

Arka masamdaki kızlar sağımın solumun belli olmadığından ve ne kadar tehlikeli göründüğümünden bahsediyorlardı. Neymiş, bir gün onların da saçlarını kesebilirmişim.

Kesebilirdim ama önce asabımı bozmaları gerekiyordu. Kimseye durduk yere zarar vermez, kimsenin canını sıkmazdım. Normalde gayet sevecen, güler yüzlü bir kızdım ama insanlar zebaniye dönüşünce şeytan olmadan duramıyordum.

Bence normal olan buydu.

Notların açıklandığını gördüğümde yüzümde bir sırıtış belirdi çünkü yine en yüksek notu ben almıştım. Yeliz ikinci sıradaydı, benden on dört puan geride. Kudurmak için bir sebebi daha olmuştu işte.

Yemeğimi yerken tepsisini sertçe masaya bırakan Yeliz'e gözlerimi çevirip bakmadım bile.

"Senin yaptığını biliyorum." Kısa saçlarına alaycı bir bakış atmak için gözlerimi kaldırdığımda karşımda sinirden köpürdüğüünü, hatta yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördüm. "Bu yaptığın cezasız kalmayacak, bunu sana ödeteceğim."

Telefonun ekranını açıp notları ona gösterdim. "Bak, sınav sonuçları açıklanmış. Bildiğim kadarıyla bu sınavda en yüksek notu alamazsan dersi boşu boşuna alttan almış olacaktın, değil mi?"

Başımı hafifçe yana eğerek gözlerimi kısıtığımında Yeliz çileden çıkmıştı. Aniden ayağa fırlayıp beni oturduğum sandalyede kısıtırmaya kalktı. Yolunu kestim. Hemen yanımdaki sandalyeyi ayağımla önüne çektiğiminde bunu beklemediği için sandalyeye takılmış ve yere düşmüştü.

Tepsimi alıp ayağa kalktım.

"Sana afiyet olsun."

Yemekhanenin kapısında yurt müdürünü gördüm, göz göze geldik. Tam o sırada Yeliz bacağımdan tutup beni geri çekmeye kalktı ve benim de tepsimdeki yemekleri üstüne dökmekten başka çarem kalmadı.

Dökmeyebilirdim tabii ama Yeliz benim bacağı mı tuttuğu için yaşadığım dengesizlikten dolayı kazara üstüne dökmüş gibi görünebileceğim bir fırsat yakalamışken neden dökmeyecektim ki?

Yeliz'in çılgılığı ve küfürleri yemekhaneyi inletirken yalandan yanına eğilmiş, özürler diliyordum. Üstüne dökülen patlıcanı, pilavı, yoğurdu parmak uçlarımla iteliyordum.

"Keşke bacağı mı tutmasaydın, Yeliz," diye en içten şekilde hayıflandığımda bana beni öldürecekmiş gibi bakmaya başlamıştı.

İşin sonunda yurt müdürü odalarımızı ayırmış ve Yeliz'e ihtar vermişti. Eğer bir olay daha çıkarırsa, sarhoş yakalanırsa ve aldığı ilaçlar yüzünden birilerinin üzerine suç atar ya da kendine zarar verecek olursa yurttan atılacaktı.

Ah...

Çok üzgünüm.

İşe gitmek için yurttan çıktığımda Yeliz toparlanıyordu. Bana tek kelime edememişti çünkü yurttan atılmak istemiyordu. Öfkeliydi, intikam alacaktı ama sorun değildi. Her daim, her şeye karşılık vermeye hazırlıklıydım.

Bana oldukça meşakkatli gelen yolu aşır işe vardığımda çalışanların gözleri üzerimdeydi. Her hareketimi açık arar gibi izliyorlar ve beni rahatsız etmeye çalışıyorlardı.

Onlara sahte güler yüzümle ve yüksek satışla karşılık veriyordum. Kovulamazdım, bu işe ve gelecek paraya ihtiyacım vardı. Eğer böyle bir ihtiyacım olmasaydı çoktan gözlerini oyup ellerine vermiştim.

Genç, kızıl saçları omuzlarına dökülen tatlı bir müşteri yanıma gelerek, "*Aşk taşı* anlamına gelen bir kolye arıyorum. Sizde bulunuyor mu acaba?" diye sorduğunda düzenlediğim kolyelerden elimi çekerek ona döndüm.

"Nasıl bir şeydi?"

Eli boynuna gitti. "Mor taştan ve minik kalp şeklinde gümüş bir kolye."

“Hatırladım,” diyerek gülümsedim ve onu mor taşlı kolyenin yanına götürdüm. “Çok şanslısınız.” Uzanıp kalan son kolyeyi aldım. “Bir tane kalmış.”

Genç kız kolyeyi elimden alırken gözleri dolunca kaşlarım merakla havalandı. “İyi misiniz?”

“İyiyim.” İçli içli ağlama evresine gelmeseydi iyi olduğuna inanabilirdim ama beyaz teni şimdiden kıpkırmızı kesilmişti. “Sevgilim yakın zamanda bana bu kolyeden almıştı ama kavga edince ona geri vermiştim. Sonra sevgilim kayboldu. Kolyeyi yüzüne fırlattığım için o kadar pişman oldum ki en azından anmak için aynısından almak istedim.”

Bu kalabalık şehirde birçok genç kaybolurdu, ya hiç bulunamazlar ya da ölü olarak bulunurlardı. Bu yüzden bu tatlı kızın içli içli ağlamasını anlayabiliyordum.

Sevgilisini bir daha göremeyecekti.

Uzanıp elini tuttum. “Bence bu kolyeyi alma.” Kızın ıslak gözleri şaşkınlıkla aralandı. “Sana yalnızca acı verecek.” Uzanıp kolyenin mor taşını tuttum. “Acın hafifleyince al bence, hem bu kolyenin stokları sık sık yenileniyor.”

Bir an duraksadı ve söylediklerimi düşünmeye başladı. Bunun ona ne kadar acı verdiğini gözlerinde görebiliyordum. Bu kolyenin boynundaki varlığını her hissettiğinde ona dokunacak ve kayıp sevgilisini hatırlayıp gözyaşlarına boğulacaktı. Acıların üzerine gidilmesini doğru bulmuyordum. Bence onları hafifletmek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıydık.

Çaba göstermeden ne var olan acılarımızdan ne de yenilerinden kurtulabilir, en ağır şekilde yaralanmaya devam ederdik. Yaraları bir yerden sarmaya başlamazsak da kanar, kanar ve kanardık. Ölene dek.

“Eğer yenilenmeyecek olursa bunu benim için saklar mısınız?”

Ona gülümserken kafamı onaylarcasına salladım. “Saklarım.”

Şeytan olmak da melek olmak da elimdeydi. Evet, birçok kişinin gözünde gerçek bir şeytandan farksızdım ama hak etmediklerini söyleyemezdim.

Her insana aynı davranmak, insan gibi davranılmayı hak edenler için haksızlık olurdu.

“Teşekkür ederim.” Aniden kollarını bedenime uzatıp bana sarılınca ne yapacağımı şaşırmıştım. Mor, aşk taşı denen kolye parmaklarımın arasında sallanıyordu ve diğer elim boşlukta kaskatı kesilmişti.

Duygusal bir insan olmakla suratsızın teki olmak arasında bir yerdeydim hep ve şimdi o çizginin üzerinde dolanıp duruyordum.

“İyi olacaksın.” Boşta olan elimi sırtına bastırdım ve hafifçe aşağı doğru hareket ettirdim. Tanımadığım bir insana ancak bu kadar yardımcı olabilirdim.

Kız, kolyeyi bana emanet eder gibi bir tavırla mağazadan çıkıp gittiğinde kapının girişinde durmuş, ardından bakıyordum. Kız gözden kaybolunca elimdeki aşk taşı anlamına gelen, asıl adı sugilit taşı olan kolyeyi gözümün önüne kaldırıp baktım.

“O kadar da güzel değilsin.”

Kolyeye bakarken aniden irkildim. Gözlerim kolyenin hizasında kalan telefon kulübesinin oraya kaydığında parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum kolye mermer zemine düştü.

Telefon kulübesine başını yaslamış, ellerini soğuktan korumak ister gibi ceplerine yerleştirmiş, sadece gözleri açıkta kalacak şekilde yüzünü atkıyla kapatmış olan genç adamı görünce parmak uçlarımdan uyuştüğünü hissettim.

Geçen gece olduğu gibi telefon kulübesinin orada bekliyor, biteriyi dikizliyordu.

O gece hiçbir şeyi yanlış görmemiştim.

Aramızda kırk sekiz adımlık mesafe vardı. Geçen ay otobüsü beklerken sıkılıp telefon kulübesine kadar yürümüş ve adımlarımı saymıştım.

Yine karanlıktı ama yağmur yağmıyordu. Bu kez gördüğüm-den şüphe etmeme neden olacak hiçbir şey yoktu. Simsiyah gözlerini bu kadar mesafeden bile çok rahat seçebiliyordum.

Göz göze geldiğimizi fark edince kafasını telefon kulübesinden çekti ve duruşunu dikleştirdi. Kafasını hafif öne doğru eğdiğinde

bakışları öyle sert, öyle korkutucu bir hâl almıştı ki aniden geriye doğru bir adım atmıştım.

Birine çarptım.

Gözlerim onun üzerinden zoraki alarak çarptığım kişiye dönerken, “Kusura bakmayın,” diye mırıldandım. Çarptığım kişinin bir müşteri olmasını çok isterdim ama müşteri olmaktan çok uzaktı. Mağaza müdürüydü ve bana bakışları hiç de dostane değildi.

“Kolye neden yerde, Ekin?”

“Düşürdüm.” Kolyeyi almak için eğilerek arkama döndüm. Elim kolyeyi almak için uzanıyordu ama gözlerim telefon kulübesinin oradaydı.

Gitmişti.

Hayal görmediğime emin miyiz?

Ben emin değilim de.

Kolyeyi çarçabuk alarak müdüre doğru döndüğümde bana hiç hoşnut bir şekilde bakmıyordu. Gözlerim yan yana dizilmiş diğer çalışanlara döndü. İki kız, biri erkekti ve yan yana gelince üçüz dingillere benziyorlardı.

Bazı zamanlar mağazanın en kalın zincirli kolyelerini alıp boğazlarına sarmak ve onların nefeslerini kesmek istiyordum. Elimdeki kolye bunun için çok uygundu, çok sağlam bir zinciri vardı. Eğer onlar yüzünden kovulacak olursam bu ihtimalden korksalar iyi ederlerdi.

Tükürür gibi bir sesle, “Kolye pislenmiş,” dedi mağaza müdürü. Dönüp düşürdüğüm yere baktığımda yeni basılmış çamurlu ayak izini gördüm. “Onu öylece rafa koyamazsın.”

“Temizlerim.” Gömleğimin kolunu çekiştirip taşın üstünü ovalamaya başladım. “Zaten temiz görünüyor, endişelenmeyin. Ben...”

“Zararı karşılayan gerek.” Artık parlayan sugilit taşının üstündeki gözlerim usulca mağaza müdürüne döndü. Bana üstten üstten bakıyor, tabiri caizse beni küçümsüyordu. “Onu satamam.”

“Kolyeyi satın mı almalıyım?”

Başını hafifçe salladı. “Ya da az önce onu satın almak için gelen müşteriye ulaşip zararı karşılayabilirsin. Belki cümlelerin bu kez bir müşteriyi satın almaktan vazgeçirmek üzerine olmaz, ne dersin Ekin?”

Suçumu kabullenircesine gözlerimi kaçırırken sertçe yutkundum. “Bu kolyeyi almak için bir günlük kazancımı vermem gerek.”

Mağaza müdürü genişçe gülümsedi. “Bu gece çıkışta paranı almak için beklemen gerekmeyecek demek, şanslı günündesin.”

Arkasına dönüp yanımdan ayrılırken bir an bile tereddüt etmediğini görünce mağazanın ortasında çığlık patlatıp saçlarına yapışacağımı sandım. İçimde, kemiklerimin arasında bir çatırtı koptu. Sinir bir elektrik kablosu gibi damarlarımı çekiştirdi ve beni patlamaya hazır bir kıvama getirdi.

Çok çabuk sinirlenebilen, nefrete sığınıp bir sonraki adımını bu şeytani hislerine göre atan biriydim. Yeliz’in saçını kesmem bundandı. Şahsıma yapılınsın ya da yapılmazsın, saygısızlığın hiçbir şekline tahammülüm yoktu.

Annem, sinirlerime hâkim olmazsam bir gün katil olacağımı söylerdi.

Sonra bir hafta içinde yurt harcımı yatırmam gerektiği aklıma gelince boğazıma kadar yükselen öfke dolu hıncımı zoraki bastırdım.

Annem bu seferlik yurt paramı ödememe yardım ederse mağaza müdürünün sahte atkuyruğunu yolabilirdim. Sonra çalışanları elimdeki kolyeyle boğazlar, öldürürdüm. Ardından yeni bir iş bulmaya çalışabilirdim ve bir sonraki ay için endişe etmeme gerek kalmazdı.

Cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve çarçabuk annemi aradım. Harekete geçmem için bana tek bir şey söylemesi yeterliydi.

“Ekin?”

Çat diye, oyalanmadan konuya girdim: “Anne bu ay için yurt paramı ödememe yardım edebilir misin?”

Annem sesli bir iç çekerek, “Baban sana para gönderdiğimi öğrenirse çok kızar, bunu kendi başına halletmen gerek,” diye cevapladı beni.

Düşünmemişti bile.

Yalvarmaz, yakarmazdım ama şu durumda öfkem mi gururumu dersenez, öfkemi seçerdim. Gururum kolay toparlanırdı ama öfkem dallanır budaklanırsa öldürme konusunda şakam yoktu. Ellerimle öldürmezdim belki ama ölüme doğru iteklerdim.

“Sadece bu seferlik.”

“Bu şansı elde etmek için önce hatalarından ders çıkarman gerekiyor, Ekin. Geçen yıl yaptıklarını hâlâ unutmadık, kimse unutmadı. Tanrıçılık oynamayı bıraktığında bizden yardım isteyebilirsin tabii.”

“Ben bir şey...”

“Yaptın, Ekin.” Annemin sesi bir anda sivrileşince bütün cümlelerim boğazıma dizilmişti. “Yaptıkların için değil de yakalandığın için kendini rahatsız hissetmen bile bu kararı almamız için yeterli oldu. Önce yaptıkların için üzölmeyi dene, belki o zaman bazı isteklerde bulunabilirsin.”

Annem telefonu yüzüme kapattığında dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmış bir hâlde mağaza müdürünün sahte atkuyruğuna bakıyordum.

O atkuyruğunun her telini mağaza müdürünün ağzına sokamayacağım için üzülebilirdim ama yaptıklarım için asla.

Bir telefonuma bir de mor kalpli kolyeye baktım durdum.

“Sana da mor hiç yakışmaz,” dedi çalışanlardan biri olan Ayşe. “Bir de derin bir anlamı olan, harikulade bir kolye. Senin gibi sokak ağzıyla konuşan bir kızın üzerinde ne kadar tezat duracağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ayşe’nin güç takıntısı vardı. En büyük hayali bir gün dünyanın sayılı zenginlerinin arasında yer alabilmektir. Bunun için tek çabası ise zengin bir koca arayışında olmasıydı ama kötü haber, yanlış yerdeydi. Rol keserdi, bir kraliyet ailesinden kopup bu soğuk şehre düşmüş gibi her şeye ağız burun eğerci. Liseyi yarıda

bırakıp yaşadığı az nüfuslu şehirden kaçarak buraya gelmişti. Kalabalık şehre geldiğinde bir prensle tanışacağını sanmış olmalıydı ama kendini bir satış elemanı olarak bulması uzun sürmemişti.

Ona, aldığım eğitimden, burada neden çalıştığım ve gelecek planlarımdan bahsettiğim günden beri benden nefret ediyordu. Ona göre bunlar birer saçmalıktı. Kadının yalnızca dış güzelliğiyle ilgilenmesi gerektiğini savunuyordu. Böylece zengin birer koca bulabilirdik. Eğitimin, ilim öğrenerek masa başında dirsek çürütmenin düşüncesinin bile midesini bulandırdığını söylemişti.

Ona sekiz dilde aptal olduğunu söylemiş ve söylerken gülümsemiştim. O da anlamadığı için gülmüştü tabii ama sonra aklına takılmış olsa gerek, araştırmış ve ona ne dediğimi öğrenmişti.

Açıkçası geçirdiğim en keyifli dakikalardı.

İlk günden sonra bu zıt düşünceler dolayısıyla birbirimize düşman kesilmiştik.

Annem olsa bunu çekememezliğe yorardı ama ben zebani demeyi tercih ediyordum.

“Bari anlamını bildiğini söyle,” diye alay etti Okan. “Öylece boynuna takma.”

Abartılacak ne vardı, anlayamamıştım doğrusu. Sahiden aptal bir kolyeydi. Oldukça normal. Büyütülecek bir şey yoktu ama beni küçümseyecek, alay edecek en ufak delikten sızmaya çalıştıkları için bu garip, salakça konuşma yaşıyordu.

“Sıradan bir kolye,” diye homurdanarak kolyeyi cebime sıkıştırdım. Onlarla uğraşmaya değmezdi. Hoş, uğraşacak olsam benim gözlerimin içine baktıkları için dahi kırk yıl pişman ederdim onları ama sahiden biriyle uğraşmak için onda en azından birazcık zekâ olması taraftarıydım. Bu üçüz dingillerin akıllarını toptasan bir tutam etmezdi. “Daha yararlı bilgiler edinmenizi tavsiye ederim.”

“Ne gibi?” diye soran Kübra’ya döndü bakışlarım. Üçünün de kafasını tutup birbirine çarpmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bıkkın bir iç çektim. “Gelişiminize katkısı olacak şeyler.”

“Sen bizi eğitim almadığımız için küçük mü görüyorsun?”

Okan bana gözdağı verir gibi üstüme yürüdüğünde en ufak korku emaresi göstermeden kaşlarımı kaldırdım. “Anlamada kıtlık çektiğinizi biliyordum.”

Okan, boyu 1.75 civarı, zayıf bir genç adamdı. Sarışındı, gözlük takıyordu. Renk renk kareli gömleklerini değiştire değiştire giyerdi. Korkutucu olmakla uzaktan yakından alakası yoktu.

“Ekin, ağzını topla yoksa...”

Sert sesiyle beni korkutabileceğimi sanıyorsa büyük yanılıyordu. Çocukluğumdan beri sert, yüksek sesli bir adamla, yani babamla büyümüşüm. Bu tarz zorlama sertlikler beni korkutmazdı. Babam bile korkutmazdı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. Kısık, delici bakışlarım çehresini hedef aldı. “Yoksa ne?” Yüzümde en ufak bir mimik hareket etmiyordu.

Bir şey söyleyecek gibi olduysa da Kübra onun kolunu tutup kendi tarafına doğru çekerek aramızdaki sahte gerilimi kesti.

“Uğraşmayın şununla.” Bana yandan, küçümseyici bir bakış attı. “Bilerek yapıyor işte. Tek derdi huzursuzluk çıkarmak. Bu kızın manyaklığından cidden korkuyorum. Bırakın, başımıza bela olmasın.”

Dan Brown’dan, “Küçük beyinler büyük zekâlardan her daim korkar,” diye alıntı yaptığımda bana bön bön baktılar. Sahiden beyinleri küçük olmalıydı. Bildiğim sekiz dilden onların bildiği dilde konuştuğuma da emindim oysaki.

Onlara burun kırıştırıp şeytani bir gülümseme göndermekle yetindim ve yeni gelen müşterilerle ilgilenmeye kaldığım yerden devam ettim.

Bazen neden bu kadar sevilmediğimi sorguluyordum ama sonra insanların beni sevilmemeye ittikleri aklıma geliyordu.

Gece yarısına kadar tek yaptığım çalışmak, bol satış yapmaktı. Gece yarısı olmuştu ve mağazada yalnızca mağaza müdürü ve ben kalmıştık. Üstümdeki beyaz gömlekten ve yaka kartımdan kurtulduktan sonra çıkmak için hazırlandım.

Şalımı boynuma doladıktan sonra kolyeyi elime alarak kasanın ardındaki mağaza müdürünün yanına gittim. Geldiğimi fark etmiş olmasına rağmen kafasını kaldırma zahmetinde bulunmamıştı.

“Nezih Bey.” Avucumun içindeki kolyeyi görebilmesi için kaldırdım. “Ben bu kolyeyi alamam ama yarın ilk sattığımı kolye olacağına dair söz verebilirim.”

Kafasını kaldırmadı ama kasadaki gözlerini üzerime çevirdi. Sahte atkuyruğu neredeyse omzuna değiyordu. Benim saçlarım bile onunkilerden daha kısa görünüyordu.

Omuzlarımın biraz aşağısında biten koyu kahverengi saçlarımı tepeden atkuyruğu yapsam omzuma ulaşmazdı.

“Eğer bir işe ihtiyacın varsa o kolyeyi almak zorundasın, Ekin,” diye emrivaki bir şekilde cevapladı alçak mağaza müdürü. “Zaten çalışanlarla anlaşıyorsun. Senin yerine bir başkasını alsam bir şey kaybetmem.”

Kaybederdi.

Mağazanın en çok satış yapan çalışanıydım ve müşterilerle iletişimim hepsinden çok daha iyiydi. İlgilendiğim müşteriler düzenli olarak geliyorlardı ve bu sayede mağaza, müşteri kazanıyordu. Ayrıca burası büyük, kalabalık ve turisti bol olan bir şehir merkeziydi. Yabancı dil bilgim sayesinde turistlerle iletişimin yüzde doksan dokuzunu ben hallediyordum.

“Ya paramı verin ya da kendinize yeni bir çalışan aramaya başlayın.” Kolyeyi yazar kasanın üstüne bıraktım. “Eğer hakkımı yemeye devam edecek olursanız sizi şikâyet etmem gerekecek.”

Mağaza müdürünün kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Ne?”

“Beni sigortasız çalıştırıyorsunuz,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Kayıtlarım da var. Sigorta yapmakla kandırdığınızı ama yapmadığınızı söylerim. Benim dayım ağır ceza hâkimi, eminim yeğenine yapılan bu haksızlığın cezasını en kısa sürede kesecektir.”

Mağaza müdürünün yüzünde beliren ürkek ifadeyle birlikte dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Sadece birkaç dakika sonra elimde bir haftalık maaşım ve mor taşlı kolyeyle mağazanın önünde otobüs bekliyordum.

İnsanlar bazen gerçekten aptal oluyorlardı ama bundan şikâyetçi değildim. Aptallıkları işime geliyordu.

Otobüsün gelmesine on beş dakikadan fazla zaman olduğunu görünce kulaklığımı erkenden takmaya karar verdim. Elimi cebime atıp bluetooth kulaklığımı çıkardım. Kulaklığı takarken gözlerim tam karşımdaki telefon kulübesine takıldı.

Şimdi orada kimse yoktu ama sanki o genç adam hep oradaymış gibi kendimi huzursuz hissediyordum.

Kimdi? Neden telefon kulübesinin yanında dikilip mağazayı izliyordu?

Derin bir nefes alarak Spotify'dan hazırladığım son listeyi açtım. Kaldı 8'in *Savaşım Kendimle* şarkısını dinlerken gözlerimi telefon kulübesinden alıp karanlık gökyüzüne çevirdim.

Hâlâ yağmur yağmamıştı ve hiç de yağacak gibi değildi.

“Mikail,” diye mırıldandım çarpılmayı göze alarak. “Hadi, biraz destek çık.”

Otobüsü beklerken yağmurun yağması için var olan bütün enerjimi gönderdim evrene. Evren de beni pek sevmediği için karşılık vermedi tabii ki.

Otobüs geldiğinde somurtarak bindim ve her zamanki yerime oturdum. Bu otobüs gecenin bu saatinde pek dolu olmuyordu ve her seferinde orta kapının sol tarafında kalan cam kenarına oturabiliyordum.

Otobüs hareket etmeden önce gözlerimi solumda kalan telefon kulübesine çevirdim bir kere daha. Şimdi orada bir çift öpüyordu ve genç adamın varlığı tamamen silinmiş görünüyordu.

Otobüs hareket eder gibi oldu ama aniden yeniden durdu, kapanan kapılar açıldı. Birinin kartını okuttuğunu işittim. Gözlerimi öpüşen çiftten alıp önüme döndüğüm sırada biri yanıma oturdu.

Gecenin ilk yağmur damlası o anda cama çarptı.

“Mikail’e o kadar yalvardım ki beni dinlemek zorunda kaldı.”

İrkilerek kafamı sağıma doğru çevirdiğimde onu gördüm. Kahve içmek için yağmurun yağmasını beklediğim, onun gibi Mikail'e yalvarıp çarpılmayı göze aldığım genç adamı.

Onu gördüğüme her ne kadar şaşırsam da gülümsememe engel olamadım.

"Mikail'in kendisi olabilir misin?" diye sordum gözlerimi kısarken. "Yağmurla aynı anda yanıma düştün çünkü."

Sözlerim ona kahkaha attırdı. "Bakıyorum da ikimiz de çarpılmaya epey meraklıyız." Kulaklığıma uzandı ve tekini alıp kendi kulağına taktı. "E bunun sesi çok az."

Sesi azdı çünkü gecenin bir vakti, genelde boş olan otobüste yurda gitmeye çalışıyordum. Etrafımda ne olup bittiğini duyamayınca kendimi epey tehlikede hissediyordum.

"Seni daha iyi duyabilmek için."

Gülerek bana repliğime devam etme fırsatı tanıdı. "Neden lens takıyorsun?"

Gülüştürmeye çalıştıysam da pek başarılı olamadım. "Seni daha iyi görebilmek için."

Gözleri ağzıma doğru kaydı ama dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırdığımdan dolayı dişlerimi göremedi. Görmesi için dudaklarımı aralayıp dilimin ucunu köpek dişimin üstüne bastırdığımda hemen sorusunu sordu: "Dişlerin neden bu kadar bükük?"

"Seni daha iyi yiyebilmek için."

Uzun, özenle törpüleyip ojelediğim tırnaklarımı bir pençe gibi tutup hırladığımda, ellerini kaldırıp küçük bir kız çocuğu gibi önünde tuttu ve yalandan, "Aaa!" diye bağırarak bana eşlik etti.

İkimiz de sergilediğimiz bu +3 yaş gösterisine karşılıklı bir şekilde gülerken otobüsteki insanların varlığını tamamen unutmuş bir hâldeydik.

Otobüsün arka tarafında oturan bir grup erkekten söylenmeler yükselmeye başladığında, adını hâlâ bilmediğim ama yabancı birine göre oldukça içimin ısındığı genç adam, gözlerini kısarak ardına kısa bir bakış fırlattı.

Yüzündeki tatlı ifadenin o kısa anda nasıl da değişip korkunç bir hâle büründüğünü görünce afalladım.

Arkadakiler seslerini kesince yeniden gülümseyerek bana döndü ve parmak ucuyla kulaklığa dokundu. “Bu şarkıya bayılıyorum.”

Şarkıyı tekrara aldım.

“Geçen geceki kafenin yakınlarında mı oturuyorsun?”

Kafasını sallarken biraz yaklaştığımızı fark ettim. Şimdi omuzlarımız birbirine değiyordu ve ikimiz de bundan rahatsız gibi görünmüyorduk.

Sırılsıklam olduğunda ya da olmadığında... Her türlü yakışıklı görünüyordu. Hoş bir ses tonu vardı, onu dinlerken bir şiiri ahenkle okuyormuş gibi hissediyordum. İlk kez birine karşı bu kadar hızlı uyum sağladığımı hissediyordum. Sanki ilk kez birine beni yargılama ve kendimden uzaklaştırma fırsatı vermeden kendimi sevdirmiş gibiydim.

“Evet,” diye yanıtladıktan sonra kuruyan dudaklarını ıslattı. “Evim, kafenin birkaç sokak arkasında.”

“O hâlde o gece neden evine gitmek yerine kafede ısınmaya çalıştın?”

Sorum karşısında kısa bir an duraksadı. Bunu sorgulamayı ben de beklemiyordum ama merak etmiştim. Ben gecenin o saatinde dışarıda kaldığım için oradaydım ama o, eve gidebilirdi.

“Ev arkadaşım ile kavga etmiştim,” dedi kısa duraksamasının ardından. “Beni evden kovunca yağmura yakalandım.”

Ev arkadaşı bir kadın, hatta sevgilisi olabilirdi. Onu ancak sevgilisinin evden kovabileceğini düşünüyordum çünkü diğer türlü mantıksız geliyordu. Sevgilinle kavga edip onun evden gitmesini isterdin ya da kendin daha fazla kavga etmemek için evden çıkardın.

Gözlerimi ondan alıp camı döven yağmura çevirdim. Önümüzdeki günlerde kesinlikle yağmur görünmüyordu. Mikail’in bu işte bir parmağı olduğuna emindim.

“Seni bir kere daha görmek için Mikail’e gece gündüz yalvardığımı söylesem benden kaçır mısın?”

Gözlerimi ona çevirmekle camdan dışarı bakmaya devam etmek arasında kaldım.

Ev arkadaşı bir erkek de olabilirdi. Hassas bir ilişkileri olabilirdi.

“Bugün yağmurun yağma ihtimali neredeyse sıfırdı, inanmam mümkün değil.”

Gözlerimi yağmur damlalarının çarpıp ıslattığı camdan alarak ona döndüğümde alt dudağını ısırır bir hâlde buldum. Beni izliyordu ve izlerken dudaklarının aldığı şekil, gözlerindeki derinlik ve üstüne bir de hayran olunası yüz hatlarının oluşu, beni derin bir nefes almaya zorladı.

“Çok istedim,” dedi ısırıldığı dudağını serbest bırakırken. Ses tonunu özellikle mi ayarlıyordu, bilmiyordum ama ilk kez birinden bu denli hızlı etkilenirken buluyordum kendimi. *“Benimle kahvesini paylaşan kadını en yakın zamanda bir daha göremezsem kendimi asarım,* dedim ve işte, Mikail bana acıdı.”

“Yağmur yağmasa da aynı otobüste denk geliyormuşuz.”

Gülerek cebinden bir araba anahtarı çıkardı. “Aslında arkadaşlarla içmeye gidiyordum ama seni durakta beklerken görünce arabayı olduğum yere bıraktım. Adını bilmediğim için sana seslenemedim de.”

“Borcunu ödemedi duramayanlardansın, değil mi?” diye sorarak elimi uzattım. “Ekin.”

“Borçlarıma hiç sadık değilimdir, Ekin,” diye yanıtlayarak elini uzatıp elimi nazikçe kavradı. “Poyraz.”

Sonra birden tuttuğu elimi çevirdi ve orta parmağımın hemen üstündeki “6” yazan dövmemin üstüne parmak ucuyla dokundu.

“Anlamı ne?”

“Ağabeyim altı yaşındayken vefat etti, onu hatırlamak için.”

Cevabımı verir vermez boynuma doladığım şalın beni boğmaya başladığını hissettim. Elimini ondan çekerek şalımı tuttum ve aşağı doğru çekiştirmeye başladım.

Hayır, Ekin, şalın seni boğmuyor. Seni boğan şal değil. İyisin.

“Şey...” dedi Poyraz ve bileğini açarak “6” yazan dövmesini gösterdi. “Altı sayısından nefret ederim.”

İkimizde de aynı dövmenin olmasına şaşırarak, nefretini sorgulamak arasında kalmıştım. Ben de nefret ediyordum ama ucunda ağabeyime olan sevgim olduğu için bunu nefret olarak dile getirmekten çekiniyordum.

“Çok garip.” Parmaklarımı beni boğduğunu sandığım şaldan çekerek dövmesine dokundum. Benimki kadar eski görünüyordu ve üstünde kesme işareti vardı. Benimki dümdüz altıydı. “Neden nefret ediyorsun?”

“Altı saniye çok kısa değil mi, Ekin?”

“Kısa,” diye yanıtladım nedenini bilmeden. “Altı saniye bir yere yetişmek için kısa ama bazı şeyler için çok uzun olabilir.”

“Bir insan için en fazla kaç saniye üzülebilirsin?”

Parmak ucumun dokunduğu dövmesinin altındaki teni ısınmaya başladığında bunun kendisine rahatsızlık veren bir yanı olduğunu anladım. Elimi geri çekmek istediğimde bileğimden tutarak beni durdurdu.

O kısa anda göz göze geldik ve bu sadece altı saniye sürdü. Altı saniye sonra gözlerini gözlerimden çekerken bileğimi de bıraktı.

Bu tepkisi karşısında kalakaldım, ne diyeceğimi ya da ona ne cevap vereceğimi bilemedim.

“Özür dilerim,” dedi hemen, bileğime dolanan parmakları şimdi alnını ovuşturuyordu. “Ben sadece cevabını merak etmiştim.”

“Altı saniyeden fazla,” dediğimde alnındaki parmakları duraksadı ve gözleri yeniden gözlerimi buldu. Bu cevap onu nedense tatmin etmiş gibi görünüyordu. Bunun altında onun canını çok yakan bir travma olduğuna o andan itibaren emindim ama kurcalamak konusunda iki kez düşüncektim.

Poyraz’ın yüzündeki sıkıntılı ifade, cevabımdan sonra silindi ve yerini tatlı bir ifade aldı. “Ahmet abi alınmasın ama sana kendi ellerimle çok daha güzel kahve yapabilirim.”

Konuyu değiştirme hızına ayak uydurmakta zorlansam da “Nasıl?” diye sordum.

“Evde bir kahve makinem var, bütün işi benim yerime o yapıyor. Marifet doğru kahveyi, kremayı almakta.”

Beni eve mi davet ediyordu?

“Ev arkadaşın sinirlenip kahve makineni kırmış olmasın?”

“Eh, denemedi diyemem. Siz kızlar çok hassassınız.”

Gözlerim yavaşça büyüyüp kaşlarını imayla havalandığında repkilerimi dikkatle izliyordu.

Ev arkadaşı bir kızdı.

Ona sinirlenip kahve makinesini kırmaya çalışan bir kız arkadaşı vardı.

Kız arkadaşı vardı!

Ve oturmuş benimle kahve muhabbeti yapıyordu.

Aniden ayağa kalkarak sarı direkteki kırmızı *dur* butonuna bastığımda düşünmek için zihnime pek vakit verdiğim söylene-
mezdi. Sadece bu durumdan hemen çıkmak istediğimi biliyordum.

Zaman her şeyin ilacıydı ve zaman bir insanı bir insana alıştıran tek şeydi. Onun tarafından kısacık altı saniyenin bile bunun için yeterli olduğunun bilincindeydim ve bu yüzden gitmek istiyordum.

Fevriydim, evet, anlamamış mıydınız?

Önünden geçip gitmek istediğimde hiç beklemediğim bir hareket yaptı. Belimden kavradığı sırada otobüs durdu ve dengemi sağlayamayarak kucağına düştüm.

Sanırım bir Kore dramasının içine düşmüştüm istemeden.

Bedenim kaskatı kesildi. şimdi hiç olmadığı kadar temas hâlindeydik ve bu tam da kaçıp gitmek isterken hiç doğru bir hamle olmamıştı. Eğer kafamı çevirip ona bakacak olursam yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santimin olduğunu görecektim ama hayır, ona dönüp bakma niyetinde değildim.

“İstemeden oldu,” diye fısıldadı kulağıma doğru ve bu beni baştan aşağı ürpertti. “Gitmeni istememiştim sadece.”

Kendimi toparlayıp kucağından kalktığımda ellerini havaya kaldırmış, *tehlike arz etmiyorum* der gibi durduğunu gördüm.

Tehlike arz ediyorsun, Poyraz.

Seni ilk gördüğüm andan beri benim için tehlike arz ediyorsun ve ben nedenini bilmiyorum. Sadece hissediyorum. Bu garip, bir türlü anlam veremediğim bir his. Tanıdık olduğu kadar yabancı.

Ona bir cevap vermeyip otobüsün kapıları geri kapanmadan indim. Yağmur ayrıntısını ise otobüsten inene kadar hatırlayamamıştım. İndikten sadece on saniye sonra kendimi sıırıslık buldum.

Gerçekten harika.

Otobüs kaldığı yerden yoluna devam ederken ben hâlâ indiğim noktadaydım. *Bence bu kadar fevri olmanın lüzumu yoktu ha Ekin, ne dersin?*

“Mikail, şimdi yağmuru kesmen gereken yerdeyiz.”

Poyraz'ın ardımdan yükselen sesiyle irkilerek ona doğru döndüm. Ona nasıl döndüysem, hemen ellerini *tehlike arz etmiyorum* dercesine havaya kaldırarak gülümsedi.

“Şaka yapmıştım.”

Şaka?

“Kız arkadaşım yok, yavşak ya da şerefsizin teki değilim.”

Ne zaman kastığımı hatırlamadığım omzum bir anda gevşeyince fark ettim ne halt yediğimi. Parmak uçlarımı gözlerime bastırarak kafamı iki yana salladım.

“Otobüsten inme nedenimin bu olduğunu mu sandın?” diye sorarak güldüm yalandan. “Midem bulandı, hemen inmezsem kusacaktım. Böyle saçma bir rahatsızlığım var, midem çok hassastır.”

Kaşları yalanım karşısında şaşkınlıkla havalanırken alt dudaklarını ısırdı. Ya çok profesyonel bir yalancı olduğumu düşünerek hayranlıkla bakıyordu ya da açıklaması için kendini kötü hissetmişti.

İlki olsa fena olmazdı.

“İşin kötü tarafı ne, biliyor musun?” diye sorarak biraz yaklaştı. “En az yarım saatlik yolumuz var ve bu yağmurda taksi bulmamız imkânsıza yakın.”

Gözlerimi ondan alıp yağmur damlalarının indiği gökyüzüne çevirdiğim sırada beni yağmurdan koruyacak ceketı tepemde belirdi. Yeniden ona baktığımda ceketini ikimizin başının üstüne açtığını ve yarısı ıslanmış beyaz tişörtüyle dibimde olduğunu gördüm.

“Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Var.” Biraz daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Şimdi sıcak nefesleri yüzüme çarpacak kadar yakınımdaydı. “Şimdi benimle, evimde kahve içecek misin, Ekin?”

Hayatımda sadece iki kere gördüğüm, kim olduğunu bilmediğim ve adını henüz yeni öğrendiğim bir adamın evinde kahve içmek mi?

Tam benlik bir aptallık gibi görünüyordu.

BÖLÜM 3

17 Yıl Önce

“**B**ugün öğretmeninin aradı,” dedi babam soğuk sesiyle. Bunu duyar duymaz, sütlü gevrek dolu kâseye daldırdığım kaşık elimden fırlayıp yere düştü. Böyle bir tepki beklemiyor olacak ki babamın kaşları hızla kalktı ve bu, kalbimin ritmini daha da arttırmaya yetti.

Bu sabah okulda üstüme çikolatalı sütümü dökmüştüm ve bunu gören öğretmenim temizlemek için üstümü çıkarmamı istemişti. Babamın henüz iki gün önce vurduğu yerlerdeki morluklarımı görmesinden o kadar korkmuştum ki kalbim pır pır çarpmaya başlamıştı.

Kalp atışlarımızı bir kuşun kanat çırpışına benzetiyordum. Bunu öğretmenime söylediğimde kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü söylemişti. Bu yüzden hızla çarpmaya başlayan kalbimden hep pır pır diye bahseder olmuştum.

Pır pır çarpan kalbim nefes almamı zorlaştırmıştı. Sıcak gözyaşlarım hızla buz kesen tenime akarken ve onları okul formamın kollarına silmeye çalışırken öğretmenim beni korkuyla izliyordu.

O, beni korkuyla izledikçe daha çok korktum ve sınıfın ortasında bayıldım. Bu hâlim öğretmenimi çok korkuttuğu için beni okulun arka sokağındaki hastaneye götürmüştü. Uyandığımda yanı başımda babam gibi büyük bir adam vardı ve bana gülümsüyordu. Uyanır uyanmaz bana elma şekeri vermiş ve saçlarımı okşamıştı.

Babam hiç saçlarımı okşamazdı. Bu yüzden saçlarım okşandığında kalbim sevinçten pır pır çarpmaya başlamıştı. Odadan birini takip eden tınıda sesler yükselmeye başladığında ise gülümsemem solmuş ve gözlerim sesin geldiği tarafa, yatağın yanı başına dönmüştü. Orada televizyon ekranı gibi bir şey vardı ve yılan oyununu andıran çizgiler hareket ediyordu.

"O da ne?" diye sorduğumda, "Kalbin," diye yanıtlamıştı babam yaşındaki, beyaz giyinen adam. Sonra bana aslında doktor olduğunu ve beni iyileştirmek istediğini söylemişti. Küçük kalbimi çok zorladığımı, beni bu kadar korkutanın ne olduğunu sormuştu.

Doktor amca ve öğretmenimin gözlerinin içine bakarken onlara küçük kalbimi böyle pır pır attırmanın ne olduğunu söyleyemedim. Bunu söylemek yerine kalktığım yatağa geri yattım ve çarşafı kafama kadar çektim. Sanki bunu yaparsam cevap vermekten kaçabilecektim.

Beyaz çarşafın altında saklanırken ve küçük kalbim pır pır atarken bile elma şekerimi yalamaya devam ettim. Kalbimden yükselen sesleri artık yalnızca ben duymuyordum, makine yüzünden onlar da duyuyordu!

"Durdurun şu makineyi!" diye bağırmıştım onlara. "Dinlemeyin kalbimi, rahat bırakın onu."

Makine durmuştu, sesler artık yoktu ama beni rahat bırakmıyorlardı. Annemi ya da babamı çağırmalarından korktuğum için ilk fırsatta çarşafın altından çıkmış ve koşarak eve gitmiştim. Yolda tek başıma, elimde elma şekerimle ve yüzümde korku dolu bir ifade ile koştuğumdan olsa gerek, teyzeler ve amcalar beni görür görmez, "Nereye küçük?", "Annen baban nerede?", "Kimden kaçırıyorsun böyle?", "Yağmur yağıyor, ayakkabıların nerede çocuğum?" demişlerdi.

Hastane yatağından öyle hızlı kalkmış, odadan dışarı öyle hızlı fırlamıştım ki ayakkabılarımı orada unutmuştum. Yakalanacağım diye geri dönüp alamamıştım da. Neyse, evde bir çift daha ayakkabım vardı. Delindiğini söyler, bir yalan uydururdum elbet.

Sanırım geçen gün okuduğum kitapta söylenen şey yalandı. Hani yalancının mumu yatsıya kadar yanardı? Daha akşam bile olmamıştı!

"Öyle mi, babacığım?" derken sesim öyle belli titremişti ki ardından hemen dudaklarımı birbirine bastırmam gerekmişti. Sertçe yutkunarak yere düşen kaşığımı almak için sandalyemden indim ve eğildim. Ne kadar oyalanırsam o kadar iyi olmalıydı.

"Matematikten doksan sekiz almışsın."

Kaşık hemen önümdeydi ama babama da yakındı.

“Sana yüzden aşağı not almayacaksın, benim başımı eğdirmeyeceksin demedim mi?”

Babam, duygularını hiç çekinmeden sesine yansıtan bir adamdı ve ben artık onun en ufak ses değişiminden, bir sonraki dakikada neler olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Henüz ilkokuldaydım ve sınıfın en başarılı öğrencisiydim. Başarılı olmak istediğimden değil, olmak zorunda olduğumdan. Çünkü babam bütün derslerden tam not almamı ve dostlarına bu şekilde bahsedebilmeyi istiyordu.

“Matematik sınavından önce...” dedim korku dolu bir iç çekerken. “Annem evden erken çıktığı için...” Kalbim yine bir kuşun kanat çırpışı gibi pır pır çarpıyordu. “Siz buna üzülünce...”

Kaşığı uzanıp almak istediğimde babam aniden terlik olan ayağını elimin üstüne bastırdı. Öyle sert bastırdı ki elimin altındaki kaşığın izinin elimde çıkacağını ya da elimin kırılacağını düşündüm. Bağırarak, acı dolu çığlığımla evi inletmek istedim. Eğer bağırırsak acımızı daha az hissedermişiz. Bu da okuduğum bir kitapta yazıyordu. Denemek, acımı hafifletmek istiyordum ama eğer sesim çıkacak olursa babam ağzımın üstüne koca elini patlatırdı ve dudağım kanardı. Sonra iyileşene kadar okula gidemezdim ve derslerden geri kalırsam düşük notlar alırdım. Sonra yeniden, yeniden, yeniden...

Ahhhh!!!

İçimden bağırırsam diner mi acım?

Anne!

Anne... Neredesin, anne?

“Üzölmek mi?” diye sordu babam öfkeyle. “Ne üzüölmesinde bahsediyorsun sen, velet?” Ayağını daha da bastırdı. Sanki elimi kırmak istiyordu ve biliyordum ki kırardı. “Yoksa sen annenin başka bir adama gidip beni ardında bırakmasından zevk mi alıyorsun ha, piç kurusu?”

“Asla, babacığım,” dedim zoraki ayırdığım dudaklarımın arasından. Sesimin güçlü çıkması için çabalıyordum çünkü babam her

koşulda sesimin güçlü çıkmasını istiyordu. Sesim zayıf çıktığında nedense daha çok sinirleniyordu. "Özür dilerim, affedin beni."

Her yıl daha da ağırlaşıyordu acım.

Büyüdükçe katlanıyordu kahrım.

Sesimi duyan var mı?

Yok.

Artık ses çıkaran var mı?

Neyse ki o da yok.

"Bir de yetmezmiş gibi okulda hastalanmışsın."

Babam kısacık saçlarımdan nasıl olduysa yakalayabildi. Geçen gün annemden saçlarımı kesmesini rica etmiştim çünkü babam uzunken kolayca yakalayabiliyordu. Kısayken yakalayamaz sanmıştım ama ne yapıp edip yine yakalamıştı işte. Hem de bu sefer canımı daha çok yakıyordu çünkü tırnakları kafama batıyordu.

"Hastaneye götürmelerine sebep olmuşsun, yaralarını görmüşler. Benden hesap sordular hesap! Neymiş, kalbinden sorunun varmış. Neymiş, eğer dövüyorsam, seni elimden alırlarmış!"

Babamın suratıma indirdiği tek tokat beni yere yığmaya ve kendimden geçirmeye yetti de arttı bile. Elleri kocamandı, dokunsa yara alıyordum. Belki de ne zaman dokunsa amacı beni yaralamak olduğu için öyle sanıyordum. Çünkü öğretmenim bana dokununca yara almıyordum ama onun da elleri büyüktü. Doktor amca saçlarımı okşayınca da yara almamıştım ve işte, onun da elleri kocamandı.

Demek mesele ellerin kocaman olması değildi. Mesele ellerin kime ait olduğuydu. Çünkü eller sevgi dolu birine aitse, pamuk gibi yumuşacık olurdu. Nefret dolu birine ait olursa da yara açacak kadar sert.

Dünyayı nefret dolu bir yer sanıyordum ama değildi. Nefret dolu olan benim babamdı ve bu nefrete sessiz kalan da annemdi. Bu demek oluyordu ki dünya değil, benim ve benim gibilerin dünyası nefret doluydu.

Günümüz

Ekin

“Yağmurda kiminle yürürsen onunla aranda bir kader ağı örülürmüş.”

Poyraz’a kafamı çevirip kısa bir bakış attım. Aramızdaki kısa mesafeden ikimiz de rahatsız değildik ama ona bakmak için kafamı çevirdiğimde kısa mesafe, kısacık mesafe oluyordu ve bu durum kalbimi hoş ediyordu.

“Bunları sana dostun Mikail mi anlatıyor yoksa kışından mı uyduruyorsun?”

Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı ama bunu saklamaya çalışır gibi yalandan öksürerek cevapladı: “Mikail bu işlerden anlamıyor, bunları bana dostum Eros anlatıyor.”

Bundan o kadar ciddi bir şeymiş gibi bahsediyordu ki eğer Eros’un kim olduğunu bilmeseydim gerçekten dostu olduğuna inanabilirdim.

“Eros’un bu işleri bıraktığını sanıyordum,” diyerek derin bir iç çektim ve önüme döndüm. Şehri tam anlamıyla sular seller götürüyordu ve ayakkabılarımıza dolan sular yüzünden adımlarımızı vıcık vıcık su sesleri takip ediyordu. “Duyduğuma göre yüzlerce yıl önce aşka olan inancını kaybetmiş, okunu ve yayını kırıp ateşe atmış. O günden beri de aşk diye bir şey kalmamış.”

“Hah!” Verdiği tepkiyle yeniden ona döndüğümde gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. “Aşka inanmayanların kışından uydurduğu hikâyelere inanmamalısın, Ekin. Eros yakın dostumdur, böyle bir şey asla gerçekleşmedi.” Göz kırptı. “Bana güvenebilirsin.”

Ona gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığım sırada siyah saçlarından damlayan suları fark ettim ve üstümüze gerdiği ceketini tutup geri çektim.

“Bence artık işe yaramıyor.” Ellerimi iki yana açarak yüzümü yağmur damlalarının sertçe indiği gökyüzüne çevirdim. Böylece

kuru birkaç yerim varsa da hemencecik ıslandı. “Mikail bu ânın tadını çıkarmamızı kulağına henüz fısıldamadı mı yoksa?”

“Fısıldadı,” derken ıslak ceketini giydi. “Kendisi romantizmden pek anlamadığı için fısıldadı ama ben Eros’u dinlemeyi tercih etmiştim. Belli ki sen de Mikail’den yanasın. Romantizm anlayışı sıfır.”

Aramıza koyduğum mesafeyi kaşlarıyla, ima yaparcasına gösterdiğinde gülüşümü gizleyemedim. Dakikalardır öyle yakındık ve öyle temas hâlindeydik ki aramıza koyduğum mesafe romantizme ölümcül bir darbe niteliğindeydi.

“Hâlâ çarpılacağımızı düşünüyorum.”

“Çarpılmayız, bana gü...”

Gökyüzü ışıldadı ve hemen ardından kulakları sağır eden gök gürültüsü onu takip etti. Bulutların arasından parlayarak uzayan ve uzaklarda bir yere düşen şimşeği gördüğümüzde Poyraz ile aynı anda birbirimize dokunduk.

Ben onun kolundan tutmuştum, o ise benim omzumdan tutmuştu. Dalga geçerek ilerleyen sohbetimizi ortadan bölen şimşeğe bakıyor, şimşeğin kayboluş ânını izliyorduk.

“Mika...”

Elimi ağzının üstüne kapattım ve sözünü kestim: “Kötüyü çağırmayı kes.”

Elimin altında kıkırdamaya başladığında bakışlarımı ışığı sönen şimşeğin üzerinden alıp ona çevirdim. Gözleri kısılarak tatlı tatlı gülüyordu.

Yüzünün neredeyse yarısı elim tarafından kapatılınca çok tanıdık bir görüntü gözlerimin önünde belirdi. Kısa bir an gözlerim kocaman oldu ve büyüyen gözlerimi, onun şaşkınlıkla donuklaşan gözleri takip etti.

Yanımızdan hızla geçen araba, üzerimize tonla suyu fırlatana kadar o görüntü gözlerimin önünden gitmedi. O bir an için çok tanıdıktı ama bir an sonra yalnızca bir yabancı.

Zaten ıslaktık ama en azından şehrin pisliği üzerimizde değildi. Şimdi şehrin pisliğine bulanmıştık ve bu gerçekten iğrençti.

Yüzüme yapışan bir yaprağı almak için ellerimi ondan çektiğimde giden arabanın ardından birkaç küfür mırıldandı.

“Keşke bir dahaki yağmurda değil, güneşte deseydik de bütün bunlar başımıza gelmeseydi.”

Saçlarıma yapışan yaprağı alıp yere attığımda bu hâlime güldü çünkü araba yoldaki bütün suyu üstümüze fırlatırken onun sırtı dönüktü ve bütün pis su benim yüzüme çarparken onun sırtına çarpmıştı.

“O hâlde iyi şeyler düşünelim, Ekin. Kötüyü değil, iyiyi davet edelim fırtınalı hayatımıza. Düşüncenin gücüne inanalım bu kez.” İşaret parmağını kaldırıp kendi etrafında bir tur döndürdü. “Manifest yapalım.”

Bunun üzerine yol boyunca iyi şeyler manifestledik. Bu sayede onun hakkında, yirmi dakikada fazlasıyla şey öğrendim.

Poyraz bir pilottu ve hâlâ bazı eğitimler alıyordu. Pilot olduğunu öğrendiğim andan sonra onu üniformasının içinde hayal eder olmuştum.

Dil okuduğum için hostes olmak benim için çok kolaydı ve bunu bir ara düşündüğümünden olsa gerek, ister istemez ikimizi bir uçağın pilotu ve hostesi olarak hayal etmişim.

Dil okuduğumu ve sekiz dil bildiğimi öğrendiğinde kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı. Dillerden birinin Sümerce olduğunu öğrendiğinde ise gülmemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı ama kendini tutamamıştı.

Vegandı. On altı yaşından beri hiç hayvansal gıda tüketmemişti ve bundan nefret ediyordu.

Tanıştığımız gece ona inek sütüyle yumuşatılmış kahve vermediğim için şanslı sayılırdı. Gerçi içmeden hemen önce bir saniyeliliğine kahveye baktığını anımsamıştım, demek bu yüzdendi.

Ben ise tam bir etoburdum. Babam da annem de et yemeye bayılırlardı ve çocukluğumdan beri haftanın beş günü et yer, iki günü ancak sebze yemeği yerdim.

Poyraz'ın bu konuda manifestlediği şey ise bütün insanlığın ve gan olmasıyla ilgiliydi ve buna iki dakika boyunca güldüğümünden

olsa gerek, bana ayağıyla su fırlatmaya başlamıştı. O başlayınca ben de durmamıştım ve bu kez şehrin pisliğine göz göre göre bulanmıştık.

Önünden her zaman geçtiğim meyhaneye yaklaştığımızda sesler yine dışarıya kadar yükseliyordu.

"Eğer seni kırdıysam darıl bana ama bir gün beni ararsan bak ruhuna. Birden gecem tutarsa, güneşi çevir bana. Sevgilim bağışla, biraz zor olsa da..."

Poyraz, seslerini asla beğenmediğim adamlarla birlikte şarkıya eşlik ettiğinde dönüp ona baktım. Sesi tahmin ettiğim gibi çok güzeldi ve ilk kez meyhaneden yükselen sesleri benim için güzel hissettirmişti.

"Affet beni akşamüstü..." Gözlerime bakarken gülümsedi ve şarkının devamını gülümseyerek söyledi. *"Gölgen uzarken. Öğleden sonra affet, ne zaman istersen. Affet beni gece vakti, ay doğmuş süzülürken. Sabaha kalmadan affet, tam ayrıldık derken."*

Ve devamını birlikte söyledik.

"Çünkü sen çölüme yağmur oldun, sen geceme gündüz oldun, sen canıma yoldaş oldun, sen kışıma yorgan oldun..."

Bir insanla tanıştığınızda onun hakkında pozitif düşüncelere sahip olurken yanında negatif düşüncelere de sahip olurdunuz. Genelde negatif, pozitiften hep üstün olurdu. Çünkü beynimiz iyi olanı silerken kötü olanı saklamak üzerine işlerdi.

Poyraz'la tanıştığım andan beri onunla ilgili o kadar pozitif düşüncelerim vardı ki bunun benim için ilk olduğuna yemin edebilirdim.

Kusur arardım ve genelde bulurdum çünkü kusursuz insan yoktu. Poyraz'ın da kusursuz olmadığına emindim ama tanıştığım en doğal ve gerçekçi insan olabilirdi.

Sesi güzel, yakışıklı, komik ve pilot.

Pilot olması kesinlikle ayırt edici bir özellik değildi ama üniformasının içinde ayırt edici olacağına emindim.

* Müslüm Gürses'e ait Affet isimli şarkı. -ed.n.

Bir binanın önünde durduğunda ben de durdum. Altı katlı, yeni bir binaydı ve en üst kattaki daire hariç bütün ışıklar kapalıydı. Bina yeni olduğundan olsa gerek Poyraz'ın komşusu da yoktu çünkü diğer dairelerin pencerelerinde perde de yoktu.

Poyraz'ın, ışığı açık olan daireye bakarak kaşlarını çatıldığını gördüğümde kollarımı göğsümün üzerinde bağladım.

“Bir sorun mu var?”

“Yok.” Cevabı hızlı ve sesi toktu. Gözlerini hızlıca daireden çekerek bana baktı. “Sorun yok.” Gülümsemeyi denedi ama bu tamamen samimiyetten uzak, zorlama bir gülümsemeydi. “Bence Ahmet abiye haksızlık ettim.”

“Ne?”

“Bence kahveyi orada içmeliyiz.”

Neredeyse kışımızdan su akar bir hâldeydik, duş almıştan hâlliceydik ve evinin önündeydik ama bunu mu söylüyordu?

“Bence kahve içmemeliyiz.”

Poyraz'ın yanından ayrılıp yurda döndükten sonra ilk işim sıcak bir duş almak olmuştu. Sinirlenmemek ya da kafada kurmamak için konu hakkında düşünmemeyi tercih ediyordum. Bu yüzden artık tek başıma kaldığım odadaki masama yerleşip son okuduğum kitabı aldım ve okumaya başladım.

Genelde fantastik, gerilim, gizem, aksiyon... Beni hayatın normal akışının dışına çıkaracak kitaplar okumayı tercih ederdim. Lakin son zamanlarda tarzımı değiştirmeye, ön yargılı olduğum kitap türlerine yaklaşmaya çalıştığım için elimde bir aşk romanı vardı.

Aşk romanlarından nefret ederdim. Tekdüzelik hiç bana göre değildi. Aşkın her şeye bedel olabileceği yalanına inanmayan ve aşkı basit bulan biriydim. Bu yüzden *aşk romanları ne anlatıyor, çok sıkıcı değil mi* triplerine girerdim. Elimdeki romana kadar.

Tamam, sıradan olanı okumak o kadar da kötü bir şey değildi, kabul ediyorum. Yine de aşkın toksik tarafını kabullenebileceğimi söyleyemezdim.

Telefonuma bir bildirim düştüğünde gözlerimi aşk dolu satırlardan ayırıp ekrana baktım.

Instagram: poyrazviran sizi takip etti.

Ne?

Birkaç dakika öylece gelen bildirime baktım. Bu Poyraz'ın, birkaç saat önce *kahve içmemeliyiz* dediğim Poyraz olduğuna emin miydik?

Ona soyadımı söylememiştim ve hesabımda kendime ait fotoğraflarım yoktu. Gözüme çarpan hoş şeylerin fotoğraflarını çeker ve paylaşırdım. Fazla takipçim de yoktu çünkü bunu önemsemiyordum. Öylesine paylaşıyordum, yaşam belirtisi veriyordum.

Ekrana öylece bakarken bir bildirim daha düştü.

poyrazviran: Özür dilerim.

O anda bir mesaj daha düştü ama bu kez direkt numarama gelmişti.

053...: O gün burada olmayacaksın, Ekin. Bu kez haddini aşmayacaksın.

Telefonu sertçe masanın üstüne bırakmak aldığım en iyi karardı. Aksi takdirde onu parçalara ayırırdım ve yeni bir telefon alacak param yoktu.

Ertesi gün üç saatlik bitmek bilmeyen dersten sonra iş yerine geçtiğimde, beklediğimin aksine bir manzara ile karşılaştım.

Bijuteri mağazasının önü kalabalıktı ve kapıya bir polis şeridi çekilmişti.

Soğukkanlılığımı koruyarak insanların aralarından sıyrıldığım da bir an nefes almayı unuttum. İçerisi polis ve olay yeri inceleme ekibiyle doluydu. Çalışanlar bir kenara dizilmişlerdi ve polislerin sorduğu sorulara bıkkın, yarı üzgün şekilde yanıt veriyorlardı.

Bütün bunların sebebiyse normalde parlak olan zemindeki kan gölüydü. Kanlı ayak izleri, bijuterinin çıkışına kadar uzanıyordu ve kirli sokak zemininde kayboluyordu.

Kan gölüne bakarken yerdeki kolyeyi fark ettim. Henüz stokları yenilenmeyen, son kalanı da mağaza müdürü sayesinde zorla

aldığım kolyeyi kanlı bir hâlde yerde gördüğümde soğukkanlılığımı kaybettim.

Elimi hemen cebime attım ve kolyenin orada olduğundan emin olmak istedim. Tam o sırada bir polis memuru hemen önümde durdu.

Kafamı kaldırıp baktığımda genç, yirmilerinin sonunda bir adam gördüm. Koyu renk saçları özenle taranmış ve şekillendirilmişti. Bembeyaz teni, yeşil çekik gözleri ve kemersiz düz bir burnu vardı. Soğuktan morarmış dudakları, kızarmış burnuyla bana dümdüz bakıyordu. Üstündeki gömlek ve siyah ceket onu her ne kadar ciddi gösterse de yağmur yüzünden çamura bulanmış şehir den botları da nasibini almıştı. Polis olduğunu suratıma tuttuğu rozetten anlamıştım.

“Ekin Serezli?”

Sesi de kendisi gibi dümdüzdü ve polis olduğunu açık ediyordu. Duygusuz, yalnızca bilgi almak için iletişim kuran bir tipti yani.

“Benim.”

Rozetini kapatıp ceketinin cebine koyduktan sonra dilini kuruyan dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirdi ve ıslattı.

“İfade vermeniz gerek.”

“Ne için?”

Mağazanın ortasındaki kan gölü için mi?

Evet, farkındayım ama tam olarak kimden akan kan gölü için?

“Nezih Aydın dün gecedan beri kayıp ve kamera kayıtlarına göre onu en son siz görmüşsünüz.” Hafifçe kenara çekilerek mağazanın ortasındaki kan gölünü gözlerimin önüne serdi. “Bu kanın ona ait olabileceğini ve bunun bir cinayet olduğunu düşünüyoruz.”

Sertçe yutkunarak kan gölünün hemen yanında duran kolyeye baktım.

Kolye cebimde değildi.

BÖLÜM 4

16 Yıl Önce

“**S**ekizinci kattan aşağı düşen sekiz yaşındaki Egemen hayatını kaybetti. Yas tutan aile, sekiz yaşındaki Egemen’i kısa süreli de olsa evde yalnız bıraktıkları için pişman olduklarını gözyaşları içinde dile getirdi. Küçük Egemen’in, annesinin ne zaman geleceğini görebilmek için pencereden bakarken sekizinci kattan düştüğü düşünülüyor.”

Sabahtan beri açık olan televizyonda akşam haberleri oynarken cam kenarındaydım. Dirseklerimi camın pervazına yaslamış, doğrudan aşağıya bakıyordum.

Haberi duyunca bakışlarım derinleşti. Şimdi düşündüğüm şey, benimle aynı yaşta olan Egemen’in ne kadar acı çektiği idi.

Babam bana çok sert vurunca bazen baygınlık geçirirdim ve bu sayede acım bir saniyeden kısa sürerdi. Acaba yüksekten düşmek ve kafayı beton zemine çarpmak da aynı mıydı? Ya babamın bana çok sert vurunca çektiğim acı kadarsa aslında?

“Oğlum.”

Annemin sesini duyduğumda düşüncelerim yarıda kesildi. Annem iki gündür evde olmadığı için onu gördüğüme şaşırmıştım. Son zamanlarda art arda iki gün evde olmadığı oluyordu. Bu garipti çünkü eskiden gece çıkar, sabah yanıma dönerdi.

Anneme döndüğümde ilk fark ettiği şey boynumdaki morluk oldu. Yanıma gelip elini morluğun üzerine uzattı ve hafifçe okşadı. Annem, babamın dün gece o eve gelmediği için aniden sinirlenip yumruk attığı boynumdaki morluğa bakarken titrek bir iç çektiğinde gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. Bir süredir gülümsemek istesem de gülümseyemiyordum.

“Arkadaşlarıyla oyun oynarken oldu, değil mi oğlum?”

Gözlerimin yandığını hissettim ama dolduğunu hissetmedim. Kendimi bu konuda geliştirmiştım. Babam, ağladığımda daha çok sinirleniyordu ve daha çok sinirlenmemesi için artık ağlamıyordum.

“Kimse benimle arkadaş olmak istemiyor ki.”

Sebebi biraz saçmaydı. Bazı arkadaşlarım olmuştu ama onlar gibi olamadığım için arkadaşlıkları kısa sürmüştü. Oyun oynarken bazen birbirimize temas etmemiz gerekebiliyordu ve benim vücudumda çoğu zaman ağrı yapan yaralar oluyordu. Arkadaşlarım oyun oynarken temas edince ister istemez canım yanıyordu ve suratım düşüyordu. Onlar da çitkırıldım olduğumu düşündükleri için bir dahaki sefere beni oyuna almıyorlardı. Sınıfta bana çitkırıldım demeye başlamışlardı.

“Neden?”

Annem, kısa siyah saçlarımı okşarken bana tebessüm ediyordu. Eve her geldiğinde biraz daha gençleşiyordu sanki. Saçları şimdi sarıydı ve dudaklarını kırmızıya boyamıştı. Yüz hatları daha keskindi, elmacık kemikleri belirgin bir hâl almıştı. Çenesinin sivrileştiğini bile söyleyebilirdim ama bunları nasıl yaptığını söyleyemezdim.

Her geçen gün daha az annem oluyordu.

“Nedenini söylersem gitmeyeceğine söz verir misin?”

Annemin saçlarımı okşayan parmakları durduğunda cevabımı almıştım aslında. Onu bir cevap vermekten ve gitmekten kurtarmak için hemen konuyu değiştirdim çünkü onu özlemiş ve gitmesini istemiyordum.

“Dün karne aldım ve sadece beden eğitimi dersinden zayıfım var. Görmek ister misin?”

Annem zoraki gülümseyerek kafasını salladığında, koşarak odama gittim ve karnemi masamın üstünden alıp yanına geri döndüm. Ona karnemi uzatıp tepkisini görmek için yüzüne baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm.

Annem, karnemi alıp biraz inceledikten sonra boğuk çıkan sesiyle, “Aferin oğluma,” dedi. Gözleri hâlâ karnemin üzerindeydi ama

noslarıma bakıyor gibi görünmüyordu. Daha çok ıslak gözlerini benden kaçırmaya çalışıyor gibiydi.

Annem, gerçeği görmemek için hep gözlerini kaçırdı zaten.

"Sorun değil, anne," diyerek uzandım ve elini tuttum. "Üzülme." Annem sonunda gözlerini üzerime çevirebildi. "Ben üzülmiyorum."

Annem, karnemi koltuğun üzerine bırakıp diğer elini elimin üzerine yerleştirdi. Onun elinin yanında küçük kalan elimi okşarken hem ağlıyor hem de gülümsüyordu. Keşke ben de yapabilseydim ama olmuyordu.

"Bu yaz yurt dışına çıkmayı planlıyorum."

Beni de götürür müydü?

Daha önce hiç uçağa binmemiştim. Bulutları yakından görmeyi ve kuşların bizi yukarıdan nasıl gördüğünü öğrenmeyi çok istiyordum.

Acaba bulutlara dokunabiliyor muyduk?

Bulutlar pamuk şeker gibi miydi? Dokununca parmaklarıma yapışır mıydı?

Peki ya onları yiyebilir miydim?

Bir an gülümseyebilecek gibi oldum. Dudaklarımın kenarları, düşüncelerimle birlikte yavaşça kıvrılmaya başladığında bunu başarabileceğimi sandım. Annem konuşana kadar bence başaracaktım da.

"Üç ay boyunca evde olmayacağım." Yanan gözlerim o anda hızla doldu ve kalbim pır pır çarpmaya başladı. "Babanla birlikte yazlığa gidebilirsiniz, orada denize girebilir ve arkadaşlar edinebilirsiniz."

Kalbimden sorunum olduğunu öğreneli bir yıl olmuştu ama daha önce hiç bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyordum. Kalbim öyle hızlı ve öyle sert atıyordu ki kısa sürede gözlerim karardı. Gözlerimi büyüterek açık tutmaya çalıştım. Annem bir şeyler söylüyordu, beni dürttüğünü hissediyordum ama onu göremiyordum.

Üç ay boyunca yaşayacaklarımı düşününce, kalbim buna dayanamadı. İlk kez kalp krizi geçirdiğimde sekiz yaşındaydım.

Kalp krizi geçirdiğimi anlamadan ve tam anlamıyla kötüleşmeden önce bir anda elimi annemin elinden kurtarmış ve kendimi cama

doğru atmıştım. Camdan aşağı atlamaya kalktığımda eğer kalp krizi geçiyor olmasaydım muhtemelen atlamayı başarmış ve atlayınca acının ne kadar sürdüğünü öğrenmiştim. Ama kalbim benden önce davrandı ve aşağı atlayamadan kriz geçirip bayıldım, pencere mermerinden aşağı geri düştüm.

Annemin hiç olmayacağı üç ay, bitmek bilmeyen işkence demekti. Henüz iki günlük işkencelere zor alışmışken üç aylık işkenceye nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Öğrenmemek için de televizyondaki çocukla aynı kaderi paylaşmak istiyordum.

Günümüz

Ekin

“İfade verebilirim.” Sesimdeki korkusuz tını karşımdaki polisi gerdiğinde derin bir nefes alarak yüz ifademe biraz korku ekledim. “Mağazadan dün gece en son çıkan çalışan benim. Dolayısıyla onu en son ben gördüm. Fakat mağazayı kapattığını ya da ayrıldığını görmedim çünkü ben mağaza kapanmadan çoktan otobüse binmiştim.”

Sahte korkuma kanmadığını belli eden ukala tavrını gördüğümde derin bir iç çektim.

“Gün içinde sorun yaşamışsınız.”

Gözlerim mağazanın içindeki iş arkadaşlarıma kaydı. Hepsinin dik, beni yerin dibine gömmek istermiş gibi attıkları bakışları üzerimdeydi. Sanki beni ele vermişler gibi...

“Küçük bir şeydi, çalışma ortamında yaşanabilecek doğal bir tartışma. Gecenin sonunda sorunlarımızı ortadan kaldırdık zaten.”

“Sorunlarımızı ortadan kaldırdık derken buradaki sorun müdürünüz mü?”

Ağzım kısa bir an yarım açık kaldı ve hemen ardından yüzüm şaşkınlıkla buruştu.

Kaşlarını hafifçe kaldıran polisin kendinden emin bir şekilde sorgulayıcı ifadesine bakarken ukala gözükmemek için büyük çaba sarf etmem gerektiğini fark ettim.

“Yeterince iyi bir polisseniz kamera kayıtlarından otobüse bindiğimi ve şu âna dek buraya gelmediğimi öğrenebilirdiniz.”

“İşimi yapma şeklimi mi küçümsüyorsunuz?”

Bu hayatta küçümsemediğim o kadar az şey var ki birazdan nefes alma şeklini bile küçümseyebilirim ama senin hedef tahtan olacak kadar delirmedim.

“Size fikir sunuyorum.”

“Ya da bizi sizi masum gösterecek kanıtlara itip gerçeği gözden kaçırmamıza sebep oluyorsunuz.”

“Ortada yeterince kanıt varsa belki de sandığınız gerçek hiç var olmamıştır.”

İkimiz birbirimize bir dakikadan uzun süre dik dik baktık. Geri adım atmalıydım, biliyordum. Eğer karşınızda sizi cinayetten sorgulayan bir polis varsa geri adım atmayı bilmeliydiniz.

Geri adım at, Ekin. Gözlerini kaçır, çekingen ve korkak bir tavır sergile. Yap şunu, yap.

Polis gözlerini kırparak derin bir nefes aldığı anda kazanmış oldum ama sanırım onun baş şüphelisi de oldum.

“Bizimle emniyete geliyorsunuz.”

“Peki, mağazanın ortasındaki kan gölüyle ve kayıp müdürümle bir ilgim olmadığını anladığınızda beni kendi elinizle buraya geri bırakacak mısınız?”

Polis yanağının içini ısıtırken hâlâ gözlerimde bir cevap, kanıt arıyordu ama bulması imkânsızdı.

“Sizi kendi ellerimle buraya geri bırakacağım.”

“Ben teşekkür etmeyeceğim ama siz özür dileyebilirsiniz.”

Kapa çeneni, Ekin.

Polisin bakışları sertleşti.

Aferin, Ekin.

“Su alabilirim.” Masadaki içi boş karton bardağı parmak ucumla ileriye ittim. “Ve kahve de, sade.” Parmak şıklattım. “Rezene çayı varsa o da harika olur. Yanında tuzlu kurabiye olmadan pek tercih etmiyorum ama.”

Polis, bana ölümcül bir bakış attığında dönen sandalyede arkama yaslandım. *Komiser Murat Karayel.* Odasının kapısında yazan buydu.

İçeri girerken bana bir şey içmek isteyip istemediğimi sormuştu, ben de çok düşünmeden kelimeleri ardı ardına sıralamıştım.

“Hangisi?”

Benden şimdiden bıkmış gibi görünüyordu ama henüz yeni başlıyorduk.

Beni suçsuz yere buraya getirdiyse bunun bir bedeli olmalıydı.
“Hepsi.”

“Burası kahvehane değil.”

“Kahvehane tercih etmem zaten.”

Sabır diler gibi iç çekerek göz devirdiğinde ona yalnızca bakmakla yetindim.

“Sadece su.”

Masanın diğer ucuna oturarak telefonu eline aldığı anda tırnak etlerimle oynuyordum. Onları sürekli kanatırdım ve işte, yine kanamıştı.

“İsteğini yerine getirmeyeceğiniz kişinin ne istediğini sormalısınız.”

Telefonu kulağından ayırırken yanağının içini sanki bazı kelimelerini yutmak istermiş gibi ısırdı.

Komiser Murat Karayel pek sabırlı değildi anlaşılan. Öfke sorunları olabilirdi ve ben öfke sorunları olan insanlarla başka şekilde anlaşırdım. Ya da buna kapışırım mı demeliydim?

“Nerede olduğunuzun farkında mısınız, Ekin Hanım?”

Göz ucuyla sağıma, soluma ve en sonunda yeniden ona baktım. “Odanızda.”

Telefonu aniden sertçe masanın üstüne bıraktığında yüz ifademde herhangi bir değişim gerçekleşmemişti.

Odanın kapısı açılıp başka bir polis sorgularcasına bize bakana dek bunun beni korkutmaya yönelik bir tepki olduğunu anlamamıştım.

Kapıdaki polisin gözleri ikimizin arasında hızlıca gidip geldi ve en son onda durdu. “Bir sorun mu var?”

Soru muhtemelen Murat Komiser’eydi ama benim ağzımın bir fermuarı yoktu ve onu bu korkutma çabası için cezalandırmak istiyordum.

“Burada tam zamanlı çalışan bir terapist var, öyle değil mi?”

Kapıdaki polis soruma anlam veremedi ama kafasını hafifçe sallayarak onayladı.

Nefesimi sahte bir rahatlıkla dışarıya bıraktım. “İyi bari, en azından sorunlarını öfkeli çıkışlarla halletmeye çalışan çalışanlarınız adına önlem almışsınız. Umarım sadece bir önlem değildir, uygulamayı aksatmıyorsunuzdur.”

Kapıdaki polisin gözleri hızlıca Murat Komiser’e döndü. Ben ona bakmadım çünkü onun bakışları zaten üzerimdeydi ve muhtemelen birazdan beni ters kelepçeleyp soğuk sorgu odasına indirecekti ama böyle bir şey yapacak olursa haklarımı ihlal etmiş olurdu.

Müdür kayıptı, cesedi ortalıkta yoktu ve mağazadaki kan ona ait olsa bile bu, öldüğü anlamına gelmiyordu. Bütün bunlarda bir parmağım olduğuna dair ortada bir kanıt da olmadığına göre bana sert bir muamele yapamazdı.

Haklarımı biliyordum ve suçlu olmadığım sürece boyun eğcek biri değildim. Adalet, suçlu olmayan birine suçlu muamelesi çekmek değildi. Karşımda kim olursa olsun, isterse başbakan olsun, yine de benim için bir şey değişmezdi.

“Murat, istersen Ekin Hanım’la ben konuşayım. Sen biraz hava al.”

“Gereği yok,” dedi Murat Komiser. “Ekin Hanım’ın birkaç isteği var. Su, sade kahve, rezene çayı ve tuzlu kurabiye. Halledebilir misin?”

Hoşnutsuz bir tavırla Murat’a baktım. *Attığın yemi yemedim* der gibi keyifle arkasına yaslanmıştı. Garip. Genelde insanları kurdurmak çok kolaydı.

“Senin rezene çayından kullanmam gerekecek.”

“Kullan,” dedi Murat ve bana sahte, gıcık bir şekilde gülümsemi. “Hatta bana da bir bardak ayarla lütfen.”

“Tamamdır.”

Murat’la odada baş başa kaldığımızda ikimizin de yüzünde itici birer gülümseme vardı. Gıcık olmuştum çünkü birilerini sinir edince ondan beklediğim kulaklarına varana kadar kızarıp

bozarması ve dilini tutamayacak kadar öfkeye batmasıydı ama bu herif işini iyi yapıyordu. Rezene çayını düzenli olarak içiyor olmalıydı.

“Evet, Ekin,” diyerek öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya yaslayarak ellerini birbirine kavuşturdu. Bana bakışlarında ukalaca bir tavır vardı. “Dün gece hakkında konuşalım mı?”

“Konuşalım, Murat.”

“Murat?”

“*Murat Bey*, dememi mi isterdin?”

“-din?”

“Sizli bizli konuşmamı istiyorsan öncelikle senden aynı şekilde konuşmanı beklerim. *Sen* dersin benim için *sen* olursun. *Siz* dersin *siz*.”

“Ekin Hanım,” dedi sertçe... Belki de bam teline basmak için bir şansım daha vardı.

“Evet, Murat Bey?”

“Dün gece bana neler olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlatır mısınız?”

Hah şöyle.

Ona müdürle gün içindeki konuşmamızdan ve gece sonundaki anlaşmamızdan bahsettim. Tabii, tehdit kısmını atlayarak. Bir adamı bana paramı vermediği için öldürecek değildim ama bir polis için bu kanıt sayılabilirdi ve kendimi bir anda baş şüpheli olarak bulabilirdim.

“İş arkadaşlarınız farklı anlatıyor.”

Sabır.

“Nasıl?”

“Sizden *şeytanın tohumu* diye bahsediyorlar.”

Daha çok sabır.

“Pardon?”

“Dünya üzerinde tek bir katil olsaydı o siz olurdunuz.”

“Tekrar pardon?”

Sinirim tepeme çıkmıştı. Murat keyifle arkasına yaslanırken sırtışını gizlemedi.

“Ben demiyorum, iş arkadaşlarınız söylüyor.”

“Siz de bundan keyif duyuyorsunuz. İş ahlakınız harikaymış.”

Sırıltışı silindi. “İş ahlakıma dil uzatma cesaretini nereden buluyorsunuz, Ekin Hanım?”

“Benden *şeytanın tohumu* diye bahseden gereksizler gibi alay etme cesaretini nereden buluyorsanız oradan.”

Aramızda tekrar esen sert rüzgârları odaya elinde bir tepsiyle giren polis bölmeseydi muhtemelen birkaç dakika sonra bir şekilde kendimi ters kelepçelenirken bulacaktım.

Polis nazikçe tepsidekileri önüme koyarken ona teşekkür ettim. Murat da rezene çayını alarak teşekkür ettiğinde odada yine yalnız kalmıştık.

İkimiz de aynı anda masada duran rezene çaylarımıza uzandık. Sanırım gerçekten sakinleşmeye ihtiyacımız vardı.

Çaylar bitene dek tek kelime etmedik. Bitince ise sessizliği bozan o olmuştu.

“İnsanlara garip bir yaklaşımınız var,” dedi beni sorgulamasından tamamen bağımsız bir şekilde. “Ukalaca ve kışkırtıcı.” Çenesini düşünür gibi ovuştururken gözleri kısıldı. “Hiç kimseyle bu şekilde konuşmam, işim gereği duracağım ve başlayacağım noktayı çok iyi bilirim ama siz o noktanın yerini değiştirdiniz ve ben bulamadım.” Derin bir nefes aldı. “Baştan başlayalım mı?”

Suyumdan birkaç yudum alarak çayla birlikte yediğim tuzlu kurabiyeyi sindirmeye çalıştım ve arkama yaslandım.

“Gereksiz yere suçlanınca böyle oluyorum.” Onu taklit eder gibi derin bir nefes aldım. “Başlayalım.”

Müdürle olan bütün konuşmalarımı, tehdit kısmı hariç, ona tekrar anlattım. Ardından otobüse bindikten sonra yurda gittiğimden ve giriş ile çıkış saatlerimin kaydının olduğundan bahsettim. Kontrol edileceğini söyledi. Suratına bir tane yumruk çakmak istedim ama bu yalnızca içgüdüsel bir şeydi.

“Yurda giriş çıkış kayıtlarınıza bakıldıktan sonra ortada sizinle ilgili bir şüphe kalmayacaktır.”

Keyifle ayağa kalktım. “Eh, şimdi beni aldığınız yere bırakırken yolda özrünüzü dileyebilirsiniz.”

Somurtarak ayaklandı. “Tabii...”

Odanın kapısını açtı ve geçmem için beklerken somurtmaya devam etti. Kapı kadar boyu var desem abartmış olmazdım. Kapının pervazına yaslanarak geçmemi beklerken kafası neredeyse üstüne çarpacak gibi duruyordu. Dışarıdayken üstünde ceket vardı ama içeri girince çıkarmıştı ve vücudunu saran ince gömleğinden geniş omuzları, sert göğsü ve karnı apaçık belli oluyordu.

Yanından geçerken derin bir iç çektiğimde güldü. Kafamı çevirip ona baktığımda dilini hızlıca dudaklarında gezdirerek bu gülüşü gizlemeye çalıştı.

“Neden güldünüz?”

O bana muhtemelen beni uyuz edecek bir cevap vermek için hevesle omzunu kapının pervazından ayırdığı sırada başka bir polis yanımıza geldi.

İtici gülümsemesini hemen gizledi.

“Komiserim.”

“Bir sorun mu var?”

Polis elini kaldırdı ve ikimizin arasında tuttu. Sonra avucunu açtı, parmaklarıyla sıkıca tuttuğu plastik paket göründü. Plastik paketin içinde bir kolye vardı. Aşk taşı. Sugilit. Mor kolye. Sonuncusunun bende olduğu, cebimde olduğuna emin olduğum ama olmayan kolye.

“Ekin Hanım biraz daha misafirimiz olsa iyi olacak.”

BÖLÜM 5

15 Yıl Önce

“**K**ırmızı balık gölde, kıvrıla kıvrıla yüzüyor. Balıkçı amca geliyor, oltasını atıyor. Kırmızı balık dinle, sakın yemi yeme. Balıkçı seni tutacak, sepetine atacak. Kırmızı balık...”

“Sus.”

Babamın sesiyle minik akvaryumdaki balığım Canavar’a şarkı söylemeyi kestim. Kafamı kaldırıp babama baktığımda odamın kapısında dikildiğini ve gözünü bile kırpmadan bana baktığını gördüm.

Benim aksime babamın gözleri yeşildi ve bana böyle her baktığında bir yılanı hatırlatıyordu.

“Evde olduğunuzu bilmiyordum.”

Göz ucuyla balığıma baktığında ister istemez nefesimi tuttum. Canavar’ı bana annem almıştı. Geçen sene yaz tatilinden geldiğinde elindeydi. Canavar’a harika bakacağıma inanıyordu. O günden beri de elimden geldiğince iyi bakıyordum.

Canavar’ı seviyordum. O benim en iyi dostumdu. Benimle konuşuyor, yaralarımı sarmak için teklifte bulunuyordu. Ben de ona kulaçlarının çok minik olduğunu ve suyun altında yaralarımı sarmayacağını söylüyordum. Başta üzülüyordu ama artık alışmıştı.

“O balıktan kurtulacaksın.”

Ruhumun çekildiğini hissettim.

“Ama o zararsız.”

“Ona şarkı söylemen canımı sıkıyor,” dedi sertçe. “Artık çocuk değilsin, sifona at ve kurtul ondan.”

“Ama babacığım...” Sandalyemden indiğim gibi koşarak babamın önünde durdum ve ellerimi birleştirerek ona yalvarmaya başladım. “Canavar’ı çok seviyorum, o benim tek dostum. Lütfen onu

öldürmemi istemeyin benden.” Kafamı sola doğru eğerek sağ yanağımı açığa çıkardım. “Bana vurun ama Canavar’ı öldürmemi istemeyin benden.”

“Sen benimle pazarlık mı yapıyorsun?” Babamın parmakları çenemi kavradı ve beni yukarı doğru çekti. Parmak uçlarımda yükseldim ve zor da olsa durmaya çalıştım. “Ne zamandan beri bir dediğimi iki ediyorsun sen? Sana bu cesareti kim verdi?”

Babama karşı çıkmaya cesaretim hiç olmamıştı. Ne beni döverken ne bağırırken ne de istemediğim şeylere zorlarken. Onun istediği gibi bir çocuk olmak içim elimden geleni yaptıysam da bir şeyi değiştirememiştim.

Kendim için hiç yalvarmamıştım ona ama Canavar için canımı feda etmeye hazırdım. Tek dostumu almasın benden. O giderse kiminle konuşurum, kime dert yanarım, bilmiyorum ki ben.

“Lütfen onu öldürmemi istemeyin benden, lütfen...”

Babam ona yalvardığım için çenemi sıkmaya başladığında, canımı çok yakacağını düşünmüş ve buna hazırlanmıştım ama tam o sırada annemin sesi koridordan yükseldi: “Oğlum?”

Babam, çarçabuk çenemi bıraktı ve elini saçıma uzatıp okşamaya başladı. Annem odamın kapısında belirdi ve babamla beni görünce gülümsedi.

“Baba oğul ne yapıyorsunuz burada?”

Babam, anneme aşkla bakarken gülümsedi. Babam yalnızca annemi görünce böyle mutlu oluyordu. Diğer zamanlarda patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

“Geldin mi, karıcığım?”

Babam uzanıp annemin yanağına bir öpücük bırakmak istedi ama annem geri çekildi. Babama göz ucuyla dahi bakmayarak bana yaklaştı ve sıkıca sarıldı.

“Sana istediğin kitabı aldım. Görmek ister misin?”

Yavaşça yutkunurken gözlerimi babama çevirdim. Artık gülümse-miyordu ama öfkeyle baktığı kişi annem değildi, bendim.

“Bu gece evde olacak mısın, anne?”

Annem beni başıyla onayladı. "Evet, bütün hafta sonu yanında olacağım. Birlikte yemek yapabilir, kitap okuyabilir ve Canavar'ı besleyebiliriz."

Babama bakmak istemedim. Bunun yerine annemle mutfğa gittik. Bana aldığı kitabı gösterdi. Harry Potter. Sınıfımdaki herkes okumuştı ama babamdan isteyemediğim için annemi beklemiştim.

"Devamı da var," dedi annem, çantasından benim için çikolata çıkarırken. "Uzun bir seri, hepsini okuyabilecek misin?"

"Okumayı seviyorum."

Bana uzattığı çikolatayı aldım ve paketini açıp yemeye başladım. Bana yalnızca annem çikolata alıyordu, babam zararlı olduklarını söylüyor ve almıyordu.

"Küçükken sana okuduğum masallar işe yaradı sanırım."

"Altı yaşından beri kendim okuyorum."

Annemin gülümsemesi yüzünde soldu. Ona bakmak yerine çikolatamı yemeye devam ettim. Kitabın ilk sayfasını açtım, çikolatayı yerken okumaya başladım.

"Büyüdün," dedi annem, sandalye çekip yanıma otururken. "Dokuz yaşındasın artık, birçok işini kendin hallediyorsun."

"Zorundaydım." Çikolatadan daha fazla yiyemedim. Paketin ağzını kapatıp onu masanın üstüne bıraktım. "Sınıfımdaki çocuklar hâlâ kendileri yapmıyorlar."

"Tembeller demek."

"Hayır, anne babaları onları seviyor."

Gözlerimi kitaptan kaldırıp anneme baktığımda dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını ve gözlerinin dolduğunu gördüm. Ağlamaya başladığında ona ifadesiz bir şekilde bakmayı sürdürüyordum.

Gözyaşının bir önemi yoktu. Eğer bir önemi olsaydı daha küçükken döktüğüm gözyaşlarının bir önemi olurdu ama hiç olmamıştı. Demek gözyaşı o kadar da önemli bir şey değildi. Bana göre duygu sömürüsü demekti çünkü her ağladığımda bana, "Duygu sömürüsü yapma," diyen babamın bunu öylesine söylediğini sanmıyordum. Yani insanların duygularıyla oyun oynamak demekti. Duygularımın

çoğunu daha az acı çekmek için sattığımdan olsa gerek, annemin göz-yaşlarına üzüleliyordum.

“Canavar’ı besleyeceğim.”

Kitabımı alarak sandalyeden kalktım ve mutfaktan çıktım. Doğrudan odama geçmek istedim ama banyonun önünden geçerken babam bir anda kolumdan tutarak beni içeri çekti ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Elinde Canavar vardı.

“Baba...”

“Anneni ağlattın.”

“Ama ben...”

“Onu kırdın.”

“Baba ben...”

Canavar’ın içinde olduğu fanusu elime verdiğinde kitabım yere düşmüştü.

“Cezan ondan kurtulmak.”

“Annemden özür dilerim, beni affetmesini isterim...”

“Onu klozete at,” dedi, itiraz kabul etmediğini belli eden bir sesle. “Hemen.”

Önce klozete, ardından akvaryumun içindeki Canavar’a baktım. Hiçbir şeyden haberi yoktu, akvaryum dışındaki dünyadan haberi bile yoktu. Onun için yalnızca her hafta değiştirdiğim temiz su, deniz gibi görünsün diye yerleştirdiğim çakıl taşları ve her gün düzenli olarak verdiğim yem vardı.

Babam neden hayatı sadece bundan ibaret olan ve ona hiçbir zararı olmayan Canavar’ın ölmesini istiyordu?

Bu çok acımasızca değil miydi?

“Ama o bunu hak etmiyor.”

“Bu dünyada herkes başkasının cezasını çeker.”

“O hâlde onun cezasını ben çekeyim.”

Kafasını iki yana sallarken, “O zaten senin cezanı çekiyor,” dedi ve sırtımdan öne doğru iterek klozete yaklaştırdı. “Annen seni bu kadar severken onu ağlattın. Eğer senin yerine beni seveydi ağlamazdı.”

Babam, beni omzumdan klozete doğru ittiğinde onun yüzüne birkaç saniyeden biraz uzun baktım. Acımasız bir adam olduğunu biliyordum ama bir katil olduğunu bilmiyordum.

“Bir gün benim cezamı da siz çeker misiniz?”

Babam güldü ve ben buna anlam veremedim. “Kötü bir adam olup bir gün yakalanınca, ‘Travmalarımı babam inşa etti,’ mi diyeceksin yoksa?”

Omuz silktim. “Belki.”

Gülümsemesi silindi ve omzumdan tutup sıkıca bastırınca kemiklerimin kırılacağını sandım. Beni klozetin dibine kadar soktu. “Eğer yapmazsan onu pişirir yerim.”

Yaşadığım dehşet ifademe yansırken babamın çok ciddi olduğunu gördüm. Sonra klozetin dibindeki suya baktım. Belki de suya karışır ve yaşardı.

Canavar’a doğru eğildim ve dudaklarım suyun üstünde durdu. Hemen dudaklarımın yakınlarında yüzmeye başladı.

İşte, beni gerçekten seven tek canlı. Canavar.

“Seni çok seviyorum, Canavar.”

Babam belime vurdu ama hissetmemiş gibi devam ettim: “Okyanusa varırsan eğer belki bir gün yeniden karşılaşırız, küçük dostum.”

Kafama bir fiske yedim ama artık çok hissettiğim söylenemezdi. Geçen yaz çok ağır geçmişti.

“Kendine yeni dostlar bul ama beni asla unutma, Canavar.”

Suyun üzerinden onu öptüm. Sertçe yutkunarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığımda alt dudağım titremeye başladı. Onu klozete atmadan hemen önce gözümünden akan yaşlar bir bir suyuna karıştı.

Geçen yaz gözyaşlarımın kuruduğunu sanıyordum ama yanılmıştım. Gözyaşlarım akmak için doğru ânı, doğru acıyı bekliyorlardı. Kendim için ağlamıyordum artık ama dostum, Canavar’ım için litrelerce gözyaşı dökebilecek kadar acı dolu hissediyordum.

Onu klozete attım ve üzerine sifonu çektim.

Kalbim acımaya başladı.

Babam yere düşürdüğüm yeni kitabımı da klozetin içine attığında dudaklarım birazcık aralandı ama hemen ardından geri kapandı. Kitap ıslandı, Canavar gitti.

"Bir daha sakın anneni ağlatma."

Babam banyodan çıkıp beni yalnız bıraktığında bile gözlerimi ıslanan kitaptan alamadım.

Bir daha annemi ağlatmayacağım çünkü bir daha bir hisse gerçek anlamda asla tutunmayacağım. Bir kitabı sevmek istemeyeceğim, bir balığı dost edinmeyeceğim, birini kaybetmekten korkacağım kadar sevmeyeceğim, acımı kimseyle paylaşmayacağım.

Annemi üzen acılarım değil mi zaten? Hayır. Annemi üzen, acılarımı onunla paylaşmam. Eğer kendime saklarsam annem hiç üzülmez ve ağlamaz.

Gözyaşlarımı koluma silerek yok ettim.

Zaten bir daha ben de ağlamayacağım.

Günümüz Ekin

“Bir kolye yüzünden şüpheli listesinin başına yerleşemem, Komiser.”

“Eğer kolyenin sende olduğunu bana kanıtlarsan listeden hemen çıkarırım seni.”

İki saattir aralıksız tartışıyorduk. Bu kez sorgu odasıındaydık, tepemde başımı ağrıtan beyaz bir ışık vardı ve Murat Komiser sanki inadıma yapar gibi uzattıkça uzatıyordu.

Sorun şu ki, *hadi yurda gidelim ve muhtemelen cebimden düşürdüğüm kolyeyi sizin gözünüze sokayım*, diyemiyordum. Bunu diyemediğim için ve kolyeyi de ona gösteremediğim için bayağı şüpheliydim şu anda.

O aptal kolye!

“Eğer size göre bu bir cinayetse ve cinayeti işleyen kişinin kolyeyi düşürüp ardında kanıt bıraktığını düşünüyorsanız diye söylüyorum, bu kolye çok satanlarda. Tamam, son kolyeyi müdürle tartışmam sonucunda ben aldım, evet ama bu demek olmuyor ki ben onu sırf bu yüzden öldürdüm.”

“Sana *kayıp* dedim, *öldü* demedim.”

Yanağımın içini ısırırken burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım ve konuşmamın hararetini üstümden atmaya çalıştım.

“İhtimallerden bahsediyordum zaten. Katil değilim ve kendimi ele vermiyorum.”

Önündeki dosyayı bana doğru itti ve parmak ucuyla üstüne vurdu. Sinsi bakışlarını asla saklama gereksiniminde bulunmuyordu.

“Yurda normalinden bir buçuk saat geç giriş yapmışsın.”

“Hava yağmurluydu, yanlışlıkla birkaç durak önce indim ve yürümek zorunda kaldım.”

“Ya da otobüse bindin, kısa bir süre sonra indin ve mağazaya geri döndün. Kameraları gizlice devre dışı bıraktın ve bir nedenden ötürü Nezih Bey’le tartıştınız, onu yaraladın ya da öldürdün. Sonra onu ortadan kaldırmak istedin ve bunu yaparken gün içinde seni zorladığı için aldığın kolyeyi orada düşürdün ve fark etmedin. Bu senaryoda muhtemelen Nezih Bey çoktan ölmüş oluyor çünkü bu kadar kısa sürede onu alıkoyabileceğin bir yer bulman ve yurda dönmen zor. Muhtemelen arabasını aldın, cesedini en yakın kıyıya taşıdın ve vücuduna ağırlık bağlayıp onu denize attın.”

“Ve aptal bir katil olduğum için geri dönüp izleri temizledim?”

“Korktuğun için en kısa sürede güvenli alanına dönmek istedin. Geri dönersen cinayet mahallinde yakalanmaktan korktun.”

“Daha saçma çok az şey duydum.”

“Bence saçma olan senin gibi genç bir kadının bu denli büyük öfke problemlerinin olması ve sadece parayı vermeyen müdürünü öldürmüş olman.”

“Ben kimseyi öldürmedim.”

Önündeki bir başka dosyayı bana doğru itti ve parmağını onun da üstüne vurdu.

“Akrabaların neden seni cinayetten şikâyet ettiler, Ekin?”

“Bana cevaplarını bildiğin soruları sorma, Murat.”

Dosyayı sertçe önümden ittim ve gözümün önünden çektim. O dosyaya ait hiçbir şey görmek, duymak istemiyordum.

Sandalyeyi sertçe iterek ayağa kalktığımda başını omzuna yatırarak bana sorgularcasına baktı. Beyaz ışık yüzüne vuruyordu ama geri kalan her şeyi resmen karanlıkta bırakıyordu.

“Sana o kolyenin hâlâ bende olduğunu kanıtlarsam beni rahat bırakacak mısın?”

Kafasını sallarken keyifle gülümsedi. “Senden özür bile dileirim, söz.”

“Dileyeceksin, hem de iki kez.”

Daha çok güldü. “Çok doyumsuz bir kadınsın.”

“Senin de iş ahlakın berbat. Her şüpheliye bana gösterdiğin muameleyi gösteriyorsan komiserlikte yalnızca birkaç hafta kaldığını söyleyebilirim.”

“O hâlde sorun yok.”

Yol boyunca tek düşündüğüm, bu işten nasıl sıyrılabileceğimdi.

Ailem bir kez daha cinayetten sorgulandığımı öğrenirse beni bu kez hiç düşünmeden evlatlıktan reddederdi.

Önceki sefer, Murat'ın de bahsettiği buna benzer bir cinayet değildi. Bambaşka bir şeydi ve aklanmıştım. Çünkü birini düşüncelerinizle öldürmek cinayetten sayılmazdı.

En fenası da buydu, değil mi? En azından annemin, babamın ve bunu bilen diğer insanların bana söylediği buydu. *Eline bir silah almadın, şiddet uygulamadın ama onu yalnızca düşüncelerine öldürdün. Birini düşünceleriyle öldürebilen neler yapmaz?*

Ben bundan hiç pişman olmadım. Sadece bu yüzden bile ailem benden nefret ediyordu. Bunun hak edilmiş bir nefret olduğuna inanmıyordum.

Aslında nefret demek doğru muydu, emin değildim. Bana kızgın olduklarını söylemek daha doğru olurdu.

“Birini düşüncelerine öldüremezsın,” dedi Murat ve boğulmak üzere olduğum düşüncelerimden istemeden de olsa beni kurtardı. Doğrudan yola bakıyordu ama bana dönüp bakmak istediğine emindim.

“Daha önce denedin mi?”

“Ben hayat kurtarıyorum,” diyerek kırmızı ışıktaki durdu ve gözlerini üzerime çevirdi. Benimle konuşurken üzerinde garip bir tedirginlik olduğunu o anda fark ettim. Dosyama bakmadan, bunu öğrenmeden önce benimle konuşurken tedirgin hissetmemişti. “İçinde boğulduğum düşüncelerimle insanları zorbalayarak ölümlerine sebep olmam, bunu yapanlardan onları kurtarıyorum.”

Doğrudan gözlerinin içine, yeşillerine bakarken bir kez bile nefes almadım. Benim kim olduğumu, neyi neden yaptığımı bilmeden beni yargılamaya başlamıştı bile.

Herkes aynı değil miydi zaten? Karşımızdaki kişinin kim olduğunu, neyi neden yaptığını bilmeden onu yargılıyor ve hüküm veriyorduk. Aynı dili konuşuyorduk ama yabancı dil muamelesi gösteriyorduk.

“Daha önce insan kurtaramadığın oldu mu, Komiser?”

Kaşları bir yay gibi gerildi. “Elbette, kimse kusursuz değil.”

“Daha önce yanlış insanı kurtardığını düşündüğün oldu mu, Komiser?”

Kaşları bu kez çatıldı. “Yanlış insanın kim olduğuna ben değil, adalet karar veriyor.”

“Daha önce adaletin yanıldığını düşündüğün oldu mu, Komiser?”

Onu bu kez kızdırmıştım. Burnundan solurken önüne döndü ve ışık henüz sarıdayken gaza basıp yola devam etti. Direksiyonu kavrayan parmaklarının boğumlarının beyazladığını gördüğümde, direksiyonu ne kadar sıkı kavradığını fark ettim.

Sinirlenmişti ve ben neden sinirlendiğini anlayamamıştım. Oysaki henüz yeni başlamıştım.

“Sarıda geçtiğin için kendine ceza yazabiliyor musun?” diye sorduğumda bana yandan öyle sert bir bakış attı ki eğer yerimde bir başkası olsaydı bundan korkabilirdi.

“İnsanlarla zorun ne?” diye sordu sertçe. Çoktan aramızdaki polis-şüpheli sınırını aşmıştık. İkimiz de bunun normal olmadığının farkındaydık ama bir noktada o sınırın üzerinde tepinmeden edemiyorduk. “Neden bu kadar kışkırtıcı laflar ediyorsun ya da neden sadece konuşarak birini öldürüyorsun?”

“*Sadece konuşarak birini öldürmek* diyerek bunu basite indirgiyorsun. Sadece konuşmadım, doğru cümleleri seçtim ve karşımdaki kişinin hassas noktalarından yakaladım.”

“Bir de bununla övünüyor musun?”

Omuz silktim. “Ben övünmek demezdim.”

Derin bir nefes aldı ve bu gerçekten çok derin bir nefesti. Sanki içine bolca sabır çekmiş ve kendini sakinleştirmeye çalışmıştı.

Araba aniden durduğunda yurdun önüne geldiğimizi anladım. Onun bana bir şey daha söylemesini beklemeden kapıyı açıp çıkacağım sırada bana doğru uzandı ve bedeni üzerime eğildi.

Kafamı kapıya doğru çevirmiştim ama bu hamlesiyle bir hışımla ona doğru döndüm. Yüzlerimiz arasında birkaç santimden fazla mesafe kalmamıştı ve bunun nedenini bilmiyordum.

Murat Komiser öfkeyle burnundan soluyordu ve nefesleri büyük bir hırsla yüzüme çarpıyordu. Yeşil gözleri direkt olarak gözlerime kilitlenmişti. Yüz hatlarının kasıldığını görebiliyor, gerginliğini yalnızca beden diline bakarak çok rahat anlayabiliyordum ama nedenini anlayamıyordum.

Onu kışkırtmamıştım. Henüz hiçbir şey yapmamıştım.

“Eğer o kolyenin sizde olduğunu bana kanıtlayamazsanız sizin için çok zor günler başlayacak, Ekin Hanım.”

Yanağımın içini ısırarak öfke dolu bir çıkış yapmamak için kendimi dizginlemeye çalıştım. Eğer şu an karşımda bir polis olmasaydı, ona kanıtlamam gereken bir şey olmasaydı ve beni hapse atma ihtimali olmasaydı, o zaman suratına tükürebilir, göğsüne vurabilir ya da suratını yumruklayabilirdim.

Beni tutuklama yetkisine sahip bir polis olduğu için kendini şanslı sayabilirdi.

“Eğer mesafenizi korumazsanız suçsuz olduğumu kanıtladıktan sonra size dava açmam gerekecek, Murat Bey.”

Tepkim bütün gerginliğini üzerinden almış gibi aniden dudaklarının kenarını kıvrıdığı anda yanağımın içini neredeyse parçalayacak kadar ısırmıştım.

Onu göğsünden sertçe ittim ama geri çekilmedi. Kemerimin kilidini açtı ve uzanıp kapıyı benim için açtıktan sonra gülümsemesini yok etti, geri çekildi.

“Tabii, babanız eski asker ve dayınız ağır ceza hâkimi. Sırtınızı yasladığınız duvarlar öyle sağlam ki ben de olsam sizin kadar korkusuz olurdum.”

Ona cevap vermemi beklemeden arabadan indiğinde öfkeyle soluyarak peşinden indim ve kapıyı sertçe kapattım.

Kapının kırılacakmış gibi kapandığını duyunca sanki arabasını yaralamışım gibi gözleri büyüdü ve yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

“Elinin ayarı yok mu senin?”

“Hitap şeklin gibi, ayarsız!”

Yurdun kapısının önünde yan yana geldik. Ellerini beline yerleştirdi ve bana hemen dibimden yukarıdan bakmaya başladı. Ben de ona aramızdaki kısa mesafeden dolayı çenemi yukarı kaldırarak bakıyordum.

“Bil diye söylüyorum, ne asker babama ne de yüksek ceza hâkimi dayıma güvenerek hareket ediyorum. Bu cesaret, bu güven bana, sadece şahsıma ait.”

Güvenlik görevlisi kapıyı açtığında ilk içeri giren ben oldum. O ise rozetini gösterip girdi.

Ondan önce yurda girmek için hızlıca yürümeye başladım. Hemen odama gitmeliydim, o olmadan etrafa bakınmalı ve kol-yeyi bulmalıyım.

Uzun bahçeyi aşip binanın kapısına vardığım sırada bana yetiştirdi ve uzanıp kapıyı benden önce açtı. Ona ters bir bakış atarak önce içeri girdim, peşimden geldi.

Odamın olduğu kata çıktığımızda yurt müdürü ile karşılaştık. Muhtemelen güvenlik görevlisi haber vermişti ve hemen buraya damlamıştı. Benim açığımı yakalamak istediğine de neredeyse emindim. Özellikle Yeliz’le olan son olaydan sonra bana farklı bakmaya başlamıştı.

“Merhaba,” diyerek elini Murat’a uzattı yurt müdürü. “Ben bu yurdun müdürü İnci Toksoy.”

“Merhaba,” diyerek müdürün elini sıktı Murat. “Murat Komiser.” Elini çekti ve bana ufak bir bakış atarak devam etti: “Ekin Hanım’ın odasına bir göz atmamız gerekiyor. Kendisi bir cinayetin baş şüphelisi olabilir.”

Yurt müdürünün şaşkınlıkla devleşen gözleri sinir katsayımı arttırdı. Murat Komiser’in bir taraflarını çimdiklememek için

kendimi çok zor tutuyordum. Sanki bilerek, beni zor durumda bırakmak için yapıyordu!

“Keşke tahminlerinizi cümlelerinize yansıtmasanız,” diye patladım. “Siz şüphe ediyorsunuz diye ben şüpheli olmuyorum. Ayrıca bunun bir cinayet olmadığını, bir ihtimal olduğunu kendiniz dile getirmiştiniz, hatırlatırım.”

Komiser aniden bana doğru eğildi ve kulağıma, “Sen düşüncelerle insan öldürebiliyorsan ben de düşüncelerimle bir insanı hedef gösterebilirim elbet,” diye fısıldadığında kendimi tutamadım. Düşüyormuş gibi yaparak kafamı çenesine geçirdim.

Murat Komiser inleyerek geri çekildiğinde yalandan kafamı tutarak sızlandım. “Başım döndü, dengemi sağlayamadım. Bir şeyiniz yok inşallah?”

Bize şaşkınlıkla bakan yurt müdürüne bana terbiyesiz kız ünvanı yaptırmaması için suçsuz görünmeye çalıştım.

“Yok bir şeyim,” dedi, çenesini sıvazlarken. Benim kafam acıyordu, eminim onun da çenesinde en az benimki kadar acı vardı ama belli etmiyordu. Yüzüne yalandan bir gülümseme yerleştirmişti ve profesyonel görünmeye çalışıyordu ama yemezler. “Suçlu psikolojisi böyle bir şey, hep dikkati başka bir şeye çekmeye çalışırlar.”

Yurt müdürünün gözleri bu kez yerinden çıkacak gibi oldu. Bu adam gerçekten elimde kalacaktı.

“Tam olarak ne olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordu yurt müdürü. “Ekin ne yaptı, buraya neyi aramaya geldiniz? Yoksa cinayet aletini mi?”

Murat’tan önce davrandım çünkü onun türlü oyunları ile yurt müdürümün aklına çomak sokmasını istemiyordum. Adam ben-den resmen intikam alıyordu.

“Hayır.” Murat’ın önüne geçtiğimde ardımdan gizli gizli sırttığını nedense hissedebilmişim. “Sadece bir kolye. Çalıştığım mağazanın müdürü dün gecedен beri kayıpmış ve onu son gören kişi benim. Mağazanın ortasında da ona ait olduğu düşünülen bir kan gölü var. Kan gölünün yanı başında ise sonuncusunu benim

aldığım bilinen mor bir kolye. Kolyenin odamda olduğunu kanıtlarsam üzerimdeki tek şüpheden kurtulacağım.”

Bunları anlatırken ve yurt müdüründen tepki beklerken odamın kapısının önündeki Yeliz’i fark ettim. Bakışları direkt üzerimdeydi ve anlattıklarımı dinliyordu.

Göz göze gelince kaşlarını imayla kaldırdı ve odamın kapısını açıp sessizce içeri girdi.

İblis.

Yurt müdürünü ve Komiser Murat’ı bir anlığına unutup peşinden odama girecektim ki yurt müdürü kolumdan yakalayarak beni durdurdu.

“Kolye bulunamazsa baş şüpheli mi olacaksın, Ekin?” diye sordu. “Nasıl bir kolye yüzünden baş şüpheli olabiliyorsun, anlayamıyorum.”

Murat Komiser ona başından sonuna kadar bütün nedenleri anlatırken gözüm bir an olsun odamın kapısından ayrılmadı.

Eğer bu işe bulaşırsa yemin olsun saçlarını kökünden kazırdım!

Odamın kapısı açıldı ve içeriden Yeliz çıktı. Elinde odada unuttuğu bir kutusu vardı. Ona baktığımı görünce kutuyu kaldırıp salladı ve yalandan gülümsedi.

“Eminim kolye odadadır, Ekin’in bir cinayetin baş şüphelisi olacağını sanmam. O başarılı ve akli başında bir öğrenci.”

Yurt müdürünü duyduğumda bir hışımla odaya ilerledim. Yeliz’e yanından geçerken çelme takmamış olmam mucize sayılırdı.

Odaya girdim ve alelacele etrafı karıştırmaya başladım. Kolye buralarda bir yerlerde olmak zorundaydı. Bir cinayetin baş şüphelisi ve ailemin yüz karası olmayacaktım.

Murat Komiser kapı eşiğinde dikilmiş, benim kolyeyi arayışımı izliyordu. Yurt müdürü hemen arkasındaydı, merakla bekliyordu.

“Buralarda olmalı,” diyerek yatağımın altına bakındım. Bir şekilde cebimden düştüyse en azından burada bir yerde olmalıydı.

Onu cebimden çıkarmamıştım, bir yere koymamıştım. Ancak düşmüş olabilirdi ve cinayet mahallinde düşmüş olamazdı.

Bir süre sonra Murat, “Bulamadın mı?” diye sordu, sanki beni yakalamış gibi keyifle. Odanın ortasında durup ona baktım. Nefes nefeseydim ve bütün çabam boşa çıkmıştı.

“Burada değil ama onu kimin aldığını sanırım biliyorum.”

Bir hışımla odadan çıktım ve Yeliz’in yeni odasına ilerlemeye başladım. Odası koridorun bir ucundaydı, benimkinden epey uzaktı.

Odasının kapısını açıp içeri daldığımda onu kutusunu boşaltırken buldum. Odaya girdiğimi fark etmesine rağmen bana dönüp bakmadı bile.

“Onu sen aldın, değil mi?” diye öfkeyle üzerine yürüdüğümde ancak bana döndü. “Kolyeyi sen aldın!”

“Ne saçmalıyorsun, ne kolyesi?”

Üstüne yürüdüğümde biri aramıza girdi ve eli belime dolandı. Beni kendiyile birlikte odanın bir ucuna doğru çektiğinde kim olduğunu fark edebildim.

Murat Komiser.

“Sakin ol,” diye fısıldadı. “Bir suçlu gibi davranıyorsun.”

Beni duvarla kendisi arasına sıkıştırdığını fark etmiş miydi, bilmiyorum. Yüzüne bakabilmek için kafamı kaldırdığımda benzer bir hamlede bulunarak kafasını eğdi ve yüzüme baktı. Şimdi öfke dolu olan bendim, garip bir sakinlikle olanları karşılayan oydu.

“Şimdi mi polislik yapasın tuttu, Komiser?”

“Buraya kız kavgası ayırmaya gelmedim.”

Belimdeki eline uzanıp onu ittim. “Belki insanlarla arana mesafe koymayı öğrenmeye gelmişsindir.” Duvarla arasından çıktım. “Seni bunca zaman yakın temastan nasıl görevden almadılar, gerçekten anlayamıyorum.”

Aramızdaki konuşma fısıltılardan ibaretti ama yine de yurt müdürüyle Yeliz’in şaşkın bakışlarından kaçamamıştık.

Bana bir cevap vermesini beklemeden yeniden Yeliz'in yanına ilerledim ve kutusunu alıp yatağın üstüne boşalttım. Bana engel olmaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Kolye kutudan çıkmadı. Dolabını, yatağını, her tarafı karıştırdım ama kolyeden hiçbir iz yoktu.

"Aptal kolyeni görmedim bile," diye söylendi Yeliz. "Odaya kalan eşyalarımı almak için girdim, içeride en fazla iki dakika durmuşumdur."

"İki dakika bir kanıtı yok etmek için yeterli."

Onun üstünü aramaya kalktığımda Komiser Murat bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Bu kadarı yeter, odaya bir daha bakalım."

Murat Komiser'in elini sertçe iterek odadan dışarı çıktım. Yurt müdürü ve Yeliz ardından söyleniyordu ama şu an ilgilendiğim bu değildi. Bu çok garipti. Kolye cebimde olmalıydı, bu nasıl bir tesadüftü? Oradaki... Mağazanın ortasındaki kan gölünün yanında bulunan kolye benim kolyem miydi? Böyle bir şey olabilir miydi?

Odanın kapısını itip içeri adımladım. Kafam allak bullak olmuştu. Hızlıca kıyafetlerimi karıştıracak, yatağımın etrafına iyice bakacaktım. Burada değilse de dün gece geçtiğim yolları yürür, bakılmadık yer bırakmazdım ama o kolyeyi ne şekilde olursa olsun bulacaktım.

Dolaba doğru birkaç adım atmıştım ki gözlerim bir anlığına yatağımın yanındaki komodine çarptı. Birkaç dakika öncesinden farklıydı orası. Şaşkınlıkla duraksadım. Gözlerimi kapatıp sıktım, birkaç kez kırıştırdım ve halüsinasyon görmediğimden emin olmaya çalıştım. Gördüğüm şey gerçektir.

Murat Komiser ardından içeri girdi. "Ne kadar fevri davranırsan o kadar şüphe çekersin."

Onu dinlemedim bile. Giysi dolabımın önünden ayrılarak komodine doğru ilerledim. Şimdi fevriliğimden eser kalmamıştı. Oldukça sakin görünüyor olabilirdim ama her hücremden oluk oluk gerginlik akıyordu.

Gözlerim bozuk değildi, gayet iyi görüyordum. Etrafa çok iyi baktığıma emindim. Zeminde, bir şeyin üstünde olmadığına emin olarak çıkmıştım bu odadan.

Elimi komodinin üzerine uzattım ve hafifçe titreyen parmaklarımla mor kolyeyi kavradım. Kolyeyi alıp göz hizama kaldırdım ve yavaşça arkama döndüm. Murat elimdeki kolyeyi görünce kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Buldum.”

Yaklaştı ve elimdeki kolyeyi alıp incelemeye başladı. “Evet, bu o kolyeden.”

“İşte burada, aklandım,” derken sesim buz gibiydi. Kaskatı ke-silmiştım. Bu kolye az önce burada değildi.

“Aklandınız, Ekin Serezli.”

Kolyeyi uzanıp boynuma taktığında ona karşı çıkmadım. Bu sırada hafızamı yoklamakla meşguldüm. O kolye orada değildi, emindim. O hâlde bu nasıl olmuştu? Gözümden kaçmış olabilir miydi sahiden?

“Özür dilerim.” Kolyeyi taktıktan sonra geri çekildi ve kaybettiği için hoşnutsuz olduğunu belirten bir ifade takındı. Yüzünü buruşturuyordu. “Sizi boş yere meşgul ettim, özür dilerim.”

Özür dileme, Komiser çünkü nedense kaybetmişsin gibi hissetmiyorum. Gariptir ki bu işin içinde bir hile varmış gibi hissediyorum. Ama neden ve nasıl? Belki de soru *kim?* olmalı.

BÖLÜM 6

14 Yıl Önce

Toplum tarafından dışlanan ve ailesi tarafından sevilmeyen çocukların normalliğe ayak uydurmaları imkânsızdır.

Normal olmak isterler ama normal olmak onlar için bir uçurumun kenarında tek ayak üstünde durmak kadar zordur. Ölüm gibidir. Dengeleri şaştığı anda öleceklerini bilirken nasıl normal olmaya devam edebilirler ki? Edemezler, kimse edemez.

Bir kitap okudum ve bunları öğrendim. Aslında yazarın anlatmak istediği normal olmanın çok da zor bir şey olmadığıydı ama ben aptal bir çocuk değildim. Yazarın bizi kandırmaya çalıştığını görebiliyordum.

Okuduğum, altını çizdiğim ve hakkında notlar aldığım cümlelerle dolu kitaplarımı arka bahçede yakarken tek düşünebildiğim normallikti.

Bütün kitaplarda, benim gibi bir çocukluk geçiren herkesin gelecekte ne kadar kötü insanlara dönüştükleri anlatılıyordu. Bütün kitaplardaki kahramanlar, çocukluğu benim gibi geçen kötülerle savaşıyor ve sonunda kazanıyorlardı. Kötü olanın sonu genelde aynıydı, ölüyordu.

Kötü adam öldüğünde kitabın sonu kötü değil, iyi bitmiş oluyordu. Kahramanlar için iyi biten hikâyeler, kötüler için her zaman kötü sonludur. Hiçbir zaman kötü olan kazanmaz çünkü insanlar karanlığı daha çok sevdiklerini söyleseler de tek istedikleri onu yok etmektir.

Kitaplarımı yakıyordum çünkü eğer onları yakarsam kafamın içine soktukları düşüncelerden de kurtulabileceğimi düşünüyordum.

Kötü adam olmak istemiyordum.

Kötü adam olmak için yetiştirildiğimi biliyordum ama yalnız kalan, kafasının içi yalnızca kötülükle dolan ve masumların canını yakarak bundan haz duyan bir adama dönüşmek istemiyordum.

Henüz bir çocuktum, bunun bilincindeyim. Çocukken her şey daha masumdu, bunun da farkındaydım. Farkında olamadığım şey ise ne zaman değişeceğimdi. Kimse değiştiğini fark etmezdi. Tam anlamıyla başka birine dönüşene dek kimse o kişi olduğunu fark etmezdi.

Fark etmek istiyordum.

Günün birinde insanların canını yakan o kötülerden biri olacaksam bunun farkına varmak ve en azından kendimi yok etmek istiyordum.

“Onları yakman iyi oldu,” dedi babam, sesi hemen ardımdan geliyordu. “Aklının içini türlü saçmalıklarla dolduruyordun. Kitap okudukça değiştin, bambaşka bir çocuk oldun.”

Bir yıldır okula gitmek dışında yaptığım tek şey kitap okumaktı. Annem kitabım bittikçe kitap alıyor, gönlümü bir şekilde hoş etmeye çalışıyordu. Ben de babam onları henüz fark etmeden okuyor, kaldırıyordum. Zaten okuyup bitirdiğim için babam onları yok etme zahmetinde bulunmuyordu.

Zamanla arzularımı babamdan koruyacak yöntemler geliştirmiştım.

“Haklısınız.”

“Haklıyım tabii,” dedi babam ve yanıma gelip elini omzuma yerleştirdi. Benimle birlikte yanmakta olan kitaplarımı izlemeye koyuldu. “Her kitap birbirinin aynı. İyi bir adam, iyi bir kadın, kötü bir adam... Birbirinin benzeri karakterler, olay örgüleri. Birkaç kitaptan sonra bunu anlayacak kadar zeki bir çocuk olduğunu sanıyordum.”

“Bir kitap bir arkadaş demek.”

“Ne?”

“Her kitabın ruhu var.”

“Ne diyorsun, oğlum?”

“Kitapları değil, gerçekleri yakıyorum.”

"Saçmalamaya başladın yine."

Gözlerimi, yanan kitaplarımdan, gerçekleri söyleyen dostlarımdan alarak babama çevirdim. Ne dediğimi anlamak ister gibi kızgın bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben kötü bir adam mı olacağım?"

"Sen başarılı bir polis olacaksın, insanların güvenliğini sağlayacaksın. İnsanlar sana inanacak, güvenecek, sana sığınacaklar. Onları koruyacaksın."

"Polis olursam kendimi de koruyabilir miyim?"

Babam diğer elini de omzuma yerleştirerek beni kendine doğru çevirdi ve başını hafifçe yana yatırdı. Yeşil gözleri fotoğraflarını incelediğim bir yılanın gözlerini andırıyordu. Bazı insanlarda mücevher gibi görünen yeşil gözler, babama baktığımda vahşi bir yılanı andırıyordu. Yılanlardan korkuyordum, babamdan korktuğum gibi.

"Polis olursan kendini ve başkalarını yabancılardan koruyabilirsin."

"Yabancı olmayanlardan koruyabilir miyim?"

Babam güldü. "Asla."

Asla "asla" dememek gerektiğini birçok karakterin ağzından okumuş ve öğrenmişim ama bir gün bunun aksinin gerçekleşebileceğini bana hiçbir karakter söylememişti.

Günümüz Ekin

“**B**en hiçbir şey yapmadım,” diye bağırdım bir anda. “Kimseyi öldürmedim, katil değilim.”

Telefonun ucundaki babam, ona bağırdığımda bir an sessiz kaldı. Hayatım boyunca babama yalnızca bir kere bağırmıştım. O da köpeğim kaybolduğunda buna sebep olan çocuğun babasıyla arkadaş olduğu için buna tepki göstermemesi yüzündendi.

“İnsanları manipüle ederek intihara sürükleyen kızım mı söylüyor bunları?” diye sordu yükselen sesime nazaran sakın ama tok bir sesle. “Bir cinayetin baş şüphelisi olduğunda öylece katil olmadığına inanmamı mı bekliyorsun, Ekin?”

Bijuterinin olduğu caddede hızlı adımlarla yürürken yanımdan geçip giden insanların garip bakışlarının etkisi altında kalıyordum. Babam aradığında otobüsten bir durak erken inmek zorunda kalmıştım çünkü otobüsün içinde bağırarak, caddede bağırıktan çok daha zordu. Hele ki katil olmadığımı haykırmak zorunda kalırken.

“Aklandım,” dedim sertçe. “Duydun mu beni? Aklandım. Sadece oklar bir anlığına üzerime döndü ama suçlu olmadığımı ispatladım. Ayrıca hatırlatırım, ortada bir ceset yok, yalnızca kayıp bir adam ve kan gölü var.”

“İki gündür ortada olmayan bir adamın yaşıyor olma ihtimali ne, Ekin?”

“Muhtemelen ölmüştür.”

“Onu da sözlerinle intihara sürüklediysen mümkün.”

Öfke harbiyle telefonu kulağımdan çekip yere fırlattım. Telefon kırılırken kaldırırma çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak sallanmaya başladım.

Babamla her zaman iyi anlaşmıştık. Bir asker olduğu için hep sert bir adam olmuştu ama bana prenses gibi davranırdı çünkü zaten bir çocuğunu kaybetmişti.

Ağabeyim lösemi hastasıydı. Kemik iliği için uygun donöre ihtiyaç vardı ve zaman kısıtlıydı. Annem ve babam bir yıl süren uğraşlar sonucu beni dünyaya getirmeyi başarmışlardı ama test sonucu uyumsuz olduğum ortaya çıkmıştı. Ben iki yaşındayken ağabeyim vefat etmişti. Onu hayal meyal hatırlıyordum ama annem de babam da bana çocukluğum boyunca onunla ilgili kısa hatıralarını anlatıp durmuşlardı.

Onu çok özölüyorlardı ve belki de bu kayıp sayesinde uzun bir süre prensesler gibi yetişmiştim ama geçen sene olan o olay... Bütün hayatımı mahvetmişti.

Sadece düşüncelerimi belirterek birinin intiharına sebep olmuştum, evet ama ben yanlış bir şey yapmamıştım. Kalbi iyi birini intihara sürüklememiştım. Kalbi kara biriyle hak ettiği yere gitmesi için düşüncelerimi paylaşmıştım, o kadar.

Bu kişinin çocukluğumu beraber geçirdiğim kuzenim olması hiçbir şeyi değıştirmezdı.

Kuzenim Sezer benden yalnızca iki yaş büyüktü ve ölen ağabeyimin yerini doldurmaya çok hevesliydi. Bana sürekli dilimin çok uzun olduğunu ve bir gün bir erkeğin dilimi keseceğini söylerdi. Küçük bir kızken bunu tam iki yüz kırk sekiz defa duymuştım. Her seferinde de bunu ona bir şekilde laf soktuğum için ya da canını sıktığım için söylemişti.

Geçen yıl intihar etmeden yarım saat önce bana bunu son kez söyleyebilmişti. Bana kurduğu son cümle, bir gün bir erkeğin dilimi keseceğiydi. On katlı binanın tepesinden atlayacağını bildiğimden bu cümlesine karşılık ilk kez gülümsemiş ve dilimi çıkar-mıştım.

O binanın tepesine çıkarken ben binanın tam önünde, onun yere çakılacağı ânı bekliyordum. Çatıya çıktı, birkaç dakika gökyüzüne ve karanlık şehre baktı. Ardından kendini binadan aşağı bıraktı. Bedeni gürültüyle tam önüme düştüğünde tek yaptığım telefonumu çıkarmak ve yetkilileri çağırmak olmuştu.

Yetkililer gelene kadar çatlayan kafatasından sızan kana bakmıştım. Ona yaklaşmamış ya da dokunmamıştım. İçimde ona karşı bir gram sevgi olmadığı için de üzülmemiştim.

Yalnızca yaşamayı hak ederken ölen insanlara üzülürdüm. Ölümü hak edenler için içimde bir his bile beslememe değmezdi.

Ağabeyim için her ânımda üzülüyordum ama intihara sürüklediğim kuzenim için bir an bile pişman olmamıştım.

Kimsenin canını ellerimle almazdım, bir katil değildim ama onları ölmeye ikna edebilirdim. Her insanın zayıflıkları vardı ve doğru yerden kırıldıklarında kendilerini onuncu kattan aşağı atabiliyorlardı.

“Yağmur yağmıyor.”

Poyraz'ın sesini dibimde duyduğumda irkilerek soluma döndüm. Hemen yanıma, kaldırıma oturmuştu ve kulağındaki kulaklığın tekini bana uzatıyordu.

Bir süre, gördüğüm görüntüyle düşüncelerimi bağdaştıramadım. Kafamın içinde hâlâ Sezer'i intihara sürükleyen cümlelerim vardı ve Poyraz hiç beklemediğim bir anda belirmişti.

Ben ona garip bir şekilde bakınca kaşlarını kaldırarak kulaklığını geri çekti ve alt dudağını ıslattı. Son zamanlarda içinde bulunduğum karanlık dünyadan o kadar uzak görünüyordu ki şaşırmadan edemedim. Sanki herkes karanlıktı, bir şekilde bana nefret kusmaya yer arıyorlardı ama Poyraz, aralarında ışık saçarak yürüyen bir silüetti.

“Ekin?” dedi, onu duyup duymadığımı test eder gibi. “Yoksa gerçekten Mikail olduğuma mı inanıyordun?” Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ve parmağını iki kez şıklattı. “Mikail, birkaç damla yağmur rica etsem?”

Poyraz'ın gökyüzüne doğru dönen çehresinin yandan görünüşüne bakarken ister istemez kendimi onun yüz hatlarını her açıdan hafızama kaydederken buldum.

Çene hattı keskin, elmacık kemikleri çıkık, burnu yüzüyle hoş bir görüntü çizecek kadar orantılı, dudakları gülümseyince en iyi hâlini alacak kadar hoş...

Bir insanın kusurlarını, güzel yanlarından çok daha çabuk seçebilen biriydim. İnsanlar kendilerini kusurlarıyla sevmek yerine, kendilerini diğer insanlardan ayıran kusurlarından nefret etmeyi seçerlerdi. Kusurlar bu yüzden insanın zayıflıklarıydı ve her insan için cebimde bir zayıflık taşımam gerekiyordu ama Poyraz'a dair bir kusur bulamıyordum. Gözlerinin altındaki mor halkalar bile onda kusur gibi görünmüyordu ve bu çok garipti.

Şehrin havası her zaman kapalıydı. Yağmur yağırdı ve yağmur yağmadığında kasvetten nefes alamaz hâle gelirdim. Güneş pek açmazdı, açtığına ise yalandan parlar ve tenimizi ısıtmazdı. Binalar soluktu, neon tabelalar şehre renk katan yegâne şeylerdi.

Ben bütün bu kasvete oldukça kolay uyum sağlayabiliyordum ama Poyraz bu kasvetten uzak, bambaşka bir şehrin insanı gibiydi. Güneşli, renkli, ışık saçan bir şehre ait olduğunu düşünmeden edemiyordum.

“Geçen gün...” diyerek çenesini indirdi ve gözlerini üzerime çevirdi. Göz göze geldiğimizde kehribar lenslerinin ardındaki karanlığı aradım ama bulamadım. “Öylece gittin.”

“Öylece gitmedim, öylece ittin.”

Bunun üzerine bedenini de bana doğru çevirerek kaşlarını hafifçe çattı. “Seni kendime çekmek için Mikail ve Eros'u işin içine katıp çarpılmayı garantilememe rağmen mi?”

Gülmemek için kafamı sağa doğru çevirmem gerekti çünkü nedense onun yüzüne bakarken çok uzun süre ciddi kalamıyordum. Oysaki ben hep ciddiydim ve hep can sıkardım.

O bana nasıl böyle hissettirebilirdi? Onda beni böyle hissettiren ne vardı? Ne kendimi ne de onu anlayabiliyordum. Anlamak zorunda da değildim aslında. Bu sadece insanlar hakkında takıntılı bir manyak olmamla ilgiliydi. Hiçbirine güvenmiyordum. Birine sırtınızı dayayacak kadar güvenmek ona bir hançer verip sırtınızdan bıçaklamasını beklemekle aynı şeydi. Ya da belki de yalnızca güveninizi boşa çıkarırlardı ve canınız yanardı. Canım yansın istemediğimden uzak duruyordum her birinden.

“Sen değil ama ben çarpıldım.” Yüzüme düşen birkaç tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken çatlak yükselen sesimi temizledim. “Seninle tanıştığım günden beri başımdan dert eksilmiyor.”

“Mikail!” diye aniden gökyüzüne doğru bağırdığında gözlerimi büyüterek elimi ağzının üstüne kapadım. İnsanların şoke olmuş bakışları hemen üzerimize dönmüştü ama onun pek umurunda değil gibiydi.

“N’apıyorsun?”

Elimi tutup yavaşça ağzından indirdi ama elimi tutmayı bırakmadı. “Hesap soruyorum.”

“Her zaman böyle misin?” diye sordum şaşkın bir şekilde. Oysaki ben pek şaşırmazdım, şaşırtırdım. Bir onun gözlerine bir de elimi tutan eline bakıyordum.

“Nasıl?”

“Garip bir şekilde fazla mutlu, hayat dolu?” Elim yavaşça çektiğimde nazıkçe bıraktı. Konumuz ellerimiz değildi ama aklım niyece ellerimize kayıyordu. “Her şeyle alay edebilecek kadar umursamaz?”

Bu söylediğime güldü ama bu gülümseme diğer gülümsemelelerinden çok uzaktı. Gözleriyle gülmemişti, sadece dudakları eşlik etmişti yalanına.

“Çok mutlu bir çocuktum, Ekin,” dedi ve kulaklığını bir kere daha uzattı ama bu kez kulağıma taktı. “Ailem bana sorunlarımın üstesinden gelmeyi çok güzel öğretti. Öyle sevgi doluydular ki hayata karşı başka türlü bakamıyorum. Annem her gece bana kitap okurdu, babam en çok sevgiyi annemin evde olmadığı geceler gösterirdi. Çalışkan bir çocuktum ama babam notlarımı pek önemsemezdi. *Oyun oyna, eğlen*, derdi ve arka bahçede birlikte top oynardık. Doğum günlerimde bütün arkadaşlarımı davet ederlerdi ve bana bir sürü hediye alırlardı. Dilek tutmama bile gerek kalmazdı. Annemle yaz tatiline çıkardık, bir keresinde dönüşte balık almıştık. Adını Canavar koymuştum, en iyi dostum olmuştu. Suyunu değiştirirken yanlışlıkla klozete düşürmüştüm ve gitmişti. Babam

denize giden yolu bulabileceğini ve yuvasına döneceğini söyleyerek beni sakinleştirmişti. Bana bir sürü kitap alarak kaybımı dindirmeye çalışmıştı...”

Derin bir nefes alarak art arda sıraladığı cümlelerine kısa bir ara verdiğinde o aradan içeri daldım.

“Şimdi neden bu kadar sevgi dolu olduğunu anladım sanırım. Ne de olsa çocuklar sevgiyi de nefreti de ailesinden alır. İnsanın kişiliğini oluşturan yapı taşlarından biridir aile.”

Gülüşi artık gözlerine yansıyor. Ailesinden, çocukluğundan bahsederken gözleri ıslık ıslık olmuştu. Onlara gerçekten çok değer veriyor olmalıydı.

Yine de neden bir şeyleri kanıtlamak ister gibi onca cümleyi art arda sıraladığını anlayamamıştım. Beni değil, kendini inandırmaya çalışıyor gibi bir hâli vardı ama çözememiştim.

Belki de insanları analiz etme işini bu kadar ciddiye almamalıydım. Kimin düşmanım kimin dostum olacağını anlamak için çok dikkatli davranırdım ve bunu da tavırlarıma yansıttırdım. Poyraz’da hissettiğim bu ikilemse sıra dışıydı, bu zamana dek kimsede rastlamadığım bir şeydi.

Belki de bu içten içe ona güvenmek, inanmak istememle ilgiliydi. Aslında onu kurcalamak istemiyordum. Sebebini bilmeden ona sırtımı dönmek, göğsüne yaslanmak istiyordum. Elinde bıçak varsa da en azından ölmeden önce mutlu olurum.

Kimse için bunları düşünmeyen ben, nasıl olur da sadece gündür tanıdığım biri için bunları düşünebilirdim?

Negatifi çağırırdım ben, pozitifle uzaktan yakından alakam olmazdı. Poyraz’ın bende pozitif bir etkisi vardı. Belki de sebep buydu. İhtiyacım olan şey ondaydı.

“Sence kitaplardaki kötü adamların öfkelerini ailesi mi inşa ediyor?”

Bu garip soru karşısında bir an ne diyeceğimi bilemedim. Okuduğum kitaplardaki kötü adamlar tek tek gözümün önünden geçti. Çoğu ölüyordu ya da bir şekilde cezalarını çekiyorlardı. Genelde de geçmişlerinde aile faciaları yatıyordu.

“Genelde öyle olur. Şiddet gören bir çocuğun büyüyünce şiddete meyilli bir insana dönüşmemesi biraz zor. İrade gerek ve çoğu insan iradesini kontrol edemez.”

“Yani bir çocuk şiddet gördüyse büyüyünce kötü bir adam olmakta haklı mı?”

Kafamı iki yana sallarken, “Asla,” diye yanıtladım onu. “Bu yalnızca kötü adamların bahanesi.”

Bakışları kısa bir an donuklaştı. Cevabımı düşündü, kafasındaki terazide tarttı ama terazinin diğer kefesinde ne vardı, bilmiyordum.

Bir an sonra kafasını sallayarak bana katıldığını belli ederken gözleri telefonuna döndü ve biri bende, diğeri onda olan kulaklıktan yükselen şarkıyı açtı.

Bertuğ Cemil’in ezbere bildiğim şarkısı *Yağmur*’u açmıştı. Şimdi yağmur yağmıyordu ama Poyraz şarkıya eşlik etmeye başladığında sanki yağmur damlaları başımdan aşağı düşüyor ve bizi yine o günkü gibi ıslatıyormuş gibi hissettim.

Sesi öyle güzeldi ki bütün şarkılara yakışıyordu. Şarkıları söylerken kendi içinde kaybolduğunu kapanan gözlerinden anlayabiliyordum. Her şarkı onun için antidepresan gibiydi. Her şarkıda ruhu vardı.

Şarkının son nakaratında yüzünü gökyüzüne çevirdiğinde yanağına bir damla düştü. Hemen ardından diğer damlalar onu takip etti ve şehrin sokakları o tanıdık yağmurla ıslanmaya başladı.

Yağmurun yağdığını hissedince hemen kollarını iki yana gülümseyerek açtı ve “Dostum Mikail,” dedi. Ardından yüzünü bana çevirdi. “Gördün mü, çok iyi anlaşıyoruz.”

“Evet, bunun kesinlikle iki günde bir yağmurun düştüğü bir şehirde yaşamamızla bir ilgisi yok.”

“Meteorolojiye göre bu haftanın beş günü bulutluydu yalnız.”

“O hâlde yağmur dansı yaptığına inanmak zorunda kalacağım.”

Güldü, bu gerçek bir gülümsemeydi. “Bunu itiraf etmeyi planlamıyordum.” Bedenini iyice bana doğru çevirdiğinde sol bacağı

onun sağ bacağına temas eder bir hâle gelmişti. “Sana en kısa zamanda kahve ısmarlayabilmek için tanıştığımız gecedan beri düzenli olarak yağmur dansı yapıyorum.”

“Şimdi bütün taşlar yerine oturdu!” diye abartılı bir tepki verdiğimde ikimiz de gülmeye başladık. Günlerdir gülmüyordum. En son gerçek anlamda güldüğümde onun yanımdaydım ve şimdi günler sonra yine onunlayken kendimi iyi hissediyordum.

Şarkılar ve yağmur onun antidepresanıysa o da benim antidepresanım olabilir miydi o hâlde?

Poyraz Viran’ın bende garip şekilde güzel bir etkisi vardı. Onunla kahve içmek istemediğime ve bir daha karşılaşmayacağımıza çok emindim. Şimdiyse o gece neden fikrini değiştirmek istediğini öğrenmeyi ve kendisini haklı çıkarmasını istiyordum.

“Seninle kahve içmek istiyorum,” dedi bir anda. “Seninle bir kaldırım taşında da saatlerce konuşabilirim ama verdiğim sözü tutmak için hiç bu kadar heveslenmemiştim. Şehrin en iyi kahvecisinde kafein komasına girene dek kahve içelim ve saatlerce bıkmadan konuşalım istiyorum.”

Aklımı okuyor olmalıydı. Ya da biz yalnızca aynı şeyleri isteyen iki kişiydik. Aynı yağmur, aynı şarkıyı, aynı kahveyi...

Ona bir cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada tam önümüzde bir araç durdu. Merakıma yenik düştüm, kafamı çevirip araca baktım. Ön kapı açıldığında ilk gördüğüm uzun bacaklar oldu. Hemen ardından kapı kapandı ve uzun bacakların sahibi hemen önümde dizlerinin üzerine doğru eğildi, benimle aynı hizaya geldi.

Rozetini çıkarıp yüzüme tuttu.

“Ekin Serezli.” Rozetini biraz daha yüzüme yaklaştırdı. “Benimle emniyete kadar gelmeniz gerekiyor.”

Murat Komiser’in rozetini alıp ağzının içine tıkarsam beni hapse atarlar mıydı? Peki ya kıvrıp bir tarafına sokarsam bunu ispatlayıp bana ceza keserler miydi?

Onunla ilgili türlü fantezilerime devam etmeden önce elimi kaldırıp rozetini elimin tersiyle kenara doğru ittim ve yüzüne

baktım. Dudaklarındaki gizli şeytani gülümsemeyi göremediğimi sanıyorsa yanıliyordu.

Dişlerimin arasından öfkeyle, “Nedenmiş, Komiser?” diye sorduğumda az kalsın gülecekti ama boğazını temizler gibi öksürerek kendini hemencecik toparladı ve suratsız, itici hâline geri döndü.

Bu adamın benimle bir derdi vardı. Cinayetten de öte, kesinlikle benimle şahsi bir meselesi olmalıydı.

“Galiba bir kere daha özür dilemek istiyorum.” Elini tutmamı ister gibi uzattı. Uzun parmakları, yağmurun dokunduğu beyaz teni gözlerimin önüne serildi. “Gidelim mi? Yolda anlatırım.”

Bir eline bir diğer elindeki rozete bir de dönüp yanımda oturan Poyraz’a baktım. Başını hafifçe yana eğmişti, gözlerini kısmıştı ve doğrudan Murat’a bakıyordu. Bakışları öyle sivrileşmişti ki bir an nefes almayı bıraktığını ve taş kesildiğini sandım.

Bu bakışın biraz daha yumuşak bir hâlini otobüste seslerimizden rahatsız olan gençlere attığını hatırladım. Bu bakışlar ona ait gibi görünmüyordu. Sanki farklı bir kimliğe aitti.

Murat Komiser’in bu tavırları benim kadar onu da rahatsız etmiş olmalıydı.

Elini tutmadan ayağa kalktığımda ikisi aynı anda ayaklandı. Yağmur giderek hızlanıyordu. Şehir her zamanki karamsarlığını koruyordu ve Poyraz, Murat Komiser geldiğinden beri ışık saçmıyordu.

İşe gitmem gerekiyordu, Poyraz’la bir kafede oturup saatlerce kahve içip sohbet etmek istiyordum ama başımın belası Murat Komiser beni öylece bırakacak gibi durmuyordu.

Hızlanan yağmur damllarına gürleyen gökyüzü eşlik etti ve bulutların arasından parlayarak uzayan iki şimşek âdeta üçümüzün tam ortasına düştü. Sanki yer yarıldı ve içine düştüm, son günlerin bütün yükleri de üstüme yığıldı.

Başkalarının beni rahatsız etmesi ya da zorlu bir duruma düşürmesi, bir yıl önce çıkan dürtülerimi harekete geçiriyordu. Bazı dürtüler kontrol edilebilirdi ama vahşi duyguların kontrol

edilebilmesi için güçlü iradelere ihtiyaçları vardı. Ben vahşi duygularım uyandığında irademi uzun bir uykuya yatırmayı tercih ediyordum.

“Benim bir işim, sorumluluklarım var,” dedim sertçe. “Öylece karşıma dikilip beni emniyete götüremezsiniz. Müsait bir zamanımda sizi dinlemek için emniyete uğrarım.”

Hemen kaşlarını kaldırarak söylediklerimi reddetti. “İmkânsız.”

“Para kazanmam gerek,” diye direttim. “Yurt paramı siz karşılamak isterseniz orası ayrı.”

“Karşılarız,” dedi dümdüz, bahane kabul etmeyeceğini belli eden tok bir sesle. “Siz hiç endişe etmeyin, Ekin Hanım.”

Göz kapaklarını yarıya kadar indirmiş, yanaklarının içini ısırmış, dik dik suratıma baktığını gördükçe onunla restleşmek istiyordum. Biri birine ters gidecekse o ben olmalıydım, karşı taraf değil. Bazı garip çizgilerim vardı ve bu adam sürekli bu çizgiyi aşıp duruyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak ayağımı yere vurmaya başladım. “Bana geçerli bir neden sunmadığınız sürece sizinle hiçbir yere gelmiyorum.”

“Neden?”

“Keyfim öyle istiyor.”

“Mesele sizin keyfinizden çok daha önemli, Ekin Hanım.”

“Hiçbir şey keyfimden daha önemli olamaz.”

Kollarını arkasında bağladığında omuzlarının ne kadar geniş olduğunu da gözler önüne sermiş oldu. Yanağımın içini ısırarak göz kapaklarımı yarıya kadar indirdim. Şimdi ifadelerimiz bire bir aynıydı.

“Peki, sana müdürünün cesedini bulduğumuzu söylesem, o zaman da mı keyfine göre hareket edeceksin?”

Şimdi bunun bir cinayet olduğu netti ama daha da net olan, katilin gözlerinin içine daha önce baktığıma emin olduğumdu.

Hemen solumda kalan Poyraz’a doğru döndüğümde Murat Komiser’e diktiği gözlerini ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerime

çevirdi. Murat'a bakarken sertleşen gözleri bana dönünce yumuşak bir hâl almıştı.

Altı saniye biri adına üzölmek için çok kısaydı. Peki ya birini suçlamak için yeterli miydi?

BÖLÜM 7

13 Yıl Önce

“Sadece iki gün,” dedi, mor taşlı tokasıyla oynarken. “Ona sadece iki güncük bakmanı istiyorum, yapabilecek misin?”

“Yaparım,” dedim hevesle ve köpeğinin tasmaını tuttum. “Bahçemiz var, ona orada bakabilirim.”

“Güzel, döndüğümde birlikte bir şeyler yaparız, olur mu? Döndüğüm tarihlerde hava yağmurlu görünüyor ama bence yağmurda oturmak da yürümek de eğlenceli. İstersen koşabiliriz de. Biliyorsun, annemle birlikte babamı ziyarete gideceğiz. O her zaman gelemiyor, sonuçta asker.”

“Olur, yağmuru severim.” Ona gülümsedim. “Babanı çok mu seviyorsun?”

“Hem de dünyalar kadar,” diyerek kocaman gülümserken kollarını iki yana olabildiğince açmıştı. Sanki karşısında babası vardı ve ona sımsıkı sarıldığını hayal edebiliyordu. “Onun sert göründüğüne bakma, sadece ses tonu öyle. Senin baban gibi güler yüzlü olmadığı için kötü bir baba olduğunu düşünme.”

Babamı yalnızca birkaç kez görmüştü, ben de onun babasını sadece birkaç kere görmüştüm. Babalarımız asker arkadaşıydı ve bizde yemek yemiştik. Onun babası askerliği meslek olarak yaptığı için onu pek göremiyordu. Keşke benim babam da meslek seçimini askerlikten yana yapsaydı.

“Baban sana hiç vurdu mu?”

Kafasını iki yana salladı. “Babam saçımın teline dokunmaya bile kıyamaz ki vursun. Eli serttir, düşmanları tek bir tokatla indirdiğine dair hikâyeler anlatır ama bana hiç vurmadı, vurmaz. Babam o benim, babalar çocuklarına zarar vermez ki.”

Bütün tenimin karıncalandığını ve ürperdiğimi hissettim. Ona bunun bir yalan olduğunu haykırmayı çok istedim ama dudaklarımı aralayıp tek kelime edemedim.

Babam ona bir gecede, bana hayatım boyunca gülümsemediği kadar gülümsemişti. Onun saçlarını okşamıştı, ona çikolata vermişti ve kitap hediye etmişti. Ben de yalnızca izlemiştim. Çünkü babam bana hiç gülümsemez, saçımı okşamaz, çikolata vermez, kitap hediye etmezdi.

Onu çok kıskanmıştım.

Yine de bunun onun suçu olmadığını biliyordum. Bu yüzden o babasını ziyaret ederken onun köpeğine bakacaktım. Bana güvenmiş olması hoşuma gitmişti. Çünkü hiç, birinin bana güvendiğine şahit olmamıştım ya da kimseyle onunla konuştuğum kadar konuşmamıştım. O benim tek arkadaşım. Altı aylık, kısa bir arkadaşlıktı ama sanki bir ömürdür tanıyordum onu.

Çok güzel bir yüzü vardı. Hafif çekik, badem şeklinde gözleri, minik burnu, gülümseyince zarif bir şekilde kıvrılan dudakları, güneş çıkınca kızaran elmacık kemikleriyle hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Kahverengi saçları beline kadar uzanıyordu ve kafasında mor taşlı tokalar vardı. O tokaları çok seviyor olmalıydı ki onu ne zaman görsem saçlarında takılıydı. Moru çok seviyordu. Köpeğinin tasması da mordu.

“Gerçekten taşınacak mısınız?” diye sordum. “Babanın yaşadığı şehre mi gideceksiniz?”

“Evet.” Bu durum onu mutlu ediyor olacak ki kocaman gülümsüyordu. “Geri döndüğümüzde ufak ufak eşyaları toplamaya başlayacağız. Yaz geldiğinde taşınacağız.”

“Ne güzel.”

Hiç güzel değil.

Onun ölene dek arkadaşım olacağını sanmıştım ama o gidiyordu. Eğer kalsaydı belki de ne kadar zaman geçerse geçsin yanımda olurdu. Belki Canavar gibi beni dinlerdi, destek olurdu ama Canavar gibi benim yüzümden zarar görmezdi.

Köpeğine bakarken Canavar'ı düşünmeden edemedim. Küçük Canavar'ım acaba denizin yolunu bulmuş muydu? Belki kendisine yeni arkadaşlar edinmiş bile olabilir. Onun arkadaşları eminim onu terk etmez ya da benim gibi onu klozete atmazlardı.

"Benim gitmem gerek, ona çok iyi bak, olur mu? O benim en iyi dostum."

Kafamı sallarken gülümsemeye çalıştım ama becerebildiğimi sanmıyordum. El sallayarak yanımdan uzaklaştı ve sokağın sonundan dönerek gözden kayboldu. Köpeği bir süre ardından havladı, peşinden gitmek istedi ama mor tasmaından sıkıca tutarak dizginledim.

Dizlerimin üzerine eğilerek köpeğin başını okşamaya başladım. Canavar'ın da başını okşardım ama onunla genelde kovalamaca oynardık. O hep kaçardı ve ben ona dokunmaya çalışırdım. Doğrusu iyi kaçardı ama ben de iyi kovalardım.

"Adın gerçekten Oreo mu?" diye sordum siyah beyaz köpeğe. Kulakları büyüktü ve aşağı doğru sarkıyordu, cins bir köpekti. "Sana neden bir bisküvinin adını vermiş ki?"

Oreo bir kere havladığında kafamı hafifçe geriye çekerek onun gözlerine baktım. Sanki benimle konuşmak istiyordu, dilini anlamam için garip bir beklentiye girmişti.

"Ben sadece balık dili biliyorum yalnız."

Bir kere daha yüzüme havladığında nefesimi yavaşça dışarıya bırakarak ayağa kalktım ve onu peşimden evin bahçesine sokarken dilini nasıl öğrenebileceğimi düşünmeye başladım. Sanki daha küçük olsaydım onunla daha kolay anlaşabilirdim. Büyüdükçe anlamak ve anlaşılacak imkânsız bir hâle geliyor gibi hissediyordum.

Arka bahçeye girip kapıyı kapattıktan sonra tasmaını çözerek onu serbest bıraktım. Hemen bahçede koşturmaya başladı. Belli ki bahçeyi çok sevmişti çünkü dili dışarıda koşuyordu ve kuyruğunu sallıyordu. Köpeklerle dair bildiklerim sınırlıydı ama bu bile mutlu olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Bana güvendin, değil mi?" diye sordum Oreo'ya etrafımda koşarken. "Sana zarar vermeyeceğimi hemen anladın. Köpekler iyiyi ve kötüyü hissedermiş, sen de hissediyorsun, değil mi?"

İki kere havlayarak yerden kaptığı tahta parçasını bana getirdiğinde ona gülümsedim. Böyle içten gülümsemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki göğüs kafesimde hissettiğim hafiflik beni bir an korkuttu.

Canavar da beni böyle mutlu ederdi.

Tahta parçasını alıp bahçenin diğer ucuna fırlattığımda hemen peşinden koştu. Tahta parçasını kuyruğunu sallaya sallaya geri getirdiğinde tek dizimin üstüne çökerek onu sevmeye başladım.

“Keşke bütün yaz benimle kalsan, Oreo.” Sanki kocaman gülümsüyordu. “Ben hiç oreo yemedim ama tatlı bir şeye benziyor. Sen de en az onun kadar tatlısın. Canavar’la çok iyi anlaşırdınız.”

Eğilip onun boynuna sarıldığımda yalnızlık hissi beni terk etti. Sıcacık oldum.

Sarılmanın büyüğü bir gücü olduğunu bir kitapta okumuştum. Sarılınca vücudumuz endorfin salgılardı ve endorfin daha az acı çekmemizi ve sakinleşmemizi sağlıyordu.

“Sanırım acılarımı dindirdin, Oreo,” diye mırıldandım. “İki gün boyunca sarılabilir miyiz? Belki sayende kalbim iyileşir.”

Beni onaylar gibi bir anda patilerini omuzlarıma koyduğunda ve sarılışıma karşılık verdiği sesli güldüm. Ben hayatım boyunca sesli güldüğümü hatırlamıyordum. Belki de en son sesli güldüğümde hiçbir şeyin farkında olmayan küçük bir çocuktum.

Akşama kadar Oreo ile bahçede oyun oynadık. Acıktığında mamasını verdim ve bir süre sonra da sokakta tuvalete çıkardım. Dışkı-sını poşetle alıp çöpe atarken çok zorlandım ama ona değermişti.

Eve geri döndüğümüzde babamı arka bahçede öylece dikilirken buldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Oreo’nun eşelediği toprak zemine ve hemen yanındaki kalan kuru mamalarına bakıyordu.

Annem neredeydi acaba? Bugün evde olması gerekiyordu ama son zamanlarda sözlerini tuttuğu pek söylenemezdi. Artık gece ya da gündüz fark etmiyor, genelde evde olmuyordu. Evde olacağına söz verdiği zamanlarda bile beklesem de onu göremiyordum. Geldiğinde uyuyordun ya da okuldaydın diye bahaneler uyduruyordu.

Oreo'yla içeri girip bahçe kapısını kapattığımda babamın bakışları önce beni, ardından Oreo'yu buldu. Oreo'ya dik dik baktıktan sonra kollarını çözdü ve bakışları beni buldu.

"Bu ne?"

Oreo aniden babama hırladığında ve üstüne atlamaya kalktığında tasmaından zor da olsa tuttum. Onu zapt etmek için dizlerimin üzerine çökerek kafasını okşamaya başladım.

"Sakin ol, Oreo. Kimse sana zarar vermeyecek."

Oreo bana bir cevap verir gibi üç kere daha kısık tonda havladığında onu anlayamadığım için üzüldüm. Keşke dilini çözebilecek kadar vaktim olsaydı.

"Kimin iti bu?" diye sordu babam. "Eve it getirirken kime sordun sen?"

Kimseye sormamıştım çünkü her şey çok ani gelişmişti. Babalarımız dost olduğu için babamın kızmayacağını düşünmüştüm çünkü ona iyi davranmıştı.

"Ekin'in," dedim istemeden korkarak. "İki günlüğüne Erol amcayı ziyarete gideceklermiş. İki günlüğüne köpeğine bakmamı istedi. Siz de Ekin'e iyi davranınca kızmazsınız diye düşündüm."

"Bana sormadan düşünebileceğini kim söyledi?"

Oreo bir kere daha hırladığında onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım ama sakinleşecek gibi değildi. Babama bakıyor ve onu parçalara ayırmak istiyor gibiydi.

"Sanırım onu biraz yürüyüşe çıkarsam iyi olacak." Ayağa kalkıp bahçe kapısına doğru yürümeye başladım. "Birazdan geri döneriz."

Kapıyı açtığım sırada babam öfkeyle üstüme yürümeye başladı. "Sen beni dinlemiyor musun? Sana bir soru sordum!" Dibime gelip gömleğimin yakasından tuttu ve beni sarsmaya başladı. "Bana sormadan düşündüğün yetmiyor, bir de babana baş mı kaldırıyorsun? Kime güveniyorsun sen?"

"Babacığım, ben..."

Babam suratıma tokat attığında bahçe kapısına çarparak yere düştüm. O sırada Oreo'nun tasmaını tutamadım. Ben yere düşünce

hırlayıp havlayarak bana bir kere daha vurmak isteyen babamın üstüne atladı ve onu yüzünden ısırıldı.

Babamın acı dolu haykırışı mahallede yankılanırken yerden kalkıp Oreo'yu tasmaından geri çekmeye çalıştım. Babamın yüzünden oluk oluk kan akıyordu ve Oreo'nun bir dişi gözüne saplanmıştı. Görüklerime inanmadım.

"Oreo dur, Oreo!"

Saatlerdir birlikte olduğum tatlı Oreo gitmiş, yerini öfkeden deliye dönmüş Oreo'ya bırakmıştı. Köpeklerin korumacı olduğunu biliyordum ama ben onun sahibi bile değildim. Belki de babamın kötü biri olduğunu hissetmişti.

Kollarımı Oreo'nun karnına sardım ve onu geri çekmeye çalıştım. Başarabileceğimi düşündüğüm sırada hiç beklemediğim bir şey gerçekleşti.

Babam belinden çekip çıkardığı silahı Oreo'nun yüzüne tuttu ve ateşledi. Yüzünün parçaları etrafa saçılan Oreo'nun vücudu kollarımın arasında kaskatı kesildi. Saatlerdir hevesle atan kalbi durdu ve kanı suratıma sıçradı.

Bir silahı olduğunu biliyordum ama onu yanında taşıdığını ve ateşleyebileceğini bilmiyordum.

Babamın acı dolu nidalar attığını, küfürler haykırdığını duylıyordum ama anlayamıyordum. Kollarımın arasında Oreo'nun, yüzü parçalanmış cesedini tuttuğumu idrak ettikçe kalbimin ritmi yavaşladı ve sesler birer uğultuya dönüştü.

Babamın silahının kabzasıyla kafama, vücuduma vurduğunu ve canı acımasına rağmen öfkelerini benden çıkarmaya çalıştığını fark ettim ama hissedemedim.

Oreo öldü.

Sadece iki gün bakacağım tatlı köpek benim yüzümden öldü. Eğer kabul etmeseydim, bakamayacağımı söyleseydim yaşamaya devam edecekti. Ben kabul ettiğim için öldü.

Babam bir süre sonra ortadan kayboldu, sanırım hastaneye gitti. Ben orada kaldım. Oreo'nun buz kesen gövdesine sarılıp sessizce

bekledim. Ağlamak istedim ama ağlayamadım. Ses çıkarmak istedim ama çıkaramadım.

Ekin iki gün sonra Oreo için geldiğinde ona babamın benim yüzümden suratını silahla dağıttığını ve öldürdüğünü söyleyemedim. Ona yeterince iyi bakamadığımı ve elimden kaçırdığımı söylemek zorunda kaldım. Ekin çok ağladı, bana çok güvendiğini ve nasıl bu güveni boşa çıkarabildiğimi söyledi.

Oreo bebekliğinden beri onunla berabermiş ve ben onun en yakın dostunu kaybetmişim. Öldüğünü öğrenseydi daha kötü hissedeceğini bildiğimden sustum ve benden nefret etmesine izin verdim.

Sonra da bir daha onu görmedim.

İki gün önce taktığı mor taşlı tokalarını o gün de takmıştı ve ağlayıp kendini harap ederken tokalardan birini arka bahçede düşürmüştü. Mor taşlı tokasını o gittikten sonra Oreo'nun arka bahçedeki mezarına gömdüm. Belki bir gün tekrar karşılaşırlandı.

Günümüz

Ekin

“**T**elefon kulübesi,” dedim, şüphe içime akıp bütün ihtimalleri bir cinayet haritası gibi önüme sererken. “Mağazanın karşı yolunda bir telefon kulübesi var. Son günlerde oradan mağazayı dikizleyen genç bir adam gördüm.”

Telefon kulübesinin hemen yanında dikilen genç adamla göz göze geldiğim an hafızamda taptazeydi. İlki de ikincisi de... Onunla göz göze geldiğim hiçbir ânı unutmadım. Karanlık da olsa, yüzünü görmemiş de olsam o bakışları ve karanlığını unutabilecek gibi de değildim zaten.

Bu bir cinayetse ve ortada bir katil varsa bu o olmalıydı. Mağazayı öyle dikizleyen ve ortadan garip, ürkütücü bir şekilde kaybolabilen birinden şüphelenmemem mümkün değildi.

“Bunun seninle bir ilgisi olabilir,” dedi Murat Komiser. “Mağazayı değil, seni izliyor olabilir.”

“İmkânsız.”

Gözlerimi sonunda Poyraz’dan alıp Murat’a çevirdim. Bunun benimle bir ilgisi olmadığına çok emindim. Her zaman ceza kesdiğim insanların benden çok uzakta olduğuna, nerede yaşadığını bilmediklerine emin bir şekilde temkinli hareket ederdim. Küçük bir ceza kesip henüz izimi kaybettirmediğim tek kişi Yeliz’di ve onun da elinden Tanrı’ya yok olmamı yalvarmaktan başka bir şey gelmezdi.

“Bu öylece hafife alabileceğin bir şey olmaktan an itibarıyla çıktı, Ekin.”

“Bana artık bir cinayet şüphelisi değil de kurbanı olabileceğimi mi söylüyorsun, Murat?”

Murat Komiser göz ucuyla Poyraz’a baktığında ben de dönüp ona baktım. Biz konuşurken öylece durup bizi izliyordu ve sesini dahi çıkarmıyordu. Bakışları düzdü, hiçbir düşüncesini ele vermiyordu.

Murat Komiser elini Poyraz'a uzattığında kaşlarını şaşkınlıkla havalandı. Poyraz, Murat Komiser'in ona uzattığı ele göz ucuyla baktı.

"Murat Komiser," diyerek kendini tanıtmada hiçbir sorun yoktu ama sonrasında hızlıca eklediği cümle karşısında iğneleyici bakışlarımın hedefi hâline geldi: "Ekin Hanım'ın neyi oluyorsunuz?"

Poyraz, uzanıp Murat'ın elini tuttu ve sıktı. Birbirlerine bakışları manidardı. Birbirleri hakkında ipucu arayışında oldukları apaçık ortadaydı. Bana soracak olsalar ikisi hakkında da yeterli bilgim yoktu. Sahiden, birbirine bu kadar yabancı üç insanın hayatı nasıl da bir anda böylesine garip bir şekilde kesişebilirdi?

Karşılaşmaları hep garip bulmuştumdur. Biriyle karşılaşırsın ve o biri hayatını mahveder. Biriyle karşılaşırsın ve o biri hayatının merkezi hâline gelir. Biriyle karşılaşırsın ve bir bakmışsın, o biri sırtındaki bıçakların sahibi. Biriyle karşılaşırsın ve bir bakmışsın bir cinayetin şüphelisi ya da kurbanlarından biri olmuşsun...

İkisi el sıkışıp resmî bir tanışma gerçekleştirirken benim kafamda onlarca cinayet senaryosu dönüyordu. Zihnimin içinde biri "Kolye!" diye bağırıp duruyordu. Kolyeden bahsetmek istediğim kadar bahsetmekten kaçınıyordum. O kolyenin bulunması şüpheleri üstümden çekmişti ne de olsa ama o kolye oraya nasıl gelmişti? Ya da sahiden kafam o kadar allak bullak olmuştu ki kolyenin orada olduğunu görememiş, onu oraya koyduğumu unutmuştum.

Bu şekilde olmuş olabilir miydi yoksa bu fazla mı polyannacılık olurdu?

"Poyraz." Poyraz kendini tanıtırken bakışlarını üzerime kaydırıp ve çenesiyle beni işaret etti. "Ekin'in arkadaşıyım."

Murat Komiser nasılsa hızlıca alıştığım patavatsızlığıyla, "Ne zamandır?" diye sorduğunda derin bir nefesi sesli şekilde alıp bıraktım. Hemen gözleri üzerime döndü. "Sadece delil topluyorum."

Poyraz, elini çekerken buna alay eder gibi güldüğünde ikimizin de bakışları üzerine dönmüştü.

“Ekin’in yanında gördüğünüz herkesi bir cinayetin şüphelisi ilan edemezsiniz.”

Murat Komiser’in hafifçe bana dönük olan vücudu Poyraz’ın bu cümlesiyle tamamen ona doğru döndü. Şimdi karşı karşıyadılar, Murat ciddi bir tavır takınırken Poyraz kendinden oldukça emin ve rahat görünüyordu.

“İstersem sizi gözlerinizi kırptığınız için bile şüpheden nezarete atabilirim.”

“Hukuka aykırı,” diye araya daldığımda Murat bana yandan keskin bir bakış fırlattı ama etkilendiğimi söyleyemezdim. Bu adamın bana karşı takındığı tavırlarda normale aykırı bir şeyler olduğu çok açıktı.

“Adaletin saatinin ne zaman doğru gösterdiğini gördün ki, Ekin?” diye sorarken bana gülerek baktı Poyraz. Onun gülüşü Murat’ı iyice germişti. Oysaki ben ona daha gerici cümleler kurma cesaretinde bulunmuştum. Rezene çayı içmemiş olsa gerek, sakinliğini korumakta güçlük çekiyordu.

“Haklısın.”

Tarafımı belli ettiğimde Murat gözlerini devirerek nefesini sesli bir şekilde dışarıya bıraktı ve Poyraz’ı bırakıp bana döndü.

“Benimle geliyorsun.”

Kemerine takılı olan kelepçeleri göz ucuyla gösterip yalandan sırtıtırken, “Kelepçeleyip sürüklemen gerek,” dedim.

O inatçıydı ama ben ondan daha da inatçıydım. Bu işi medeni bir şekilde çözmek varken nedense inatlaşmayı seçiyorduk. Ters psikoloji mi yapıyordu? Bu şekilde sınırlarımı tepeme çıkarıp bıçağımı çıkaracağımı ve onu doğramaya çalışacağımı mı düşünüyordu? Bilmiyordum ama negatif baskı uyguladıkça körü körüne üstüne koşuyordum adamın. Katil değilsem bile katil çıkacaktım işin sonunda.

Niyetim Poyraz’ın kolundan tutup onu da peşimden sürükleyerek Murat’ın yanından uzaklaşmaktı. Yeterince uzaklaştığımızda Poyraz’a şimdi işte olmam gerektiğini ve daha sonra görüşebileceğimizi söyleyecektim.

İşler istediğim gibi gitmedi.

Poyraz'ın kolunu tutmuştum ki bileğimin üzerine bir kelepçe kapandı. Daha ne olduğunu anlayamadan diğer bileğim de kelepçelendiğinde şaşkınlıktan nutkum tutuldu.

Hayatı biraz çözdüysem öylesine söylenen birçok cümlenin karşılığı yoktu ve ona *kelepçeleyip sürüklemen gerek* derken kesinlikle bunu yapması gerektiğinden bahsetmiyordum.

Murat kelepçeden tutup beni kendine doğru çekti. "Şimdi benimle geliyorsunuz, Ekin Hanım."

Ekin Hanım.

Şimdi Ekin Hanım mı oldum?

Bir polisi öldürürsem kaç yıl yatarım vardı? Peki ya bir polisin kafasını ısıtırsam kaç yıl ceza yerdim?

Onun dokunulmazlığı olduğunu bildiğimden bir tarafına tekmemi geçirmemek için kendimi dizginlemeye çalıştığım sırada Poyraz, Murat'ın sıkıca tuttuğu kelepçeyi tutup beni çekmesine engel oldu.

"Onu koruma bahanesiyle kelepçelememezsiniz."

Murat Komiser başını hafifçe çevirerek göz ucuyla Poyraz'a baktı. "Ne yapıp yapmayacağımı size sormayacağım. Ekin Hanım isterse emniyete gittiğimizde benden şikâyetçi olabilir. Bu, onunla benim aramda."

"Şikâyetçi olacağım!" diye suratına patladığımda bana burun kıvırdı hadsiz!

Poyraz'la Murat Komiser'in arasındaki gerilim elle tutulacak cinstendi. Poyraz'ın emniyete gitmek istemediğim için bana yardımcı olmaya çalışması çok güzeldi ama onun da Murat'ın radarına girmesini hiç istemiyordum çünkü bu adam resmen kaçıktı.

Bir adam ölmüştü ve bunu benim yapmadığım apaçık ortadaydı. O hâlde bu adam ne diye benim peşimdeydi? Benden sahiden ne istiyordu?

"Dilerse sizden tabii ki şikâyetçi olacaktır ama sırf zaten bunu yapacağı için bir suçlu gibi kelepçelemeyeceksiniz. Önce yapıp sonra özür dilemeyeceksiniz."

Beni bu şekilde savunmasına hazırlıksız yakalandım. Genelde suçlu bulunurdum. Bu yüzden benim dışımda kimse beni savunmazdı. Kendimi savunma mekanizmam bu sebeple saldırgandı. Herkesle sürtüşüp olmadık yerden ateş çıkarma nedenim bundandı. Savunmalarım saldırganlığa dönüşmüş ve kontrolümden çıkmıştı.

Murat benim gibi saldırgan davranmaması gerektiğini Poyraz sayesinde idrak etmiş olacak ki elini cebine atıp minik bir anahtar çıkardı ve kelepçelerime uzanarak anahtarı yuvasına yerleştirdi. Kelepçelerimi çözerken de dik dik Poyraz'a bakıyordu. Poyraz'ın bakışlarında ise bir üstünlük kurma çabası yoktu. Yalnızca olması gereken olduğu için sakinliğini koruyordu.

Kelepçeleri kapıp Murat'ın ağzına tıkmayı bir an çok istedim ama bu yaşında babamdan bir de polise şiddetten azar yememek için kendimi dizginlemek zorunda kaldım.

"Ekin Hanım gün içinde mutlaka emniyete teşrif edin." Dişlerini sıkarak ekledi: "Bu, sandığınızdan da ciddi bir mesele."

Öğrenmek istiyordum ama inadımdan o an için ödün veremedim.

Murat Komiser, arabasına binip uzaklaşınca sesli bir iç çekeerek yere fırlattığım telefonumu bulup aldım. Ekranı tuzla buz olmuştu ama sanırım yaptırabilirdim. Tabii, önce paraya ihtiyacım vardı ve bunun için de işe gitmeliydim. Aslında oraya dönmeyi hiç mi hiç istemiyordum. İçimden bir ses oraya yayılan kötü enerjinin beni sindireceğini, bir şekilde işleri daha da karmaşık hâle getireceğini söylüyordu.

Poyraz uzun, ince parmaklarını ıslak siyah saçlarının arasına daldırıp karıştırdı. Suratında sıkıntılı bir ifade vardı.

"Polisin yanında konuşmak istemedim ama bu ciddi bir meseleyle benziyor, Ekin."

Başımı sallayarak onun düşüncelerini onayladım ve kaldırıma çıkıp iş yerine doğru yürümeye koyuldum. Poyraz hemen yanımdaki yerini aldı, hiç sorgulamadan benimle birlikte yürümeye başladı.

“Seninle karşılaştığımız ikinci gece çalıştığım mağazanın müdürü kayboldu. Cinayet şüphelisi oldum çünkü mağazanın ortasında müdüre ait olduğu net olan bir kan gölü ve hemen yanında da...” Boynumdaki kolyeyi bluzumun altından çıkarıp ona gösterdim. “Bu kolyeden vardı. Diğer çalışanlar mağaza müdürüyle bu kolye yüzünden atıştığımı polise anlatınca şüpheli oldum, o kadar. Bir katilin sıradaki kurbanı falan değilim anlayacağın.”

Poyraz, kolyeye uzanıp dokundu ve uzun uzun taşı seyretti. Kolyeye bakarken göz bebekleri büyüdü ve bir anlığına nefes almıyormuş gibi göründü.

“Sıradan bir kolyeye benziyor.”

“Sıradan bir kolye.”

Yağmur damlaları uzun kirpiklerinin üzerine düşüyordu ama o gözlerini hiç kırpmadığı için damlalar akıp gitmiyordu. Simsiyah, uzun kirpikleri ve dağılıp alına dökülen siyah saçları çehresini tanıdık hissettirdi. Ona baktıkça, onun hakkında düşündükçe nasılsa onu tanıyormuş gibi hissediyordum.

Biz daha önce tanışmış olabilir miydik?

Kafasını sallarken derin bir nefes alarak elini ve gözlerini kolyeden çekti. O sırada mağazanın önüne gelmiştik. Diğer çalışanlar ve mağaza sahibi içerideydi. Müdür kaybolunca onun yerine geçici olarak kendisi mağazayla ilgilenmeye başlamıştı.

Gözlerimi mağazadan alıp telefon kulübesine çevirdim. Şimdi o geceki gibi delicesine yağmur yağıyordu ama telefon kulübesinin etrafında kimse yoktu.

Telefon kulübesine doğru bakarken Poyraz önüme geçti. Şimdi telefon kulübesi onun hemen ardında kalıyordu ve görsel bir bütün hâlini alıyordu.

Seni tanıyor muyum?

“Saat kaçta işten çıkıyorsun?”

“Gece yarısı.”

“Seni işten alıp yurda bırakmamda bir sakınca var mı? Yalnız başına otobüsle dönecek olman açıkçası beni biraz korkutuyor.”

“Yurda dönmeyeceğim, emniyete gideceğim. Murat Komiser’e her ne kadar diklensem de bu sahiden önemli bir mesele ve derdi neyse öğrenmem gerek.”

“O hâlde seni emniyete götürürüm, sonra da yurda. Bugün bir işim yok, sana şoförlük yapabilirim.”

“Tamam,” diyerek gülümsedim. “Bana bu gece şoförlük yap ama daha fazla yağmur dansı yapma, tamam mı?”

Gülerken kafasını arkaya doğru attı. Güneş batmak üzereydi ve neon tabelalar parlamaya başlamıştı. Ve Poyraz Viran’ın içten gülümserkenki bu duruşu şehirde gördüğüm en güzel manzaraydı.

“Bir dahaki sefere birlikte yapalım.” Uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktığında kaşlarım havaya kalktı. Ellerini cebine yerleştirerek kaldırımından indi ve araba geçmeyen yolda geri geri karşı yola yürürken, “Sana yağmur dansı yapmak çok yakışacak,” dedi.

“Bence sana daha çok yakışıyordur!” diye bağırdığımda karşı yola, telefon kulübesinin hemen yanına geçmişti.

Ellerini iki yana açarak kendi etrafında bir tur döndü. “Göreceğiz!”

Poyraz, kapüşonunu kapatıp gözden kaybolana kadar onu izledim. Yağmuru seviyordu. Yağmuru neden bu kadar çok seviyordu?

Mağazadan içeri girdiğimde benim üçüz dingillerin dik bakışları üzerime dönmüştü. Onların yanlarından geçerken sanki katil benmişim gibi sahte birer ürkeklikle geri çekilmişlerdi.

Şeytanın tohumu meselesini daha unutmadım, unutmam da. Bunun bir intikamı olacak... Üçüz dingiller!

İçeri geçip gömleğimi giydim ve saçlarım ıslandığı için tepeden dağınık bir topuz yaptım. Tuvalette kendime çekidüzen vererek içeri geçtiğimde üçüz dingiller bana bakarak aralarında fısıldaşıyorlardı.

Elimde koz olmadan hareket etmezdim. Bu yüzden her zamanki gibi çalıştım. Sugilit taşlı aşk kolyesi her zamanki gibi favoriydi. Mağazada olan olaydan sonra bu kolyenin satışlarında artış olmuştu.

Sahiden reklamın iyisi kötüsü yoktu.

İş çıkışıma henüz saatler varken depoda kolileri düzenliyordum. Takı sattığımız için ağır ya da can yakacak türden şeylerimiz yoktu. Fakat mağaza müdürü ölmeden önce mağazanın camlarını değiştirmek için sipariş vermişti. Camlar epey ağırdı. Camlar takılacak ama sanırım mağaza sahibinin bundan haberi olmasa gerek, öylece kolilerin önüne dayanmış duruyorlardı.

Koliler arkadan güçlü bir şekilde itilmediği sürece düşmelerinin imkânı yoktu. Altlarından tahtayla da sabitlenmişlerdi.

Okan depoya indiğinde bir kenardan onu izliyordum. Bugün aralarında konuşurken duymuştum. Murat'a benden *şeytanın tohumu* diye bahseden Okan'dı. *Dünya üzerinde tek bir katil olsaydı o Ekin olurdu*, diyen Okan'dı. Beni hedef gösteren asıl kişi Okan'dı.

Okan, mal sayımı yaparken gözleri üzerime döndü. Ona gülümsedim ve bana gözlerini devirerek tiksiniç bir ifade takındı. Yeniden gülümsedim.

Derin bir nefes alıp bırakarak deponun yerlerini silmeye başladım. Bir de baktım ki kovada yeterince deterjan yok. Yüzey temizleyiciden kovaya bol bol dökerken yandan Okan'a bakıyordum ama gülümseyerek.

Bir ara deli olduğumu fısıldadığına yemin edebilirdim.

"Yerler de ne kadar pis." Okan'ın duyabileceği şekilde söylemeye başlamıştım. "En iyisi çamaşır suyu dökmek."

Yerlere çamaşır duyu döktüm ve silmeye başladım. Silerken de keyifle şarkı söylüyordum.

*"Vicdanın konuşacak uykuların kaçacak, bütün olup bitenin hesabı sorulacak. Silip attım çabucak ne varsa kalp acıtacak. Acelem yok ki benim o intikam alınacak..."**

Mopun sopasını ağzıma doğru tutup şarkı söyleyerek dans etmeye başladım. Okan'ın pis bakışları ise ne yaptığımı anlamak istercesine üzerime kilitlenmişti.

"Bu kalbi kıranlar cezasız kalmadı. Senin farkın ne ki? Ucuz kurtulacaksın."

Yerler bol deterjanlı olduğu için kayacak gibi oldum, yalandan...

* Demet Akalın ve Emrah Karaduman'a ait İntikam isimli şarkı. -ed.n.

“Salak mısın kızım sen?” diye söylenerek elindeki koliyle bana yaklaştı. “Sessiz iş yapamıyor musun? Ben senin o tiz, çirkin sesini duymak zorunda mıyım?”

Elimi hemen göğsümün ortasına bastırarak, “Özür dilerim,” dedim gerçekten üzölmüş gibi poz keserek. “Sana bunu yaptığım için çok özür dilerim. Annem hep sesimin çok güzel olduğıyla ilgili kandırmış demek ki beni. Bu gerçeğı senden öğreniyorum, sesim için senden çok özür dilerim Okan.”

Yüzünü buruşturarak, “Kafana taş mı düştü senin, şeytan?” diye sorduğunda tüylerim sinirden diken diken oldu.

“Şeytan değildir o.”

“Ne?”

“Şeytan değil, *şeytanın tohumudur* o.”

Öğrendiğimi anladığında hemen rengi attı. Gözlerini kaçırarak elindeki koliyle yanımdan geçti ve camlara doğru yürümeye başladı.

“Seninle burada yalnız kalmasam iyi olacak. Beni de öldürürsün falan.”

Güldüm. “Ben katil değilim ki, Okan. Şeytanın tohumları değil, şeytanlar işler cinayetleri.”

Camların yaklaşık elli santim karşısında kalan kolilerin üstüne elindeki koliyi bıraktığı sırada ayaklarım kaydı! Yere düşüp camların hemen arkasındaki kolilere tutunmaya çalıştım ama olmadı. Koliler devrildi! Camlar Okan’ın üzerine düştü ve parçalara ayrıldı.

Camların altında kalan Okan’a ve kesiklerinden akan kanların yayıldığı zemine baktım. Ağzım, gördüğüm manzaraya inanamaz gibi yalandan bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. Yerden endişeyle kalkmaya çalıştım ama yerler cidden inanılmaz kaygandı.

“Okan!” diye çığlık attım. “Okan, iyi misin? Okan!”

Yüzükoyun bir şekilde yerde yatıyordu ve nefes alıp almadığına emin değildim. Şu kadarcık şeyden ölecek değildi, muhtemelen kafasını yere çarpmıştı ya da art arda dizilmiş beş cam kafasına çarptığı için bayılmıştı. *Bu kadarcık şeye de ölünmez be Okan.*

“Yardım edin!” diye bağırdım, feryat figan. “Yardım edin, Okan bayıldı!”

Yerden zor da olsa kalkıp kolilere tutunarak Okan’ın yanı başına doğru ilerledim. Ayaklarım feci kayıyordu. Bu gidişle ikinci bir facia yaşanacaktı ve camlardan payımı alacaktım. Her neyse, bu durum şovumu daha gerçekçi hâle getirirdi. Birkaç kesikten ölecek değildim ne de olsa.

Camlar tuzla buz olmuş, zeminin her yerine sıçramıştı. Okan’ın üstünde birçok cam parçası ve onlarca kesik vardı. Yüzü, açıkta kalan kolları fena hâldeydi.

“Ekin! Ne oldu burada?”

“Camlar üzerine düştü!” Ellerimi yalandan titreterek Okan’ın nabzına bakmaya çalıştım. “Yerleri silerken kaydım, kolilere çarp-tım. Ardında cam olduğunun farkında bile değildim.” Yalandan kim ölmüş?

“Bakamıyorum,” dedim sıcak gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülürken. “Ellerim titriyor, anlayamıyorum. Öldü mü yoksa?” Hıçkırıklara boğulurken zangır zangır titriyordum.

Mağaza sahibi hemen eğilip Okan’ın nabzına baktı. “Yaşıyor, sadece bayılmış.” Kızlara doğru döndü. “Hemen ambulansı arayın.”

Kübra depodan koşarak çıkıp ambulans çağırmak için giderken Ayşe bana ters ters, suçlayıcı bir şekilde bakmaya başladı. Mağaza sahibine baktım, direkt Okan’a bakıyor ve onu uyandırmaya çalışıyordu. Ayşe’ye geri döndüm ve sadece birkaç saniyeliğine titremeyi ve ağlamayı kesip doğrudan gözlerinin içine dümdüz bir ifadeyle baktım.

Hadi, altı saniye bakayım.

Altı saniye sonra zangır zangır titremeye, hıçkırmaya ve ağıt yakar gibi korkuyla ağlamaya kaldığım yerden devam ettiğimde Ayşe şoka girdi.

Öyle içten ağlıyor ve korkuyordum ki hiç kimse rol yaptığımı iddia edemezdi.

“O iyi mi?” Endişeyle sorduğum soru karşısında mağaza sahibi elini omzuma uzatarak, “Sakin ol, Ekin, arkadaşın iyi olacak,”

diye destekte bulunduğunda kafamı sallayarak ağlamaya devam ettim.

Mağaza sahibi beni tanıımıyordu ve tatlı bir kadın olduğu için tatlı bir çalışan olduğuma inanıyordu.

Tatlıydım ama herkese değil.

Ambulans geldiğinde ve ekip Okan'ı camların arasından alıp götürdüğünde korka korka peşlerinden dışarı çıktım. Okan'ı ambulansın içine koyarlarken sürekli nasıl olduğuyla ve iyileşip iyileşmeyeceğiyle ilgili sorular sormayı da ihmal etmiyordum.

Arkadaşımın iyi olacağını, sadece baygınlık geçirdiğini ve birkaç kesigi dışında genelinin çok derin olmadığını defalarca söylemeleri gerekmişti çünkü ben arkadaşı için korkan bir kızcağızdım.

Kübra, Okan'la birlikte hastaneye giderken ben ambulansın ardından bakıp ağlamaya devam etmiştim. Bir ara tansiyonum düşmüştü, mağaza sahibi bana su bile getirmişti. Sürekli bunun benim suçum olmadığını, bunun bir kaza olduğunu söylüyordu.

Ah, ne tatlı kadın.

Tam ambulansın ardından bakmayı kesip ardıma dönecektim ki Ayşe'nin, "O yaptı!" diye haykırdığını duydum. "Okan'ı o öldürmeye çalıştı!"

Arkamı döndüğümde önce Murat Komiser'in arabasını, ardından arabanın açık kapısının hemen yanında duran Murat Komiser'i ve beni suçlayan Ayşe'yi gördüm.

Siktir ya, bu adamın ne işi var burada?

Murat Komiser zırladığımı görünce kaşlarını hayret içinde kaldırdı ve kolunu arabanın açık kapısına yaslayarak alkış tutmaya başladı.

"Ekin Hanım, harikasınız doğrusu."

Alkışı kesip arabaya uzandı ve bir paket Oreo çıkarıp içinden bir tane aldı. Bisküviyi ağzına atıp çiğnerken bana hayretle bakmayı sürdürüyordu.

Doğrusu, Oreo'dan nefret ederdim.

12 Yıl Önce

“**O**nu benim için arar mısın?” Kendine salata hazırlayan annemden bir cevap beklerken omzumu kapının pervazına yasladım. “Annesinin telefon numarasının sende olduğunu söylemiştin.”

Annem beline kadar uzanan saçlarını omzundan geriye doğru elinin tersiyle savururken bana göz ucuyla baktı. Artık çok fazla konuşmuyorduk. Eve geldiğinde ilk işi odama gelmek ve nasıl olduğumu sormak olmuyordu. Büyüdüğümü, artık genç bir adam olduğumu düşünüyordu. On iki yaşında olunca artık kendi sorumluluklarını almayı öğrenirmiş insan. Neyse ki ben beş yaşından beri sorumluluklarımı almayı öğreniyordum.

“Kadınla bir yıldır tek kelime konuşmamışım. Arayıp oğlum kızınızla konuşmak istiyor, ona söyleyecek bir şeyleri varmış mı diyeceğim?”

Kafamı sallayarak onu onayladım. “Evet, çok önemli. Ekin’le konuşmam gerek, ona bir şey itiraf edeceğim.”

“Ne itiraf edecekmışsin?”

Hazırladığı salatasını soslayıp yemek masasına geçtiğinde ben de karşılarındaki sandalyeyi çekip oturdum. Babam evde yoktu, bu yüzden diken üstünde değildim.

“Geçen yaz babamın ne yaptığını biliyorsun. Ekin’e köpeğinin kaybolduğu yalanını söylemiştim ama artık dayanamıyorum. Ona köpeğinin öldüğünü söyleyeceğim. Çok üzülecek belki ama en azından bir gün onu bulacağı umuduyla beklemeyi bırakacak.”

Küçük balık Canavar’ımı o kadar uzun süre beklemiştim ki çocukluğumu yitirince anlamıştım onun asla gelemeyeceğini ya da bir

gün karşılaşamayacağımızı. Beklemek kadar acı veren bir şey yoktu bu hayatta. Bunu birçok acıyı çekmiş bir çocuk olarak ya da artık genç bir adam olarak söylüyorum. Beklemek dünyanın en acı ve yorucu şeyiydi.

Annem kafasını iki yana sallayarak, "Olmaz," dedi. "Babanın o köpeği öldürdüğünü kızın ailesi öğrenirse ne olur, haberin var mı senin? Kızın babası asker, babanı öldürür."

Sertçe yutkunarak masaya doğru eğildim ve anneme yaklaştım.

"İyi olmaz mıydı, anne?"

Annem elindeki çatalı bırakıp kaşlarını çatarak, "Ne?" diye sorduğunda tekrar ettim: "Babamı sevmiyorsun, başka bir adamla yıllardır birliktesin. Babamın beni dövdüğünü, bana zarar verdiğini biliyorsun. En azından Ekin'in babası babamdan Oreo'nun intikamını alır ve onu öldürürse ondan kurtuluruz. Beni dövemez ve sen de onunla evli olmak zorunda kalmazsın."

Büyüdükçe yaralarının ne kadar da derin olduğunu fark ediyordu insan. Küçük bir çocukken izinin geçeceğini sandığım yaralar bana babamdan ömür boyu hatıra olarak kalmıştı. Sağ kulağımda yüzde altmış sağırlık, sol bileğimde iki kırık, kafamda birden fazla ezik, vücudumda babamdan çektiğim eziyetin onlarca hasarı vardı. O kadar çoktu ki artık sayarken unutuyordum. Nefes alırken canım yanıyordu. Başımda sürekli bir ağrı vardı ve uyurken bile istemsiz gözümün teki açık uyuyordum. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum ama babam odama girdiğinde onu gördüğümü hatırlamasam bile beynim gözüm tarafından uyarılıyormuş gibi hemen kalkıyordum.

Ben bu yaşamı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Okuduğum kitaplar, şahit olduğum hayatlar böyle değildi. Bu evde beni öldürmeye çalışıyorlardı ama ben ölmek istemiyordum. Ekin'le konuşmak, ona kendimi anlatmak ve affettirmek istiyordum.

Annemden umutla bir cevap beklerken gözlerinin yavaşça arkama doğru kaydığını fark ettiğimde sertçe yutkundum. Gözlerimi arkama çevirmek yerine masaya diktim.

Yaşanacaklar ezberimdeydi.

"Okuluna git," dedi annem. "Bugün okuldan seni ben alırım. Birlikte bir şeyler yaparız."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken başımı hafifçe salladım. Şimdi arkama dönmem ve mutfak kapısından çıkmam gerekiyordu. Hemen ardından ayakkabılarımı giydiğim gibi çantamı omzuma asıp okula kadar koşsam iyi olurdu.

Gözlerim yuvalarında sağa doğru döndü. Sanki biraz daha zorlasam omzumun üzerinden arkamı görebilirdim ama göremedim.

Hemen ardımdaki kapının eşiğinde dikilen babamın yüzünde nasıl bir ifade vardı? Benim anneme söylediklerimin hepsini duymuş muydu?

Duymuş olmalıydı. Eğer duymamış olsaydı annem okuldan beni alacağını ve bir şeyler yapacağımızı söylemezdi. Annem beni kolay kolay okuldan almazdı ve birlikte vakit geçirmezdik. O da farkındaydı kurduğum cümlelerin celladım olacağına.

Annem dönemediğimi görünce salatasını bırakıp bana yaklaştı ve tek omzuma elini koyup gülümsedi. Annemin bana gülümsemesini çok seviyordum. Eskiden bana çok güzel gülümserdi ama sanki büyü-yünce benden soğumaya başlamıştı. Bilmiyorum, belki de ben büyü-düğüm için farklı hissediyorum.

"Gel." Beni kapıya doğru çevirmek istediğinde yerimden yine kıpırdayamadım. Kalbimin ritmi hızlandı ve hemen ardından ev olduğundan sıcak bir havaya büründü. Öyle çok sıcaktı ki sanki temiz hava, göremediğim alevler tarafından hızla yutuluyordu.

"Hadi oğlum, geç kalacaksın."

Annem beni zorla arkama çevirdiğinde ister istemez hemen gözlerimi kapatıp yüzümü sola doğru eğdim. Bir süre, altı saniye kadar, öylece bekledim. Yüzüme okkalı bir tokat ineceğine o kadar emindim ki sağ yanağım sanki o tokadı yemişim gibi uyuştı ve acımaya başladı. Oysaki babam bana vurmamıştı.

Annem elini sırtıma koyup beni öne doğru ittiğinde ancak gözlerimi açabildim. Babam burada değildi, belki de hiç olmamıştı.

Evet, babam söylediklerimi duymamış olmalıydı. Eğer duysaydı eminim tek gözüyle bana öfkeli bir bakış atar ve ardından

vücudumun her yanına okkalı tokatlarını indirirdi. Gerçi önce annemin evden çıkmasını beklerdi. Beni asla annemin yanında dövmezdi. Annemin üzüleceğini düşünürdü.

Babam, Oreo yüzünü ısırdığından beri annemle yüz yüze gelmeye çalışıyordu. Yüzünün sağ tarafı çok büyük bir hasar almıştı. Tek gözü hiç görmüyordu ve çirkin görüntüsünü saklayabilmek için göz bandı takıyordu. Gözünden başlayıp çenesine uzanan koca diş izleri neredeyse yüzünün sağ tarafını tamamını kaplıyordu. Annemin onu çirkin bulup bırakmasından korktuğu için de ya yüz yüze gelmeye çalışıyor ya da bir şekilde yüzünün sağını kapatıyordu.

Annem beni kapının önüne kadar getirdi. Ayakkabılarımı giydiğimde çantamı elime verdi ve kapıyı açtı.

“Yakın zamanda seninle bir konuşma yapmamız gerekecek.”

Çantamı omzuma asarken kaşlarımı merakla kaldırdım. “Ne konuşması?”

“Yakında on üç yaşına gireceksin.”

“Ama daha aylar var. Yoksa...” diyerek anneme biraz yaklaştım ve fısıldadım: “Babamdan boşanacak mısın?”

Annem gülümseyerek kafasını salladı ve çenemden tutup sever gibi sıktı. “Evet.”

“Anne...” Öyle büyük gülümsedim ki bu gülümseme, Oreo öldüğünden beri ilk gülümsememdi. Kollarımı açıp anneme sıkıca sarıldım. “Çok teşekkür ederim, anne.” İlk kez mutluluktan ağlamak istiyordum. “Sonunda... sonunda anne.”

Annem de bana sarılınca kendimi öyle hafif hissettim ki bir an bunun cennet olduğunu düşündüm. Kahkaha atabilirdim, günlerce mutluluktan oradan oraya koşturabilirdim ve hiç bıkmadan anneme bu kararı için sarılabilirdim.

“Üzülürsün sandım, mutlu olmana çok sevindim,” diyerek saçlarımı okşadı annem. Ben aramızın son zamanlarda açıldığını sanarak aptallık etmişim meğer. Annem büyük bir kararın eşiğindeymiş, o yüzden öyle uzak davranıyormuş benden.

“Hiç üzülür müyüm?” Mutluluktan gözyaşı dökmeme ramak kalmıştı. “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, anneciğim.”

"Hadi okuluna, geç kalacaksın."

Hayatımda ilk kez okula mutluluk içinde koştum. Kahkahalarım sokakları inletti ve sabahın yedisinde kahkahama uyanan mahalle sakinleri huysuz huysuz camlara çıktılar ama hiç umursamadım.

Annem babamdan boşanıyor!

Babamdan kurtuluyorum!

Okula koşarken gözlerimden akan mutluluk gözyaşlarının hiç son bulmamasını diledim. Eğer gözyaşının acı yanını bilmeseydim, ne de tatlı bir şey olduğunu düşünürdüm. Keşke hiç acı için gözyaşı dökmeseydik. Hep böyle mutluluk gözyaşları dökebilseydik.

Bugünü en mutlu ikinci günüm ilan etmiştim çünkü ilki, annemin babamdan boşandığı ve birlikte yeni bir eve taşındığımız gün olacaktı.

Okulda gün boyu gülümsediğim için sınıf arkadaşlarım, hatta öğretmenlerim bile bu hâlime şaşırmışlardı. Genelde gülmüyor oluşum onlara bir sorunum olduğunu düşündürmüştü. Oysaki insanların gülünce sorunları olmazdı. O hâlde neden gülmediğimde, ağlamak üzere olup ağlayamadığımda bana bu gözlerle bakmadılar? Neden o zaman öğretmenlerim benimle konuşmadı ya da neyim olduğunu sormadı?

Gerçi sorsaydılar da yanıtlayamazdım zaten.

Son ders bittiğinde apar topar kitaplarımı toplayıp çantama koydum ve koşarak sınıftan çıktım. Okulun birkaç zorbası her zamanki gibi yolumu kesmeye, benimle uğraşmaya kalkıştılar ama onlara annemin çıkışta beklediğini söylediğimde bu sefer gidebileceğimi, yarın benimle uğraşacaklarını söylemişlerdi. O an için bu umurumda bile olmamıştı çünkü dediğim gibi, bugünü ikinci en güzel günüm ilan etmiştim bile.

Okuldan çıkıp dış kapının önünde annemi beklemeye başladım. Heyecanlı olduğum için pek yerimde duramıyordum. Bu yüzden sürekli oradan oraya atlıyor, yerdeki irili ufaklı taşlarla oynuyor ya da dilimi damağıma bastırarak tok sesler çıkarıyordum.

Okul dağıldıktan bir saat sonra omuzlarım öne çökmüş bir hâlde öylece olduğum yerde duruyordum. Dudaklarım her zamanki gibi

düz bir çizgi hâlini almıştı ve gözlerim karşı kaldırıma uzanan yaya geçidinin beyaz çizgilerinin üzerindeydi.

"Poyraz."

Okuldan çıkan okul müdürünün sesini duyduğumda kafamı ona çevirdim. Elinde her zamanki deri çantası ve üstünde takım elbiseyle birkaç adım uzağımda duruyordu.

"Sen niçin hâlâ buradasın? Eve gitsene, oğlum."

"Annemi bekliyorum," diye yanıtlarken gülümsemeye çalıştım. Sonuçta en güzel ikinci gündü. "Beni en son ilkokuldayken gelip almıştı. Herhâlde saatleri karıştırdı. Birazdan gelir."

"Olur mu öyle şey?" Müdür kaşlarını çatarak bu durumu kınarcasına cık cıkladı. "Annenin numarasını söyle bakalım, arayalım."

Sertçe yutkunup müdüre doğru döndüm ve o, telefonuna bakarken ona annemin numarasını söylemeye başladım. Sonra müdür annemi aradı, okulun çoktan dağıldığını ve gelip beni alması gerektiğini söyledi.

Annem gelene kadar benimle bekleyecek olan müdür, "Söyle bakalım, ailen seninle gurur duyuyor mu?" diye sorduğunda ona bakıp dudaklarımı aşağı doğru büktüm.

"Bilmem. Ne için?"

"Notların için tabii ki." Müdür ufak bir kahkaha attı. "İftihar edilecek bir öğrencisin, seninle gurur duyuyorum. Öğretmenlerine en başarılı öğrencilerini sorduğumda bana hep senin adını veriyorlar. Başarılı, terbiyeli, uslu."

"Bazen tam not alamıyorum," derken omuzlarımı düşürdüm. "Başarılı sayılmam."

"Bazen birkaç puan eksik alman seni başarısız yapmaz ki, evladım. Sınıf arkadaşlarının çoğu yarın kadar bile not alamıyorken hem de."

"Öyle mi?" Müdüre gülümsedim. "Bunu babama da söyler misiniz? Ya da anneme söyleyin, o babama söylesin."

Müdür bu isteğim karşısında şaşırıp daha da güldü. "Tabii, söylerim. Baban çok ilgili, veli toplantılarını asla kaçırmıyor aslında."

"İlgilidir," derken gözlerimi kaçırıp yola diktim. "Babam beni çok sever. Hep tam not almamı ister." Gülümsemem silindi. "O dünyanın en iyi babasıdır."

Müdür elini kafama uzattığında bir an korkup elinin altından kaçtım. Ona korkarak baktığımda eli havada, şaşırıp kaldığını gördüm.

"Saçlarını karıştıracaktım, canını yakmayacaktım, oğlum. Korktun mu?"

"Yok," dedim yalandan. "Korkmadım. Neden korkayım ki? Sadece temastan pek hoşlanmıyorum. Karakteristik bir özellik."

Şiddetten hoşlanmıyordum. Birinin bana sarılması, beni sevmesi hoşuma giderdi ama bu da çok nadirdi. Hatta artık neredeyse imkânsız.

"Hep böyle ol, evladım," derken keyifle güldü müdür. "Ne istediğini, sevdiğini bilen genç bir adam."

"Tabii, efendim."

Bir süre sonra daha önce hiç görmediğim turuncu bir araba hemen önümüzde durdu ve arabadan babamın yaşlarında bir adam indi. Babama nazaran güler yüzlü ve ondan çok daha uzun boylu bir adamdı. Geniş omuzları, sıkı pazılarıyla oldukça güçlü görünüyordu.

"Poyraz." Annem adamın indiği turuncu arabadan inip yanıma geldiğinde bir an durup kaşlarımı kaldırdım. Anlayamamıştım, belki de anlamak istememiştim. "Geldim, oğlum." Annem kollarını bana sarıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Geç kaldım, kusura bakmayın. Poyraz'ı okuldan alacağım tamamen aklımdan çıkmış. Sizi de beklettik."

"Hiç sorun değil. Çocuklarımızın güvenliğini sağlamak biz öğretmenlerin en birinci görevidir." Sonra ekledi: "Poyraz çok akıllı bir çocuk. Çok şanslısınız."

"Öyledir benim oğlum." Annem yanağımdan öptüğünde sıkıca birbirine bastırdığım dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu. Annem ve müdür konuşurken gözlerimi annemle aynı arabadan inen adama diktim.

Bana bakıyordu.

Bana göz kırptı.

Kimdi bu adam? Annemle ne işi vardı? Yoksa bu adam annemin evde, benim yanımda olmamasının sebebi miydi?

Müdür, ders çalışmayı aksatmamamla ilgili birkaç şey söyledikten sonra gittiğinde annem kollarını üzerimden çekti. Sesli bir nefesi bık-kın bir şekilde bıraktı. Ardından bir sigara yaktı.

"Anladın mı şimdi?" diye sordu annem adama. Neyi anlaması gerektiğini anlayamamıştım.

Adam, annem gibi bir sigara yakarken bana göz ucuyla baktı ve kafasını onaylarcasına salladı. "Anladım."

Kaşlarımı çatıp sigaralarını bitirmelerini bekledim. Annem bana göz ucuyla dahi bakmıyordu ama adamın gözleri sık sık üzerime de-ği-yordu.

"Nereye gideceğiz, anne?"

Çantamın kollarından tutuyor ve her zamanki sabırlı hâlimle anneme bakıyordum. Birlikte bir şeyler yapacağımızı söylemişti ama nerede ne yapacağımızdan bahsetmemişti.

Annem bana göz ucuyla baktı ve sonra elini alnına çarptı. "Ak-lımdan tamamen çıkmış."

"Sabah konuşmuştuk ama."

Annem beni duymazdan geldi ve adama baktı. "Onu yanımızda götürebilir miyiz? Sessizdir."

"Bir çocuk."

"Ama annesi yanında olacak."

Önce adamın sonra annemin üstten bakışları üzerime dönünce sanki olduğum yerde büzü-lüp yok oldum. Yine de ses etmedim. Annem en çok, belki de sadece sessizliğimi seviyordu.

"İyi hadi." Adam arabasının sürücü koltuğuna doğru harekete geçti. "Gidelim."

Annem arabanın arka kapısını açıp omzuma dokundu. "Hadi bakalım, bin arabaya."

Arabaya binmeden önce kaşlarımı kaldırıp anneme baktım. "Nereye gidiyoruz, anne?"

"Soru sorma, oğlum. Bir yere uğrayacağız, birkaç saatlik işimiz var. Uslu duracaksın, söz ver."

"Söz," diye fısıldamakla yetinip arabaya bindim. Turuncu, güzel araba annem de binince harekete geçti. İlk anda arabada derin bir sessizlik olsa da kısa bir süre sonra adam radyoyu açtı ve müzik sesi arabanın içine doldu.

Annemi ilk kez bu kadar keyifli gördüm. Şarkıya eşlik ediyor, dans ediyor ve adama uzanıp onu yanağından öpüyordu. Arada bana bakıyor ve şarkı sözlerini bağırırken bana gülümsüyordu.

Annem çok mutluydu. Yanındaki adamla, sevdiği şarkı çalarken farklı biriydi. Küçüklüğümde olduğu gibi hayat doluydu. Annem aslında hiç değişmemişti, günden güne mutsuz bir insan olmamıştı. Annem mutluydu ama benim ve babamın yanında mutlu değildi. Annem bizden uzakta, belki de sadece yanındaki adamla mutluydu.

Adamla dikiz aynasından göz göze geldik. İyi bir adama benziyordu. En azından annemi mutlu ediyordu ve bana kötü davranmıyordu. Bana vurmamıştı.

Araba yabancısı olduğum bir yerde yavaşladı. Gerçi ben pek bir yer bilmezdim. Mahallede gezerdim ama babam ona da izin vermezdi. Okul çıkışı mahallede dolanarak eve giderdim. Annem beni bir yere götürmezdi, babam da öyle.

Turuncu araba durduğunda nerede olduğumuzu anlayamamıştım. Burası şehirden uzak, dar sokakların ve eski binaların olduğu garip bir yerdi. Henüz güneş yeni batıyordu ve karanlık yaklaştıkça etraf korkunç bir hâl alıyordu. Etrafta suratı asık, ellerinde sigara olan adamlar ve süslü kadınlar vardı. Takılar, tokalar, renkli makyajlar ve parıltılı elbiseler... Güzel görünüyorlardı ama anlatamadığım garip bir çirkinlikleri de vardı.

Sokak aralarında gençler vardı. Gülüşüp eğleniyorlar ve babamın akşamları içtiği alkollerden içiyorlardı. Onlar da babam gibi erken saatte sarhoş oluyorlardı. Babam sarhoş olduğunda bazen benimle konuşuyordu. Normalde söylemeyeceği şeyleri o zaman söylüyordu.

Annemi özlediğini sıklıkla söylerdi. Annem tarafından seilmeyi dünyada her şeyden çok istediğini. Annemin şu an yanındaki adamın yerinde olmak istiyordu babam.

Bazı geceler bana böyle içini açar ve sonra beni döverdi. İçini açtığı için, bir şeyleri öğrendiğim için. Oysa ben anlatmasını istemiyordum, kendisi anlatıyordu. Dinlemek istemediğimi söylersem de dayak yiyordum.

Annem arabadan inmeden önce dönüp bana baktı. Yüzündeki makyajın yoğunluğunu ancak o zaman fark edebildim. Parıltılı bir far sürmüş ve yoğun bir rujla da dudağını renklendirmişti.

Annem çok güzel bir kadındı. Burada gördüğüm çoğu kadından, hatta hepsinden güzeldi. Henüz çok gençti. Beni on altı yaşındayken doğurmuştu. Şu an yirmi sekiz yaşındaydı ve güzeller güzeliydi. Bazen annem gibi görünmüyordu çünkü sürekli kendinde yenilikler yapıyordu. Bir gün neden yüzünü değiştirmeye çalıştığını sorduğumda, "Daha güzel olmak için," demişti. Oysaki benim tanıdığım annem, doğal hâliyle dünyalar güzeliydi.

"Burada biraz işimiz var. Sessizce beklemeni istiyorum. Kimseyle göz teması kurma, dikkat çekme olur mu?"

Başımı yavaşça salladım. "Burası neresi, anne?"

"Burası..." Kafasını çevirip parlak tabelası olan kapıya doğru baktı. Kapının önünde takım elbiseli, iri yarı adamlar vardı ve kapıdan içeri girmek isteyen insanların kimliklerini kontrol ediyorlardı. Bazılarını içeri alıyor, bazılarını ise almıyorlardı. "Bir eğlence yeri. Biraz eğleneceğiz."

"Ben de eğlenebilir miyim?" Bunu hevesle sormuştum çünkü bir eğlence yerinde eğlenmeyi hep çok istemişimdir. Oyunların olduğu kocaman bir yer olmalıydı. En azından benim eğlence anlayışım bundan ibaretti. "Hep çok istemişimdir."

Annem gülümsedi. "Müzikle dans edebilirsin tabii ama içeride sana göre pek bir şey yok."

Kaşlarımı çattım. Annem nasıl bir eğlenceden bahsediyordu? Yetişkinlerin eğlencesi dans, müzik ve alkoldü. Bir de oynamayı

bilmediğim oyunlardan oynuyorlardı. Bunu gerçek parayla yapıyorlardı. Bizim oyunlarımız gibi sahte paralarla değil.

Annemlerle birlikte içeri girdim. Kapıdaki iri yarı adamlar beni içeri almadan önce uzunca bir süre süzüp annemi reddettiler ama o adam, adını bile bilmediğim ama annemin babamdan daha çok değer verdiği sevgilisi, kapıdaki adamlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadığında beni sorun çıkarmadan içeri aldılar.

İçerisi başta karanlıktı. Siyah, dar duvarların arasından geçip göz alıcı ışıkların yanıp söndüğü ışıltılı bir yere geçiş yaptık. Koca bir sahne, sahnede dans eden yarı çıplak kadınlar ve onları yuvarlak masaların etrafına oturup kart oynayarak izleyen adamlar vardı. Adamların yanlarında ayakta dikilen, ellerini adamların omuzlarına saran başka kadınlar da vardı. Adamlar sigara içiyor, kahkaha patlatıyor, ellerindeki kartları ustaca masaya bırakıp çekiyorlardı.

Kadınları inceledim. Gülüyor gibi görünüyorlardı ama hayır, hiçbirisi gerçekten gülmüyordu. Adamların kahkahaları sahiciydi, gerçekten mutlulardı ama kadınlar... Onlar burada olmaktan gerçekten mutlu değillerdi.

Sahnedeki kadınlar parıltılı elbiseler giyiyor, yüz hatlarını ortaya döken makyajla süslenmiş hâlde göz alıcı şekilde dans ediyorlardı ama onlar da mutlu değillerdi. Yüzlerindeki gülümsemeler sahteydi.

Kafamı çevirip yanı başımdaki anneme baktım. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini almıştı ve nefes almayı birkaç dakikadır bırakmıştım. Kafamın içinde birtakım ihtimaller bir araya gelmiş ve bana ailem hakkındaki gerçeği öylece sunmuştu.

Neden normal bir ailem olmadığını artık biliyordum.

Annemin babamı neden sevmediğini ama babamın ona neden delicesine âşık olduğunu. Annemin neden geceleri gittiğini biliyordum.

Annem, ona baktığımı hissetmiş gibi dönüp bana baktı ve kocaman gülümsemesini yüzünden silmeden önce uzanıp saçlarımı okşadı. Annem o gece son kez saçlarımdan okşamış oldu böylece. Sonra bir daha asla saçlarıma ya da bana dokunmadı. İzin vermedim ona.

Annem yanımdan ayrılıp ilerideki bir masaya doğru ilerlediğinde peşinden gitmek istedim. Birkaç adım atmıştım ki o adam beni

kolumdan yakaladı ve etimi sıkıştırdı. Onunla göz göze geldiğimde annem yanımdayken olduğundan çok farklı birine dönüştüğünü gördüm.

“Gel buraya, ufaklık.”

Beni tutup çekiştirmeye kalktığında elini itmeyi denedim. “Bırak beni.”

“Yürü!”

İki katımdı, ona karşı koymam mümkün değildi. Beni müziğin çaldığı, insanların dans edip eğlendiği ve kart oynadıkları koca salondan çıkarıp karanlık ve dar bir koridora soktu. Koridor boyunca sürükleyip merdivene çekti.

“Anne!” Çığlığım koridorda yükseldiğinde elini ağzımın üstüne öyle sıkı bastırdı ki parmaklarımın çene kemiklerimi kırıp parçaladığını sandım. Ne sesimi çıkarabildim ne de o beni yukarı sürüklerken ona engel olabildim. Bizi gören birkaç kişi de sadece merakla bakıp gitmekle yetindiler. Kimse bana yardım etmedi.

Sorunlu olan ben miydim?

Bana bu şekilde davranılmasını hak ediyor muydum?

Bu normal olan mıydı?

İnsanlar bu yüzden mi sessiz kalıp yardım etmemişlerdi?

Beni üst kata çıkarıp yeniden koridorda sürükledikten sonra koridorun sonundaki bir kapıdan içeri fırlattı. Çenemi yere vurduğumda kanın metalik tadını kısa sürede aldım. Kapıyı üstüme kapattı ve kilitledi. Karanlık odada yalnız başıma kaldım.

Sadece ilk anda.

Ayağa fırladım. Duvarlara vurdum. Kapılara, pencerelere. Her yere vurdum, bağırdım, çağırdım, yardım çığlıkları attım. Kimse sesimi duymadı. En azından yardım etmek için.

Annem sesimi hiç duymadı. O gün de diğer günlerde olduğu gibi sesimi duymamayı tercih etti sanırım. Belki de gerçekten duymadı, bilmedi. Bir yanımda hep bilmediğine inanmak istedi. Çünkü eğer buna kendimi inandırmasaydım gerçek her zamankinden daha acı bir hâl alacaktı.

Bir süre sonra kapının kilidi döndüğünde ve karanlık oda kordondan yayılan cılız ışıkla biraz olsun aydınlandığında kapının eşiğinde bir adam gördüm. Büyük, babamdan daha yaşlı bir adam.

O gün öğrenmemiştim her elin pamuk gibi olmadığını ya da her elin zarar vermediğini. Daha önce öğrenmiştim aslında. Babam bana vurduğunda ama doktor amca beni sevdiğinde. Babam bana zarar verdiğinde ama öğretmenim zarar görmemden korktuğunda.

Biliyordum, evet. Dünya kötülüklerle doluydu. Şeytan cehennemdeki inindeydi çünkü insanlar zaten onsuz da yeterince kötüydü. Her yeni yaşında daha da akılalmaz kötülüklere şahit olduğumda anlamıştım bunu. Hayat, yaş aldıkça daha çok yakıyordu insanın canını. Belki de sadece bazılarımızın canını bu kadar yakıyordu. Ben şanssız olanlardandım.

Günümüz

Ekin

Murat Karayel tam bir baş belasıydı.

Benim başımın belası olmaya yemin etmiş bir polisti.

Onunla, onun arabasında yalnız olmak ise tam bir işkenceydi. Soluk yeşil gözleri, soğuktan kızarmış burnunun ucu ve kulaklarıyla bazı anlarda çekici görünse bile o çokbilmiş ağzını açtığı anda bütün büyü yok oluyordu.

Beni bu arabaya zorla bindirmişti. Zorla! Eğer binmezsem kelepçeleyerek bindirmek konusunda tehdit etmişti. Kendi rızamla binmediğimde de...

Teki onun bileğine diğeri de benim bileğime takılı olan kelepçeyi çekiştirdiğimde homurdanarak bakışlarını üzerime çevirdi. Araba kullanıyordu ve onu biraz sinirlendirmiştim. Biraz...

“Kıpırdama.”

Ona ters, ölümcül bir bakış fırlattım. Bu adam benim bütün eğlencemi bozuyordu. Her seferinde, bir şekilde yolunu buluyordu. Sürekli yoluma çıkıyordu. Sadece bana şeytanın tohumu diyen iş arkadaşşıma küçük bir ders vermek istemiştim ama beni cinayete teşebbüs şüphesiyle kelepçelemişti. Cinayete teşebbüs? Yoktu öyle bir şey. Ben kimseyi öldürmezdim. Sadece baş belalarına bela olurdum ama kimsenin canını almazdım. Ellerimle yapmazdım bunu. Katil değildim, canı hiç değildim.

“*Kamera kayıtlarını izle*, dedim sana. Kamera kayıtlarını izle! Kamera. Kayıtlarını. İzle!”

Boğazından bir hırıltı yükseldi: “Lütfen. Sesini. Kes.”

“Kamera. Kayıtlarını. İzle!”

Yeniden kelepçeli bileğimi çekiştirdiğimde bu kez o da karşılık verdi ve bileğini çektiği an onun omzuna çarptım. Kırmızı ışıktaki ani bir fren yapıp yüzünü bana çevirdiğinde öfkeli nefeslerim yüzüne çarptı.

“Usta bir katil iz bırakmaz, Ekin. Kamera kayıtlarının temiz olduğunu biliyorum. Buna bir kaza süsü verdiğini biliyorum.”

“Ben. Katil. Değilim.”

“Artık emin değilim.”

“Neden?” diye sordum gerçek bir merakla. Yüzlerimiz arasındaki kısa mesafe beni rahatsız etmiyordu. Utangaç ya da çekingen değildim. O bana bir adım yaklaşırsa ben bin adım yaklaşırdım karşılık vermek adına. “Benimle derdin ne? Neden her seferinde suçlu olanın ben olduğumu iddia ediyorsun? Neden peşimi bırakmıyorsun?”

“İş arkadaşın uyandığında bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğine inandığını söyleme sakın.”

“Bana daha önce de iftira attı, sen de inandın. Şaşırtıcı olmaz.”

“Hâlâ aklanmış sayılmazsın.”

“O pisliğin cesedini buldunuz işte. Kolye bende, size o gün yurttta olduğumu da ispatladım.”

“Bir saatlik bir boşluk var hâlâ.”

“Poyraz’laydım,” diye patladım bir anda. “Bir kanıt daha istiyorsan onunla konuş. O gece, o bir saatlik dilimde Poyraz’la birlikteydim.”

Öfkeli nefesimi koyuverip geri çekildim ve sırtımı koltuğa yaslayıp ön camdan dışarı diktim bakışlarımı. Ardından gözlerimi kapatıp sıktım. Sakin bir kişiliğim vardı. Sakin ama intikamcı. Sakin bir şekilde hallederdim her işimi. Sadece bu aralar sakinliğimi korumakta zorlanıyordum. Özellikle bu adam beni suçladıkça öfkeden deliriyordum işte. İstedığinin bu olduğuna da emindim. Beni bu şekilde kışkırtıp dilimi çözecekti kendince.

“Poyraz?” Boğazından bir mırıltı yükseldi. “O adam demek.” Cık cıklandı. Yanan yeşil ışığı takip edip arabayı tekrar harekete geçirdi. “Birlikte mi öldürdünüz?”

Başımı yavaşça ona doğru çevirip yüzünün sağ yanına uzunca bir süre bakakaldım. Aklımdan o anda o kadar pis düşünceler geçti ki eğer düşüncelerimi duyabilseydi muhtemelen beni sırf bu yüzden içeri tıkardı.

“Kurban olabileceğimi söylemiştin.” Sesim, az öncesine nazaran oldukça sakın çıkmıştı ama içten içe sinirden köpürüyordum. “Ne değişti?”

“İş arkadaşını öldürmeye çalıştın.”

“Kanıtla.”

“Arkadaşın uyandığında kanıtlayacağım.”

“Ya sana bunun bir kaza olduğunu söylerse? O zaman peşimi bırakacak mısın?”

Dudağının kenarını alaycı bir tavırla kıvrırken alt dudağının kenarını ısırıldı. Direksiyonu tek eliyle tutuyor, usta manevralarla arabaların arasından geçiyordu. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, hiçbir yara izi olmayan kollarını gözler önüne sermişti. Gömleğinde en ufak kırışıklık yoktu. Pantolonu da keza öyleydi. Saçları özenle taranmış, düzeltilmişti. Tırnakları düz, tertemizdi.

“Seni suçlamayı bırakabilirim ama peşini asla.” Bakışlarını hafifçe üzerime çevirip bana yalandan gülümsedi. “Katili bulana dek olmaz.”

“Benimle bir ilgisi yok.”

“Göreceğiz.”

Nefesimi seslice bırakmakla yetindim. Yolculuğun geri kalanı boyunca konuşmadık. Konuşmayı becerebildiğimiz de pek söylenemezdi zaten. Hep kavga ediyorduk. O beni anlamak istemiyordu, ben de onu anlamak istemiyordum. Hayatıma aniden girdiği gibi aniden çıkıp gitsin istiyordum yalnızca.

Önce emniyete gittik. Başta bunun gerçekten Okan’la ilgili olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Asıl mesele gerçek bir cinayetti. Cinayete teşebbüs değil.

Murat Karayel’in odasında, kelepçe bileğimden çıkarılmamış bir hâlde koltukta oturuyordum. Beni koltuğun demir koluna kelepçelemişti. Bu da demek oluyordu ki benim ondan çekeceğim varsa bundan sonra onun da benden çekeceği vardı.

Murat odada değildi, beni buraya bırakıp gitmişti ama benden uzun süre ayrı kalamadığını düşünürsek birkaç dakikaya geri dönerdi.

Ona cehennemi yaşatacaktım!

Kapı tıklatıldı ve içeri genç bir kadın girdi. Muhtemelen benden büyüktü, Murat'la aynı yaşlardaydı. Saçlarını ensesinde topuz yapmış ve bir kalemle tutturmuştu. Bal rengi saçlarından birkaç tutamı yüzünün iki yanından dökülüyordu. Sivri uçlu bir burnu, büyük gözleri ve yoğun kirpikleri vardı. Uzun boylu, ince belli... Güzeldi işte, aman... Sinirlerim zaten tepemdeydi.

Kadın beni görünce kaşlarını kaldırıp yüzünü yana çevirdi. Sandalyeye kelepçeli olduğumu görünce ise şaşkınlığı gözle görülür bir hâl aldı.

“Siz...” Odaya girerken hâlâ sıkıca tuttuğu kapının kulpunu bıraktı. “Siz niçin buradaydınız?” Gözleri beş karış suratımla kelepçeli bileğim arasında gidip geliyordu. “Kusura bakmayın.” Kelepçeyi işaret etti. “Bu odada kelepçeli oturmanız biraz olağan dışı da.”

“Öyle mi?” Dudaklarımda beliren sahte gülümsemeden açık açık nefret yayılıyordu. Öyle çok sinirliydim ki sinirden kahkaha patlatmak üzereydim. “Bu odanın sahibinin aklî dengesinin pek yerinde olmadığını ve sinir sorunları olduğunu bilmiyor muydunuz yoksa?”

Kadın bir cevap vermek için dudaklarını araladıysa da öylece kalakaldı. Sanırım Murat Karayel hakkında bu şekilde konuşulduğunu duymaya pek alışık değildi. Adam burada saygıdeğer biri olmalıydı. Benim tarafımdan ise yok edilmesi gerekiyordu!

“Murat pek böyle davranmaz ama,” derken göz ucuyla arkasına baktı. “Sanırım biraz sinirlenmiş.”

Kelepçeyi çekiştirerek ses çıkardım. “Ee, bunu siz mi çözersiniz yoksa ben emniyeti ayağa kaldırdıktan sonra çok kıymetli Murat Karayel'in bu yersiz davranışı yüzünden ayağını mı kaydırayım? Benim dayım ağır ceza hâkimi.”

Bu taktik asla işe yaramazlık yapmazdı. Dayımla konuşmuyordum bile. Ne de olsa oğlunu intihara sürüklemiştim ama insanların bundan haberi yoktu.

Kadın bir anlığına Murat adına telaşlansa bile Murat Karayel arkasında belirip, “Oğlunu intihara sürüklediğin dayın,” diye düzeltti beni. Kapının eşiğinde dikilmiş, ellerini beline yerleştirmişti. Bana dik dik, gerçekten öfkeli bakıyordu. Sanırım aklî dengesinin yerinde olmadığından bahsettiğimi işitmişti.

Bakışlarımı üzerinden çekip odanın içinde gezdirmeye başladım. Oldukça sıkıcı bir odaydı. Gerçi bu adamdan eğlenceli bir oda beklemem saçma olurdu. Onun tek eğlencesi benimle uğraşmaktı.

“Sen çıkabilirsin, Burcu. Ekin Hanım’la ben özel olarak ilgileneneğim.”

Başkalarının yanında *Ekin Hanım* dersin tabii, Murat Bey.

Kaşlarımı kaldırıp onlara doğru baktım. Burcu’nun gözleri ikimiz arasında mekik dokuyordu. Ne düşünüyordu, bilmiyorum ama iyi şeyler olmadığı kesindi.

Burcu, kısık sesle, “Suçlu değil,” dedi Murat’a. “Neden kelepçeledin?”

Murat, kuruyan dudaklarını zaman kazanmak ister gibi ıslatırken göz ucuyla bana baktı. Bana sinirlenme sebebini gerçekten anlayamamıştım. Ona elimden geldiğince iyi davranmıştım. Çok fevri davrandığım da söylenemezdi. Biraz laf çarpmış olabilirdim ama bütün hepsini hak etmişti. İnkâr edemezdi.

“Düğmemi kopardı. Altı ay yatarı var.”

“Yalancı!” diye bağırmaktan alamadım kendimi. “Gel de koparayım düğmeni. En azından hakkımla girerim içeri.” Sandalyeden kalksam da kelepçe yüzünden çok ileri gidemedim. Kelepçeyi çekiştirirken serbest elimi ona doğru uzattım ve parmağımı suratına sallamaya başladım. “Nerede senin iş ahlakın? Ahlaksız! Hadi, şimdi hakaretten içeri al beni, hadi! Seni şikâyet edeceğim.”

Murat, Burcu'nun yanından bir hışımla geçerek dibime kadar girdiğinde dik bakışlarımız birbiriyle çarpıştı. Parmağını kaldırıp suratıma doğru küçük hareketlerle sallamaya başladı.

“Beni seni nezarete atmak zorunda bırakma. Sus.”

“Susmazsam ne yaparsın? Bu kez de üzerime başka bir iftira mı atarsın? İstediyini yap.” Sesim bir hırıltıyla birlikte öfke dolu çıkmıştı. “Ben suçlu değilim, beni burada tutamazsın. Beni keyfine göre kelepçelemezsin. Üzerime iftira atıp sessiz kalmamı bekleyemezsin.”

Ağzı açık, burun delikleri şişmiş bir hâlde bakakaldı. Gittikçe artan öfkemi bastırmaya çalıştım. Kontrolümü kaybediyordum. Son zamanlarda her şey o kadar üst üste gelmişti ki bir de bu adam üstüme gelince tam bir aptala dönmüştüm.

Bir cinayet işlenmişti ve bir süreliğine tek şüpheli ben olmuştum. O kolye odamda bulunmasaydı şu an belki de hâlâ suçluydum. İşin kötü tarafı bu değildi. İşin kötü tarafı, o kolyeyi oraya bir başkasının koyduğunun farkında olmamdı. O kolyeyi oraya ben koymamıştım. O kolye benim cebimdeydi ve ben tek bir kişiyle yakın temasta bulunmuştum.

Poyraz Viran.

O gece Poyraz Viran benimleydi, kolyeyi benden alabilecek tek kişi oydu. Sadece bu da değildi. Onunla ilgili daha fazlası vardı.

Murat Karayel tek bir cümle kurmadan beni nezarete attığından beri bunları düşünüyordum. Ona hakaret etmişim. Bu yüzden beni haklı bir nedenden nezarete attığını iddia etmişti. Ondan özür dilersem nezaretten çıkaracağını söylemişti.

Ondan asla özür dilemeyecektim.

Demir parmaklıkların üç yanımı sardığı küçük alanda, taş duvara dayalı tahta oturağa uzandım. Ellerimi başımın altında birleştirip bakışlarımı tavana diktim. Burada en az bir günüm olduğu kesindi.

Gelgelelim bu bir gün bana bir şeyleri düşünebilmek için büyük bir fırsat olabilirdi. Bazı şüphelerim vardı. Yerinde şüpheler miydi, bilmiyordum. Eğer düşündüğüm gibiyse birilerinin benim

hayatımla oynamak üzere olduğunu iddia edebilirdim. Ben nasıl hak ettiğini iddia ettiğim insanların hayatlarıyla oynuyorsam sanki birileri de benim hayatımla benzer şekilde oynamak üzereydi. Ya da bu yalnızca bir esintiydi. Başkasının rüzgârına kapılmışıyım yanlışlıkla. Belki bakmamam gereken bir yere bakmış, almamam gereken bir şeyi almış, konuşmamam gereken biriyle konuşmuştum.

Kelebek etkisine kapılmışıyım belki de. Tüh, her şeyin mahvolması için bir kelebeğin kanat çırpması yeterliymiş. Yaşamak için az zamanı olan bir kelebek. Bırak da kanat çırpın, ölmeden önce mahvetsin hayatları. Eminim, mahvettiği kadar topladığı hayat da vardır.

Başkasının rüzgârına kapılıp yanlışlıkla kurban konumuna mı düşmüştüm?

Yoksa başından beri kurban zaten ben miydim?

Belki de bir kurban değildim, birilerinin kurban olmasına neden olmuştum.

Birçok ihtimal vardı. Bildiğim bir şey varsa o da bütün ihtimallerin etrafımda dönüp dolaştığıydı. İhtimallerden biri bana öyle sert çarpacaktı ki eğer önceden bulup önlem almazsam yere çok sert düşecektim. Bu düşüş beni öldürebilirdi.

Birkaç saat sonra Murat Karayel demir parmaklıkların ardında belirdiğinde ona göz ucuyla bakmakla yetinmiş, tek kelime etmemiştim. İsteddiği bir özür olsa da sanırım en çok istediği sakinleşmemdi. O da farkındaydı haksız yere üstüme geldiğinin ve beni öfkeliendirdiğinin. Bu yüzden belli ki beni buraya tıkmaktaki asıl amacı sakinleşmemdi.

“Poyraz Viran,” dedi Murat, elindeki dosyayı demir parmaklıklara yaslarken. “Bir dönem aynı mahallede yaşadığınızı biliyor muydun?”

Yattığım yerde doğruldum ve sırtımı taş duvara yaslarken başımı omzuma doğru yatırdım. Aramızda yaklaşık iki metre vardı. Buna rağmen demir parmaklıklara yasladığı dosyadaki fotoğrafı çok rahat görebiliyordum. Poyraz Viran.

“Ne demek istiyorsun?”

“Telefon kulübesi,” dedi kaşlarını imayla kaldırırken. “Kendi ağzınla söyledin. Seni izleyen biri var.”

Çenemi sıktım. “Yani?”

“Telefon kulübesindeki adam Poyraz Viran olabilir mi, Ekin?”

Murat Karayel, beklenti dolu bir ifadeyle bana bakarken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duydum. Gerçek, belki de bir nefes kadar yakınımızdaydı. Belki de gerçek, çoktan bildiğim bir şeydi.

Onu tanıyormuş gibi hissetmiyordum, onu tanıyordum.

Tabii ya, hatırlıyordum.

Poyraz Viran’la bir geçmişim vardı. Kopuk bir geçmiş. Yarım kalmış bir arkadaşlıktı bizimkisi. Ailelerimiz tanışıyordu öncelikle. Babalarımız askerden çok iyi birer dosttu. Annelerimiz pek yakın sayılmazdı ama babalarımızın dostluğu bizim de arkadaş olmamız için yeterli olmuştu. Babamın evde olduğu nadir anlardan birinde Poyrazlara yemeğe gitmiş ve tanışmıştık.

Babamın mesleği yüzünden sürekli okul değiştirmek zorunda kalan bir çocuktum. Bu yüzden arkadaşlıklarım genelde kısa süreli oluyordu. Yakın arkadaş edinmemeyi alışkanlık hâline getirmiştım. Babamın işi yüzünden bir daha şehir değiştirmek zorunda kalırsak geride bıraktığım arkadaşım için dé üzölmek istememiştim.

Poyraz ilk ve son, güvendiğim tek arkadaşımdı.

Poyraz’ın babası beni kızı gibi sevmişti. Bana hediye bir kitap bile vermişti. Hayran olunası biriydi ve çok komikti. Poyraz babasıyla pek anlaşıyor gibi görünse de ben babasını sevmiştim. O zamanlar bana kitap veren herkesi seviyordum gerçi. Pek arkadaşım olmadığı için ya kitap okur ya da Oreo’yla... Onunla gezerdim.

Oreo...

Onu anmayalı çok uzun zaman olmuştu. Oreo’yu düşünmek bile beni öyle çok hırpalıyordu ki düşünmeyi bırakmıştım. Poyraz’a birkaç günlüğüne emanet ettiğim tatlı köpeğim geri döndüğümde kaybolmuştu. Onu haftalar boyu aramıştım ama ondan

hiçbir iz yoktu. Her yere kayıp ilanı asmış, önüme çıkan herkese fotoğrafını gösterip görüp görmediklerini sormuştum.

Kimse Oreo'yu görmemişti.

Taşınmak üzereydik. Şehirden ayrıldığımız için onu daha fazla arayamadım. Şehirden ayrılmamak için elimden geleni yaptıysam da kimse beni dinlemedi. Ne babam ne de annem. Kimse bana yardım etmedi. Poyraz... O bana yardım etmedi. Oreo'yu kaybetti ama bir kerecik olsun benimle birlikte onu aramadı.

O gün bir intikam yemini ettim. İlk intikam yeminim Oreo için Poyraz'aydı. Bir gün onu buna pişman edecektim.

Aradan yıllar geçti ve benim ilk intikam yeminim hafızamda bir yerde kayboldu gitti. Çünkü bir daha hiç Poyraz'la karşılaşabileceğimi düşünmemiştim. Onunla karşılaşsam bile onu tanıyabileceğimi düşünmemiştim. Soyadını bile hatırlamıyordum.

Şimdi her şey daha netti. Bir şekilde yeniden karşılaşmış, bir araya gelmiştik. Muhtemelen benim başta onu hatırlamadığım gibi o da beni hatırlamıyordu. Bunun bir rastlantıdan ibaret olduğuna neredeyse eminim.

Ya da ben yine polyannacılık oynuyordum.

Aslında merak ettiğim şey, telefon kulübesinin önünde dikilen adamın Poyraz Viran olup olmadığıydı. Eğer oysa cinayetle bir ilgisi olabilirdi. Cinayetle bir ilgisi varsa da bu benimle ilgili olabilirdi. Çünkü eğer her şey bu şekildeyse o kolyeyi benim odama bırakan kişi de Poyraz'dı. Önce cebimden almış, ardından cinayet mahallinde düşürmüştü. Sonra da bir şekilde kolyenin benzerini, aklanmam için odama bırakmıştı.

Ama Poyraz neden cebimdeki kolyeyi almıştı ki? Kolyeyi almak için hiçbir sebebi yoktu.

Hayır, bu şekilde değildi. Bu yanlış bir varsayımdı. Poyraz'ın bütün bunlarla bir ilgisinin olması imkânsızdı. Cinayetin işlendiğinin iddia edildiği saat aralığında Poyraz benimleydi.

"İnat etme."

Demir parmaklıkların ardında bekleyen Murat, ona tek kelime etmememden rahatsız olmuş olacak ki kapının kilidini açıp içeri

girdi. Parmaklıklarla oturduğum tahta oturak arasındaki kısa mesafeyi uzun bacaklarıyla sadece birkaç adımda geçti. Hemen önümde durmadan önce ellerini ceplerine yerleştirmişti.

“Tamam, sana haksızlık ettim. Sadece o kadar inatçısın ki seninleyken sinirlerime hâkim olamıyorum. Fevri davrandım.”

Ona ters bir bakış atmakla yetindim. Şu an daha büyük bir sorunum vardı. Poyraz Viran katil olabilir miydi? Katilse hedefi ben miydim?

Gece, iş çıkışında beni alacağına dair bir konuşma yapmıştık. Yağmur dansı etmekten söz etmiştik. Onun şehri arkasına aldığı bir manzaranın ne kadar büyüleyici olduğunu düşünmüştüm.

Poyraz Viran büyüleyiciydi. Onun yanında iyi hissediyordum. Beni güldürüyor ve sorunlarımdan uzaklaştırıyordu. Bu sadece bir rastlantı olmalıydı. Poyraz katil değildi. Hayır, yanılıyorduk.

“Hadi ama Ekin,” diyerek yanıma oturdu Murat. Oturduğu anda omzu omzuma çarpmış ve hemen ardından bacağı bacağıma sürtmüştü. Bu hisle birlikte başımı ona çevirdiğimde kuruyan dudaklarını ıslatırken kaşlarını kaldırdı. Aramızda en fazla iki karışık bir mesafe vardı. Sinirleri yatışmış gibi görünüyordu. Sanırım birkaç bardak rezene çayı tüketmişti. Belki de koca bir paket. İhtiyacı vardı, saat başı kullanmalıydı çünkü sinirli hâli hiç çekilir değildi. Üstelik beni nezarete tıkabilecek güce sahipken.

“Ekin Hanım,” diye düzelttim onu. “Bana Ekin Hanım diyeceksiniz ve şu andan itibaren mesafenizi koruyacaksınız. Her zamanki gibi haddinizi fazla aştınız.” Hafifçe kayarak aramızda boşluk açtım. Göz ucuyla açtığım boşluğa baktı. “Haddinizi bilmenizi öneririm yoksa her an işsiz kalabilirsiniz.”

Uzunca bir süre öylece yüzüme baktı. Kıpırdamadan, sadece nefes alıp vererek yüz hatlarımı inceledi. İnanılmaz derecede sakin ve bu beni biraz germişti. Onu pek sakın görmemiştim. Bu yüzden ister istemez kafam karışmıştı.

Yemyeşil gözlerindeki bakışlarında en ufak soru işareti yoktu. Sanki benimle tanıştığından beri kafasının içinde koca bir soru

işaretiyle geziyordu ve şimdi bu soru işareti yok olmuştu. Sorusunun cevabını bulmak onu sakinleştirmişti.

Sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Cevabının da öyle. Sadece sakinliği bana garip hissettirirken ister istemez ona ayak uydurup ben de sakinleştim.

“Ekin Hanım,” derken sesinde daha önce hiç duymadığım bir ton yakaladım. Suçlayıcı değildi ve bu bir mucizeydi. Kendisini toplayıp sertçe yutkundu. Derin bir nefesi seslice içine çekerken yeşil gözlerini sonunda üzerimden çekti ve önüne döndü. “Bundan sonra böyle olacak demek, tamam.”

“Haddinizi öğrendiniz demek, ne hoş,” derken kıkırdadığımda dudaklarında bir tebessüm dolandı ama dönüp bana bakmadı. “Güzel.” Ayağa kalktım ve içeride birkaç adım atıp ona doğru döndüm. “Şimdi siz benden tavrınız için özür dileyin. Yoksa iş birliği yapmam.”

Murat, gözlerini devirerek ayağa kalktı ve hemen önümde durdu. Uzun boyundan dolayı gözlerine bakabilmek için çenemi kaldırmam gerekti. Ona aşağıdan baktığımı fark edince dudaklarındaki tebessüm iyice büyüdü.

“Özür dilerim.” Hemen ardından ekledi: “Ekin Hanım.”

Kollarımı göğsümde bağlarken başımı aşağı yukarı sallamaya başladım. “İşte böyle.” Ona arkamı döndüm ve nezaretten çıkmak için adımladım. Aslında kapıyı üstüne kilitleyip onu burada bırakma fikri çok cazipti ama sanırım bir komisere bunu yapacak olursam benden nefret eden ağır ceza hâkimi dayım bile beni kurtarmazdı.

Murat Karayel’le ilgili çeşitli fantezilerim vardı. Onun sinirleri üzerinde zıplamayı her şeyden çok istiyordum ama adam komiserdi. Sinirlerinin üstüne bastığım anda beni cezalandırıyordu! Bu yüzden daha çok hak ediyordu.

Murat Komiser’in odasına geçtiğimizde bu kez bileklerimden kelepçeli değildim ya da zorla tutulmuyordum. İkimiz için de birer rezene çayı rica etmişti. Demek hâlâ sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

“Poyraz Viran’la ilgili bütün bildiklerinizi öğrenmek istiyorum, Ekin Hanım.” Sesi bu kez net ve toktu. Artık gerçekten görevini yapıyordu. Çokça kez görevinden kaytarmıştı ama şimdi iş üstündeydi. Bunu halletmeden de işin peşini bırakacak gibi durmuyordu. “Şu durumda cinayetin tek şüphelisi o.”

Poyraz’ı hedef olarak gösteren bendim. Kolye meselesinden Murat’a hiç bahsetmemiştim. Eğer o şüphemi de duyacak olursa Poyraz’ı yaka paça alabilirdi.

Bunu istemiyordum. Böyle bir durumda Poyraz suçsuz yere hapis yatabilirdi. Şüphelerimden emin olmadan onun adını vermemeliydim. Birçok şüphemin de yersiz olduğundan neredeyse emindim.

“Poyraz benimleydi,” dedim hızlıca. “Cinayet sırasında benim yanımdaydı. Bu da onu şüpheli olmaktan çıkarıyor.”

“Hayır,” dedi direkt. “Sizi ortak yapıyor.”

“Kanıt yok.”

“Şüphe var.”

“Kanıtın olmadığı yerde şüphe yalnızca bir kelimedenden ibaret.”

“Demek onun tarafındasın.” Murat’ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Şüphe bizi kanıta götürecektir, Ekin. Telefon kulübesinden mağazayı izleyen adamla Poyraz aynı kişiye bu onu bir numaralı şüpheli yapar. Cinayetin gerçekleştiği gün şüpheli kişi telefon kulübesinin orada mıydı?”

“Evet, kolyeyi o yüzden düşürmüştüm. Onu gördüğüm için. Sonra mağaza müdürü yere düşürdüğüm kolyeyi satın almam gerektiğini söyledi.”

“Peki, Poyraz Viran’ın yanında olduğun sırada o adamı gördün mü?”

“Hayır.” Gece yurda dönmek için otobüse bindiğimde gözüm telefon kulübesinin oradaydı. Garip bir ürperti tarafından sarmalanmış bir hâldeydim. Adam hep orada gibi hissediyordum ama orada değildi. Sonra da Poyraz otobüse binmiş ve yanıma oturmuştu. Böylece asıl o zaman birbirimizi tanımaya başlamıştık. “Otobüste karşılaştık. Yolun bir kısmını yürüdük. Onu evinin

önünde bırakıp yurda geçtim. Akşamüzeri işe geldiğimde ise mağaza müdürü kayıptı ve mağazanın ortasında bir kan gölü vardı.”

“Kolyenin bir hikâyesi var mı?”

“Benim için yok ama aşkı simgeliyormuş. Genelde âşıklar takar.”

“Aşk.” Kelimenin üstüne basa basa telaffuz etti. Sanki aşk, bir oyundu. Kurmacaydı. Gerçek olamayacak kadar sıra dışıydı.

“Aşka inanır mısınız?”

Başımı omzuma yatırırken ona dik dik baktım. “Yine dilinizin düğümü çözüldü, Murat Bey. Senli benli konuşmayı bıraktık sanıyordum.”

“Aşk, diyorduk, Ekin Hanım.” Dirseklerini masaya yaslariken sırtıttı. “Aşka inanır mısınız yoksa abartıldığını mı düşünürsünüz?”

“Bunun cinayetle ilgisini anlayamadım, Murat Bey.”

“Yok zaten.” Geri çekilip sırtını koltuğuna yasladı. “Ama kolyenin cinayetle ilgisi olabilir.” Masanın üstündeki kalemi eline aldı ve parmaklarının arasında ustaca çevirmeye başladı. Bu sırada kaleme göz ucuyla dahi bakmıyordu. Yalnızca gözlerimin içine bakıyordu ve bu, hâlâ benden şüphe ettiğini hissettirmişti. “Bazı cinayetlerle bu cinayet benzerlik gösteriyor.”

“Nasıl?” Kaşlarım hızlıca çatıldı. “Nasıl bir benzerlik? Bunun kolyeyle ne ilgisi var?”

Kalemin arkasını masasına bastırırken sırtını, dönen koltuğundan ayırdı. “Öncelikle kurbanların hepsi erkek.” Parmağını şaklatıp boynumdaki kolyeyi işaret etti. İster istemez elim boynumdaki kolyeye uzandı. “Son aldıkları şeyse bu kolye. Yalnızca bir katil değil, seri katil arıyoruz. Bu yüzden artık şüpheli değilsin, Ekin.”

11 Yıl Önce

Poyraz

Bahçedeki ağaçların yaprakları dökülüyordu. Sarı, turuncu, bir kısmı yeşil yapraklar çimenlerin üzerine dökülürken rüzgârın sert esintisi onları arka bahçede birer uçurtma gibi uçuruyordu. Sanki uçurtma misali kuru yaprakların ipleri benim elimdeydi ve onları ben uçuruyordum.

Özgür görünüyordlardı. İpleri benim elimde gibi hissettiğimde bile benden daha özgürlerdi. Cansızlardı, biliyordum ama sanki benden daha mutlulardı. Büyük dünyadaki bütün her şey benden daha mutlu hissettiriyordu.

Onlar gibi olmak istediğim çok an oldu. Zaman zaman kuru bir yaprak bile olmak istedim. İlkbaharda yeşerip sonbaharda dökülürdüm. Belki ağacın en tepesinde olursam kimse bana dokunamazdı. Sadece kuşlar, böcekler, güneş, yağmur ve rüzgâr dokunurdu bana.

Bu, bir insanın dokunmasından çok daha iyi hissettirirdi bana. Sadece ilkbahardan sonbahara kadar vaktim olsa da.

Omzumda bir el hissettiğimde irkilerek kenara çekildim. Birkaç adım uzaklaştım olduğum noktadan. Arka bahçede, sürgülü kapının önündeydim ve ayaklarım mermer zemine basıyordu. Şimdiyse mermerden inip toprak zemine ayak basmak zorunda kalmıştım.

“Oğlum,” dedi annem, sesi son bir yılda olduğu gibi titrek bir şekilde yükselmişti. Aslında pek yüksek değildi sesi. Son bir yılda olabildiğince sessizdi hatta. Kısık sesle konuşurdu benimle. Sanki başkasının konuştuğumuzu duymasını istemezdi. Oysa zaten sadece babam duyabilirdi.

Söyleyeceklerini babamın duymasını istemiyordu.

Çünkü bu, sadece onun ve benim bildiğim bir şeydi. Bildiğini biliyordum. Bunu asla dile getirmese de ıslak gözlerinden, son bir yılda kemik kadar kalan çehresinden, yemek yemediği için bir elimle kolayca sarabileceğim belinden belliydi. Son bir yılda kendini güzelleştirmeye çalışmamasından da öyle.

Sadece üzgündü. Ağlıyor, uyuyor, babamın zoruyla birkaç lokma yiyor, benden kaçıyordu. Bakışlarımdan, fısıltılarımdan, gerçeklerimden.

Artık on üç yaşındayım. On üç, annemin gözünde bir yetişkin oldum demektir. On üç, kendi başının çaresine bakabilme yaşıydı. On üç yaş, altı saniyelik bir sevgiyi içinde saklıyordu. Sadece altı saniye.

“Poyraz,” diye fısıldadı annem hıçkırıklarının arasından. Bana yeniden dokunmak istedi ama eli havada kaldı. Dolu gözlerini gözlerimden kaçırsa bile ben sert bakışlarımı onun gözlerinden bir an olsun kaçırmadım. “Lütfen konuş benimle. Bir yıldır tek kelime etmedin, oğlum. Lütfen.”

Annem on iki yıl boyunca benimle pek konuşmamıştı ama son bir yılda her an benimle konuşmaya çalışmıştı. On iki yıl boyunca benden doğru dürüst özür dilememişti ama son bir yılda binlerce kez özür dilemişti.

Artık bir çocuk değil, bir yetişkindim. Yeterince şey yaşamış ve kendince yetişmiş bir genç. Annemle boylarımız neredeyse aynıydı. Ondan birkaç santim uzun bile olabilirdim çünkü son bir yılda çok büyümüştüm. Sesim iyice kalınlaşmış ve oturmuştu. Omuzlarım genişlemiş, ellerim büyümüş ve birilerine zarar verebilecek kadar kuvvetli bir hâl almıştı. Birileri bana hep sert, büyük, güçlü elleriyle zarar vermişti ve şimdi neredeyse onlar kadar sert, büyük, güçlü ellerim vardı. Saçlarım uzundu. Artık saçlarımı babam çekmesin diye kesmiyordum. Uzatıyordum çünkü böylece daha az açıkta hissediyordum. Babam da eskisi kadar dövmüyordu zaten. Sakinliğim, sessizliğim onun da ilgisini çekiyordu. Her ne kadar merak etse de ona da tek kelime etmiyordum. Annem son bir yılda on iki yıldır olduğundan

daha çok evdeydi. Bu yüzden babamın bana zarar verecek pek vakti olmadı.

Şanslı sayılırdım, değil mi?

Öyle olmalıydı.

Şans böyle bir şey olmalıydı.

Zihnimin içinde bir kahkaha yükseldi.

Artık aptal bir çocuk değilsin, Poyraz Viran. Artık çocuk değilsin.

"Ben dayanamıyorum artık, yapamıyorum."

Neyi yapamıyorsun, anne? Gözlerimin içine baktığında günahlarını görmeye mi dayanamıyorsun mesela? En büyük günahının karşısında dikilmesi mi rahatsız ediyor seni?

Güzeller güzeli annem artık güzel değildi. Gözümden korkunç bir şeye dönüşmüştü. Eskiden deniz kızı Ariel'e benzetirdim. Onun gibi kırmızı saçları ve güzeller güzeli bir yüzü vardı. Harika giyinirdi, prenses gibi görünürdü. Evin içinde peri gibi süzülürdü. Babam kadar ben de hayrandım ona.

Babam ona o kadar hayrandı ki onun gözünde annem hiç değişmemişti. Benim gözümde çirkinleşse bile annem babamın gözünde bir periydi. Her hâliyle, her yaptığıyla ve yapmadığıyla. Gitse de kalsa da. Babamın annemi sevdiği kadar kimsenin birini sevdiğine şahit olmamıştım. Babam, annem için her şeyi yapabilirdi. Her şeyi. Dünyaları istese dünyaları önüne koyardı ama annem babamdan asla dünyaları istemezdi. Annem sadece gitmeyi istemişti. Gidip bizi arkasında bırakabilmeyi. Babam da bu özgürlüğü anneme vermişti. Annem özgürdü ama ben annem özgür kaldıkça babamın elinde bir tutsağa dönüşmüştüm. Annemse bana özgürlüğünü tercih etmişti.

"Affet beni, oğlum." Annem elimi tutmaya çalıştığında onu öyle sert ittim ki dizlerinin üzerine düştü. Yine de ellerini bana uzatmaya devam etti. Bana dokunmasını istemiyordum. Kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. "Yalvarırım bir kere olsun bana beni affettiğini söyle. İçten olmasa da söyle."

Bunca zaman sesimden rahatsız olan annem şimdi sessizliğimden yakınıyordu. Hayat böyleydi. İnsan hep olmayacak olanı isterdi.

Annemin gözümün önünde günden güne tükenmesi hoşuma gitmiyor diyemezdim. Eğer görmezden gelseydi bununla baş başa kalırdım. Görmezden gelmemiştii ama bir şey yaptığı da söylenemezdi. Benden özür dilemek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Beni korumaya çalışmamıştı. Bana dokunanları bir anne olarak cezalandırmamıştı. Bundan kimseye bahsetmeyerek benim dışımda herkesi korumuştı.

Anneme arkamı döndüm ve bahçede ilerledim. Bahçede bir noktada durdum, ellerim cebimde bekledim. Hemen önümde Oreo'nun mezarı vardı. Onun mezarı olduğuna dair üzerine hiçbir şey yoktu ama ben onun burada olduğunu biliyordum. Annem biliyordu. Babam biliyordu.

Ekin bilmiyordu.

Ekin, Oreo'nun kaybolduğunu sanıyordu ve gerçeği ona asla söyleyememiştım. Bir daha söyleyecek fırsatım olacağını da sanmıyordum. Bir daha asla karşılaşmayacaktık. Kader... Benim kaderim benden yana değildi. Bu yüzden kaderimde Ekin'le bir kez olsun karşılaşmak ve ona gerçeği söylemek yoktu.

Tek istediğim buydu oysaki. Ekin'e gerçeği söylemekten başka hiçbir şey istemiyordum. Hayat, bana isteklerim konusunda oldukça büyük dersler verdiğinden beri istemeyi bırakmıştım. Ekin'i bir kez olsun görmeyi istemenin bile bir gün bana korkunç bir ders vermesinden korkuyordum aslında. Onu görmenin de bir bedeli olmalıydı. Onunla konuşmanın, ona dokunmanın, ona gerçeği söylemenin...

Ona bir hayat borçlu hissettiğimden beri Ekin Serezli bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Onu düşünmek, ona bağlanmama sebep olmuştu. Oysaki hayatımda hiçbir yeri yoktu ve olmayacaktı da. Onun hayatında da benim bir yerim yoktu. Onun için ben yalnızca Oreo'yu, dostunu kaybeden çocuktum. Belki de beni hatırlamıyordu bile. Unutmuştu çoktan. Tek hatırladığı Oreo'ydu.

"Annen olmayı hiç istemedim." Annemin itirafı karşısında kaskatı kesildim. Sesi ardımdan öyle gür yükselmişti ki bir an buna inanmamıştım. "Ben anne olmayı hiç istemedim. Bu bir kazaydı. Dikkatsizlikti. Gençlik aptallığıydı."

Kafamı çevirip omzumun üzerinden anneme baktım. Ayağa kalkmış, ellerini isyankâr bir tavırla iki yana açmıştı. Saçı başı dağınık, yüzü ağlamaktan sırılsıklamdı. Dudakları titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. Ayakta durmakta da oldukça güçlük çektiği belliydi.

“Bir evim yoktu. Sen doğdun ve benim bir evim oldu ama sadece sen varsın diye bu eve mecburdum. Kendi isteğimle değil. Kendim sahip olmadım bu eve. Bu hayat bana ait değildi. İstemiyordum bu hayatı. Hazır değildim anne olmaya.”

Çehremde en ufak bir mimik hareket etmedi. Bütün bunlar benim suçum değildi. Ben istememiştim. Bir seçim şansım olsaydı ben de istemezdim oğlu olmayı. Doğmayı.

“Babanı hiç sevmedim.”

Beni de sevmedin.

“Ona katlanamıyordum.”

Bana da katlanamıyordun.

“On üç yıl boyunca senin için katlandım bu hayata. Sadece senin yanında olabilmek için. Sana biraz olsun annelik yapabilmek için katlandım bu mecburiyete.”

Elinin tersiyle yüzündeki ıslaklığı silerken gözlerini kapatıp sıkı ve sertçe yutkunup öyle devam etti zehrini akıtmaya. İçindeki her şeyi döküyor ve her cümlesiyle beni zehirliyordu. Panzehri de vermeyecekti. Beni öylece sözleriyle zehirleyip ardında bırakacaktı.

“Ben daha kendimi koruyamazken seni nasıl koruyacaktım, Poyraz? Bana kimse kendimi korumayı öğretmedi. Ben seni nasıl koruyacaktım?”

Sesi bir çığlıktan farksızdı. Yıllardır inatla sessiz kalmıştı ama şimdi çığlık çığlığaydı. Çığlıkları suratıma, göğsüme, bacaklarıma, kollarıma... Her yerime çarpıyordu öylece. Beni yıkmaya çalışıyordu annem çünkü biliyordum, kendi yıkılmıştı ve yıkıldığı yerde tek başına kalmak istemiyordu.

O da babam gibiydi. Babam, annemden sevgi göremediği için benim de aynı hissetmem için elinden geleni yapmıştı. Annem de vicdanıyla boğuşurken benden aynısını yapmamı bekliyordu. Bu yüzden bu cümleler.

"Ben sokakta büyüdüm ama senin en azından bir evin vardı. Benim babam yoktu ama senin en azından bir baban vardı. Dövse de yanındaydı baban. Benim annem yoktu ama ben annen olarak elimden geldiğince yanındaydım. Her çocuk acı çeker, Poyraz. Her çocuk üzüülür. Bütün bu olanlar için yalnızca beni suçlayamazsın. Gözlemin içine böyle, günahkâr olduğumu haykırırcasına bakamazsın!"

Dudaklarım birbirine mühürlüydü. Annemin hiçbir sözü dudaklarımı aralamama yetecek kadar kırmayacaktı kalbimi çünkü kalbimde kırılacak yer kalmamıştı. Bu yüzdendi sessizliğim, durgunluğum. Ona üzülmeyi çok istiyordum ama üzüleliyordum. Hak ettiğini düşünüyordum hatta. Beni bu hâle getirdiği için hak ediyordu yaşadıklarını.

Sessiz kalmak da suça ortak olmaktı ve annem artık bunu öğrenmişti. Bu yüzdendi öfkesi.

"Ben de mutlu olmayı hak ediyorum. Ben de mutlu olmak istiyorum ama benim mutluluğum burada değil. Senin gözlerindeki acıda değil benim mutluluğum." Aniden doğrulup derin bir nefes koyuverdi annem. Yüzündeki ıslaklığı bir kez daha silerken başını aşağı yukarı hızlıca salladı. "Affettim de, bir kere olsun söyle bana bunu."

Annem, büyük bir beklentiyle suratıma bakarken gözlerim onun yüz hatlarında dolandı. Yüzünün her noktasını inceledim, hafızamda bir noktaya kazıdım. Omzundan aşağı dökülen kızıl saçlarını ve gözyaşlarının ıslattığı birkaç tutam perçemini. Aynaya baktığımda ona benzeyen yanlarımı.

Dudaklarımı bile aralamadığımı gören annem isteğini yerine getirmeyeceğimi anladığında şaşırarak yerine bunun için de beni suçladı. Hemen ardından sürgülü kapıdan içeri doğru adımladı ve kapının kenarına bıraktığı kahverengi bavulu kulpundan tutup kaldırdı. Keskin bakışlarını bir kez daha, son kez üzerime çevirdi.

"Bunu daha önce yapmalıydım."

Keskin bakışlarını üzerimden çekip içeriye adımladı ve kısa sürede gözden kayboldu. Bir an yaşanmak üzere olan şeyi kafamda oturtamadım, kabullenemedim, inanamadım. Annemin arkasından içeri girip peşinden dış kapıya doğru adımladım. Sersemlemiştim.

Annem dış kapıyı açıp çıktığında peşinden dışarı çıktım. Onu yolun karşısında, turuncu arabaya elindeki bavulu koyarken gördüm. Bavulu turuncu arabaya koymasına yardım eden de o adamdı. Adını bile bilmediğim ama annemin, yanında mutlu olduğu o adam. Bir yıl önce beni o odaya kapatan adam. Odaya giren adamı... Adamları gönderen oydu.

Zihnimde beliren görüntüleri yok etmek istercesine gözlerimi kapatıp sıktım ve başımı yere çevirdim. Bazı anlarda zihnimde beliren görüntüler o kadar acımasız oluyordu ki başa çıkmakta zorlanıyordum.

Gözlerimi açıp turuncu arabaya doğru baktığımda annemin o adama sarıldığını gördüm. Sarılırken mutlu görünüyordu, gülümsüyordu. Annem geri çekildiğinde adam onun benim yüzümden aktığı gözyaşlarını sildi ve ardından cebinden bir kolye çıkardı. Mor taştan bir kolyeydi. Kolyeyi annemin boynuna takarken gözleri bir anlığına benim gözlerimi buldu.

Bakışlarında en ufak bir utanç, vicdan azabı yoktu. Bana olanlar hakkında en ufak suçluluk hissetmiyordu. Bunu yapmış olmaktan memnundu. Şu an geldiğimiz durumdan, annemin bavulunu toplayıp onunla gidecek olmasından mutluydu. Bu onun için bir zafer, annem için kurtuluştu.

Annem boynundaki kolyeye dokunup adamın dudaklarından öptü. Dışarıdan bakıldığında mutlu bir çift gibi görünüyorduk olabilirlerdi ama bu görüntünün ardında iğrenç gerçekler vardı.

Adam, annem için kapıyı açtı. Annem ardına bir kez bile bakmadan arabaya bindi. Adam kapıyı kapattı ve kendi de arabaya binmeden önce son bir kez bana baktı, dudağının kenarını kıvrırdı ve göz kırptı. Ardından arabaya bindi ve kısa sürede gözden kaybolmak için arabayı çalıştırdı.

Araba hareket etmeye başladığında kalbim küt küt, yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. Dudaklarım birbirine mühürlüydü, dimdik ayakta duruyordum ama içimde bir şey kıpırdanıp duruyordu. İçimdeki o şey, çocuktuk. Annesini seven, annesinin korumasına

ihtiyacı olan o küçük, korkak çocuk. Babasından korkan, annesinin varlığına sığınan o çocuk.

O çocuğun hâlâ annesine ihtiyacı vardı.

O çocuğun sesini duymazdan gelemedim. Çığlıklarını, yakarışlarını, gözyaşlarını görmezden gelemedim. İçimdeki o çocuk koşmak istedi ve ben onun isteğini yerine getirip bir anda öne atıldım ve uzaklaşmakta olan turuncu arabanın arkasından koşmaya başladım.

"Anne!"

Küçükken sokakta yalın ayak koştuğumdan daha hızlı koşuyordum şimdi. O zaman küçük bacaklarım, küçük ayaklarım elverdiğince koştururdum ama şimdi turuncu arabayı yakalamak için canım pahasına koşuyordum.

Canım pahasına çünkü annem gittiğinde geride babam kalacaktı ve babam, annem yokken... O yokken bana neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Anne, beni bırakma!"

"Anne!"

"Anne, yapma bana bunu."

"Anne!"

"Anne gitme!"

"Affettim."

"Affettim, ne olur gitme, anne!"

Annem gitti. Geriye çığlıklarım, yakarışlarım kaldı. Annem beni terk etti.

Sokakta, evden uzakta bir noktada dizlerimin üzerine öyle sert düştüm ki dizlerim parçalanmış, kan içinde kalmıştı. Parçalanmış dizlerimle, omuzlarım öne çökmüş bir hâlde tamamen çaresiz bir şekilde evin yolunu tuttum. Eve dönmek yerine evden kaçmayı da düşündüm. Sonra evden uzakta, annemle aynı binada olmama rağmen yaşadıklarım aklıma geldi. Dışarıdan, olabileceklerden babamdan korktuğumdan daha çok korktum.

Eve yaklaştığımda babamı kapının önünde, öylece açık kapıdan içeri bakarken buldum. Elleri cebindeydi, nefes almıyormuş gibi hareketsizdi.

Annemin gittiğini anlamıştı.

Ondan birkaç metre uzakta durdum. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken bırakın sesimi çıkarmayı, nefes almaya bile cesaret bulamadım o anda. Bir yanımda daha fazla ne olabilir ki diyordu ama diğer yanımda olabileceklerden delicesine korkuyordu.

Birkaç dakika sonra babam varlığını hissetmiş gibi başını çevirip bana baktı. Yeşil, zehirli bir yılanı andıran gözleri, gözlerimle kesiştiğinde asıl azap dolu günlerin başlayacağını anladım. Hem artık büyüktüm, annemin dediğine göre yetişkindim. Bu da demek oluyordu ki daha çok acıya katlanabilirdim. Babam da katlanabileceğimden daha fazla acıyı bana yaşatmak için heves içinde olmalıydı.

Düzenleme

Ny.özlem

Günümüz

Ekin

Çocukluğumdan beri birçok olayda ilk şüpheli bendim. İnsanların suçladıkları, *kesin o yaptı* dedikleri kişiydim. Fevri, insanları zıvanadan çıkaracak davranışlar hep benden sorulurdu. Bir sorun mu çıktı? Kesin Ekin'in başının altından çıkmıştır. Birinin başı belaya mı girdi? Kesin Ekin uğraşmıştır.

Kelimelerini dilinin altında saklayan biri değildim. Cümlelerimin uçları sivriydi ve her daim insanlara saplanmak için hazırda bekliyordu. İnsanlar ise en çok doğrulardan kaçarlardı. Bu yüzden insan çeken değil, insan kaçıranlardım.

Annem en çok bu huyumdan rahatsızdı. Bu yüzden uzakta olmam onun için en iyisiydi. Böylece sıkıca bağlı olduğu akrabalarının yanında onu zor duruma düşüremeyecektim.

Babam ise üzerimdeki kontrolünü kaybetmiş olmaktan rahatsızdı. Abime biçtiği hayalin değil, kendi hayalimin peşinden gittiğim için bana her zaman kızgın kalacaktı. Bir doktor olsaydım prenses kızı olmaya devam edebilirdim ama dil okumayı tercih ettiğim için o da diğerleri gibi her konuda beni suçlamayı seçmişti.

Bazen sırf bu yüzden suçlu olduğumu düşünüyordum. Farkında olmadan bir şey yapmış olabileceğimi söylediğimde insanlar bana *sen farkında olmadan hiçbir şey yapmazsın*, diye cevap verirdi.

Bu cinayetle bir bağlantımın olduğuna inanmıyordum ama her zaman suçlanan yanımla bunu inkâr ediyordu. Hislerim beni yarı yolda bırakıyordu. Sanki bu, kurduğum bir intikam planının unuttuğum bir düğümünün çözülüp üstüme yığılması gibiydi.

Birkaç dakikadır aralıksız izlediğim telefon kulübesinin etrafı oldukça ıssızdı. Kimse etrafında dolanmıyor ya da bir gölge gibi önünde dikilmiyordu. Karanlık, şehrin üzerine çöktüğünde neon tabelaların ışıkları yanmış, şehre her zamanki havasını katmıştı. Yerler ıslaktı, bir ara yağmur yağmış olmalıydı. Buz tutturan bir soğuk vardı. Burnumun ucu soğuktan acımaya başlamıştı.

Ellerimi ceketimin cebine yerleştirirken başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım ve telefon kulübesine iyice odaklandım. O gün orada gördüğüm adamı hafızamda canlandırmaya çalıştım. Belki yüzünü... En azından açıkta olan tek yerini, gözlerini hatırlayabilirsem bir şeyleri kafamda netleştirebilirdim.

Kafamın içindeki görüntüler bir ekrandan yansıyormuş gibi cızırtılı bir şekilde önümde belirliyordu ama çok git gel yapıyordu. Kestiremiyordum. İki görüntü, Poyraz ve o adam aynı kareye bir türlü yerleşmiyordu.

“Bir kaza gibi görünüyor.”

Murat Komiser’in sesi yanı başımdan yükseldiği sırada telefon kulübesine o kadar odaklanmış durumdaydım ki korkudan yüreğim ağzıma geldi. İrkilerek ona doğru döndüm. Kaşlarını kaldırmış, merakla baktığım yere, telefon kulübesine bakıyordu.

“Sana söylemiştim,” dedim çarçabuk. “Artık gidebilir miyim? Çok yoruludum.”

Uyumak ve yemek yemek istiyordum. Saatlerdir kendimi aklamaya ve cinayeti çözmeye çalışıyordum. Murat ise enerji hapı almış gibiydi, enerjisi bir türlü bitmiyordu. Üstelik saatlerce katlandığı kişi de bendim. Çoktan enerjisinin bitmiş olması gerekiyordu.

Dilini damağına vurup cıkladı. “Yok, hastaneye gideceğiz.”

Kaşlarım çatılırken homurdanmaya başladım. “Hasta ziyareti yapacak hâlde değilim. Beni biraz daha peşinden oraya buraya sürükleyecek olursan yemin ederim dava edeceğim seni. Benim dayım...”

Murat Komiser hemencecik lafımı kesti: “Senin dayın ağır ceza hâkimi, tamam. Beni işimden edersin, tamam.” Dudağının kenarını kıvrırırken isteksiz suratımı eğlenceli bir tavırla süzdü. “Yine de benimle hastaneye geleceksin. Her ne kadar kaza gibi görünse de kurban bunun aksini söyleyebilir. Seni öylece bırakamam. Kaçıp gidebilirsin.”

Ona burun kıvrırırken sesli bir iç çektim. “Biraz daha böyle devam edecek olursan benden hoşlandığını düşüneceğim.”

Esaslı bir kahkaha patlattı. “Nasıl?”

“Böyle.” Öfkeyle burnumdan soludum. “Her şüpheliyle böyle yakından ilgilenmediğine kalıbımı basarım. Başkası olsa çoktan peşini bırakmış, asıl işlerinle ilgileniyordun. İki ters yaptım diye bana kafayı taktın resmen!”

“İki ters yaptın diye mi?” diye isyan etti bir anda. “Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdin. Tabii ki uğraşacağım seninle.”

“Siz!”

“Sizinle,” diye bastırdı. “Oldu mu? Sizinle, Ekin Hanım.” Yeşil gözleri öfkeyle parladı. “Şimdi önüme düşün. Sizinle işim bitmedi.”

“Ben senin önüne düşerim ama,” derken önüne geçtiğimde neredeyse burun burunaydık. İkimizin de dik bakışları her zamanki gibi iş başındaydı. “Benimle işin bittiğinde benim seninle işim başlayacak, haberin olsun. O zaman önüme düşen sen olacaksın.”

Dudağının kenarı hafif bir tebessümle süslenirken gözlerindeki keskin bakış aniden silindi. Şimdi tek dik bakışlara sahip olan bendim. Bana üstten, alaycı bir şekilde bakarken oldukça keyiflenmiş görünüyordu. Oysaki bu bir intikam yeminiydi.

“Şimdi önüme düş de bir gün önüne düşmek benim için pek de sorun olmaz.”

“Siz,” diye inatla bastırdığımda gözlerini büyüterek sesli bir iç çekti ve elini belime bastırdı. Beni belimden iterek arabaya doğru ilerletti. “Siz. Siz. Siz!”

Arabaya biner binmez kemerimi takmış, başımı cama yaslamıştım. Yanımdaki şahısla daha fazla iletişim kurmak istemiyordum. Bana babamı hatırlatıyordu. Onun gibi kontrolcüydü ve istekleri bir türlü bitmiyordu. Tamam, işini yapıyordu ama bazen de işinden fazlasını.

Kontrol edilmek bu dünyada nefret ettiklerim listesinde bir numaradaydı. Hiçbir nefret edilesi şey, bunun yerini alamazdı. Biri beni kontrol altında tutmaya çalıştığında sanki bambaşka birine dönüşüyordum. Özellikle inatçı bir kişiye ve ne söylersem

söyleyeyim zıddıma gitmeye devam ediyorsa işler orada tamamen karışıyordu.

Böyle durumlarda sağduyumu kaybediyordum. İnatla, öfkeyle hareket ederken çekilmez birine dönüşüyordum. Çekilmez biri olmak benim için bir sorun değildi ama bu sırada sarf ettiğim efor bütün enerjimi tüketiyordu.

Sınavlarım vardı, okula gitmeliydim ve yurttan pek sağlıklı ilişkilerim yoktu. Onlarla da bir ara ilgilenmeliydim. Yanımdaki şahıs peşimden düşerse ilk işim onlar olacaktı. Ayrıca bu hafta ailemin yanına gitmeyi planlıyordum. Her ne kadar annem gelmemem konusunda uyarsa bile gidecektim.

Dediğim gibi, çekilmez olmak benim için hiç sorun değildi.

Geçtiğimiz ıslak yollardaki neon tabelaları izlerken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım. Çıtım çıkmıyordu. Bu durum yanımdaki şahsı mutlu ediyor olmalıydı.

Göz ucuyla yanımdaki şahsa baktım. Doğrudan yola bakarken yüzünde en ufak bir mimik oynamıyordu. Benimle uğraşmadığında ya da ben onunla uğraşmadığımda sakın biriydi demek ki.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum çat diye. “Yaşlı görünüyorsun.”

Bana yandan, sert bir bakış fırlattı. “Yirmi dokuz.”

“En az otuz beş derdim.”

Dilini yanağının içine bastırırken sesli bir iç çekti. Bana bakmamaya gayret gösterdiğine yemin edebilirdim. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

“Ben senin için on beş derdim.”

“Ha?” Sesim birkaç oktav yükseldi. “Abartma.”

Omuz silkti. “İnadın on beş yaşındaki bir ergeni andırıyor.”

“Konuştu dede.”

Kafasını çevirip yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle bana baktı. “Sen hiç uslanmaz mısın? Biraz yetişkin gibi davran da şu işlerimizi çarçabuk halledelim.”

“Böylece senden kurtulabilirim.”

“Evet,” dedi sertçe. “Böylece ben de senden kurtulabilirim.”

“Çoktan kurtulabilirdin ama sen uğraşmayı tercih ettin. Neden acaba?”

“Neden acaba?” diye tekrar etti beni ama cevap vermedi. Sorunun cevabını kendine sakladı.

Gözlerimi onun profilinden alıp yeniden camdan dışarıya çevirdim. Geçtiğimiz yollardaki neon tabelaları, kasvetli havanın yarattığı büyülü şehri izlemeye koyuldum. Bu şehirde renk yalnızca tabelalara özeldi sanki. İnsanlar bile pek renkli giyinmeyi tercih etmiyorlardı. Herkes şehrin kasvetli havasına bir şekilde ayak uyduruyordu. Birileri cinayet işliyor, birileri de soluk renkli kıyafetleri tercih ediyordu.

Kasvetli şehri izlerken önünden geçtiğimiz bir telefon kulübesi aklıma yeniden Poyraz Viran'ı getirdi. Bu gece onu görecektim. Ne olursa olsun bu gece bir şeyleri anlayacaktım. Birlikte yağmur dansı yaparken beni öldürecek olsa bile onunla konuşacaktım. Sadece şimdiyi değil, geçmiş de. Geçmiş henüz geçmemişti. Onun için geçmiş olsa bile benim için asla geçmeyecekti.

Poyraz Viran, benim için Oreo'yu kaybeden o çocuktı. Güvendiğim ama güvendiğim yerden beni ilk kez kıran kişiydi. Şimdiyse kasvetli bir şehri arkasına aldığı anda muazzam görünen o genç adamdı. Yanımdayken öyle gerçek gülümsüyordu ve öyle güzel espri yapıyordu ki ona olan güvenimin ikinci kez kırılmasını kaldıracabileceğimi sanmıyordum.

Poyraz Viran, köpeğimi kaybeden küçük bir çocuktan hayatımı mahveden genç bir adama mı dönüşmüştü?

Onun gözlerinde asla kötülük görmemiştim. Ona köpeğimi emanet edecek kadar güvenmiştim.

Güven böyle bir şeydi işte. Birkaç haftada oluşup sadece bir anda yok olabilecek kadar ipin üstünde bir his. Dengesizdi, insandan insana değişirdi. Güçlenir ve zayıflar. İnsanı en tepeye de taşır, o tepeden de atar. Yaşatır da ama en çok öldürür. Öldüren güven en tehlikelidir.

Bu yüzden güvenmeyi seçmezdim. Güvenme işini rafa kaldıralı çok olmuştu aslında. İlk Poyraz'a güvenmiş ve yine Poyraz'da harcamıştım hakkımı.

"Gözyaşı mı o?" İrkilerek Murat'a doğru döndüğümde bana kaşlarını kaldırmış, merakla bakıyordu. Hastanenin önünde olduğumu ancak o zaman fark edebilmiştim. "Ağlıyor musun sen?"

Elimin tersiyle hızlıca gözlerimden akan birkaç damla yaşı sildim. Ne ara olmuştu bu, anlayamamıştım. Poyraz'ın bana Oreo'yu hatırlatmış olmasındandı sanırım.

"Yok, hayır," dedim çarçabuk ve kapıya uzandım. Ona kendimi açıklayacak birkaç cümlem bile yoktu. En zoru, neden ağladığını açıklamak değil miydi zaten? İnsan birçok şey için ağlardı. Olmamış ama olabilecek şeyler için bile.

"İnsanmışsın," diye şaşırın Murat'a ters bir bakış fırlatıp arabadan indiğimde hemen peşimden indi. Kapıyı öyle sert kapattım ki yankıları hastanenin otoparkında sürerken Murat'ın gözleri dehşetle büyüdü.

"Bazen," diye bağırdım ona ve suratı öfkeden şekilden şekle girerken ondan önce hastaneye doğru ilerledim. Çok geçmeden peşime takıldı. Benden en fazla on saniye uzak kalabildiğine kalıbımı basabilirdim. Sanki kaçacaktım, o on saniye içinde cinayet işleyecektim.

Danışmaya yaklaşıp Okan'ın kaldığı oda hakkında bilgi alacaktım ki Murat benden önce davrandı ve rozetini çıkarıp danışmadaki görevliye gösterdi.

"Komiser Murat Karayel."

Yanımdaki yaklaşık bir doksan boyundaki adamı göz ucuyla süzmekten alamadım kendimi. Benimle uğraşmasaydı bunu karizmatik bulduğumdan bahsedebilirdim. Evet, buna paragraflar döşeyebilirdim ama hayır, bu şahıs hiçbirini hak etmiyordu. Çekiciydi ama aynı zamanda tam bir yontulmamış odundu. İnsanı çileden çıkaran türden bir asabi. Sorunlu bir manyak. Peşimden ayrılmayan bir tür...

“Ne bakıyorsun öyle, yürüsene.” Murat ne ara danışmadaki işini bitirmiş bana dönmüştü, bilmiyorum ama beni öylece, ona bakarken yakalamıştı. Onunla ilgili bazı respitlerde bulunduğum sırada ona bakakalmış olmalıydım.

“Neye bakıp bakmayacağımı, yürüyüp yürümeyeceğimi sana mı soracağım?”

“Size,” diye düzeltti beni. “Size, diyecektiniz sanırım, Ekin Hanım.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken başımı aşağı yukarı onaylarcasına salladım. Açıkçası bunu hak etmiştim. Beni doğru yerden vurmuştu. Hakkını vermeliydim. Güzel oynuyordu.

Yeşil gözleri güzel oynadığını kabul eden ifademi görünce hafifçe kısıldı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. Demek karşılıklıydı bütün her şey.

“Düşün önüme, Ekin Hanım.”

“Peki, Murat Bey.”

Birlikte asansöre doğru ilerledik. Murat asansörün düğmesine basarken ben kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımla ritim tutmaya başladım. Asansörün parlak metalini izlerken sıklıkla iç çekiyor, üfleyip Murat’a negatif enerji gönderiyordum. Buna irite olduğuna da bakmadan bile yemin edebilirdim.

Asansörün kapısı kayarak açıldığında bir adam içeriden öyle hızlı çıktı ki ikimiz de buna hazırlıksız yakalandık. Adam sertçe omzuma çarptığında neredeyse yere devrilecektim. Koca cüssesi sayesinde en ufak hasar almayan Murat, çevik bir hareketle beni kolumdan yakalamasaydı parlak zeminle kafa kafaya vermiştim.

“Ulan ben senin çıkış şeklinin...” Adamın arkasından bir düzine özlü sözümü sıralamak üzereydim ki Murat elini ağzımın üstüne bastırınca yapamadım.

“Sen dur.”

Murat beni asansöre yönlendirip adamın peşinden gitmeye kalktığında bu kez ben onun kolundan yakaladım. “Omzuma çarptığı için bir adamı nezarete mi tıkacaksın?”

“Evet?” derken omuz silktiğinde gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Bu tepkiyi vermesini tabii ki beklemiyordum.

“Şakanın dozunu kaçırmaya başladın,” diyerek onu kendimle beraber asansöre çektim. “İnanmaya başlayacağım.”

Asansörün kapısı kayarak kapandığında ikimiz de sırtımızı bir duvara yasladık. Düğmeye bastı. Şimdi karşı karşıyaydık. Ben kollarımı göğsümde kavuşturduğumda o da beni taklit eder gibi aynısını yapmıştı.

“Ben şaka yapmam.”

Sesi düz, hiç alay barındırmayan bir tonda çok net çıkmıştı. Kaşları hâlâ çatıktı, dudakları dümdüz bir çizgi hâlini almıştı ve yeşillerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu.

“Böyle devam edersen bir gün gerçekten biri seni işinden edecek.”

“Benim için endişeleniyorsun demek, ne hoş.”

Asansörün kapısı yeniden kayarak açıldığında ona burun kıvrarak asansörden çıktım. Birlikte koridorda ilerledik. O, önünden geçtiğimiz odaların numaralarına bakarken ben etrafa bakınıyordum. Koridor sessizdi.

Murat, bir odanın önünde durup, “Burası,” dedikten sonra kapıya iki kez tıklattı. Beklerken derin bir iç çekerek başımı sola doğru çevirmiştim. Koridorda geldiğimiz tarafa öylesine bir bakış attığımda onu gördüm.

Poyraz’ı.

O, buradaydı.

Bir duvarın arkasından çıkmış ve hızlıca başka bir koridora girip gözden kaybolmuştu. Onu gördüğümü görmedi. Murat da Poyraz’ı gördüğümü görmedi.

“Ekin?”

Murat bana seslenince afallamış bir hâlde ona döndüm. Kısa sürede betim benzim atmış, buz kesilmiştim. İhtimaller kafamda öyle hızlı dönüyordu ki birazdan olduğum yere yığılacaktım.

“Hey!” Murat girdiği odadan çıkıp bana yaklaştı. “İyi misin sen?” Çenemi tutup yüzümü kaldırdı. “Ne oldu?”

Ona Poyraz'ı burada gördüğümü söylersem çok farklı şeyler düşünür ve onun peşine düşerdi. Yine Poyraz'ı hedef göstermiş olurum. Bu, Poyraz'la konuşma fırsatımı tamamen elimden alırdı.

"Hiç," dedim elini tutarken. "Sadece tansiyonum düştü." Çenemdeki elini çekip bıraktım. "Acıktım."

"Önce bir şeyler yiyelim." Kapıyı çekip kapatacağı sırada ona engel oldum.

"Hayır, bitirelim bu işi."

"İyi görünmüyorsun."

"İdare edebilirim." Onun yanından geçip odaya girdiğimde peşime düşmek zorunda kaldı.

Okan odada tek başınaydı. Bütün kesikleri sarılmış, bazılarına dikiş atılmıştı. Nefes alıyordu, bu kadarı yeterliydi.

Okan'ın hafif aralık gözleri bizi görünce, daha doğrusu beni görünce öyle hızlı irileşti ki odanın içinde daha fazla ilerleyemedim. Az önce benim betim benzim nasıl attıysa Okan'ın da beti benzi beni gördüğü anda attı.

Başka biri bunun benimle ilgili olduğunu düşünebilirdi. Beni görmüş ve korkmuştu. Ne de olsa onun üzerine camları düşüren bendim ve o, bunun farkındaydı.

Ama hayır.

Ben, Okan'ın gözlerindeki korkunun sebebini irislerinde çok net görebiliyordum. Çünkü benzer bir korku, hayır, farkındalık az önce benim gözlerimde belirmişti.

İkimiz de bu korkunun sebebini Poyraz Viran olduğunun farkındaydık.

Eğer onu burada görmeseydim bu aklımın ucundan dahi geçmezdi ama şimdi, görmüşken aksini düşünmem mümkün değildi.

Poyraz... Sen neyin peşindesin?

Sen kimsin, Poyraz?

O küçük çocuğa ne oldu? Yalnızca köpeğimi kaybeden küçük çocuk nerede?

"Söyle bakalım, Okan. Ekin Serezli'nin burada olmanda parmağı var mı yok mu?"

Okan'ın dehşetle parlayan gözleri benimle Murat arasında mekik dokumaya başlayınca Murat bana doğru dönüp kaşlarını çattı. Ellerini beline yerleştirip *ben biliyordum* pozları kesmeye başladı.

Hiçbir şey bildiği yoktu.

"Hayır," dedi Okan ve düşüncelerim doğrulandı. "Sadece bir kazaydı. Ekin'in hiçbir suçu yok."

Murat, şaşkın bir şekilde Okan'a döndü. "Şikâyetçi değil misin yani? Hani şeytanın tohumuydu bu kız?"

"Sadece bir kazaydı," diye directti Okan. "Ekin, iyi biri." Gözleri sonunda beni buldu. "Senden şeytanın tohumu diye bahsettiğim için de özür dilerim." Çarşafı boğazına doğru çekti. "Şimdi yalnız kalabilir miyim?"

Murat bir bana bir de Okan'a baktı uzunca bir süre. Emin olamadı, kapıyı açıp çıkamadı odadan. Şüphe duydu Okan'dan, belki de benden.

Hah. Sanki Okan'ı tehdit edecek zaman bulabilmişim. Zaman bulabilseydim pekâlâ onu tehdit edecek, hayatını kaydıracaktım ama peşimden ayrılmamıştı baş belası Murat.

"Kaşla göz arasında adama bir şey mi yaptın, Ekin?"

Kısa bir an nefes almadan öylece Murat'ın beni gerçekten sorgulayan suratına baktım. Bu adam gerçekten elimde kalacaktı. Ger çek ten!

Ona sert bir bakış fırlatıp odadan çıkmakla yetindim. Normalde onunla laf dalaşına girerdim ama önceliğim vardı. Poyraz Viran'ı bulmalıydım.

Odadan çıkar çıkmaz koridorda hızla ilerleyip Poyraz'ın gözden kaybolduğu koridora doğru döndüm. Sessiz koridorda birkaç adım atmıştım ki Murat attığı birkaç büyük adımla önüme geçerek beni ürküttü.

"Nereye böyle?"

"Senden uzağa."

Yanından geçip yine sadece birkaç adım ilerlemiştim ki bir kez daha yolumu kesti. Bu kez bakışları keskinleşmiş ve şüphe dolu gözleri gözlerime kilitlenmişti.

“Bir şeyden korkmuş,” diye belirtti Murat. “Sen de gördün. Neyden korkmuş olabilir?”

“Bilmiyorum. Senin yanından bir an olsun ayrılmadım. Sen ne biliyorsan ben de o kadarını biliyorum.” Onu omzundan itip yolumdan çektim. “Şimdi izin verirsen lavaboyu kullanacağım. Peşimden düş, Komiser.”

Ona dik bir bakış fırlatıp hemen yan taraftaki lavaboya girdim. Ondan kurtulmanın başka bir yolu yoktu. Peşimden ayrılmayacaktı çünkü ya kurban ya da katil olduğuma inanmış durumdaydı. Katil olmadığımdan emindim ama kurban konusunda biraz daha düşünmemiz gerekecekti.

Yüzüme soğuk su çarparken aynadaki görüntümle göz göze geldim. Berbat görünüyordum, berbat. Yorgunluktan göz altlarım çökmüş ve suratımda makyaj namına hiçbir şey kalmamıştı. Saçlarım dağılmış, taranmaya muhtaç bir hâldeydi.

Birkaç dakika sonra Murat'ın kapının önünde beklemediğinden emin olarak lavabodan çıktım. Peşıme takılmasını istemiyordum. Bu yüzden hızlıca, aynı Poyraz gibi gözden kaybolmak için yangın merdivenini kullandım.

Poyraz'la konuşmak zorundaydım ama Murat peşimi bırakmayacaktı. Eh, Murat Bey bana başka bir seçenek bırakmamıştı. Ondan kaçmıştım, evet. Muhtemelen beni bulamadığında katil olduğuma kendini inandıracak ve türlü oyunlar oynayacaktı ama sorun değildi. Poyraz'la konuştuktan sonra isterse peşıme bir düzine adam taksın, sorun değildi.

Yangın merdiveninin demir tırabzanlarına tutunup hızlıca aşağıya inmeye başladım. Her dönüşte mutlaka arkama bakıyor, Murat'ın peşıme takılıp takılmadığından emin oluyordum.

Saat gece yarısını geçmişti ve şehir olduğundan daha kasvetli bir hâle bürünmüştü. Zemin hâlâ ıslaktı. Rüzgâr uğultulu bir şekilde etrafımı sarıp sarmalamakta geç kalmamıştı. Yangın merdiveninden iner inmez beyaz spor ayakkabılarım ıslak zemine çarpmış, birkaç damla su havaya sıçramıştı.

Bir suçlu gibiydim. Murat Karayel yüzünden sanki bir kaçaktım. Katil ya da kurban bir kaçak. Oysaki hiçbirini değildim.

Islak zeminde koşarak ilerledim ve olabilecek en hızlı şekilde hastaneden uzaklaştım. Aklımda üç yer vardı. Biri yıllar sonra ilk kez karşılaştığımızı düşündüğüm yer, kafeydi. Diğerleri evi ve bir diğeri telefon kulübesinin yakınları...

Yurdun yakınlarından geçen otobüsün önümdeki durağa yaklaştığını görünce kaldırımdan inip karşı yola geçtim ve otobüse yaklaştım. Otobüs kalkmak üzereydi. Son saniyede binip hızlıca kartımı okuttum ve boş bir yere yerleştim.

Sesli bir nefesi bırakırken sırtıtmaktan alamadım kendimi. Sanırım Murat kaçışını atlatmıştı. Şimdiden surat ifadesinin aldığı şekli merak ediyordum. Rengi kesin mora dönmüştü.

Otobüsten indiğimde hava durgundu. Ne rüzgâr uğulduyor ne de yağmur yağıyordu. Sokaklarda tek tük insan vardı. Gri binalardaki ışıklar yanıyor, şehre biraz olsun renk katıyordu. Önünden geçtiğim birkaç kafe ve kitapçı öğrencilerle doluydu. Sınav haftasında bir araya gelen öğrenciler harıl harıl ders çalışıyor ya da bir araya gelerek kaynatıyorlardı.

Ben hiç kaynatan bir öğrenci olmamıştım. Aksine, insanları ders çalışmaya zorlardım. Sanırım bu yüzden işin sonunda yalnız kalıyordum. İnsanlar benim kadar ders çalışmak ya da başarılı olmak istemiyorlardı. Benimkisi ufak bir takıntı sayılırdı. En başarılı öğrenci hep ben olmalıydım.

Poyraz'ı ilk gördüğüm kafenin önüne vardığım ilk anda yağmur damlaları bir bir üstüme düşmeye başladı. Cam kapının diğer tarafında onu gördüm. Poyraz'ı.

Kahve içiyordu Poyraz Viran. Tek başınaydı ve az önce kafenin sahibi Ahmet abiye bir şey söyleyip gülmüştü. Ahmet abi de ona karşılık verip gülüşüne eşlik etmişti.

Yağmur bir anda bastırdı. Yine de kapıyı itip kafeden içeri girmeden önce orada bekledim. Bekledim ve onu izledim. Poyraz Viran'ı gülümserken ve belki de onun beni izlediği gibi izledim. Kurbanını izleyen bir katil gibi.

Siyah saçlarının yıllar önce olduğundan daha uzun olduğunu fark ettim önce. Küçükken saçlarını öyle kısa kestirirdi ki çekmek imkânsızdı. Yüzü, simsiyah gözleri ortada olurdu. Zayıf bir yüzü, hafif çekik ama büyüleyici gözleri vardı. Şimdi yüz hatları daha keskin, insanı baştan çıkaran türden bir güzellikteydi. Gözleri... Onlar derin... İçine batan bir insanın çıkamayacağı kadar derin ve yoğundu. Bütün sırlarını gözlerinin ardında saklıyordu ve bu gözler, o sırları kimseye belli etmezdi. Öyle karanlıktı.

Ona baktığımı, onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki dudaklarına yaydığı gülümseme tebessüme dönüşürken kafasını çevirip kapıya, camın ardındaki bana baktı. Tebessümü ilk o anda silindi.

Bu, ya bir katille kurbanın göz göze geliş ânıydı ya da bu hikâyeye yalnızca bir yanlış anlaşılmadan ibaretti.

Islanmadan hemen önce kapıyı itip kendimi kafeden içeri atabildim. Kapıyı açmamla birlikte şiddetle bastıran yağmurun gürültüsü içeri dalmış ve her şeyden bihaber görünen Poyraz'a derin bir nefes aldırılmıştı.

"Ekin?" Şaşırmış gibi kaşlarını çatarken sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Yağmur ve sen, sanırım bu gördüğüm en güzel manzara."

Poyraz Viran bana gülümsedi. Bu, gördüğüm en gerçek gülümsemelerden biriydi. O, sahte değildi ya da harika bir oyuncuydu.

“En çok sen mi acı çekiyorsun?” Titrek nefeslerim karanlığın içinde yükselerek yerimi belli etti. “Öyle mi sanıyorsun?” Yere sürten metal sopanın sesi, karanlıkta yükselen titrek nefeslerimin seslerini biraz olsun bastırdı. “Acının senin o çelimsiz vücudundaki birkaç kırık, morluk olduğunu mu düşünüyorsun?”

Titrek nefeslerimi bastırmasını ümit ederek yere sürtmekten kanlanan ellerimi ağzımın üstüne bastırdım. Duvarın kenarına, kolonun arkasına sığındım ve saklanmaya devam ettim. Son âna dek saklanacaktım. Yalnızca saklanmak kurtarırdı beni. Aslında kurtarmazdı da. Sadece ertelerdi.

Acıyı ertelemek için saklanmak son bir yıldır bulduğum tek çözümdü.

Liseye başlamış olmak hayatımda çok az şeyi değiştirmişti. Daha dayanıklıydım ve babam daha sinirliydi. Çünkü annem bir yıl önce hem beni hem de onu terk etmişti. Bir adamla gitmiş ve giderken arkasına bile bakmamıştı.

Bir gün gideceğini biliyordum ama bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Beni de götürür sanmıştım ya da sadece farklı evlerde yaşarız diye düşünmüştüm. Hem onda hem babamda kalırdım. Bu, normal olandı.

“Saklanmaktan vazgeç artık,” derken öfkeyle soludu babam. “Saklambaç oynamak için çok büyüksün.”

Oysaki küçükken hiç saklambaç oynamamıştım çünkü bunun için bile beni dövebilecek bir babam vardı. Sesini çıkarmayacak da bir

annem. Herkes aynı şartlarda büyümüyordu ama benim şartlarım hayatta kalmakla ilgiliydi. Benim gibi çok çocuk vardı, biliyordum ama ne ben onlara ulaşabilirdim ne de onlar bana ulaşabildi. Kimse bizim gibilere ulaşmazdı. Denemezlerdi bile. Sessiz kalıp görmezden gelmeyi tercih ederlerdi.

Bazı çocukların tıpkı benim gibi dünyaya nefret dolu büyümek için birçok sebebi vardı. Kitaplardaki bazı kötü karakterler gibi. Boğuştuğumuz nefreti bir noktada birilerine kusmalıydık. Kusmalıydık yoksa biriktikçe bizi boğacak ve öldürecekti. Ölmek istemiyorduk.

“Cezanı çekmen gerek.” Metal sopa yakınlarımda bir duvara çarptı ve kırılan duvardan kopan birkaç taş tozlu zemine düştü. “Bir yıldır her gün olduğu gibi.” Babam bir kez daha metal sopayı bir yere çarptı ama çarptığı yer bu kez duvar değil, eski bir eşyaydı. Sanırım eski bir şifonyerdi. “Acımı benimle paylaşmalısın, oğlum.”

Babam metal sopayı bu kez şifonyerin üzerinde durduğuna emin olduğum eski sarı abajura vurdu. Sarı abajurun bir parçası yuvarlanarak ayak ucuma geldiğinde babamın benden ne kadar uzakta olduğunu anladım.

Tam otuz iki kez evin altındaki bu penceresiz odaya saklanmıştım. İki çıkışı vardı ve biri garaja çıkıyordu. Bütün eski eşyalarımız buradaydı ve saklanacak çok alan vardı. En azından eskiden vardı. Şimdiyse çoğu eşya kırılmıştı. Babam her seferinde beni ararken elindeki metal sopa ile bir şeyleri kırıyordu. Sonra da onları bana temizletiyordu.

“Annen bizi terk etti.” Babamın daha fazla ilerlemediğini fark edince başımı duvarın kenarından çıkarıp ona baktım. Benden biraz ilerideydi ve karşı duvara doğru bakıyordu. Merdivenlerin yukarısındaki açık kapıdan içeri yayılan ışıktan nerede olduğunu ancak görebiliyordum. Çoğu yer karanlıktaydı. “Annen senin yüzünden bizi terk etti.”

Bir yıldır her gün olduğu gibi annemin bizi terk edişiyle ilgili önce beni suçluyor ve ardından acısını onunla paylaşmam için metal sopasıyla bedenimde izler bırakıyordu. Ona göre bu bir tür dersti.

Annemi bizden kaçırdığım için bu dersi almalıydım yoksa daha da büyüdüğümde çok kötü bir adam olabilirdim.

Liseye gidiyordum. Lanet olası liseye. Kocaman bir adamdım. Yaşıtlarımdan uzun ve güçlüydim. Gariptir ki benimle ilgilenen kızlar bile vardı. Denilene göre yakışıklı bir yüzüm ve ilgi çekici bir vücudum vardı. Arkadaşımsın olmaması ama benimle ilgilenen kızların olmasıydı garibime giden.

"Benden kaçmayı düşünme bile... Oğlum."

Babam başını bir anda bana doğru çevirdiğinde onun öfkeyle büyüyen gözleriyle karşı karşıya kaldım. Her seferinde olduğu gibi bu kez de beni bulmuştu.

Daha uzun ve güçlü olabilirdim ama hiçbir şey beni babamdan koruyamazdı. Ben kendimi korumayı bilmiyordum. Bana kendimi korumayı değil, şiddete boyun eğmeyi öğretmişlerdi. Bu, bir ailenin çocuğuna yapabileceği en kötü şeylerden yalnızca biriydi.

Sertçe yutkundum. Birkaç saniyelik sessizliği bugünün ızdırabı takip edecekti. Bunu ben de babam da bildiğimizden birkaç saniye sonra aynı anda hareket ettik. Ben bir hışımla duvarın arkasından çıkıp merdivene doğru koştum. O ise metal sopasını sallayarak peşimden koştı.

Ondan daha hızlıydım ama bu hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Kaçacak başka bir yeri, sığınacak kimsesi olmayan biri için ne kadar hızlı olduğu önemli değildi.

Sesini duyurup duyuramadığı da.

Ahşap, her basışımda gıcırdayıp çökecekmiş gibi hissettiren basamakları öyle hızlı çıkıyordum ki çok kısa bir anlığına bunu başara-bileceğimi sandım. Kaçabileceğimi. Saklanabileceğimi. Kurtulabileceğimi. Birinin bana yardım edebileceğini sandım.

Her zaman bir umut olurdu. Ne de olsa umut değil miydi insanı yaşatan? Okuduğum kitaplardaki karakterler umut etmekten hiç vazgeçmezlerdi. İlk kaybeden her zaman umut etmeyi kesen olurdu. Savaşmayıp geri adım atan kazanmayı beklememeliydi.

Belki ben de bir gün kazanırdım. Yenerdim babamı... Hayatımın üstüne çöken karabasanı.

Son basamağa adım atıp hızla metal kulpu yakaladım. Kendimi dışarı attım ve kapıyı var gücümle kapattım. Kilidi döndürüp sırtımı kapıya yasladığım anda babamın kuvvetli eli kapıya çarptı.

"Aç kapıyı!"

Nefes nefeseydim. Güçlü hissettiğim kadar güçsüz hissediyordum her zaman olduğu gibi. Hiçbir zaman gücümü hissetmeme izin vermemişlerdi. Hiç sadece güçlü hissedememiştim. Güçsüzlük hep peşindeydi ve bu, berbat bir histi. Korkunun ta kendisiydi.

"Poyraz! Aç kapıyı!"

Ellerimi kapının üstüne bastırıp gözlerimi kapadım ve sık soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Birkaç dakikalık bir kurtuluş...

"Hayatını cehenneme çevirmemi istemiyorsan aç kapıyı!"

Bazı insanlar bazı insanların hayatına yalnızca onun hayatını cehenneme çevirmek için girerdi. Onların görevi buydu. Cehennemden korkanlara dünyada cehennemi yaşatmak.

Şeytanı kıskanırlardı.

Sanki şeytan olmak marifetmiş gibi.

Hayatta kalmak için şeytan mı olmalıydım?

Kitaplardaki o kötü... Birkaç bahaneyle bir düzine insanın hayatını mahveden o kötü karakterler gibi mi olmalıydım? O zaman mı mutlu olacaktım?

Hayır.

Kötü adamlar hikâyenin sonunda ya ölür ya da bir şekilde cezalarını çekerlerdi. Kötülerin kazandığı hikâye yoktu. Sadece kazandıklarını sanırlardı.

"Poyraz!" Sırtımı yasladığım kapının ardından bile babamın şiddetli ellerinin gücünü hissedebiliyordum. Öyle sert, öyle güçlüydü ki beni yok etmek için var olmuş gibiydiler.

Babam kapıya vurmayı aniden kestiğinde sıkıca kapattığım gözlerimi araladım. Nefesimi tuttum ve kapının ardına kulak kesildim.

Sessizlik ağırlaşarak evin her yanına sindi. İlk anda huzur gibiydi. Huzurdan pek anlamazdım ama öyle hissettirdi. Sanki babam yok olmuştu ve ben kurtulmuştum.

Aptalın teki olsaydım buna inanır ve burada beklerdim.

Sırtımı kapıdan ayırıp öne doğru atıldım ve dış kapıya doğru koşmaya başladım. Adımlarım büyük ve hızlıydı ama saniyeler kaybetmiştim.

Dış kapıya ulaşır ulaşmaz aptallık edip kapıyı kilitlemedim. Kulpu yakaladığım gibi indirdim ve kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Garajdan çıkan babamla göz göze geldim. Beni yakalaması an meselesiydi.

"Poyraz!" Sesi sert ve toktu. Adımı söyleyişinde bile emrivaki bir ton vardı. Nefret doluydu her bir hecesi.

Cümleleri nefret dolu insanlar da şeytanın çıraqlarıydı bana göre.

Evin önünden kaldırıma kadar uzayan, çimenli zeminin iki yanını sardığı taş yolun üzerinden birkaç büyük adımda geçtim. Hem adımlarım inanılmaz uzundu hem de ben artık gerçekten oldukça büyüktüm.

Babamın ya kulağıma ya saçlarıma ya da koluma asılmasına ramak kala kendimi yola attım. Sol taraftan gelen bir araba ani frenle bir adım yanımda durdu. Asfalt zeminde kayarak duran arabanın kaputuna ellerimi bastırdım. Nefes nefese arabanın sürücü koltuğunda oturan kadına baktım.

"Yardım et," dedim arabanın içindeki kadına. Mavi gözleri irileşmiş, kaşları korkuyla havalanmıştı. Birkaç saniyeden uzun süredir nefes almadan öylece bana bakıyordu. Direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki kaskatı kesilmişti.

Onu korkutmuştum.

Babam kolumdan yakaladığında çok kısa bir an bana başka insanların karşısında bir şey yapamayacağını sandım. Yanılmıştım. Çünkü babam her geçen gün daha da korkusuz oluyordu. Kaybedecek bir şeyi olmayan bir adam gibi.

Babam parmaklarını bir pençe gibi geçirdiği kolumu sırtıma doğru kıvırdı ve diğer elini esneme sardı. Beni sıkıştırıp suratımı arabanın kaputuna bastırdı. Bütün gücüyle, sanki beni arabanın kaputuna bastırarak öldürmek istiyormuş gibi sert davrandı.

Ona karşı koymak istedim. Onu yenecek gücüm olup olmadığını bilmiyordum. Daha önce hiç babamın elinden kurtulmaya ya da ona

karşı koymaya çalışmamıştım. Hiç o kadar cesur olamamıştım. Cesur olmayı denemenin sonuçlarını... En azından bu kadarının sonuçlarını bilmiyordum.

Bana cesur değil, korkak olmak öğretilmişti.

"Öldüreceğim seni." Babam, hırıltılı nefeslerinin arasından öfkeyle konuştu. "Bu kez elimde kalacaksın."

Karşılık ver.

Karşılık ver, Poyraz!

İt onu.

Kolunu kurtar.

Uzaklaştır kendinden.

Bütün bunları yapmak için can atıyordum ama bedenim isteklerime karşılık vermiyordu. İtmiyordu onu, kurtarmıyordu kendini, karşılık vermiyordu. Bir türlü yapamıyordum.

"Beyefendi n'apıyorsunuz?" Bir kadın sesi yanı başımızda korkuyla yükseldi. "Bırakın çocuğu!"

Babam beni bırakmadı, itildi. Kadın onu bir şekilde itmeyi başardığında kendimi onlardan uzağa atıp kurtuldum. Elimi, yüzümün babamın kaputa bastırıldığı tarafına yerleştirip korkuyla arkama döndüm. Kaşlarım çatık, gözlerim kocaman açılmış bir hâldeydi.

Kadın, babamı kolundan tutup benden iyice uzaklaştırmaya çalışıyordu. Babam ise öfkeden delirmişti, sakinleşemiyordu. Tek istediği bana ulaşmak, bana zarar vermek ve her günün olduğu gibi bugünün de intikamını almaktı. Diğer türlü rahat bir uyku uyuyamıyordu.

Sanki cinayet işlemiştim. Onun çok sevgili karısını öldürmüştüm de her günümü cehenneme çevirerek benden uzun vadeli bir intikam alıyordu. Oysa karısı onu zaten hiçbir zaman sevmemişti.

Babam bana yaklaşılamayınca boğazından yükselen hırıltıyla birlikte onu kolundan tutup çekmeye çalışan kadına döndü ve kadını kendinden uzaklaştırmak için öyle sert itti ki kadın aldığı darbeye birlikte sırtüstü yere yıkılırken kafasını asfalt zemine çarptı. Tok bir ses sokakta yankılandı. Kadının gözlerinin yuvalarında döndüğünü, bir anlığına nefessiz kaldığını gördüm.

Babam kadına ne yaptığına bakmadı bile. Tek derdi bendim. Bu yüzden kadından kurtulur kurtulmaz aramızdaki kısa mesafeyi aşmak için harekete geçti. Beni boğazımdan yakalamasına ramak kala sıkıttığım yumruğumu öfkeyle babamın sol yanağına geçirdim. Bu öyle sert bir yumruk olmuştu ki babamı olduğu yere çivilemişti.

Babam, öfkeyle karışık bir şaşkınlıkla elini yanağına bastırdı.

Ona ilk kez karşılık vermiştim ve bu, kendim için değildi. Kendim için ona asla karşılık veremezdim. Yapamazdım bunu. Ben... Ben sanki yalnızca doğarak tüm bunları hak etmiştim. Yaşadıklarım kaderimdi ve insan kaderini öyle kolay değiştiremezdi.

Geriye doğru ürkek bir adım attım. Artık kaçamazdım da. Bu sondu. Babam bu andan sonra beni sağ bırakmazdı.

Her gün, öleceğin ânı bekleyerek yaşamak zaten insanı ruhen öldürüyordu. Çoğu zaman o ânın gelmesini dilerken buluyordum kendimi. Sanki bunun bir sonu yoktu. Ne kadar zaman geçerse geçsin babamın cehenneminden kurtulamayacaktım.

Babam sesli bir nefesi bırakırken elini yanağından çektiğinde sertçe yutkunup bir adım daha geriledim. Nefes alma cesaretini bile gösteremiyordum. Bir yanım kaç diye haykırsa da diğer yanım nereye kaçacağımı sorguluyordu. Evden uzaklaşırsam çok daha kötülerıyla karşılaşmaktan korkuyordum. Önceki sefer gibi.

Babam yüzünden çektiği elini kemerinin tokasına indirdi. Suratıma... Anneme benzeyen suratıma dik dik bakarken kemerini çözmeye başladı. Ona annemi hatırlatıyordum. Her anlamda. Görünüşümle, var oluşumla ve annemin gidişiyle. Her şeyiyle. Annemi hâlâ deliler gibi sevse de bana en ufak sevgi besleyemiyordu ve ben bunun sebebini asla anlayamayacaktım.

Korkuyla, "Kadının bir suçu yoktu," diye fısıldadım. "Onu incittin." Geriye doğru bir adım daha attığımda babam hareket etti ve bana yaklaşmaya başladı. "Ben o yüzden..." Titrek bir nefes dudaklarımın arasından süzüldü. "O yüzden vurdum. Ben..." Geriye doğru adımlamaya devam ettim. "Kendim için değil."

"Babana vurdun."

Kemerini çıkardı ve ikiye katladı.

"Babana. Vurdun."

"Oğluna vurdun," diye aniden yükselen bir öfkeyle karşılık verdiğimde çok kısa bir an geri çekileceğini sandım. Ona bağırmama o da benim gibi şaşırmıştı.

Şaşkınlığı çok kısa sürdü.

Babam kemeri şaklattı ve her şey altı saniye kadar sürdü. Babamın kemeri şaklatıp üzerime atılmasıyla arasında yalnızca altı saniye vardı. Kemer arkaya doğru çekip ivme yakaladı ve koluma indirdi. Kolumla da kalmadı. Kemer ardı ardına vücuduma indirmeye başladı. Her darbesi bedenimde farklı noktaya isabet ediyordu.

Acı... İnanılmazdı. Nefes aldırmayacak kadar güçlü, baş edilemeyecek kadar fazlaydı. Her yanımda, iliklerime kadar her noktam ölüm sanılan korkunç bir hisle sarmalanmıştı. Ölüm değildi ama şiddetin bu dozunu daha önce tatmamıştım. Kemerin deri yüzeyi bedenimde herhangi bir yere her indiğinde kendimi korumaya çalışıyordum ama aldığım her darbe beni biraz daha zayıf düşürüyordu. Asfalt zemine cenin pozisyonunda kıvrılmış, ellerimi başımın etrafına sarmıştım. Kafama değil, ellerime iniyordu darbe. Ve ben biliyordum ki öldürücü bir darbe almış ama onu bu şekilde engellemiştim.

İstemedenden yine kurtarmıştım kendi hayatımı. İstemedenden olmuştu gerçekten. Yaşamak isteyen yanımda güçlü... Ve bir o kadar da masumdu. O, küçük bir çocuktuk. İçimde bir yerde sıkışmış, ağlayıp duruyordu. Kurtulmak istiyordu ama onun için kurtuluş ölüm değildi. Çünkü o çok küçüktü, ölümden anlamıyordu.

"Dur! Öldüreceksin çocuğu, dur!" O kadının sesini duydum yine. Babama engel olmaya çalışıyordu. Biri sonunda beni korumayı deniyordu. "Hayvan herif, dur dedim sana!" Kadın çığlık çığlığaydı. "Hiç mi vicdanın yok senin? O sadece bir çocuk! Dur yoksa polis çağıracağım!"

Babamın darbelerinde en ufak azalma, hafifleme olmadı. Sanırım öfkeden kör ve sağır olmuş olmalıydı. Tek isteği beni döverecek öldürmekti.

Bir süre sonra acıdan uyuşmuş ve sanırım baygınlık geçirmiştım. Hatırlayamıyordum. Son hatırladığım canımın çok... Çok fazla yandığıydı. Uyuşsam bile nefes aldırmayacak kadar kuvvetliydi.

Yine de bir yanımdı mutlu olmuştı. Sanırım içimdeki o küçük çocuktı mutlu olan. Birinin bana yardım etmeye çalışmış olması onu mutlu etmişti. Çünkü o hiç, birinin ona elini uzattığına şahit olmamıştı. Birinin onu korumaya çalıştığına...

Gözlerimi hastanede açtım. Her yanımdı sarılı bir hâlde tek kişilik bir odada yatıyordum. Etraf bembeyazdı ve bu durum tertemiz hissettiriyordu. Oysaki bedenimdeki yaralardan akan kanlar sargı bezlerini kırmızıya bulamıştı bile. Bu odadaki tek pis şey bendim. Her yanı sarılı, sargıların ardı kan ve yara, yüzünün birçok yeri şişlik içinde koca bir pislik.

Kafamın içi oldukça uyuşuktu. Sanırım baygınlık geçirdikten sonra da uyanmamam için bir şeyler yapmışlardı. Bu acıya katlanamayacağımı düşünmüş olmalıydılar.

Bir süre öylece durup kendime gelmeyi bekledim. Ne de olsa hareket edecek gücüm yoktu. Sonra odanın kapısı aralandı. Çok kısa bir an kapıdan içeri annemin gireceğini sandım. Bana ne olduğunu duymuş ve ziyaret etmeye gelmişti. Belki de beni yanında götürmek için buradaydı. Özür dileyecekti, beni geride bırakarak hata yaptığını itiraf edecekti...

Affederdim onu.

Ama annem gelmedi.

Hiçbir zaman da gelmeyecekti.

Kapıdan içeri giren polisti. Bana yardım edeceğini, babamın nezarette olduğunu söyledi. Beni ondan koruyacaklarmış. Bu sonmuş. Bir daha şiddet görmeyecekmişim. Beni güvende olacağıma beni inandırmışlardı.

Sonra da beni başlarından öylece atmışlardı.

Babam birkaç gün nezarethanede kalmıştı, sonrasında ise onu serbest bırakmışlardı. Beni neredeyse öldürecekti ama onu serbest bırakmışlardı. Sonra da beni akrabalarımın birine göndermeye çalışmışlardı. Gönderdikleri kişi görüşmediğimiz halamdı. Halam da beni

babama geri göndermişti. Kapıya kadar götürmüş ve bunun bir aile meselesi olduğunu, her ailede böyle olayların olduğunu söylemişti. Baba ve oğul birlikte kalmalıymışız. Çünkü biz bir aileymişiz. Birbirimize zarar versek de.

Vicdanın herkeste olduğunu sanıyorsanız büyük yanılıyorsunuz. Ve bütün bunların abartı olduğunu düşünüyorsanız üzgünüm, bunlar dümdüz gerçekler. Abartı olan sanırım gerçekten korunmam olurdu.

Vücudumdaki onlarca kemer izi ya da bu izlerin çoğunu hayatımın sonuna kadar bedenimde taşıyacak olmam değildi canımı yakan. Asıl can yakıcı olan, insanların yardım edecekmiş gibi görünüp beni katilimin ellerine öylece bırakmalarıydı. Görüyorlardı, duyuyorlardı ama bu onların sorunu değildi. Bu, benim sorunumdu. Acı çeken ya da sürekli ölmek üzere olan onlar değildi ki bana gerçekten yardım etsinlerdi.

Aile meselesi.

Babayla oğul arasına girilmez.

İleride düzelir.

Büyüyünce geçer.

Bunlar herkesin başına geliyor.

Bunu acı sanıyorsan bir de benimkini dinle...

Üzgünüm ama gerçekler bunlardı. Hani derler ya Tanrı akıl dağıtırken sen şemsiye mi tutuyordun diye. Aslında vicdan dağıtırken şemsiye tutardı çoğu insan. Vicdan, insanlık demekti ve insanlığın nesli tükenmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

Günümüz

Ekin

“**B**ensiz yağmur dansı yapmış olmalısın,” derken ceketimi çıkardım. Ona yaklaşıp oturduğu masanın etrafındaki sandalyelerden birinin üstüne ceketini bıraktım. “Ya da gerçekten Mikail ile anlaşman var. Beni fantastik bir romanın içinde gibi hissettirmeyi bırakmalısın.”

Güldü. Bu gerçek bir gülümsemeydi, evet. Yalanı ve gerçeği ayırt edebilirdim. Benim için  ocuk oyuncağıydı. İntikam  zerine oyun kurmayı seven biri, başka bir oyuncuyu tanıyabilirdi. Poyraz Viran’ı bir zekâ küpünü  zer gibi  zecektim. Su luysa ben-den korksa iyi ederdi çünkü zekâ küplerini çözmede de bir numaraydım.

“Fantastik bir romanın içinde gibi hissetmek seni mutlu ediyorsa buna sonsuza dek devam edebilirim, Ekin.”

 ekip oturmak için sandalyeyi kavramıştım ki hemen karşımda duran Poyraz’ın cümlesi beni bir anlığına yerime mıhladı.

Aklımı karıştırıyordu.

“Bugün seni hastanede gördüm,” dedim hiç uzatmadan. Ona doğrudan saldırmayı planlıyordum bir noktada. Cevabına bağlıydı ona nasıl saldıracağım ya da saldırıp saldırmayacağım.

Kaşlarını çattığında ona aynı şekilde kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Hemen ardından gerildiğimi ya da korktuğumu düşünmesin diye sandalyeyi rahat bir tavırla çekip oturdum.

“Buraya gelmeden hemen önce.”

“Garip,” derken kaşlarını havaya kaldırdı ve benim gibi o da sandalyesine oturdu. Yüzünde şimdi kayıtsız bir ifade vardı.

“Garip olan senin orada olmadı.”

“Hayır,” dedi direkt ve elini kaldırıp işaret parmağını iki yana salladı. “Garip olan beni görmüş olduğunu sanman.”

Öne doğru yaklaşıp masaya doğru eğildim. Bakışlarım dikti, çehremde en ufak mimik oynamıyordu. “Aptala mı benziyorum, Poyraz?”

Tepkime karşılık hiç beklemeden gülümsedi ve kafasını iki yana salladı. “Ekin, ben saatlerdir buradayım.” Omuzlarını kaldırdı. “Hem anlamıyorum. Beni hastanede gördüğünü düşündüysen neden bana bir selam vermedin? Ya da şunu sorayım: Hastanedeysen ne olmuş? Sana neden bu konuda yalan söylemem gerekiyor?”

Dudaklarım hızla, ona bütün bu soruların cevaplarını vermek için aralandıysa da hemen ardından dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Bütün cümleleri tek tek yuttum.

Bir katile şüphelerimden bahsedecek olursam bu, ona direkt kellemi vermekle aynı şey olurdu.

Ona şüphelerimden bahsedemezdim. Onu suçlayamazdım. Bunu yaparsam ona her şeyi gizlemek için zaman kazandırmış olurum. Belki de beni de öldürmesi için...

Fark ettirmesem bile bir yanımda korkuyordu. O bir katil olabilirdi. O, benim çalıştığım mağazanın müdürünü öldürmüş olabilirdi. Sadece onu da değil... Buna benzer cinayetlerin hepsini o işlemiş olabilirdi.

Bir seri katil...

Katil olması bir yana, benimle bir derdi olabilirdi. Belki de Oreo kaybolduğunda ona davranış şeklimi asla unutmamıştı ve şimdi bu şekilde karşıma çıkmıştı.

Murat'ın da dediği gibi kurban olabilirdim. Poyraz Viran'ın bir sonraki kurbanı.

“Sana selam verdim,” derken geri çekilip sırtımı sandalyeye yasladım. “Bu yüzden sordum zaten. Sana selam verdim ve sen beni duymazdan gelip öylece gittin.” Derin bir iç çekip gözlerimi kaçırdım. “Beni görmezden geldiğini sandığım için kızdım.”

Poyraz'ın kaşları belli belirsiz havalandı ve gözlerinde gizemli bir bakış belirdi. Dudaklarında bir gülümseme olsa bile bu gerçek bir gülümseme değildi. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden

gözlerimin içine baktı ve yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı.

Anlayamazdı.

“Günahımı aldın,” dedi sakince. “Ben değildim gördüğün kişi. Asla seni görmezden gelmezdim, Ekin.” Kafasını çevirip Ahmet abiyi işaret etti. “Ahmet abiye sor istersen. Sohbet ediyorduk.”

Kafamı çevirip Ahmet abiye baktım. Çok yakınımızda olduğu için konuşmamıza şahit olmuştu. Elindeki boş fincanı tezgâha bırakıp önce Poyraz’a, ardından bana baktı.

“Bu yakışıklı çocuğa benzeyen birini gördüysen onunla tanışmalıydın, kızım. Fırsatları her zaman değerlendirmelisin.”

Ahmet abinin Poyraz’ın burada olduğunu kabullenmiş oldu. Bu nasıl olurdu? Poyraz’ı gördüğüme emindim. O hâlde artık iki şüphelim vardı. Ya da ben deliriyordum ama yine de muhtemelen iki şüphelim vardı. Öyle kolay delirmezdim. Aklım gayet yerindeydi. Ayrıca kimse benim aklımla oynamaya cüret etmemeliydi.

Poyraz, Ahmet abinin onun hakkında ettiği laflara kahkaha attı. “Utandırıyorsun, Ahmet abi.”

“Kızım olsa seni damat diye alırdım.”

Gözlerim ikisi arasında bir o yana bir bu yana kayıyordu. Doğal bir sohbet hâlindeydiler. Bu da dikkat dağıtma yöntemlerinden biriydi aslında. İnsanı doğallıkla kandırıp gerçeği saklamak. Böylece kandırılan insan kendinin salak olduğunu ve abarttığını düşünürdü.

Ben düşünmedim.

“Ahmet abi, aslında benim aklımda başkası var,” diye yanıtladı Poyraz. Masadaki kahve dolu kırmızı kupaya uzandı. Göz ucuyla bana bakarak ekledi: “Var olmayan kızın için özür dilerim.” Sesli bir iç çekerken gözlerimin içinde bir hayale dalmış gibi göründü. “Onun yüzünden yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. Geceleri adını sayıklayarak uyanıyorum. Çiçeklerle dolu bir çukur gibi. Düştüm, çıkamıyorum ama içerisi ne güzel kokuyor.”

O kısa anda sanki aramıza bir ip gerildi ve ben ona doğru çekilmeye başladım. Geriye doğru gitmeye çalışıyordum ama

istemiyordum da aslında. Onunla o çiçek dolu çukura düşmeye hazırdım.

“Zehirli çiçekler de vardır,” diye mırıldandım, bu çok zor oldu. Kendimi onu itmek zorundaymışım gibi hissediyordum. “Güzel kokarlar, mutluluktan uyuştüğünü sanırsın ama aslında zehirlenmiştir ve ölmek üzeresindir.”

“Güzel tarafı da bu olsa gerek,” diye karşılık verdi hiç beklemeden. “Mutlu ölmek.”

“Ama öleceksin,” diye direttim. “Yarının yoksa son ânında mutlu olmanın ne önemi var?”

“Yarını düşünmekten âni yaşamayı unutma, Ekin. Yarınlar kadar anlar da önemlidir. Bu an da dünün yarını değil midir?”

Masanın üzerindeki minik vazoda mor menekşeler vardı. Uzanıp bir tane aldı ve onu işaret parmağıyla başparmağının arasında çevirip bana uzattı.

“Mor sana çok yakışır.”

Moru çok severdim.

Çiçeği aldım. “Teşekkür ederim.”

Dudaklarım mühürlendi. Öyle mantıklı konuşmuştu ki aklımı başımdan almıştı. Zor rastlanırdı onun gibisine.

“Bu arada hastanede ne işin vardı?” diye sordu bana. “Kendin için gitmedin umarım. Sözleştiğimiz gibi seni almak için mağazaya gittim ama orada değildin. Telefonun da yok, ulaşamadım sana.”

Öyle rahat, kendinden emin bir tavrı vardı ki bu soğukkanlılığa içim ürperdi. Bir şey vardı, biliyordum. Katil olmasa bile onunla ilgili normal olmayan bir şey vardı.

“Yok.” Hafifçe öksürüp sesimi temizledim ve kendimi toparladım. “İş arkadaşım ufak bir kaza atlattı. Onu ziyarete gittim. Haber veremedim sana.”

Ufak bir kaza olduğuna bütün evren inansa iyi olurdu. Murat inanmışa benzemiyordu gerçi. O adam beni suçlamaya yer arıyordu. Suçlu olabilirdim ama suçlu olduğumu gizlediğim sürece sorun yoktu. Murat da bunu kabul etse iyi ederdi.

“Yakın mıydınız?”

“Biraz,” derken başımı hafif öne eğip derin bir iç çektim. Hafif hüzünlü bir poz kestim. “Kazaya ben sebep oldum. Üzerine cam düştü.”

“Hey!” Uzanıp masanın üstündeki, tırnaklarımı durmadan masaya vurduğum elimi tuttu. Bu tepkisi karşısında içim ürperdi. “*Kaza*, dedin. Kendini suçlama.” Başını hafifçe omzuna doğru yattı. “Arkadaşın senden şikâyetçi oldu mu?”

Soruyu sorarkenki ses tonu diğerlerinden farklıydı. Şüphe vardı, merak... Emin olmak istiyordu.

“Polis olayı araştırıyor, sanırım arkadaşım şikâyetçi olacak. Beni o kadar da sevdiği söylenemez. En son kavga etmiştik.”

Eğer Okan’ı tehdit ettiyse ve şimdi bu söylediklerim sayesinde işe yaramadığını öğrenirse Okan’ı bir daha ziyaret etmesi gerekecekti. Ve ben orada olacaktım.

“Ah...” Elimi bırakıp geri çekildi. “Demek öyle.”

Şaşırmıştı. Evet, tam da düşündüğüm gibiydi. Poyraz Viran’ı hastanede gördüğümü sanmamıştım. Zaten oradaydı ve Okan’la konuşmuştu. Sadece Okan’ı bir kez daha ziyaret ettiğinden emin olmalıydım. O zaman ortada bir şüphe kalmayacaktı. En azından bu konuda.

Hâlâ neden bunu yaptığını bilmiyordum. Neden beni korumaya çalışıyordu?

Kehribar gözlerinin ardındaki rengi artık biliyordum. Siyahtı. Onun simsiyah gözleri vardı, hatırlıyordum. Neden lens taktığını hâlâ bilmiyordum ama.

Siyah gözlerindense kehribar gözleri onu daha masum gösteriyordu. Siyah onu daha tehlikeli kılacaktı. Simsiyah saçları ve bembeyaz teninde parlayan bir çift siyah göz... Bakışlarını daha da keskinleştiren siyah gözlerini neden saklıyordu?

Belki de bir katil olduğu için. Beni ve başkalarını yanıltmak için.

“Öyle...” Elimi kendime çekip dokunduğu yerlerin üzerinde parmağımı dolaştırdım. “Düzeltemeye çalışıyorum.”

Şehri saran yağmur şiddetlendi ve kafenin camlarını dövmeye başladı. Yağmur sesi içeride çalan hafif müziği bastırıp arka planda bıraktı. Yağmuru hatırlayınca Poyraz'ın yağmurun altındaki görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Yüzünün yarısının kapalı olduğu o an zihnimin içinde canlandı. Onu orada tanıdığımı düşünmüştüm aslında. Tanıyordum da. Acaba o beni hatırlamış mıydı?

“Yağmur dansı yapacaktık,” diyerek konuyu değiştirdi Poyraz. “Evimin kocaman bir terası var. Oraya mutlaka birlikte çıkmalıyız.”

“Çıkalım.” Gülümsedim. “Biliyor musun? Bazen bana çok tanıdık geliyorsun.”

“Nasıl tanıdık?”

“Sanki daha önce karşılaşmışız gibi.”

“Biliyor musun?” Sesinin tonu kadifemsi bir hâl alırken öne doğru yaklaşıp dirseklerini yeniden masaya bastırdı. “Daha önce tanıştığımıza yemin edebilirim. Sanki bir yerde bir zamanda bir aradaydık.”

“Bir arada?”

“Bir arada işte. İkimiz, birlikte...”

“Öyle bir şey düşünmemiştim,” diye itiraf ettim. Lanet olasıca konuyu başka tarafa çekiyordu yine.

“Hiç mi?”

“Hiç değil.”

Gözleri parladı. “Yani başka bir yerde başka bir zamanda olmasa bile burada, bir zaman olabilir?”

Gülerek kafamı çevirdim. “Birbirimizi tanımıyoruz bile.”

“Tanımak isterim, Ekin.” Elini çenesine dayadı. “Daha önce karşılaştık, tanıştık ve belki de paralel evrende bunun ötesine geçtik. Kader olsa gerek. Birbirimizin kaderinde belki iyi belki de kötü olarak yazılmış olmalıyız.”

Bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde bu konuda ne kadar ciddi olduğunu sahte kehribar gözlerinde yakaladım. Aramızda bir çekim olduğunu inkâr edemezdim. Başından beri ona çekilen

bir yanımdı ama bu, onun hakkındaki gerçekleri bilmeden öncedydi. Onu zaten tanıdığımı fark etmeden önce.

Poyraz Viran hiçbir şey değilse bile Oreo'yu kaybeden o çocuktı. Hayatımda nefret ettiğim, intikam almak istediğim ilk kişiydi. Ondan intikam alamamıştım. Ondan alamadığım intikamı hep başka insanlardan almıştım. En ufak şeyde bile insanları karşılıksız bırakmamak için çabalamıştım. Örneğin Yeliz ve Okan gibi. Bu, düzeltemediğim ve düzeltmek istemediğim bir huyumdı.

Güven hissini kaybedeli çok olmuştu. Bunun sebebi de bilmese bile Poyraz'dı. Artık ona her baktığımda Oreo'yu hatırlıyordum.

Bir insan değildi ama benim için bir insandan daha değerliydi Oreo. Neredeydi? Biri onu bulup sahiplenmiş miydi yoksa sokakta zarar mı görmüştü? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum.

Kader olabilir miydi sahiden? Yeniden karşılaşmamız, birbirimize bu kadar hızlı ısınmamız? Kader palavraydı. İçimden bir ses bunun kaderden öte bir karşılaşma olduğunu söylüyordu.

“Yurda gitmem gerekiyor,” diyerek aniden ayağa kalktım.

Onunla uzun süre konuşmak nasıl oluyorsa beni ayakta uyutuyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı. Kafamı karıştırıyordu. Konudan sapıp sahiden onunla yeniden tanışmak isterken buluyordum kendimi ama bunu yapmamalıydım. Ortada bir değil, birden fazla cinayet vardı ve bütün bunlar onunla ilgili olabilirdi.

“Biraz yorgunum. Ayrıca yarın önemli bir sınavım var.”

Arkamdan ayaklandı. “Seni bırakayım.”

“Kendim gidebilirim.”

“Bırakırım,” diye diretti. “Bir katilden bahsetmiştin. Seni yalnız gönderemem.”

Ama ya katil sensen ve ıssız bir sokakta beni bayıltıp inine götürürsen?

“Tamam.” Kapıya doğru ilerledim. Yağmur yağmaya devam ediyordu ama zaten yurda gidince sıcak bir duş alacaktım. Mesafe de çok uzun değildi. Ayrıca Poyraz'a kendini ele vermesi için de bir fırsat tanımak istiyordum.

Belki de yalnızca kader ağına dolanmıştım ve onunla yeniden tanışmak için bahane uyduruyordum. Ondan kaçmam gerekiyor gibi hissediyordum ama kaçmaya kalksam sanki farkında olmadan ona doğru koşacak, bana açtığı kollarının arasına sığınacaktım.

Nasıl böyle hissettirebilirdi bana? Ne ara, nasıl? Bütün bunların nedeni onu hatırlamış olmam mıydı? Bunca zamandır özlüyor muydum onu?

Kapıyı açıp yağmur damlalarının asfalt zemini dövdüğü, oluklara dolduğu sokağa çıktım. Poyraz peşimden geldi ve sokakta ilerlerken yanıma yetişti.

“Şu polis bozuntusu hâlâ seninle uğraşıyor mu?”

“Evet,” derken derin bir iç çektim. “Sürekli beni suçlayacağı yeni bir şey çıkıyor.”

“Başka şüpheli yok mu?”

“İşte.” Ona göz ucuyla baktım. “Telefon kulübesinin orada dikilen sapık var.”

“Sapık mı?” Gülmeye başladı. “Sapık olduğunu da nereden çıkardın?”

Sensin işte! Sen olduğun için sapık dememi kabullenemeyip sorguladın. Yemdi bu, yem.

“Öyle görünüyordu.”

Gülmeye devam ederken kaşlarını çatı. “O nasıl oluyor?”

“Belli bir noktayı ya da kişiyi durmadan dikizleyenlere sapık diyoruz. Kim bilir beni izlerken kafasının içinden neler geçiyordu. Belki de beni kafasının içinde soymuş bile olabilir.”

Koca bir kahkaha patlattı ama bu komik değildi. Komik gelmişti ona çünkü böyle bir şey yapmamıştı ama bunu düşünmem komiğine gitmişti.

“Sapık olsaydı seni kaçırıp sonra da öldürmez miydi? Seninle bir derdi olmayabilir. Belki de sadece seni korumak istemiştir.”

“Kimden?”

Aniden durdu ve başını kaldırıp gözlerini gökyüzüne çevirdi. Yağmur damlaları yüzüne düşerken gözlerini kısması gerekti.

Sokak lambası yüzünün bir yanını aydınlatırken diğer yanını benim açımdan karanlıkta bırakıyordu. Beyaz teni bu ışıktaki cam gibi parlıyor ve uzun, siyah kirpiklerinin her hareketi bir sanat eserini andırıyordu. Vücudunda boynu, elleri ve yüzü hariç hiçbir yeri açıkta olmamasına rağmen ona her baktığımda yüzyıllar önce yapılan bir heykele bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Yüzüne çarpan yağmur damlalarını kışkandım. İçimde, kalbimde garip bir kıpırtı dolandı ve beni heyecanlandırdı. Ona bakarken zaman kavramımı yitirdim ve bu kısa an kafamın içinde harika bir şeye dönüştü.

“Her şeyden,” dedi öylece. Bana bakmadı bile. “Herkesten.”

“Senmişsin gibi konuşuyorsun.”

Gözlerini gayriihtiyari bir yavaşlıkta kırptı ve hemen ardından bakışlarını sonunda üzerime çevirdi. “Ben mi?” Güldü. “Ben zaten seninleyim.” Kaşlarını çattı. “Benden mi şüpheleniyorsun yoksa?”

Hem de ne şüphe!

Güldüm. “*Sensin, demedim senmişsin gibi konuşuyorsun, dedim. Senden şüphelenmem için bir nedenim var mı?*”

Omuzlarını silkti. “Yok tabii ki.”

Yürümeye devam ettik. Yan yana, şiddetle yağan yağmurun altında sakince. Sanki yağmurun bir parçasıydık, birlikte ona aittik. Yağmur yağdığı anda ve damlaların altındaki yerimizi aldığımızda evren adımlarımızı takip etmeyi bırakıyor ve doğru noktada olduğumuzu söylüyordu. Onun yanında değilken başka bir insan gibiydim. Onunlayken attığım adımlar yönünü buluyordu.

Bunun sebebini başından beri anlayamıyordum. Her zaman onu bir şekilde tanıdığımı hissettiğim için miydi bu his?

Yurdun önüne geldiğimiz sırada bir köpek aniden önümüze atladı. İlk anda irkilerek geri çekildiysem de köpeğin nasıl görüldüğünü görünce kalbim küt küt çarpmaya başladı.

O, Oreo’ya benziyordu. Siyah beyaz benekli bir köpekti ve yavruydu. Islanmıştı, üşüyordu ve benim üstüme çıkmaya çalışıyordu.

Poyraz korktuğumu düşünmüş olmalı ki köpeği benden uzaklaştırmaya çalıştı. Köpeğe dokunan elini öyle sert yakaladım ki birkaç saniyeliğine aramızda korkunç bir gerilim boy gösterdi.

“Ona dokunma.”

Poyraz’ın sahte kehribar gözleri tepkim karşısında irileşti. Öylece suratıma bakakaldı. Kafasının içinden neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. *Hatırladı*, diyordu belki de. Tanıdıysa beni, aklından bu geçiyor olmalıydı.

“Ona zarar vermeyecektim.”

“Gerçekten ona zarar vermedin mi?” diye sorduğumda aklım başımdan tamamen gitmişti. Geçmişe dönmüştüm bir anlığına ve öğrenmek istemiştım. *Gerçekten ona zarar vermedin mi, Poyraz? Gerçekten sadece kayboldu, öyle mi? Yoksa canı acıdı mı?*

“Ne?”

Sertçe yutkunararak gözlerimi kırıştırdım ve sıkıca tuttuğum elini bıraktım. Kafamı çevirdim, gözlerimi sahte kehribarlarından kaçırdım.

“*Gerçekten ona zarar vermeyecek miydin*, diyecektim.” Gözlerimi kapatıp sıktım. Büyük pot kırmıştım. Eğer hatırlıyorsa çok büyük bir pot kırmıştım hem de. “Küçükken köpeğimi kaybettim de.” Başımı iki yana sallarken göz kapaklarımı araladım. “İster istemez korktum. Senin bir suçun yoktu.”

Dizlerimi asfalt zemine bastırarak eğildim ve yavru köpeği sevmeye başladım. Oreo’nun neredeyse tıpatıp aynısıydı. Çok minikti, annesini kaybetmiş olmalıydı ya da belki de annesine zarar vermişlerdi. Dünya, onların cehennemiydi. Çoğunun iyi bir sonu yoktu.

“Seni sevmiş gibi görünüyor,” diyerek yanıma eğildi Poyraz. Yavrunun başını okşamaya başladı. Kısa bir an ona engel olmak isteyen yanıımı bastıramayacağımı sandım. Sanki Oreo’ya zarar vermişti ve bu yavru köpeğe de zarar verecekti.

Yavru köpek Poyraz’ın onu sevişine karşılık vermeye başlayınca anladım tehlikeli olmadığını. Hayvanlar tehlikeyi hissederlerdi. Poyraz’dan kötü bir enerji almamış olmalıydı.

Oreo da almamış mıydı? Almamıştı da zarar mı görmüştü?

Yavruyu severken gülen Poyraz'ı izledim. Onun olduğu bir manzara her zamanki gibi muazzamdı. O, katil olmamalıydı. O, Oreo'ya zarar vermiş olmamalıydı.

"Kaybolmuş sanırım," derken köpeği sevmeye devam etti Poyraz. Onun suratını yalamaya çalışan köpek birkaç kez havlayınca Poyraz, "Köpek dili bilmiyorum ama sadece balık dili biliyorum," dediğinde ona gülmeden edemedim.

"Balık dili mi?"

"Balık dili," diyerek bana baktı Poyraz. "Balığımdan bahsetmiştim sana. Adı Canavar'dı hani."

"Evet." Kaşlarımı hafif çattım. "Neden Canavar?"

"Korkak bir çocuktum sanırım. Küçük bir balığa *Canavar* dersem canavarların da bir balık kadar minik ve zararsız olabileceğine inanmak istedim."

"Asıl canavarlar insanlardır."

Poyraz'ın yüzünde anlayış dolu tatlı bir ifade belirdi. "Biliyorum." Başını hafifçe salladı. "Çok iyi biliyorum."

Yavru köpek Poyraz'ı çok sevmiş olmalı ki çıldırmış gibi göründü. Poyraz onu ne kadar çok severse sevsin daha fazlasını istiyordu. Cılız sesiyle durmadan havlıyor, kuyruğunu sallıyor ve salyalarını Poyraz'ın üzerine akıtıyordu. Bir süre sonra Poyraz dayanamadı ve sırtüstü yere düştü. Köpek hemen onun üstüne çıktı. Şimdi köpeğin tatlı havlamalarına Poyraz'ın kahkahaları eşlik ediyordu.

Onlar sanki birbirlerine aittiler. Sanki yavru köpek kaybolmamış, Poyraz'ı bulmuştu.

"Seni sevdi."

"Köpeklerle aram iyidir."

"Hiç baktın mı?"

"Baktım," derken bana dönüp gülümsedi Poyraz. "Kötü bir deneyimdi ama."

“Neden?” Sorguluyor gibi gözükmek istemiyordum ama bu kötü deneyimin Oreo olduğundan emindim. “Ona bir şey mi oldu?”

Gülümsemesi silinirken sertçe yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. “Bir şey oldu.”

Bir şey mi oldu?

Bu, kayboldu demek miydi yoksa gerçekten bir şey mi olmuştu? O, zarar mı görmüştü? Benim tatlı Oreo’nun canı mı yanmıştı? O... O ölmüş müydü?

Eğer yağmur yağmıyor olsaydı gözyaşlarımı saklayamazdım. Bunun ihtimali bile benim canımı öyle çok yakıyordu ki yıllar boyu yalnızca bunun için ağlamıştım. Oreo’nun can çekişerek öldüğünü düşünmek bana bu dünyadaki her şeyden daha çok acı veriyordu.

Poyraz yavru köpeği kucaklayarak ayağa kalktı. Onun peşinden ben de dizlerimin üzerinden kalktım. İkimiz de, hatta üçümüz de sıırıslıklamdık. Kesin hasta olacaktık.

“Onu eve götüreceğim.” Köpeğe sıkıca sarıldı. “Kayıp ilanı vereceğim. Sahibi ortaya çıkana kadar benimle kalabilir.”

Ona doğru şuursuz bir şekilde adımladım. “Ama ya ona bir şey olursa?”

Ah Ekin, sus Ekin, belli etme Ekin.

“Nasıl bir şey?” Poyraz’ın şaşkınlıkla sorduğu soru karşısında derin bir iç çektim. Bu konuda tam bir aptala dönüşmüştüm. Korku insanı gerçekten aptallaştırıyordu. “Onu sahibini bulana kadar koruyacağım.”

“Ne pahasına olursa olsun mu?”

“Ne pahasına olursa olsun, Ekin.” Ve ekledi: “İstersen benimle gel. Güvende olduğundan emin olursun.”

“Öyle bir şey söylemeye çalışmadım,” diyerek savunmaya geçtim hemen. “Sadece kaybettiğim köpeğime çok benziyor.”

Başını hafifçe salladı. “Anlıyorum, o yüzden gelmeni önerdim. İçin rahat etsin istiyorum.”

“Tamam.” Dudaklarımın kenarları hevesle kıvrıldı. Sanki bunu yaparak geçmişe gidip Oreo’yu da koruyabilecekmişim gibi. “Gidelim.”

Birlikte onun evine doğru yürümeye başladık. Evi çok da uzakta değildi zaten. Altı katlı bir binanın en üst katında yaşıyordu. Başta ev arkadaşı olduğunu söylemişti ama sanırım artık yoktu. Ya da hiç ev arkadaşı olmamıştı, sadece o gün benimle dalga geçmişti.

Binadan içeri girdiğimizde sonunda yağmur damlalarının esiri olmaktan kurtulmuştuk. Donuyordum ve o da benden farklı görünmüyordu. Asansöre bindiğimizde aynadan nasıl göründüğümüze baktım. Yan yana, sıırıslık ama sanki bir bütün gibiydik. Sadece ikimiz değil, üçümüz. Küçük Oreo... Evet, ona Küçük Oreo diyecektim. O ve biz garip bir şekilde uyumlu görünüyorduk.

Benim gibi Poyraz’ın da aynadan nasıl göründüğümüze baktığını gördüm. Çehresinde memnun olmuş bir ifade dolanıyordu.

İnsanı hep en imkânsız olan çekerdi zaten. Ondandı bu his curcunası. Geçerdi, geçmeliydi.

Altıncı katta asansörün kapısı açıldı ve Poyraz ilk benim çıkmamı bekledi. Asansörden çıkınca peşimden geldi ve kattaki tek dairenin kapısına yöneldi. Anahtarını çıkarıp kapıyı açarken bile köpeği bırakmadı.

Onu gerçekten sevmiş olmalı.

Poyraz kapıyı açınca köpek hemen onun kucağından atlayıp içeri girdi. Poyraz köpeğin bu hâline gülerken benim içeri girmemi bekledi. İçeri gireceğim sırada köpek yüzünden aklımdan çıkan gerçekler bir bir suratıma çarptı.

Bir katilin inine kendi ayaklarımla giriyor olabilirdim.

Beni kandırmış mıydı?

Köpeği kullanarak kendi ayaklarımla beni ölüme mi getirmişti?

İrkilerek geriye doğru adımladım. Poyraz'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Kalbim şimdi bu ihtimalle küt küt çarpmaya başlamış, soğukkanlılığım beni terk etmişti.

“Ekin?”

Gözlerimi kapatıp sıkarak zaman kazanmaya çalıştım. Gerçekten bu aptallığı yapmış mıydım? Ben onu ağıma düşürmeyi planlarken o mu beni ağına düşürmüştü?

Elim hızla ceketimin cebine gitti. Telefonum kırılmıştı. Kimseyi de arayamazdım. Resmen adamın ekmeğine yağ sürmüştüm. Tabii katilse.

İkilemden, şüpheden, ihtimallerden kafayı yiyecektim.

Bunca zaman kimse beni bu hâle getirememişti. İnsanları bu hâle getiren hep bendim. Poyraz Viran ya gerçek bir baş belasıydı ya da ben öyle sanıyordum.

“Saat çok geç oldu aslında.”

“Yurda giriş saatin az önce geçti zaten.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Yağmurda yürüdüğümüz ilk gece bahsetmiştin ya, unuttun mu?”

Doğru, bahsetmiştim.

Ekin, öncellikle bir sakın ol. Çok fazla şüphe çekiyorsun ve bu senin yapacağın iş değil. Ne oldu senin profesyonel hâllerine? Bir köpek gördün, salaklaştın!

İçeriden bir şeyin devrilme sesi geldiğinde Poyraz'la aynı anda evden içeri girmek için harekete geçtik. O kapıya daha yakın olduğu için benden önce girdi, ben de hemen arkasından.

Dış kapı uzun bir koridorun sonundaydı. Koridorun iki tarafında da ikişer kapı, sonunda ise bir kapı vardı. İki odalı, geniş bir eve benziyordu.

Islak ayakkabılarımı çıkarıp Poyraz'ın peşinden koridorda ilerledim. Koyu kahverengi ahşap kapılardan sağda kalan yer mutfaktı. Işık kapalı olduğu için içeriyi tam göremesem de geniş olduğunu ve mutfak dolaplarının koyu renk olduğunu seçebilmişim.

Solda kalan ikinci kapının ardında salon vardı. Göz ucuyla bakıp görebildiğim kadarıyla az eşyayla dekore edilmişti.

Poyraz koridorun sonundaki kapıdan içeri girmişti ve ışığı yakmıştı. Diğer iki kapı ise kapalıydı. Biri banyoydu ama diğeri hakkında bir fikrim yoktu.

Koridorun sonunda kalan odaya girdiğimde Poyraz'ı ve yavru köpeği yatağın üzerinde buldum. Poyraz odanın ortasındaki çift kişilik yatağın ucuna oturmuş, köpeği kucağına almış, seviyordu.

Komodinin önünde yere düşmüş bir uçak maketi vardı. Sanırım yavru köpeğimiz onu düşürmüştü.

Yerdeki uçak maketine doğru ilerlerken göz ucuyla odayı inceledim. Yatağın sol tarafında pencere ve bir tane daha komodin vardı. O komodinün üstünde boş bir fanus vardı. İçinde taşları ve suyuyla öylece duruyordu.

Yatağın sol tarafında bir komodin ve duvar tarafında ise üç kapaklı bir gardırop vardı. Koyu renk ahşabın hâkim olduğu sade bir odaydı. Fazla eşya yoktu. Sanki evde pek yaşanmışlık yoktu. Yatağın önündeki İskandinav halı odadaki en hareketli eşyaydı.

Uzanıp yerdeki maketi aldım. Pilot olduğunu söylemişti ama bununla ilgili bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Tamam, çok kısa bir zaman olmuştu ve işim başımdan aşkındı ama bir pilotun yoğun olması gerekmiyor muydu?

“Bu ara pek çalışmıyorsun sanırım.”

“Eğitimdeyim,” diye yanıtladı beni. “İlk yıllarda sık sık eğitimlere katılırız. Bir aylık bir eğitim. Bitince uçuşlara devam edeceğim.”

“Normalde çok yoğun musun?”

“Evet,” derken bana baktı. Elimdeki maketi görünce gülümsedi. “Henüz yardımcı pilotluk yapıyorum. Beş uçuşum oldu sadece.”

“Uçmak... Denildiği gibi kuş gibi hissettiriyor mu?”

Dilini dudaklarında gezdirirken başıyla onayladı. “Pamuk şekerlerin arasına dalmak gibi.”

“Peki, uzanıp onları yiyebiliyor musun?”

Buna esaslı bir kahkaha patlattı. Bu, küçükken en merak ettiğim şeylerden biriydi.

“Bunun için pilot oldum.” Gülmeye devam etti. “Ama havada asılı kalıp bulutlara uzanmak mümkün değilmiş, inanabiliyor musun?”

“Peki ya paraşütle bulutların üstüne atlasak?” diye çocuk gibi hevesle sordum. “Orada yaşarız.”

“Kuşlar da olur.”

“Ve Mikail’le Eros!” dediğimde öyle çok güldü ki kendimi daha fazla tutamayıp onunla birlikte gülmeye başladım.

“Ve Mikail’le Eros!” diye tekrar etti daha gür bir şekilde. “Ama Eros’a dikkat etmemiz gerekir. İkimize de birer ok fırlatıp bizi birbirimize âşık etmek için an kollayacaktır.”

“Okunu da yayını da kırarım onun!”

“Aşka düşman olduğumu biliyordum.”

“Biraz öyleyim,” derken yatağın kenarına oturdum. “Âşık olmak için güvenmek gerekir. Kimseye o kadar güvenilebileceğimi sanmıyorum.”

“Aşk, kontrol edilemez, Ekin. Güvendiği insana âşık olmaz insan. Âşık olur öylece, engel olamaz. Anlayamaz bazen, çözemez neden âşık olduğunu. Kontrol edilemeyen iki his vardır. Biri aşk, diğeri nefret.”

“Kimse birinden sebepsiz yere nefret etmez.”

“Nefret edilen kişi illa bir şey yapmış mıdır yani?”

“Evet.”

Poyraz’ın dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. Bu da bana yanıldığımı hissettirdi. Sanki o sebepsiz yere nefret edilen olmuştu ve ona bunu hatırlatmıştım.

“İstisnalar olabilir,” diye eklediğimde başıyla onayladı beni ama bir şey söylemedi. Bu sırada yavru köpek Poyraz’ın kucağından atlayıp yatağın üzerinde ilerledi ve benim kucığıma atladı. Kuyruğunu sallayıp bana sırnaşıyordu.

“Sıcak birer duş alsak iyi olacak,” derken yataktan kalktı Poyraz. “Sana temiz havlu ve kıyafet vereyim. Böyle durursan sabaha hasta olursun.”

Ya bana duşta komplo kurarsa?

“Haklısın.”

Kurduğu komployu başına yıkarım onun.

“Şimdiden donuyorum,” diyerek köpeği yere bırakıp ayağa kalktı. “Ama önce bu yavruyu beslememiz gerek.”

“O iş bende,” derken kapıya ilerledi. “Sık sık sokaktaki köpek ve kedileri beslerim. Mama var yani.”

Geri döndüğünde plastik bir kaba mama doldurmuştu bile. Mamayı yavrunun önüne bıraktı. O da hemen yemeğe saldırdı zaten.

Sokaktaki kedi ve köpekleri besleyen bir adam ne kadar kötü olabilirdi? Bu adamın benim minik Oreoma zarar vermiş olma ihtimali zaman geçtikçe azalıyordu. Belki de bu yalnızca vicdan meselesiydi. Oreoma verdiği zararın karşılığıydı. Sokaktaki hayvanları besleyerek günahının üstünü örtüyordu.

Dolabına yaklaşıp kapaklarını açtı ve benim için kıyafet bakmaya başladı. Siyah bir eşofman, mor *sweatshirt* ve uzun bir çorap seçmişti.

“Havlular banyoda.” Elinde kıyafetlerle banyoya doğru ilerlediğinde ben de peşinden gittim. Kıyafetleri çamaşır makinesinin üstüne bırakıp dolaptan havlu çıkardı ve onları da makinenin üstüne bıraktı. “İhtiyacın olabilecek her şey burada.” Lavabonun üstündeki dolabı işaret etti. “Orada yeni diş fırçası var.” Elini aşağı doğru hareket ettirdi ve lavabonun altındaki dolabı gösterdi. “Saç kurutma makinesi de aşağıdaki dolapta. Islak kıyafetlerini çamaşır makinesine atabilirsin. Hem yıkayan hem de kurutan modelden. Sabah giyebilirsin böylece.”

“Teşekkür ederim.” Kapının önünden çekilip ona geçmesi için yer açtı. Yanımdan geçip banyodan çıkmadan önce ıslak siyah saçlarını eliyle karıştırdı.

“Rica ederim.”

Karıştırdığı siyah saçlarından beyaz tenine düşen damlaları takip etti gözlerim. Üstündeki uzun kollu tişört vücuduna yapışmıştı ve vücut hatlarını gözler önüne seriyordu. Ceketini hâlâ üstünde olduğu için çok bir şey göremesem bile gördüklerim yetmişti.

Poyraz banyodan çıkınca ardından hemen kapıyı kilitledim. Büyük bir risk aldığımın farkındaydım ama bu riski almak zorundaydım. Murat gecenin bir yarısı tek şüphelimiz Poyraz'ın evinde düş alacak olduğumu duysaydı sanırım beni ipe dizer, üzerimde atış talimi yapardı.

Muhtemelen beni aramaya koyulmuş, ardımdan bolca söylenmişti. Beni nezarete tıkacağını falan söylüyordu kendi kendine. Suçlu olduğum için kaçtığımı bile düşünmüş olabilirdi. Yarın mutlaka bir yerde karşılaşacaktık. Ya okulda ya da yurda döndüğümde. Beni burada bulamazdı.

Beni burada bulamazdı...

Tamam, aptallık sınırını aştın, Ekin. Bu kadarı yeterli. Hemen aklını başına topla. Bir katilin ininde olabilirsin, sıradaki kurbanı olman an meselesi olabilir, telefonun kırıldı ve kimseden yardım isteyemezsin, sana yardım edebilecek tek kişi bir polis ve eğer kafanda kurduğun bütün senaryolar gerçekleşirse burada ancak ölünü bulur.

Islak kıyafetlerimi makineye atıp hızlıca, çok çok hızlı bir şekilde duşa girdim. Kuru kıyafetleri üstüme geçirip dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı nemli kalacak şekilde kuruttum. Saç kurutma makinesi hem çok ses çıkarıyordu hem de zaman kaybıydı. Bu sırada Poyraz içeride bana bubi tuzakları kuruyor olabilirdi.

Banyodan çıkarken temkinliydim. Kaptığı bir bıçakla kapımda bekleyen Poyraz'ı birçok senaryoda hayal etmiştim ama öyle bir şey olmamıştı. Koridora doğru baktığımda sadece mutfak ışığının açık olduğunu gördüm. Yavrunun havlama sesleri de oradan geliyordu zaten.

Koridorda ilerleyip mutfak kapısının önünde durdum. Poyraz tezgâhın önünde bir şeyler yaparken yavru köpek onun ayağının altında dolanıyordu.

Birbirlerine çok hızlı uyum sağlamışlardı.

Köpek beni fark edince onun ayağının altında dolanmayı bırakıp bana koşturdu. Şimdi de benim ayağımın etrafında dolanıyor ve üstüme çıkmaya çalışıyordu. Köpek ondan uzaklaşınca Poyraz dönüp arkasına baktı ve beni gördü.

“Hızlısın.”

“Evet,” diye yanıtladım onu. “Hızlı duş alırım.”

Özellikle başkalarının, katil olma ihtimali olan birinin evindeyken.

Elindeki bıçağı tezgâha doğru salladı. “Bize yiyecek bir şeyler hazırlıyorum. Aç mısınız?”

Bıçağı yeni fark edebildiğim için birkaç saniyeliğine kopan ödümü yerine getirmeye çalışmam gerekti. Oysaki hiç tehlikeli görünmüyordu.

“Biraz.”

Deli gibi açtım. Murat manyağı yüzünden bir lokma yemek yememiştim.

“Tostları şimdi koydum.” Tost makinesini gösterdi. “Ben duşa girerken bakabilir misin?”

Onu başımla onayladığımda gülümseyerek bıçağı tezgâha bıraktı ve yanımdan geçip mutfaktan çıktı. Başımı koridora doğru uzatıp arkasından baktım. Doğrudan banyoya girmişti. Demek ki havluyla çıkıp odasına gidecek ve orada giyinecekti.

Geri çekildim. Bana neyse.

Tezgâha yaklaşıp hazırladığı tabaklara baktım. Salata ve domates doğramış, peynir ve zeytin koyup tost hazırlamıştı. Eli hızlıydı doğrusu.

Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tam karşımda buzdolabı vardı ve üstü magnet doluydu. Gittiği şehirlere, ülkelere ait magnetler... Ya da gitmek istediği. Manifestin gücüne inanırdım. Bu magnetleri buraya dizdiyse mutlaka bu şehirlerden, ülkelerden bazılarına gidecekti. Bir şekilde yolu düşecekti. Pilottu, mutlaka giderdi.

Bir keresinde onunla, gelecekte ne olmak istediğimiz hakkında konuştuğumuzu hatırlıyordum. O zaman da pilot olmak

istediğini söylemişti. Ben atıp tutmuştum. Her seferinde fikrim değişirdi. Bazen öğretmen bazen oyuncu bazen yazar olmak isterdim. O ise kendini bildi bileli pilot olmak istediğini söylemişti. Bunu başarmış olduğuna ister istemez sevindim. O küçükken kısa süren arkadaşlığımızda hep tatlı bir çocuk olmuştu. Onun büyü-yünce bir centilmen olacağını düşünürdüm. Yanılmış da sayılmazdım. O sahiden bir centilmene yakışır şekilde davranıyordu bana ama bu centilmen *soumen* bir katil olabilirdi.

İşin ilginç ve korkutucu tarafı buydu.

Gözlerim koridora doğru döndü. Hazır Poyraz duştayken ipucu arayabilirdim. Açık kapıların ardında bir şey sakladığını sanmıyordum. Belki o kapalı kapının ardında bir şey saklıyor olabilirdi. Cinayet aletleri!

Koridora çıktım ve sonuna doğru ilerlemeye başladım. Birkaç dakika içinde duştan çıkması imkânsızdı. Bu sırada odanın kapısını çoktan açmış ve içine bakmış olurdum.

Kapının hemen önünde durup elimi kulpuna uzatmadan önce hemen arka çaprazımda kalan banyonun kapısına baktım. Banyonun kapısını açıp dışarı adım attığı an beni görürdü.

Battı balık yan gider.

Kapının kulpunu indirip açtım. Kapı, iter itmez bir şeye çarparak durdu. Sadece yarım açabilmişim ve koridordan yansıyan ışık içeriyi pek aydınlatmıyordu. Elimi duvara doğru uzatıp ışığı bulmaya çalıştım. Işığı yaktığım anda yavru köpek bacaklarımın arasından geçip odanın içine daldı.

Daha odanın içine bakamadan köpeğin peşinden içeri girdiğimde bir şeylere çarpıp onları devirdim.

Hemen ardından Poyraz'ın düz, duygudan yoksun sesi yükseldi.

“Ekin.”

BÖLÜM 11

9 Yıl Önce

“*A*mma pis kokuyor be.”
Kıkırtılar.

“Yakışıklı olduğu kadar pis.”

Gülüşmeler.

“Bu sıcakta o sweatshirtü nasıl giyiyor? Kollarını bir kez bile görmedim.”

Onaylamalar.

“Kendini kesiyordur kesin. Bu sıcakta o sweatshirtü giymesinin başka nedeni olamaz.”

Kahkahalar.

“Kafasını da kitabından kaldırmaz.”

Daha çok kahkaha.

“Bakalım ne okuyormuş bizim okulun kafasını kitaptan kaldırmayan ve her gün sanki birini öldürmüş gibi kokan okulun birincisi!”

İğrenç, küçümseyici kahkahalar.

Sınıfın salaklarından biri cesaret edip elimi üzerine bastırduğım kitabımı almaya kalktığında bileğinden öyle sert yakaladım ki kaskatı kesildi. Bileğini sıktım, yarıya kadar indirdiğim göz kapaklarımı kaldırıp karşıya baktım. Dudaklarımın kenarları öfkeyle titremeye başladı. Dişlerimi sıktım ve öfkemi kontrol altına almaya çalıştım.

KontROLSÜZ öfke bir insanı katil de yapardı şiddete meyilli de.

Kahkahalar sustu ve sınıfı derin bir sessizlik doldurdu. Şimdi herkes sessizdi çünkü tehlikeyi sezmiş ve kendilerine sıcrasın istememişlerdi.

Başımı hafifçe çevirip çenemi kaldırdım ve elini kitabıma uzatmaya cüret eden salağa baktım. Adını dahi bilmiyordum çünkü umurumda değildi. Bu sınıftaki kimsenin adıyla, cinsiyle, tipiyle ilgilenmiyordum. Genelde önüme ya da tahtaya bakardım. Dinlerdim, okurdum. İletişim kurmazdım.

Geçen seneden beri çok şey değişmişti. Ben değişmiştim. Değişmek zorunda kalmıştım.

“Kitabıma dokunma,” diye tısladım dişlerimin arasından. Ses tonum düşük ama kelimelerim güçlüydü. “Sakın bir daha bunu yapma.”

Kekeleyerek, “Sadece bakacaktım,” dedi. Yüzünde korku dolu bir ifade belirmişti. Gözleri kocaman, korkusunun emaresini taşır bir hâldeydi. “Özür dilerim.”

“Önce yapıp sonra özür dileme.” Bileğini sertçe, onu iterek bıraktığımda geriye doğru sendeledi ve benden olabildiğince hızlı şekilde uzaklaştı. O benden kaçarken gözlerimi sınıfın geri kalanının üzerinde gezdirdim. En arka sırada oturuyordum ve hepsi sıralarında geriye doğru dönmüş, ürkmüş bir hâlde bana bakıyorlardı.

Ürkmelerinin sebebi ne yapacağımı kestiremiyor oluşlarıydı. Onlara kendimle ilgili pek tüyo verdiğim söylenemezdi. Bilinmezlik insanı korkuturdu.

Bir de onlardan daha büyük görünmemin de etkisi vardı tabii. Daha uzun ve kalıplıydım. Kendimi korumak için spora abandığımdan beri vücudum çok daha hızlı gelişir olmuştu. Ayrıca hiç gülmezdim. Samimiyetten uzak, tekinsiz bir tip gibi görünüyordum. Aslında bunlardan çok uzak bir kişiliğim vardı ama buna mecbur hissediyordum.

Sanki kimse tarafından sevilmemeliydim. Bunu hak etmiş olduğuma inandırılmıştım ve ne olursa olsun insan çocukken öğrendiklerini kolayca unutamıyordu.

Arkama yaslanıp kitabımı göz hizama kaldırdım ve kaldığım yerden okumaya devam ettim. Edouard Leve'nin *Intihar* isimli kitabıydı. Denilene göre yazar bu kitabı yayıncısına teslim ettikten on gün sonra kendi hayatına, tıpkı arkadaşının hayatına son vermesi gibi son vermişti. Kitap ise belki hayalî belki de gerçek arkadaşının intiharını en ince detaylarına kadar anlatıyordu. Uzun bir mektup gibi.

Kanımca yazar kendi ölümünü planlamış ve bunu bir arkadaşının ölümü gibi detaylandırarak anlatmış ve sonunda da aynı şekilde kendini öldürmüştü. Kitapta, ölen yazarların eserlerinin hep daha fazla okunduğuna dair bir kısım bile vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir yazar olsaydım ben öldükten sonra okunan kitabımın bir değeri kalmazdı. Her eserin bir zamanı vardı elbet ama ben öldükten sonra mı olmalıydı gerçekten?

Başımı kendi kendime iki yana sallarken derin bir iç çektim. Tamam, bir yazar değildim ve bunun benim için bir önemi olmamalıydı ama insan düşünmeden edemiyordu.

Belki de düşünecek başka bir şeyim olmadığıındandı. Kendi hayatımla ilgili sık sık düşünmemeye çalışıyordum. Ben de bu yüzden yeniden kitaplara sarmıştım. Karakterleri, yazarları düşünüyordum. Var olmayan karakterleri, ölmüş yazarları ve keşfedilmeyi bekleyen günümüz yazarlarını düşünmek daha eğlenceliydi.

Son iki ders çok hızlı geçti. Lise iki sandığımdan daha kolaydı. Ya da ben hâlâ düşük not almamaya çalıştığım için gerçekten fazla çalışıyordum.

Son ders bitince anca o zaman sıramdan kalktım. Genelde sabah gelir, sırama oturur ve son derse kadar da kalkmazdım. Bir şey yemez, içmezdim. Çok nadir de olsa ders aralarında ya da derste kalırdım. Çok çok nadir.

Sıraların arasında ilerleyip sınıftan ilk çıkan olmak için kapıya yöneldiğimde bütün gözler üzerimdeydi. Bunca zaman onların dikkatini çekmemek için büyük çaba göstersem de zaman geçtikçe bu zorlaşıyordu.

Artık epey ilgi çekiyordum ve bunu engellemem mümkün değildi.

Merdivenden incekken rehberlik öğretmeni önümü kesti. Genç, güzel bir kadındı. Okul birincisi olduğumdan da ilgisi üzerimdeydi.

"Poyraz, ne zamandır seninle ileride ne olmak istediğinle ilgili konuşmak istiyordum. Hâlâ karar vermediysen birlikte yol alabiliriz diye düşündüm."

"Pilot," diye yanıtladım onu. "Pilot olacağım."

Kendimi bildim bileli cevabım aynıydı ve aynı kalacaktı.

Yanından geçip gitmek istediğimde koluma dokunarak beni durdurdu. "Çok başarılı bir öğrencisin. Neredeyse her mesleğe sahip olabilecek bir zekâya sahipsin. Neden pilot olmak istediğini merak ediyorum. Belki bir hevestir. Hangi mesleğin senin için doğru olduğunu birlikte görelim isterim."

"Hayal," diyerek kestirip attım. "Pamuk şekere benzeyen bulutlar falan." Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bıraktım. "Özgürlük."

"Hayalinden neden bu kadar kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun o zaman?"

"Olmayacak çünkü." Kadın kaşlarını çatığında açıklama gereği hissederek ekledim: "Pilot olmak için fazla hasarlıyım. Kabul edilmem yani. Başka da bir şey olmak istemiyorum."

"Hasarlı derken, Poyraz? Nasıl bir hasar?"

Sağ kulağımı işaret ettim. "Sağ kulağımda yüzde altmış duyma kaybı var." Göğsüme, kalbimin üzerine birkaç kez vurdum. "Kalp hastalığım var." Parmağımı kaldırıp bedenime doğru genel bir daire çizdim. "Birçok kırık, ezik, yara izi var bedenimin her yerinde." Çok uzun zaman sonra güldüm ama bu, gerçek bir gülümseme değildi. Sinirden kahkaha atmaya başlamıştım. "Bazen koşamıyorum, biliyor musun? Dizlerimi bükemediğim bile oluyor." Parmağımı şaklatıp bana korkunç bir şeye şahit olmuş gibi bakan rehberlik hocasına suratımı gösterdim. "Bende görebileceğin tek iyi şey suratım."

"Poyraz, ben..."

"Siz ne hocam?" Sesim öyle sert çıkmıştı ki hoca geriye doğru adımlamıştı. "Bir şey yapamayacağınızı... Hayır, yapmayacağınızı ikimiz de biliyoruz. O yüzden bence benim geleceğimi düşünmeyi bırakın."

Yanımsızdan geçip giden öğrencilere aldırmadan kurduğum cümleler karşısında hoca sıkıntılı bir iç çekti. O da farkındaydı. Bazen bazı şeyleri değiştirmek mümkün olmuyordu. Daha doğrusu gerçek çabanın olmadığı bir yerde hiçbir bok olmazdı.

Ben sahte küçük yardımlardan çok tekme yemiştım. Birkaç uydu-ruk teselli cümlesine, saç okşamasına ihtiyacım yoktu.

“Müdürle konuşacağım.”

Gözlerimi kapatıp açarken onu başımla onayladım. “İyi şanslar.”

Rehberlik hocasının yanından geçip merdivene yöneldim ve basamakları inmeye başladım. Konuşmaya birçok kişi şahit olmuştu ama biri bile umurumda değildi. Eskiden, küçükken birilerinin öğrenmesinden korkardım. Öğrenirlerse daha kötü şeyler olurdu çünkü. Şimdi kocaman bir adamdım, en azından annem iki yıl önce öyle söylemişti ve kimse ne kadar zarar gördüğümle ilgilenmiyordu. Onlara sadece dedikodu malzemesi, üzülecekleri birkaç dakika veriyordum o kadar.

Adımlarım istemediğim kadar öfke doluydu. Son zamanlarda öfkeme sahip çıkamıyor, her şeye patlıyordum. Uçan kuşla bile uçuğu için kavgaya edesim geliyordu. Gece odamı aydınlatan sokak lambasıyla bile kavgaya tutuşup ışığını indiresim vardı. Öfkeyle hızlanan ayaklarım ile bunun için tartışabilirdim.

Önceden bütün dünyanın benimle sorunu var sanıyordum. Küçüktüm, bunun normal olduğunu bile düşünmüştüm ama şimdi her şey tersine dönmüştü. Artık benim bütün dünyayla sorunum vardı. Yine de bunu dizginlemeye çalışıyordum.

Her zamanki gibi doğrudan evin yolunu tuttum. Aksi düşünülemezdi bile. Peder beni şamarlamadan gününü geçiremezdi çünkü. Bir fiske vurmada, yüzümün düştüğünü görmeden o günden haz alamazdı.

Yolda kendi kendime gülmeye başladım. İşte bu yeni bir huydu. Kendi kendime güldüğüm yoktu normalde. Aslında iyi de geliyordu. Sanki öfkem hafıflıyordu. Her şey kafamın içinde daha basitleşiyordu.

Evin önüne geldiğimde anahtarımı çıkarıp hızlıca yuvasına soktum. Kapıyı açtığım sırada evin önünde bir araç durdu. Eve girerken ister istemez dönüp ardıma baktım. Bir polis aracıydı ve araçtaki iki polisin gözleri doğrudan üzerimdeydi.

Rehberlik hocası gerçekten müdürle konuşmuş muydu? Ve müdür de gerçekten benim için uğraş mıydı?

Yok canım. O kadar da hızlı değildi. Daha haftalarca üstüne düşünüp bir karar vermeleri gerekiyordu. Bu bizim başımızı ne kadar ağrıtır diye düşünmeliydiler. Sonunda da vazgeçerler, uğraşmak istemezlerdi.

“Geç kaldın.” Babamın arkamdan yükselen sesi karşısında irkilmedim. Artık alışmıştım. Kapıda kaldığımı görünce yanıma gelip benim gibi dışarıdaki polis aracına baktı. “Umarım bir belaya bulaşmamışsındır, oğlum.”

“Bulaşmadım, baba.”

İki polis araçtan inip çimenlerin iki yanını sardığı taş yolu geçtiler ve kapının hemen önünde durdular. Babam bir adım öne çıktı. Polislerden biri rozetini gösterirken göz ucuyla bana baktı.

“Ahu Viran,” dedi polislerden biri. “Karınız oluyor, değil mi?”

Annem ve babam hâlâ boşanmamışlardı. Resmiyette hâlâ evli-lerdi ama iki yıldan uzun süredir annemi ne ben ne de babam görmüştük.

“Evet, karıma bir şey mi oldu?”

Babama göz ucuyla baktığımda polis de bana göz ucuyla baktı. “Çocuğun yanında konuşmayalım.”

“Söyleyin!” Babam öne doğru atıldı. “Karım iyi mi?”

Yıllar geçse de annem onu terk etse de babamda değişmeyen tek şey anneme olan sevgisiydi. Aslında buna takıntı demeliydim. Sevginin böyle bir şey olduğunu sanmıyordum.

Bazen sevgiyi anlamak için Ekin'i düşünüyordum. Onun Ore'o'yu ne kadar sevdiğini, onun için nasıl kendini hırpaladığını... Ve sonra o gittiğinde ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlıyordum. Benden nefret ederek gitmişti.

Altı aya sığdırılmış bir arkadaşlıktı bizimkisi. Altı. Ne çekmiştim bu altıdan böyle? Kaderin lanet bir oyunu olmalıydı. Altıyla ilgili her şeyin sonu kötü biterdi ne de olsa. Lanet sayı.

Ekin benimle arkadaş olmak isteyen ilk kişiydi. Bana çıtkırıldım dememişti bir kere. Birlikte bisiklet sürerdik. Oreo öldüğünde ve Ekin gittiğinde babam bisikletimi önce kırmış, sonra da arka bahçede ateşe vermişti. O günden beri bisiklete binmemiştim. Binmek de istemezdim zaten. Tek başıma hiçbir anlamı yoktu.

Babamın annemi özlediği gibi ben de Ekin'i özliyordum ama benim Ekin'e olan sevgim takıntı değildi. Onu bir arkadaş olarak özliyordum. Bana hayatın yaşanılabilir olduğunu hissettirmesini özliyordum.

Polis bana bakmayı sürdürdüğünde geriye doğru adımlamaya başladım. Geri çekilip gözden kaybolduysam da kapıya çok yakındım ve onları duyabilirdim.

"Başınız sağ olsun," dedi polislerden biri ve diğer polis ekledi: "Ahu Viran, karınız öldürüldü."

Kan donduran bir sessizlik peyda oldu. Ne düşüneceğimi, ne hisedeceğimi bilemedim. Duyduklarım sorguladım bir an, doğru olup olamayacağını kafamda binlerce senaryoda oynatıp tarttım.

Annem...

Benim annem...

Beni bırakıp giden annem ölmüş müydü?

Hayır.

Öldürülmüş müydü?

"Bir kolyeyle öldürülmüş." Kısa bir sessizlik. "Bu kolyeyle."

Kafamı duvarın kenarından çıkarıp polisin elinde tuttuğu kolyeye baktım. Mor taştan bir kolyeydi. Bu kolyeyi anneme o adam takmıştı. Annemi en son bu kolyeyi takarken görmüştüm.

Annemi o adam öldürmüştü.

Annemi kandırmış, onu sevdiğine inandırmış, bizden uzaklaştırmış ve öldürmüştü. Bana o iğrenç anları yaşatan bir adamın annemi sevmesi imkânsızdı zaten.

Babam bile... Annemi delicesine seven babam bile bana dünyada cehennemi yaşatırken âşık olduğu anneme cenneti yaşatmak için elinden geleni yapmıştı. Bana şeytan olan adam, annem ona bir kere gülümsesin diye bütün dünyayı karşısına almaya hazırды. Bu adam annemi bu kadar mutlu edip, babamın annemle ilgili hayallerini çalıp nasıl annemi öldürürdü?

Sık nefeslerimi kesmek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Kaşlarım öfkeyle çatıldı. İstemedem dişlerimi o kadar çok sıkmışım ki zonklamaya başlamıştı. Bir titreme bedenimi esir aldı ve parmak uçlarıma kadar yayıldı.

Yok etmek istiyordum.

Bir şeyleri.

Hayır.

Her şeyi.

Günümüz

Ekin

Korkunun ne demek olduğuna dair bir fikrim vardı. Sadece bir fikir. Korkunun insana neler yaptırabileceğine dair de bir fikrim vardı. Ne de olsa canım kuzenimi intihara sürüklerken bunu onu korkutarak yapmıştım.

Korku insanı delirtirdi de öldürürdü de ve benim gibi cesaretlendirirdi de. Biliyordum, korku ve cesaret birbirinin tam zıddı hislerdi. Zaten beni de her zaman bu tarz zıtlıklar beslemişti.

Herkesin içinde keşfedilmeyi bekleyen şeytani bir taraf vardı. Bazıları keşfeder ve geneli bunu gerçekten bir şeytan olmak için kullanırdı. Bazılarıysa şeytanın tüyünü çalardı. Şeytan tüyünü kullanmak, şeytan olmaktan daha büyük marifet isterdi.

Hemen ardımdaki, neredeyse nefesi enseme çarpacak kadar yakın olan adam bir katil miydi? Bu oda onun cinayet aletlerini saklayıp kurbanlarından aldığı parçaları kendine sergilediği bir yer miydi?

Tamam, bununla ilgili çok kafa patlatmıştım.

“Sever misin?” diye sordu Poyraz. Kulağa iyi gelen cümlelerin ardı korkunç anlara gebe olabilirdi. Ardıma döndüğümde alnımın çatına bir bıçak yemeyeceğimin garantisini bana kimse veremezdi. Hatta Murat bir yorumda bulunma şansını yakalasaydı *şu an öldün*, derdi.

“Bazılarını,” dedikten sonra omuzlarımı geriye doğru itip boğazımı temizledim. İleri doğru dikkatli bir şekilde adımladım ve odanın ortasındaki boşluğa doğru ilerledim. “Aşk üzerine olanlardan nefret ederim mesela.”

Kitaplarla çevrili, ağzına kadar kitapla dolu odanın ortasında durup kapıya doğru döndüm. Uzaklaşmamın tek sebebi alnımın çatına yiyebileceğim bıçaktan kaçmaktı aslında. Neyse ki yanılmıştım ve Poyraz elinde bir bıçak tutmuyordu.

“Ben de aile üzerine olanları pek sevmem,” derken odanın içine adımladı Poyraz. O anda üstünde bornozdan başka hiçbir şey olmadığını idrak edebildim. Banyodan çıkmış ve doğrudan buraya gelmişti. Islak saçlarından süzülen damlalar zemine akıyordu ama pek umurunda değil gibiydi. Vücudu her zamanki gibi olabildiğince kapalıydı. Şimdi sadece bacaklarının bir kısmını görebiliyordum ve orada yara izleri vardı.

Onun kim olduğunu anladığımdan beri hatıralarımız zihnimde bir bir canlanır olmuştu.

Çocukken de kolunu bacağını kapatan kıyafetler tercih ederdi. Bir keresinde bisikletten düşmüştü ve pantolonunun dizi yırtılmıştı. Dizi kanadığında ağlamamıştı ama ben dizini gördüğümde bisikletine atlayıp kaçmıştı benden. O zaman anlam verememiş, ağlamak için eve gittiğini düşünmüştüm.

Poyraz bakışlarımı takip etti ve kendi bacaklarına baktı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp burnundan derin bir nefesi içine çekti. Derin ve sesli bir nefes...

“Çocukluk yaramazlıkları,” derken başını kaldırdı ve yeniden gözlerime baktı. “Sende de vardır birkaç iz.”

Yeniden bacaklarına baktım. “Bu kadarı çocukluk yaramazlıkları için bile fazla değil mi?”

Gözlerini bir an bile kırpmadan uzunca bir süre sadece suratıma baktı. Kafasının içinden ne geçiyordu, bilmiyordum ama bunun onun dengesini bozduğunu görebiliyordum.

Sonunda sessizliğini bozduğunda ses tonu gece kadar karanlıktı. “Önemli mi?”

Şaşkınlığım yüzüme yansdı. “Önemli tabii.” Dudaklarımın kenarları hafif bir tebessümle süslendi. “Yaralarına değer vermelisin. Onların nasıl olduğunu asla unutmamalısın ki yara aldığın yoldan bir daha geçerken tekrar yara alma. Onları kimin yaptığını asla unutmamalısın ki o kişinin sende bir daha yara açmasına izin verme. İntikam derler buna. İntikam insanı yola da getirir dize de.”

Bende açtığın yarayı asla unutmadım. Seni unuttum, hatırlamakta güçlük çektim ama bende açtığın yara hafızamda her zaman taptazeydi.

“Yaralar.” Odanın içine, bana doğru adımladı. “İzler.” Hemen önümde durduğunda şimdi ikimiz de onun kitaplarıyla çevrili küçük bir boşluğun içindeydik. O bana yaklaştıkça gözlerine bakabilmek için çenemi kaldırmam gerekti. “Senin için bu kadar önemli mi?”

“Benim için acının her tonu önemli,” dedim ona. “Hak edilmeyen kötü hislerin hepsi. Kötü hissettiğim her an için intikam alabilirim. Bu benim hayatla bağ kurma yöntemim.”

“Ya hak ettiysen?” diye sorduğunda bir cevap vermeden önce bu kez sessizliğimi ben korudum. Nereye varmaya çalışıyordu? Nasıl konu onun yaralarından benim yaralarım ve hak edişime gelmişti? Kendi gerçeklerinden kaçıyordu demek. O hâlde onu kendi gerçeklerine yakalatırdım.

“Sen hak ettin mi?”

Sorum karşısında dumura uğradı. Bunu beklemiyordu. Çoğu kişi bu kadar net olmazdı. Bu kadar net saldırmazdı. O da çoğu kimse gibi net saldırılarda bulunmuyordu. Alttan, yavaş yavaş saldırıyordu ama ben sabırsızdım doğrusu.

Geriye doğru adımladı ve bana karşı kendi önüne kurduğu duvar öylece yıkılırken gözleri dehşetle parladı. Bu soru basit bir soru değildi. İnsana hak edip hak etmediklerini düşündürürken onu kırk yerden kırıp parçalara ayırırdı. Aslında ne kadar çok kırıldıysa bu soru sorulduğunda bir o kadar daha kırılırdı.

Poyraz Viran kırık dökük içindeydi.

Neden?

Sertçe yutkunduğunda âdemelması yavaşça hareket etti. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmadan önce, “Üstümü giyinmem lazım,” dedi ve hemen ardından arkasına dönüp hızlıca odadan çıktı.

Gözlerimi kısıp düşünme fırsatı bulamadan yanık kokusu burnuma doldu.

Tostlar!

Kitaplarla dolu odadan fırlayarak çıktığımda yavru köpek bunu bir oyun sanıp peşime takıldı. Dışarıdan bakıldığında bir köpek tarafından kovalanıyormuş gibi görünebilirdim ama tek derdim yanmakta olan tostlardı.

Duman ve yanık kokusunun esir aldığı mutfığa girer girmez yüzümü ekşittim. Hemen tost makinesinin fişini çekip yanan tostları aldıysam da bu pek işe yaramamıştı doğrusu.

Poyraz'ın aklından geçecek şey belliydi: *Senden sadece tostları yakmadan almanı istedim!*

Bana söylenileni yapma yeteneğim pek yoktu. Daha çok yapmamam gerekenleri yapardım.

Kömürleşmesine ramak kalmış tostlar, duman altı mutfak, yanık kokusu ve son bir günde olanları düşününce kafayı yiyecek gibi hissettim. Elimi alnıma çarpıp dizlerimin üzerine eğildim ve ardından sırtımı dolaba yasladım.

Bugün olan her şey için Murat'ı suçlasam yeri ydi. Beni rahat bıraksaydı günün büyük bir kısmında delirecek nedenim olmazdı. Artık sadece biraz yemek ve uyku istiyordum. Sabah ilk işimse öğlen olacak olan sınavıma çalışmaktı. Çalışmasam da iyi bir not alabilecek kadar iyi bir öğrenci olsam da çalışmam gerekiyordu. İyi bir not istemezdim. En iyi notu isterdim.

Bu durumda bile.

Katil gelip bıçağını boğazıma dayasa ondan sınava girip notumu öğrenmek için zaman isterdim ben.

Yanımda bir hareketlenme oldu ve hemen ardından Poyraz'ın nahif sesi kulaklarıma doldu: "Tostlar için bu hâlde olduğunu söyleme."

Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakırken elimi alnımdan çektim ve göz kapaklarımı isteksiz bir şekilde araladım. Kafamı çevirip yanımda oturan Poyraz'a baktım. Az önce olanlar olmamış gibi kayıtsız görünüyordu.

"Odana izinsiz girdiğim için özür dilerim."

Dilini üst dudağına bastırıp geri çekti. “Kapalı kapılar her zaman merak uyandırır.”

“Orada kitap görmeyi beklemiyordum.”

“Hep bir oda dolusu kitabımın olmasını hayal etmişimdir.”

Güldüm. “Klişe bir soru: Hepsini okudun mu?”

Güldü. “İnanamayacaksın ama evet.”

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Hayatının tamamını kitap okuyarak geçirmiş olmalısın!”

“Çoğunu,” diye mırıldanırken gözlerini kaçırdı. “Dünyada olmak hoşuma gitmediğinde.”

Gözlerimi kısıtım ve dudaklarıma sinsi bir gülümseme yerleştirdim. Hemen ardından gülümsemeyi hızlıca sildim.

“Kitap okumaktan yaramazlık yapmak için pek vaktin olmamış yani?”

Dilini ısırdı. Gülerken başını öne doğru eğdi. “Fazla dikkatlisin.”

“Yara almış olman senin suçun değil,” dedim ona. “Bunu saklamana gerek yok.”

Başını sallarken dudaklarının kenarını kıvırmaya devam etti. Sonra başını kaldırdı ve sertçe yutkundu. Ardından dönüp bana baktı. “Ya hak ettiysem?”

Ona yaklaştım. *Çocukluk yaramazlıkları*, demişti. Çocukken olduklarını kendi ağzıyla söylemişti yani. “Hiçbir çocuk bunu hak etmez.”

Karşılık verir gibi yüzünü yaklaştırdığında nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarptı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu ve ben de inatçıydım.

“Bazı çocuklar hak eder.”

“Nasıl?”

“Doğarak.”

Ona bir cevap vermemi beklemedi. Sırtını dolaptan ayırıp hızlıca ayağa kalktı ve bize yeniden tost yapmaya koyuldu.

Çözülmesi gereken bir zekâ küpünden farksızdı. Şanslıydı, bu konuda iyiydim. Belki de şanssız. Buna onu çözdükten sonra karar verecektim.

Salonda, loş ışıkta Poyraz'ın bizim için hazırladıklarını sessizce yerken kafamın içi dopdoluydu. Deli gibi uykum olduğu için de kafamı toplayamıyordum. Bu yüzden konuşmamayı tercih ettim. Konuşursam kendimi ele verebilirdim ve bu hiç iyi olmazdı.

Sürekli esniyordum ve esnemekten gözümden yaş geliyordu. Bir lokmayı o kadar çok çiğniyordum ki yemek bir türlü bitmiyordu. *Uykum var ama açım* temalı bir tablo olacak olsaydı benim şu anki hâlimi çizmeleri gerekirdi.

Çok kısa bir an gözlerimi kapattım. Sadece birkaç saniye olduğuna yemin edebilirdim. Ama bir daha gözlerimi açtığımda hava aydınlıktı ve salonda yemek yemiyordum. Poyraz'ın odasında yatakta yatıyordum ve komodinin üstündeki dijital saat on biri gösteriyordu.

Çılgılık atsam yeriydi!

Sınava iki saatten az zaman vardı ve ben katil olma ihtimali olan bir adamın yanında öylece uyumuştum. Kapıyı bile kilitlemeden, öylece.

Ya bu yatağa bağlanmış bir hâlde uyansaydın, Ekin! Ya kolun kesilirken uyansaydın? Bacağın da çoktan kesilmiş olurdu ve koşamazdın da!

Aniden şüpheyle yatağın diğer tarafına döndüm. Eğer yanımda yatıyor olsaydı kıyameti koparmaya niyetliydim ama yanımda değildi. Zaten yanımda yatması saçmalık olurdu.

Yatağın diğer tarafına öyle hızlı dönmüştüm ki başım da dönmeye başlamıştı. Sarsılarak doğruldum ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Başım yerinden kopacakmış gibi ağrıyordu.

Yataktan kalkıp hızlıca kapıya ilerledim ama açmadan önce biraz bekledim. Evin sesini dinledim. Yavru köpeğin mırıltılarını duyamıyordum. O uyanık değilse belki Poyraz da uyanık olmaya bilirdi. Belki de sabahtan işi vardı ve çoktan çıkmıştı.

Yeni cinayetini işlemeye de çıkmış olabilirdi ya da belki de yeni kurbanını seçiyordu.

Tamam, kafanda kurmanın sırası değil, Ekin.

Kapıyı hafifçe aralayıp koridora doğru baktım. Hiç ses yoktu. Sanki evde yalnızca ben vardım.

Kapıyı biraz daha aralayıp koridora çıktım. Kitaplarla dolu odanın kapısı yeniden kapatılmıştı. Banyonun kapısı aralıktı ama Poyraz orada değildi. Salon kapısının hemen önünde durup kısık gözlerle içeri baktım. Gözlerimi kısmamın tek nedeni baş ağrımıydı. Sanki kafa felci geçirecektim.

Poyraz ya da köpek salonda da değildi. Evde değillerdi sanırım. Ondan şüphe duyduğum bu günlerde beni evinde yalnız bırakıp gitmiş miydi yani?

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. Sınav için çıkmadan önce evini şöyle bir gezip karıştırabilirdim. Normalde insanların evlerini karıştırmazdım, özel alana saygım vardı ama bu adam katil olabilirdi ve benim artık bundan emin olmam lazımdı. Hele ki her baş başa kalışımızda bu kadar iyi hissederken...

Koridorda koşar adım odaya geri döndüm. Hızlıca içeri daldım. Şüpheyle kavrulan ve merakla hareket eden yanıma bastırmaya çalışıp odada dört dönmeye başladım. Katil olsaydım izlerim beni nereye kadar takip ederdi? Odama kadar. Odamda nereye kadar? İşte orasını bulmak gerekti.

Dolabını açtım, kıyafetlerini karıştırdım ama en ufak bir kan izine rastlamadım. Komodinleri karıştırdığımda da göze çarpan en ufak şey bulamadım. Halının altından yatağın altına kadar her şeyi didik didik aradıysam da burada Poyraz'ın katil olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Odanın ortasında durup ellerimi belime yerleştirdim. Çok hızlı hareket etmiştim. Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken kafamı da çalıştırmayı deniyordum ama pek becerdiğim söylenemezdi. Gerçekten kafamın içinde bir katliam gerçekleşiyor olmalıydı.

Bu şekilde nasıl sınava gireceğimi düşünürken gözüm komodinin üstündeki boş fanusa çarptı. Kendimi fanusa tepeden bakarken buldum. İçinde çakıl taşları ve yapay bitkiler vardı. Bir de...

Toka.

Mor bir toka.

Hayır.

Benim tokam vardı.

Fanusun içine uzanıp tokayı aldım. Evet, benim tokamdı. Bu tokayı en son taktığımda Poyraz bana Oreo'nun kaybolduğunu söylemişti. Sonra bu tokayı bir daha asla bulamamıştım. İki taneydi ve biri hâlâ bende idi. Sakladığım ve çocukken delicesine bağlı olduğum bazı eşyalarımın biriydi. Bu yüzden hatırlıyordum onu.

Dış kapının açılma sesini ve yavru köpeğin havlamalarını işittim. Gözlerimi odanın aralık kapısına doğru çevirirken kaşlarımı çattım.

Beni hatırlıyordu.

Beni tanımasa dahi benimle ilgili anılarını hatırlıyordu. Bu tokayı öylesine saklıyor olamazdı. Hatta belki de düşündüğüm gibi başından beri hiçbir şey tesadüf değildi.

Yavru köpek havlayarak odadan içeri daldığında Poyraz da arkasından geldi. Önce sadece göz ucuyla baktı ama ayakta olduğumu görünce gülümseyerek içeri girdi.

“Uyanmışsın.” Elindeki kâğıtları gösterdi. “Sen uyurken biz kayıp ilanlarını hallettik.” Kâğıdın ön yüzünü çevirdi. Yavru köpeğin tatlı bir fotoğrafını çekmiş ve hazırladığı kayıp ilanına koymuştu. “Hazır tualete çıkmışken halledelim dedik. Yolda biraz astık bile.”

Köpekten ve kendinden bahsediş şekline gülesim geldiyse de gülmedim. Ona baktığımda gördüğüm şey o kadar farklıydı ki kafayı yiyecek gibi hissediyordum.

Elimdeki tokayı kaldırdım. “Küçükken bende de aynısından vardı.” Gözleri hızla tokaya kaydığına kanının çekildiğine yemin edebilirdim. Bütün rengi ânında gitmişti. “Kız kardeşin mi var?”

Kız kardeşinin olmadığını biliyordum.

“Kız kardeşim yok.” Ses tonu net, oldukça sert çıkmıştı. “O toka bir arkadaşımındı.”

“Nasıl bir arkadaş?”

Açıkla. *Köpeğini kaybettiğim kızın*, de ve birbirimizi tanıdığımız ortaya çıksın artık.

“Hatırlamıyorum,” derken başını hızlıca iki yana salladı ve gözlerini kaçırdı. “Küçüktüm, her şey hayal meyal. Fanusun içinde kalmış. Fark etmemişim.”

“Bunca yıl?”

“Bunca yıl.” Sesi bir soru daha istemediğini açıkça dile getiriyordu. Tokayı fanusun içine geri bıraktım. Etrafımda heyecanla koşturan yavruya bakıp derin bir iç çektim.

“Gece için kusura bakma. Öylece uyumuşum. Çok yorgundum.”

“Uykunu alabilmişsindir umarım.”

Başımı hafifçe salladım. “Deliksiz uyumuşum.” Omzuma dökülen saçlarımı geriye doğru attım. “Benim artık yurda geçmem gerek. Sınavım var, oradan hızlıca okula gitmeliyim. Köpeklerle ilgili bir gelişme olursa haber...” Cümlemin devamını getirmeden gözlerimi kapatıp sıktım. “Haber veremezsin çünkü telefonum kırıldı.”

“Seni yurda bırakalım. Sonra da okula bırakırız.” Kayıp ilanlarını gösterdi. “Zaten bu ilanlardan hem yurdun etrafına hem de okula yapıştıracağız. Belki sınav sonrası bize eşlik edersin.”

Yoğun bakışlarım onun yüz hatlarını esir aldı. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini almış olsa bile bakışlarımda onlarca söylenecek söz vardı. Yine de ona hiçbir şey söylemeyecektim. Genelde fevri olduğum doğrudu ama şu an her şey bambaşkaydı. Bu yüzden bir maske de ben takacaktım.

Ona doğru adımlarken bakışlarımı değiştirdim ve dudaklarımın kenarlarını tatlı bir tebessümle süsledim. “Her zaman bu kadar düşünceli miydin?”

Ona yaklaşırken beni süzdü. “Her zaman değil.”

Bir adım uzağında durup kollarımı göğsümde bağladım. “Şanslı sayılırım.” Başımı omzuma doğru yatırdığımda saçlarım sağa doğru döküldü. “Üstümü değiştirmem gerek, kıyafetlerimi alabilir miyim?”

Başını hafifçe sallarken dudaklarına yaydığı tatlı gülümsemeyle beni dikkatle süzmeye devam etti. “Onları senin için hazırladım.” Geriye doğru adımladığında yavru köpek onun odadan çıkacağını anlayıp hızlıca kapıdan dışarı fırladı. Onu gerçekten sevmişti. Köpeğin bu hâline Poyraz’la aynı anda güldük. “Sen hazırlanırken ben bizim için çarçabuk yiyecek bir şeyler hazırlayacağım.”

“Yaşlı bir teyze olsaydım seninle olacak kadının şanslı olduğunu söylerdim.”

“O yaşlı teyzenin şansı olmazdı ama...” Gözlerini kıstı. “Senin şansın yaver gidecek gibi.”

İmalı bir bakış fırlatıp odadan çıktığında arkasından bakakaldım. Gerçekten. Yerimden kıpırdayamadım bile.

Tamam... Genelde flörtleştığım erkekler sorunlu kişiliklerini yansıtmaya başladıklarında onlardan zamanımı çaldıkları için de türlü intikamlar alırdım. Çoğunun hayatının bir dönemini cehenneme çevirdiğim olmuştu. Bazıları ucuz kurtulurdu. Bir tek *selam, adam gibi davranmazsan hayatını cehenneme çeviririm*, demediğim kalıyordu.

Poyraz Viran hayatını cehenneme çevireceğim erkeklerden biri miydi yoksa zaten benim hayatımı cehenneme çevirmek için mi buradaydı, bilmiyordum. Bunu bulacaktım.

Ben hazırlanırken Poyraz bizim için sandviç hazırlamıştı. O, köpeği tutarken ben sandviçleri tutma görevini üstlenmiştim. Birlikte binadan ayrılıp onun arabasına ilerledik. Turuncu bir araba kullanıyordu. Bu kadar renkli bir kişiliğe sahip olduğunu bilmiyordum.

Yola çıktığımızda yavru köpek tatlı tatlı havlamaya başladı. Bize bir şey anlatmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama Poyraz’ın da dediği gibi dilinden anlamıyorduk.

Yurt epey yakındı. Bu yüzden henüz sandviçleri yeme fırsatı bulamadan yurda gelmiş olduk. Poyraz beni arabada beklerken ben koşar adım içeri girdim. Odama giderken garip bir şekilde bütün gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim. Yanından geçip gittiğim bütün kızlar bön bön suratıma bakıyorlardı.

Dün olanların birazından bile haberdar olmuş olabilirler miydi?

Odamın kapısını açmak için uzandığımda başka biri içeriden açtı ve ben hızımı alamayıp ona tosladım.

Burnumun kırıldığına, birazdan odamdan çıkan lanet insanın da burnunun kırılacağı üzerine yemin edebilirdim!

Öyle sert toslamıştım ki geriye yalpalayıp mermer zemine yığılmama ramak kalmıştı. Geriye sendelerken çarptığım lanet insan beni kolumdan yakalayıp en azından yere düşmekten kurtarmıştı.

Burnumun acısından elimi sıkıca üzerine kapatmış, gözlerimi de sıkmıştım. Küfrediyordum ama ellerim ağzımın üzerine de kapandığı için küfürlerim boğuk, anlaşılmaz bir hâlde çıkıyordu.

“Künyeme çarptın,” dedi lanet insan. “Çok sert bir şekilde hem de.”

Sıktığım gözlerimi bir hışımla aralayıp ellerimi burnumun üzerinden çekmeye çalışan lanete baktım. Onu görür görmez sertçe yutkunmam gerekti çünkü bu, baş belası Murat’tan başkası değildi.

Buna hazırlıklı olmalıydım!

Bir yerlerden çıkacağını biliyordum!

Sonunda ellerimi burnumdan çekmeyi başardığında gördüğü manzara karşısında yüzünü buruşturdu. “Kanıyor.”

Ellerime bakınca oradaki kan lekelerini gördüm. Evet, cidden burnum kanıyordu.

Lanet olduğundan söz etmiştim! Lanet, lanet, lanet!

“Gerçek bir baş belasısın!” diye bağırdım. Aslında bağırıktan da öte resmen çılgılık attım. “Ayağımın altından çekil artık!”

Tepkim karşısında Murat kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Şaşırmaya hakkı yoktu. Burnum kanıyordu, gerçekten çok sert çarptığım için acıyordu ve bir saat sonra sınavım başlıyordu. Sınava yetiemezsem ve burnumun kanaması durmadığı için giremezsem bu adamı cidden öldürürdüm.

Elini başıma bastırıp başımı hafifçe öne eğdi. “Bağırmayı kes ve başını yukarı kaldırma.” Kanlı ellerimden birini kavradı. “Hemen hastaneye gidelim.” Beni çekmeye başladı. “Başını kaldırma!”

Elimi çekip ondan kurtardım. “Seninle hiçbir yere gelmiyorum.” Arkamı döndüm ve odama ilerledim. “Sınavım var. Şu an gerçekten seninle uğraşamam.”

“Bu hâlde sınava giremezsin.”

“İnan bana, bin yerimden bıçaklansam yine de sınava girerim ben.”

Sızlanarak odama girdim ve çantamı hazırlamaya başladım. Yani olabildiğince. Kalem, silgi, öğrenci kimliği... Başka ne vardı? Sanırım başım dönüyordu ve etraf kararıyordu. Hava az önce daha aydınlıktı.

“Hızlı hareket etme.” Elimden yakaladı. “Otur şuraya.” Yatağıma oturttuğunda başımın döndüğünü anladım. Gözlerimi kapatıp sıktım. Kanamanın durması gerekiyordu. Onu dinlemek istemiyordum ama sınava girmek istiyorsam durmam şarttı.

“Dünden beri seni arıyorum,” dedi sakın tutmaya çalıştığı apaçık belli olan sesiyle. “Geriye tek bir yer kalmıştı ama ben orada olmadığına inanmak istedim. Çünkü o kadar aptal olmamalıydın, Ekin.”

Gözlerimi yuvalarında çevirip ona dik dik baktım. Kaşlarını çatmış, elini başıma bastırmış ve kafamı hafifçe önde tutmam için yardım ediyordu.

“Ama seni hiçbir yerde bulamadığıma göre o aptallığı yaptın, değil mi?”

Yaptım ama şu an bu aptallık umurumda bile değil.

Ona bakışımı görünce burnunu kırıstırıp, “Yaptın,” dedi. Bıkın bir nefesi seslice bıraktı. “En büyük şüphelinin, bir katilin yanında kaldın.”

“Katil olma ihtimali olan birinin,” diye düzelttim onu. Bu hâlde Poyraz’ı savunmuş olmam onu iyice sinirlendirdi. Yine de bana yardım etmeyi kesmedi.

“Adam katil olabilir ama sen onunla aynı evin içinde bir gece mi geçirdin, Ekin?” Sesi sertçe yükseldi. “Seni öldürebilirdi.” Sesi daha da yükseldi. “Burada burnunun kanamasından çok daha kötü şeyler yaşayabilirdin. Senin cesedini bulabilirdim.”

“Ama bulmadın.” Neredeyse konuşamıyordum bile. Kan, dudağımın üstünden çeneme kadar akmıştı ve konuşurken nefes alamadığım için kendimi savunmak epey zordu.

“İhtimallere güvenerek canını riske atamazsın, Ekin Serezli!”

Bir hışımla elimi burnumdan çekip başımı kaldırdım ve ona dönerek, “Bana bağıramazsın, Murat Karayel!” diye suratına haykırdım. Parmağımı göğsüne doğru salladım. Beni yine çileden çıkarmıştı işte. “Beni aptal yerine koyma.”

Göğsüne çarpan parmağımı yakaladı ve hemen ardından oluk oluk kan akmaya devam eden burnuma uzandı. Benim yerime burnuma tampon yaptı.

Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Nefesleri sık ama düzenliydi. Göğsü öfkeyle kabarıp iniyordu. Benimle kavga etmek için can atsa da şu anki durumumu görmezden gelemiyordu.

Dişlerinin arasından, “Bunu sonra konuşacağız,” dedi. “Kanamadığın bir zamanda.”

Ona dik dik bakmakla yetindim çünkü ona çıkışmak başımı iyice döndürmüştü. Zaten dün yediğim yağmur yüzünden bugün biraz hâlsizdim. Sınavım olmasa muhtemelen yatağa uzanmış ve kendimi odaya kapatmış olurdum ama sınav her şeyden önce gelirdi.

Bir eliyle elimi tutup diğer elini de alnıma bastırdı. “Ateşin var.” Dişlerini sıktı ve sanırım birkaç sivri cümlesini yuttu. Ters

bakışlarını da kaçırdı. “Dün yediğin hurmalar, bugün bir taraflarını tırmalıyor gibi.”

Bana bakmasa bile ben de gözlerimi kaçırdım. Doğrusu haklıydı. Dün onun yanından gizlice kaçıp yağmura rağmen Poyraz’ı aramaya koyulmuştum. Yetmezmiş gibi onunla yağmurda yürümüş ve evinde kalmıştım. Onun bakış açısından delirmiş ya da yürek yemiş gibi görünüyor olmalıydım.

“Ekin?” Yurt müdürünün sesini duymamla birlikte gözlerim kapıya doğru döndü. Şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. “Ne oldu sana?”

Göz ucuyla Murat’a baktım. Dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirerek benim yerime cevap verdi: “Önüne bakmaya tenezzül etmediği için bana çarptı. Revirde görevli vardır umarım.”

“Tabii var, size zahmet olmazsa Ekin’i aşağıya getirebilir misiniz, Murat Bey?”

“Hiç zahmet olmaz. Hemen arkanızda olacağız.”

Onun elini itip burnumu kendim tutmaya devam ettiğimde elini arkadan omzuma sarıp beni ayağa kaldırdı. Onun yönlendirmesine ihtiyacım olmadığını suratına haykırıp uzaklaşmayı çok isterdim ama hiç iyi durumda değildim.

Merdivenlerden inerken göz ucuyla etrafa bakıyordum. Hâlâ bütün gözler üzerimde, hayır, üzerimizdeydi. Demek bu yüzdendi. Murat ben gelmeden önce burayı biraz ayağa kaldırmış olmalıydı. Dikkat çeken bir tip olduğu için de kızlar merak etmişti.

“Bütün yurdun dikkatini çektiğin için mutlu olmalısın,” diye mırıldandım zoraki bir şekilde. “Kızların ilgisi üzerinde.”

“İlgilenmiyorum.”

Nokta. Net.

“İlgilendiğin tek şey benim başıma bela olmak sanırım.”

“Nokta atışı.”

Dişlerimin arasından, “Düzelmemi bekle,” diye mırıldandım. Onunla, düzeldikten sonra uğraşacaktım. Ayrıca onunla uğraşmak için zamanım da yoktu. Poyraz yurdun önünde bekliyordu,

sınava çok az zaman kalmıştı ve toparlanmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Revirden içeri girdik. Görevli kadın benimle ilgilenirken çıtımı çıkarmıyordum. Normalde sorun çıkaran biriydim ama gerçekten sınava yetişmek için her şeyi yapabilirdim. Rapor alıp telafi sınavına da girebilirdim tabii ama tercih etmezdim. Ancak ölümden dönmem gerekirdi. Şu an ölüme yakın bile değildim.

Görevli kadın benimle ilgilenirken ben duvardaki saati kontrol ediyordum. Üç dakika otuz iki saniye sonra, “İyi görünmüyorsunuz,” dedi bana ve bütün ilgimi üzerine çekti. “Bembeyaz olmuşsun ve ateşin var. Kanaman durdu ama biraz dinlensen iyi olacak. Sana serum takacağım. Bu seni birkaç saat uyutur ama iyi gelecektir.”

Bir hışımla ayağa fırladığımda başım öyle hızlı döndü ki yere düşmemek için alelacele bir şeylere tutunmak zorunda kaldım. Normalde kapının önünde bekleyen Murat imdadıma yetişti. Beni yatağa yatırmaya çalıştılar.

“Sınavım var,” dedim. “Hemen sınava gitmem gerek. Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım. Düzelecektir.”

“Rapor yazarız. Telafi sınavına girersin, endişelenme.”

“Hayır.” Direttim. Her zaman diretirdim. “Gitmem gerek. Kanamam durduğuna göre gerisini ben halledebilirim. Teşekkürler.”

İtiraz kabul etmeyen ses tonum onları kabullenmeye itti. Murat elini sırtıma yerleştirirken, “Tamam, belli ki inadından vazgeçmeyecek. Onu sınava ben götürürüm. Sonra da yeniden buraya geliriz ve serum takarsınız,” dediğinde kısa bir an aklım durdu.

Poyraz dışarıda bekliyordu ve Murat beni bırakmaktan bahsediyordu.

Sertçe yutkundum.

“Böyle hızlı hareket ederse kanaması yeniden başlayabilir.”

“Onu kontrol altında tutacağım,” diyerek beni kapıya yönlendirdi Murat. “Siz bana güvenin.”

Revirden ayrılıp yeniden odaya çıkarken sessizdim. Oldukça sessiz. Murat da sessizdi ve bu iş gittikçe garipleşiyordu. Normal

şartlarda ağzım durmazdı ve o da bana karşılık verirdi ama şu an ortada koca bir sorun görüyordum.

Poyraz yurdun önünde beni bekliyordu.

Murat beni kontrol altında tutmak için yanımdaydı.

Poyraz, Murat'ın bir numaralı şüphelisiydi ve Poyraz bundan habersizdi. Önceki karşılaşmalarını düşününce hiç iyi anlaşılamadıkları da apaçık ortadaydı.

Murat beni kapının önünde bıraktı. "Hazırlan, burada bekliyorum."

Ona ters bir bakış atıp kapıyı suratına kapattım. Murat her koşulda yurttan çıkar çıkmaz Poyraz'ı görecekti ve beni beklediğini anlayacaktı.

Ya onunla iş birliği yaptığımı düşünürse?

Bu baş belasından her şey beklenirdi.

Olabildiğince hızlı şekilde üstümü değiştirdim ve dağılan saçımı toplayıp tokayla tutturdum. Şimdiden birkaç tutamı yüzüme düşmüştü bile. Çantamı hazırlayıp odadan koşar adım çıktım.

Yanından geçip gittiğim Murat kolumdan yakalayarak beni durdurdu. "Koşma."

"Geç kalıyorum!"

Şimdi burun burunaydık ve geç kalacağım için inanılmaz öfkeliydim. Stresimi kontrol edemiyordum.

"Seni yetiştireceğim. Sadece sakın ol ve koşma yoksa seni revirdeki yatağa kelepçelerim."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve sustum. Evet, sustum. Öyle kolay olmadı...

Bunu gerçekten yapacağını bilmesem koşarken takla bile atardım ama biliyordum ki bunu gerçekten yapardı.

Dudaklarını aşağı doğru bükerken şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sustun." İnanamadı. "Bu bir mucize. Sınavlarını gerçekten önemsiyorsun." Bir anlığına sustu ve ben bunun laf sokmak için bir hazırlık olduğunun farkındaydım. "Keşke canını da bu kadar önemseseydin de gece bir katilin evinde uyumasaydın."

Yurttan çıkana kadar sessizliğimi korudum. Onunla gerçekten sonra ilgilenecektim. Biraz sonra ise laflarını boğazına dizecektim.

Güvenlik görevlisini geçip dışarı çıktığımızda Poyraz'ı arabanın önünde yavru köpeği severken gördüm. Onu bekletmeme kızmamış ya da sıkılmamış gibi görünüyordu.

Poyraz'a doğru ilerlerken Murat dişlerinin arasından, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. "Katile seni öldürmesi için yeterince fırsat vermemişsin gibi bir de onu şoförün mü yaptın?"

"Şoförüm değil."

"Ona mı takıldın?"

"Burada takıldığım tek şey sensin."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Hayatını..." Kolumdan tutup beni durdurduğunda dönüp ona baktım. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum." Konuşurken dişlerini sıkıyor ve gözlerini bir an olsun kırpmıyordu. "Aptal değilsin ama neden bu kadar inat ettiğini anlayamıyorum. Kurban konumunda olduğunu neden kabul etmiyorsun?"

"Senin gözünde sadece bir şüpheli olduğumu sanıyordum."

"Bir kurbanla benzemiyordun. İnsanlardan büyük küçük fark etmeksizin intikam alan dengesiz bir kadındın."

Benim hakkımda bir şeyler daha öğrenmişti.

"Öyleyim." Kolumu kurtardım. "Bu yüzden katilin hiç şansı yok."

"Öldükten sonra intikam alamazsın, Ekin."

Dip dibeydik ve kısık sesle konuşuyorduk. Poyraz yakınıımızdaydı ve bizi duymamalıydı.

"İnan bana, eğer katil sandığın kişiye işin sonunda katil kendini kurban konumunda bulacak." Hecelerin üstüne basa basa tekrar ettim: "İnan bana."

"Sen de bana inan." Artık kavga etmiyorduk. "Bu, senin intikam oyunlarından çok daha fazlası. Sen hayatını düşünmüyorsan ben düşüneceğim."

"Neden?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Dilinin ucuna gelen cevabı bir çırpıda yutup başını iki yana sallarken geri çekildi. Ellerini beline yerleştirerek sesli bir nefesi burnundan bıraktı. Bana dik dik, baş edilmesi güç bir sorunmuşum gibi bakıyordu.

“Ben polisim,” dedi en sonunda ve dudaklarına zafer gülümsemesini yerleştirdi. “Benim görevim bu.”

Ona yaklaştım ve ayakkabımın ucunda yükselerek yüzlerimiz arasındaki mesafeyi olabildiğince kısalttım. Parmağımı göğsüne doğru sallarken, “O hâlde sadece görevini yap,” dedim. “Fazlasını değil.”

Bana bir cevap vermek için dudaklarını araladıysa da bir şey onu susturdu. Bakışları burnuma doğru kaydı. Hemen ardından kaşlarını çatıp yüzünü buruştururken burnumu tuttu.

“Yine kanıyor.”

Elini itip burnumu kendim tuttum. “Senin yüzünden.”

Geri çekilip yerimde tepindim. Bu kanama sınavda da devam edecek olursa telafi sınavına girmek zorunda kalırdım.

“Ekin?” Poyraz’ın sesi yanı başımdan yükseldi. “İyi misin sen, ne oluyor?” Elini önce sırtımda, ardından boynumda hissettim. “Biri bir şey...” Bakışları yanımdaki Murat’a döndü. “Ona bunu sen mi yaptın?”

Sesi yükselmiş ve aniden sivrileşmişti. Bakışları her zamankinden, bana olduğundan farklıydı. Karanlık yanı işte orada, Murat’a olan bakışlarındaydı. Sadece bir bakışıyla bile ne denli tehlikeli olabileceğini hissettiriyordu. Gerçekten tehlikeli olduğunda neler yapardı kim bilir. Bir cinayet işleyebilirdi. Hayır. Cinayetler.

“Beni mi suçluyorsun?” diye soran Murat, Poyraz’a suçlayıcı bir şekilde baktı. “Birini suçlamak istiyorsan sana isim verebilirim.”

“Görevini yapıp suçluya dersini vermediysen senin yerine bu görevi üstlenirim.” İkisi de birbirini ima ediyordu. Harika. “Ekin’in peşinde dolanmaktan daha iyi bir işin yok galiba.”

Murat’ın dudaklarında beliren alaycı gülümsemenin ardından gelecek cevabı biliyordum. Hayır, tatmin edici bir cevap vermek için her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Dudaklarını aralamıştı ki kolundan yakaladım. Kafasını çevirmedi ama gözleri yuvalarında dönüp beni buldu. Kaşlarımı kaldırmış, gözlerimi de imayla büyütmüştüm.

“Ekin katilin sıradaki kurbanı olabilir. Ben onun peşinde dolaşmıyorum. Onu koruyorum.”

“Ekin’in senin tarafından korunmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Neye dayanarak?”

Poyraz cevap vermeden önce bir anlığına sustu çünkü yanlışlıkla bize bir ipucu vermiş olabilirdi. Korunmaya ihtiyacım olup olmadığını gerçekten biliyor muydu? Katil kendisiyse tabii ki biliyordu.

“Katil, kadınları değil, kadınlara kolyeyi alan erkekleri öldürüyor da ondan. Bunu çoktan çözmüş olduğunu sanıyordum. Birbirini takip eden cinayetleri internetten biraz araştırınca bu kanıtı hemen ulaşıyorsun, Komiser.”

Poyraz ya kendini ele vermişti ya da sadece iyi bir araştırmacıydı.

BÖLÜM 12

8 Yıl Önce

Titremelerimi durdurmaya çalıştım. Kollarımı çapraz bir şekilde göğsümün üzerine gerip kısa tırnaklarımı etime geçirdim. Bir şeye tutunmak istiyordum ama kendimden başka tutunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Bu uzun zamandır böyleydi ama şimdi her şey olduğundan daha karanlık, anlatması güçtü.

Birbirine çarpan dişlerimi sıkıp gözlerimi karanlığın içinde yukarı diktim. Buradan çıkabilecek, kapağı açabilecek güce sahip değildim. Çünkü içinde bulunduğum şey bir derin dondurucuydu ve babam yaklaşık yarım saat önce etrafını bir zincirle sarıp beni tam anlamıyla içeri kilitlemişti.

Kendimi ne kadar sıkarsam sıkayım göz pınarlarıma dolan yaşların akmasına engel olamadım. Yaşlar bir bir akıp derin dondurucunun içine, yanımdaki diğer şeylerin üstüne damlıyordu. Bir kere ağlamaya başlayınca insanın kendini durdurması epey güç oluyordu. Uzun zamandır kendimi durdurmanın yolunu bulduğumu sanıyordum. Bilmediğim şey bunun her durumda geçerli olmadığıydı.

Donmak ya da nefes almakta güçlük çektiğim bir derin dondurucunun içine kapatılmak değildi beni ağlatan. Yanımdaki şeylerdi...

Yanımda ölü, dondurulmuş hayvanlar vardı. Onların arasındaydım, üstündeydim, onlara temas ediyordum. Buradaki tek canlı bendim ama onlar gibi ölmüş olmayı dilemediğim tek bir an yoktu.

Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Kollarımı çözdüm ve zoraki bir şekilde yukarı kaldırıp yumruğumu dolabın kapağına vurdum.

"Baba."

Bir kez daha vurdum.

"Baba, kapağı aç."

Birkaç kez üst üste vurdum.

"Baba, lütfen aç."

Hıçkırarak ağlayan korkak küçük bir çocuk gibiydim şimdi. Yaşın on altı olması ya da altı olması bazen hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Baba, yalvarırım aç!"

Bir noktada babamın yakarışlarıma sessiz kalması beni çileden çıkardı. Her yeri yumruklamaya, dolabın içinden çıkabilmek için çırpınmaya başladım. Canımın ne kadar yandığı, ne kadar üşüdüğüm, ne hâlde olduğum o anda öfkemin altında ezildi.

"Baba, bana bunu yapma!" Öfke dolu bir haykırış dudaklarının arasından kopup dondurucunun duvarlarına çarptı. "Bana artık bunu yapma! Bırak beni. Beni özgür bırak!"

Öfkelendiğim ama sustuğum çok olmuştu. Tepki vermediğim ya da küçük tepkiler verdiğim de. Şimdiyse durmak istemiyordum. Öfkem her yanıma sarmış, buradan çıkıp etraftaki her şeyi yok etme arzumu tetiklemişti.

"Sen de öl! Sen de annem gibi öl! Herkes... Herkes ölsün!" Dolap sert hareketlerimle sallansa bile hâlâ buradan çıkacak güce sahip değildim. "Beni buradan çıkardığın an seni öldüreceğim. Öldürüp kurtulacağım senden de bana yaşattıklarından da. Sen de ölünce her şey bitecek!"

Büyümüştüm, on altı yaşında ve kendini koruyabilecek kadar güçlüydüm ama bu adamın bana yaptıklarından da yapacaklarından da kaçamıyordum. En azından sadece canımı yakıyor, demiştim öncesinde. En azından sadece canımı yakıyor! En azından dışarıdakiler gibi değil. Annemin ve o adamın beni götürdüğü yerdekiler gibi değil!

Öfke dolu haykırışlarım donmuş ölü hayvanlarla içinde kaldığım dondurucunun duvarlarına çarpmaya devam etti. Kimse duymadı sesimi. Kimse yardım etmedi yine. Bu artık şaşırtıcı değildi. Ne de

olsa insanlar cellatlardan da şeytanlardan da korkardı. Kurban bir kere kurban olduysa bırak, ölsün! Ölsün de kurtulsun!

Annem öldü. Annem bir cinayete kurban gitti. Gördüğünde mutlu olduğu mor aptal bir kolyeyle acımasızca öldürüldü. Sevdığı, güvendiği, inandığı, uğruna oğlunu terk ettiği adam yaptı ona bunu.

Şimdi kim bana aptal sevginin yüceliğinden bahsedecekti? Kim bana sevginin ne de güçlü, güzel bir şey olduğuyula ilgili konuşup kalbimin etrafını saran buzu çatlatacaktı? Kim beni kurtaracaktı?

Kimse.

Her zamanki gibi.

Hiç kimse.

"Senden..." Yumruğumu dolabın kapağına sertçe vurduğumda parmak boğumlarım kanamaya başladı. Yine de bu beni durdurmadı. "Nefret..." Yumruğumu bir kez daha beni karanlıkta bırakan kapağa vurdum. Parmak boğumlarımda akan kan damlaları yüzüme düşmeye başladı. Her kan damlasında daha da hırslandım, daha da öfkelenim. "Ediyorum!"

Yumruklarım ardı ardına dolabın kapağına çarparken donmuş ve nefes alamaz bir hâldeydim. Öfkem beni daha da zor bir duruma sokuyordu. Yine de kendimi dizginleyemiyor, mantıklı düşünemiyordum.

"Ben senin oğlunum!"

Bir yumruk daha.

"Ben senin kanındanım!"

Bir yumruk daha.

"Bana yaşattıklarını hak etmedim!"

Birkaç yumruğu ardı ardına indirdim. Hiçbir işe yaramıyordu. Ne öfkem diniyordu ne kapağı açabiliyordum ne de babamdan bir tepki alabiliyordum. Sinirlenirse beni buradan çıkarırdı, elleriyle canımı yakmak isterdi ama sanırım sesimi duymuyordu. Duysaydı bu söylediklerimden sonra beni sağ bırakmazdı.

"Cani, pislik herif!" Öfke dolu bir haykırış yeniden boğazımdan koptu ama sadece bana zarar verdi. Ne kadar bağırsam da kimse duymazdı sesimi. Yine de içimde biriken bu korkunç histen

bir şekilde kurtulmalıyım. Kimse duymasa da bağırmalı, haykırmalı, her yeri yumruklamalıyım. Başka ne yapabilirim, bilmiyordum çünkü. "Annem seni sevmemekte haklıydı! Ondan da senden de nefret ediyorum ama haklıydı!"

Saniyeler içinde dolabın kapağı açıldı ve ışık içeri doldu. Derin bir nefesi güçlkle içime çekerken kamaşan gözlerimi kısıtım. Kanlanan ellerim hızla dolabın kenarlarına tutundu ve kendimi yukarı çektim. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Sadece can havliyle kendimi dolaptan dışarı atmaya koyulmuştum.

Kendimi yukarı çekip dolaptan dışarı attıysam da ayakta durmadım. Her yerim kaskatı kesilmişti ve zangır zangır titriyordum. Hipotermi geçiyor olabilirdim. Hatta hipotermi geçiriyordum.

Mermer zemine yığıldım ve bacaklarımı kendime çekerek cenin pozisyonu aldım. Kollarımı göğsüme doğru çekip kendimi ısıtmaya çalıştım. Titrememi durduramıyordum. Sık ve korkunç derinlikte nefeslerimi düzene sokamıyordum.

Az önce öfkeliydim, öfkeden delirerek hayatta kalmıştım ama şimdi ölmek üzere gibi hissediyordum. Yarım saatten uzun süredir o derin dondurucunun içinde, ölmüş ve donmuş hayvanların arasındaydım.

Lanet olası ölmüş ve donmuş hayvanların arasında! Bir caninin ellerinde büyümüş olduğum yetmiyormuş gibi bir katilin ellerinde kalmıştım. Beni öldüremediği için hayvanları öldürmeye başlayan iğrenç, pislik bir herifin elindeydim. Beni öldürmüyordu çünkü öldürürse geri kalan günlerinde acı vereceği kimsesi kalmayacaktı. Beni öldüremezdi, kendine bu kötülüğü yapamazdı.

Üzerime bir gölge düştü. Düşüp kırılacak mermer bir heykel gibi hissediyordum. Hareket etmek güçleşiyordu. Sanki üşüyor ama aynı zamanda cayır cayır yanıyordum. Sık nefeslerim hırıltıya dönüşmüştü. Uyumak istiyordum ama bunun tatlı bir uyku olmayacağını bilincindeydim. Uyanık kalmalı, vücut ısını normale döndürmeliydim. Aksi durumda hipotermiden ölecektim.

"Annen beni sevmemekte haklı mıydı, oğlum?"

Babamın tüyler ürperten buz gibi sesi bedenime tokat gibi çarptı. Korkmadığımı söyleyemezdim. Her defasında daha fazlası olurken bunu söylemem imkânsızdı. Yine de korkunun ecele faydası olmadığını söyleyebilirdim.

"Babanla nasıl bu şekilde konuşursun?"

Zangır zangır, ölümüne titrerken delirmiş gibi gülmeye başladım. Öyle çok gülüyordum ki bu, sadece bir dakikalığına bile tüm yıl güldüğümünden daha fazlası demekti. Mutlulukla hiçbir ilgisi yoktu ama zihin kendini kandırmayı iyi biliyor olmalıydı ki bir yanım mutlu hissetti. Yalancı ama mutlu.

"Seni yeterince iyi terbiye edememişim demek ki. Onca çaba boşa gitmiş."

Onca çaba?

Onca dayak.

Onca hakaret.

Onca acı.

Onca korku.

Onca eziyet.

Onca onca onca... Onca birbirinden kötü his ve düşünce! İyi tek bir şeye bile sahip değilim. Düşüncelerim bile... Onlar bile artık kötü. Onlar bile korkunç.

"Babanım ben senin." Elini boğazıma sarıp parmaklarını sıktığında nefesim kesildi. "Bana saygı duyacaksın."

Babam bir karabasan gibi üstüme çöktü ve beni boğazladı. Parmaklarını olabildiğince çok sıkıyor, canımı almak için aceleci davranıyordu. Ya da sadece bu da onun tabiriyle bir çeşit terbiye yöntemi idi. Beni terbiye etmek için boğazlıyor, canımı yakıyor, öleceğime inandırıyor ve öldürmüyordu. Her seferinde ölmediğim için ona minnet duymamı bekliyordu.

Ben artık buna dayanmak istemiyordum.

Ben artık ölecek kadar acı çekip yaşamak istemiyordum.

Ben artık ölmediğim için bana yapmadığı kalmayan babama minnet duymak istemiyordum.

Ben ona saygı duymak zorunda olmak istemiyordum.

Kafamın içinde bir düğüm vardı. Mor, ince iplerden oluşan karmakarışık bir düğüm. Her ip bir acı, bir yardım çılgılığıydı. Susturulmuş, bastırılmış, korkmuş yanımin bir ürünüydü. İpler her yandan çekiştiriliyordu. Altı yaşımdan, on yaşımdan, on üç yaşımdan, on altı yaşımdan! Her yaşımdan, her acımdan, her nefesimden, her umudumdan...

"Ölene dek her gün, Poyraz, her gün öldüreceğim seni! Annen değil, sen ölmeliydin. Bunun bedelini her gün ödeteceğim sana."

İpler koptu. Düğüm, zihnimdeki karanlık boşluğun içine düşüp orada kayboldu. Karanlıkta kaldı anılar, acılar, umutlar, hayaller, yaşlar. Karanlık düşünceler kaldı geriye.

Babamın boğazımdaki ellerini kanlı ellerimle tuttum. Gözleri ilk o anda büyüdü çünkü ona kendim için karşılık verme cesaretini göstermezdim. Cesaretim olmadığından değildi. Bana bu şekilde öğretildiği içindi. Cesaret... Her yanımda cesaretle doluydu. Her şeyi yapabilirdim. Her şeyi göze alabilirdim. Artık o küçük, savunmasız çocuk değildim. Altı yaşında annesinin bir gün gideceğini öğrendiği için pastasının mumunu üfleyemeden korkudan bayılan... Yedi yaşında matematikten yüz değil, doksan sekiz aldığı için nefret dolu ellerin ne demek olduğunu öğrenen... Sekiz yaşında annesi onu yaz tatilinde babasıyla yalnız bırakacağı için pencereden atlamaya çalışırken kalp krizi geçiren... Dokuz yaşında annesini gerçekleri söyleyerek ağlattığı için tek dostu balığını öldürmekle cezalandırılan... On yaşında geçmiş yüzünden kitaplardaki kötü adamlardan biri gibi olacağını öğrenen... On bir yaşında sadece iki gün bakacağı köpek babası tarafından acımasızca öldürülen... On iki yaşında annesi yanındayken bile güvende olmadığını ve sadece babasının değil, yabancıların da ne kadar kötü olabileceğini öğrenen... On üç yaşında annesi tarafından suçlanarak terk edilen... On dört yaşında vücudunda neredeyse kırılmadık kemik kalmayacak kadar dövüldüğünde polislerin ve hatta akrabalarının dahi onu kurtarmayacağını anlayan... On beş yaşında annesinin, sevdiği adam tarafından aptal bir kolyeyle öldürüldüğünü öğrenen Poyraz Viran, on altı yaşında terbiye edilmek için öldürülmüş hayvanlarla buzluğa kapatıldığı ve içindeki nefreti

kustuğu için ölümü hak etmiyordu. Poyraz Viran, ben, bütün yaşlarımdaki korkularım ve acılarım yıllardır bu ânı bekliyordum.

Buna bir son vermeyi.

Altı yaşındaki o çocuk için buna bir son verecektim.

Babam gücüm karşısında afalladı. Ellerini boğazımdan çekip önce kendimi kurtardım. Ardından babamı sertçe ittim. Gücüme karşı koyamayan babam geriye doğru yalpalayıp dondurucu dolaba çarptı.

Nefret dolu bir ifade çehremde hâkimiyet kurdu. Yerden destek alarak çarçabuk ayağa kalktım. Hipotermi geçiriyor ya da geçirmek üzereydim ama öfkem beni ayakta tutabilecek kadar güçlüydü. Kimse, hiçbir şey önüme çıkamaz ve bana engel olamazdı. Önüme çıkan her şeyi, bana zarar verebilecek herkesi öldürmek istiyordum.

Onları yok edersem artık bana zarar veremezlerdi, değil mi?

Babam dondurucuya tutunarak doğrulmaya çalışırken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Öfkelenmişti, onun da gözü dönmek üzereydi ama bu kez bir şey farklıydı.

Babam benden korkuyordu.

Ona yapabileceklerimden korkuyordu ve bu, haklı bir korkuydu.

Babama dünyada cehennemi yaşatmak istiyordum. Onun bana yıllardır yaşattığı gibi.

“Ben senin babanı,” dedi çaresiz bir öfkeyle. Ona doğru attığım birkaç adım daha çok gerilmesi için yeterli oldu bile. “Terbiyesizlik yapma.”

“Terbiyesizlik?” dedim sorarcasına. “Çocuklar ebeveynlerini örnek alırlar, baba.” Başımı omzuma doğru yatırdım. “Bana öğrettiklerini sana gösterme zamanı geldi.”

Yaralı, kanlı ellerimi babamın boğazına sarmadan birkaç saniye önce durup kafamın içindeki sesleri dinledim. Orada bu intikam için sabırsızlanan bir ordu vardı. Bu ordu benim acılarımdı. Ordunun ardında ise altı yaşındaki o küçük çocuğun dilekleri vardı. Mutlu, masum, hayal dolu dileklerdi bunlar. O çocuğun günahı yoktu. Sadece dileklerini tutabilmeyi istemişti ama ona hiçbir zaman izin vermemişlerdi.

O küçük çocuk için yapacaktım bunu.

Onun dilekleri için.

Belki bu kez dilek tutabilirdi.

Kanlı ellerimi babamın boğazına sardım. O, can havliyle beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken öfkem benim yerime bütün işi halletti. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Boğazını sıkıp nefesini kestiğim babamı dondurucu dolabın içine ittim. Şimdi babam öldürüp dondurduğu zavallı hayvanların arasındaydı.

“Terbiye edilmen gerek baba.”

Babamın gözleri korkuyla irileşirken ellerimi onun boğazından çektim. Çok kısa bir an onu bıraktığımı sandı ama yanıldığını anlaması çok uzun sürmedi. Dondurucunun kapağına uzanıp tuttuğumda babam asıl o zaman korkunun ne demek olduğunu anladı.

“Oğlum...”

Gülümsedim. “Baba.”

Dondurucunun kapağını sertçe kapattım ve hızlıca kilitledim. Hemen ardından ateşler içindeki bedenimi nefes nefese bir hâlde babamın yumruklarını geçirdiği dondurucunun üstüne bıraktım.

Burada ölecek olsam bile babamı da yanımda götürecektim. Ölmeyecek olsam da o bugün ölecekti. Donarak, acı çekerek, kendi yarattığı vahşetin içinde.

Altı yaşındaki çocuk için.

Her şey onun için.

Günümüz

Ekin

Poyraz'ın bana sorduğu, “*Sence kitaplardaki kötü adamların öfkesini ailesi mi inşa ediyor?*” sorusu zihnimde canlandı. Geçmişinin iyi yanlarından bahsettikten sonra bu soruyu sorması garip gelmişti.

“*Genelde öyle olur. Şiddet gören bir çocuğun büyüyünce şiddete meyilli bir insana dönüşmemesi biraz zor. İradé gerek ve çoğu insan iradelerini kontrol edemez,*” diye yanıtlamıştım onu. Şimdi o anları hatırlayınca Poyraz'ın beni nasıl da dikkatli dinlediğini fark ettim. Sanki yıllardır kafasının içinde dönen, cevabını almayı beklediği bir soruydu bu.

“*Yani bir çocuk şiddet gördüyse büyüyünce kötü bir adam olmakta haklı mı?*” diye sormuştu cevabımın ardından. Kötü bir adam olmaya hakkı olduğundan emin olmak ister gibi.

“*Asla,*” diye yanıtlamıştım onu. “*Bu yalnızca kötü adamların bahanesi,*” demiştim. İsteddiği cevabı ona vermemiştim. Aksine, kaçtığı cevabı vermiştim belki de. Kendine sunduğu bahanenin haklı olmadığını vurgulamıştım.

Dünü hatırladım istemsiz. Yaralarını görmüştüm ve onları görmemden memnun olmamıştı. Sanki onları özenle saklıyordu ve ben onu hazırlıksız yakalamıştım. “*Çocukluk yaraları,*” demişti ama ben o an bile onların çocukluk yaralarından fazlası olduğunu anlamıştım. Ben de çocuktum ama benim yaralarım bu yaşında bile hiç bu kadar çok, belirgin ve derin olmamıştı. Sanki işkence edilmiş gibiydi. Ona inanmadığımda ve hak etmemiş olduğunu söylediğimde, “*Bazı çocuklar hak eder,*” demişti. Hak etmezdi ama, hiçbir çocuk şiddeti hak etmezdi. Çocuk çocukla şakalaşabilirdi ama bir yetişkin bir çocuğu işkence oyuncağı yapamazdı. Sadece doğarak bunu hak ettiğini düşünüyordu. Doğmak, var olmak onun suçuymuş gibi.

Ben onun babasının harika biri olduğunu düşünürken yanılmıştım belki de. Poyraz Viran'ın ya babası ya da annesi harika değildi. İkisinden biri, belki de ikisi de ona bir şeyler yaşatmışlardı. Belki de geçmişte yaşadıkları yüzünden bir tür intikam peşindeydi. Geçmişte ailesinden alamadığı intikamı bütün insanlıktan mı almaya çalışıyordu? Kötü bir çocukluk geçirmiş bir adam olarak kötü biri olmayı hak ettiğini mi düşünüyordu? Bütün bu yaşananlar onun geçmişinin bir tür intikamı mıydı?

Peki, bu durumda benim bütün bunlarla ne ilgim vardı?

Poyraz Viran benden ne istiyordu?

Kafamın içinde dönen ihtimaller silsilesini bölen, Murat'ın suçlayıcı bir tonda yükselen sesi oldu: "Bu iddiayı ortaya atmak için birkaç saatlik internet araştırmasından çok daha fazlasını biliyor olmanız gerek. Tekrar soruyorum: Böyle büyük bir iddiayı neye dayanarak ortaya atıyorsunuz?"

O kısa anda sınava yetişmem gerektiği bile aklımdan çıkıp gitmişti. O anda merak ettiğim tek bir şey vardı: Poyraz katil miydi? Elimizdeki ipuçları onun katil olduğunu iddia etmemiz için bile yeterli değildi. Bu yalnızca bir şüpheydi. Benim Poyraz hakkında bildiklerimi Murat bilseydi belki bir şüpheden fazlası olabilirdi tabii ama ona şimdi söyleyemezdim.

Poyraz'ın geçmişine ve bir katil olmak için dayandığı bahanelere dair tahminlerim vardı ama evet, bunlar yalnızca tahmindir. Poyraz belki de hiç kötü bir çocukluk geçirmemişti. Belki de doğmakla ilgili söyledikleriyle başka bir şeyi ima etmeye çalışmıştı. Ben sadece bütün ipuçlarını birleştirerek ona bir hikâye yaratmıştım. Bu hikâyeyi yaşamış olma ihtimali vardı ama yaşamamış olma ihtimali çok daha yüksekti.

Gün geçtikçe onun hakkında daha fazlasını öğreniyordum ama hâlâ onunla ilgili çok az şey biliyordum. Sanki onunla ilgili belli bir kısım kayıptı.

"İki numaralı şüphelin olmaktan gocunmam," derken kollarını göğsünde bağladı Poyraz. Dudaklarında ise tekinsiz, alaycı bir

gölümseme belirdi. Murat'ı açık açık karşısına alıyor ve şüpheli olmaktan korkmadığını gösteriyordu.

Eğer katil olsaydı iki numaralı şüpheli olmak istemezdi.

Belki de bu sadece bir şaşırtmacaydı.

Ah! Karşımda zeki bir katil mi vardı yoksa sadece akıl karışıklığına neden olan sıradan bir adam mı?

Bir an durup kaşlarımı çattım. Ben niye hâlâ bir numaralı şüpheliydim be!? Görünmez kanatları olan bir iyilik meleğiydim ben. İyilik dağıtırdım ona buna. Yani hayal dünyamda. Orada gayet iyi bir kızdım.

“İki numaralı şüphelim olman için bir nedenim var mı?”

“Sanmam. Ekin’in de bir numaralı şüphelin olması için bir nedenin yoktu ne de olsa. Bence sen katili yanlış yerde arıyorsun.”

“Öyle mi?” diye sorarken gözlerini kısıp ellerini ceplerine yerleştirdi Murat. “Katili nerede aramamı tavsiye edersin?”

Poyraz ilgisiz bir şekilde omuzlarını silkti. “Geçmişte.”

“Geçmiş?”

“Geçmiş,” diye tekrar etti Poyraz. Ardından derin bir iç çekip göğsünde bağladığı kollarını çözdü ve bana döndü. Bakışı, ifadesi... Sanki o anda her şeyi değiştirdi. Gözümün önünde bambaşka birine dönüştü ve Murat'ın da benim gibi bunu fark ettiğine emin dim. “Bu hâlde sınava girmek istediğinden emin misin? Hastaneye gidebiliriz.”

Kehribar gözleri ilgiyle parlıyordu. Simsiyah saçları ve beyaz teniyle birlikte bu gözler onu ister istemez farklı kılıyordu. Sanki bir kitaptan, filmde, diziden fırlamış gibiydi.

Kitaplardaki kötü adamlar gibiydi Poyraz Viran.

Yakışıklı olduğu kadar tekinsiz, tekinsiz olduğu kadar güvenli hissettiren türde zıtlıklarla doluydu. Sanki son âna dek gerçekten hangi tarafta olduğunu anlayamadığımız o karakterlerden biriydi. Ve hep yanılırdık.

“Önce sınav,” diyerek elimin tersiyle burnumdaki kanı olabildiğince sildim. Birazdan kanamam duracaktır. Tekrar tekrar da

kanamaması gerekiyordu ama sanırım gerçekten durup bir dinlenmeliydim. Arabada dinlenirdim.

Poyraz bana itiraz etmedi. Sanki daha sormadan inat edeceğimi biliyormuş, beni tanıyormuş gibiydi. Hah, belki de tanıyordu. Hatırlıyordu.

“Acele edelim, ucu ucuna yetişeceğiz.”

Poyraz, Murat’a ters bir bakış atıp arabasına ilerlemeye başladığında peşinden gitmeden önce bekledim. Çünkü Murat doğrudan bana bakıyordu ve Poyraz’ın az önce ona attığı ters bakışı bile görmemişti. Yeşil gözlerinden birazdan alevler fışkıracak ve beni yakacaktı. İnsanlar onun yemyeşil gözlerine baktıklarında bir ormanın sakinliğini ve huzurunu orada göreceklerini sanırlardı ama hayır, yanılıyorlardı. Yemyeşil gözlerinde bir orman yanıyordu!

“İkimizi de yoktan yere ters kelepçeyle alıp karakola götürmeden önce bekle,” diye fısıldadım. Bunu söylerken alay etmiyor oluşum Poyraz ve benim açımdan biraz kırıcıydı. Böyle bir gücünün olması bazen onu kıskanmama neden oluyordu. “Bu işte birlikteyiz, değil mi?”

“İki numaralı şüphelinin de dediği gibi siz hâlâ bir numaralı şüphelimsiniz, Ekin Serezli.”

Dudaklarıma yalancı bir gülümseme yaydım. “Ama hâlâ birlikte katili bulmaya çalışıyoruz çünkü aynı zamanda bir numaralı kurban statüm var, değil mi?”

“Öyle.”

Sert, tok ses tonu karşısında irkilmemek için direndim. Bana gerçekten, fazlasıyla sinirlenmişti.

“İyi o hâlde.” Fısıltımı duyabilsin diye ona olabildiğince yaklaştım. “Bu işte birlikteyiz, bana güven. Katil elimden... Pardon, elimizden kurtulamayacak.” Elimi aramızdaki kısa mesafeye rağmen ona uzattım. “Anlaştık mı?”

Bir ona uzattığım elime bir de beklentiyle büyüttüğüm gözlerime baktı. Bana bir gram güveninin olmadığını gözlerinde görebiliyordum. Gerçekten onun bir numaralı şüphelisiydim, şakası

yoktu. Taktiği ise bir numaralı şüphelisinin dibinden ayrılmayıp onun kendini yakalatacağı ânı beklemektir.

Hâlâ katil olabileceğimi düşünmesine inanamıyordum. Tamam, okların çoğu bana dönmüş durumda olabilirdi ama bir anlığına onu kendime inandırdığımı düşünmüştüm. Hakkımda ne öğrendiyse bu yeniden onun şüphelerini üzerime çekmişti. İntikam konusu olmalıydı.

Elimi tuttu. “Anlaştık, Ekin Hanım. Katili birlikte bulacağız. Aynı zamanda kurban olma ihtimalinize karşı sizi koruyacağım. Tabii, katil olma ihtimalinize karşı da sizi yeni cinayetlerinizden alıkoyacağım.”

Elini iterek bırakırken, “Katil gelip canımı alsa da ithamlarınızdan kurtulsam, Murat Bey!” diye çıkışıp geri çekildiğimde kırdadığını işittim. Ondan birkaç adım uzaklaşmıştım ki bir hışımla geri döndüm. Tepkim onu eğlendirmişti.

“Yemin olsun ki bu iş bittiğinde sizi bana çektirdikleriniz yüzünden mahkemeye vereceğim.”

“Eh, iki türlü de son görüşeceğimiz yer bir mahkeme salonu olacak demek.” Arabasına doğru ilerlemeye başladı. “Hadi, benimle gel. Seni okula ben bırakırım. İki şüphelim de orada olacak ne de olsa.”

Onun arkasından el hareketi çekmek hiç olgun bir davranış değildi, biliyorum ama yine de dayanamadım. Görseydi belki kelepçelerini çıkarıp üstüme atılabilirdi ama görmedi. Sınav öncesi böyle bir riske hiç gerek yoktu.

İsteddiği gibi onun peşinden gitmek yerine arabada bekleyen Poyraz’a doğru ilerledim. Beni dikkatle izlediğini görünce Murat’ın arkasından el hareketi çektiğimi de gördüğünü anladım.

Ah... Poyraz katil olsa iyi olurdu. En azından bu iş bittiğinde hapiste olurdu da utancımdan ölmemiş olurum.

Arabaya bindiğimde Poyraz evden çıkarken aldığımız sandviçlerden birini bana uzattı. Kendi sandviçini beni beklerken yemiş olmalıydı.

“İyi bir polis olduğunu sanmıştım,” dedikten sonra derin bir iç çekti. “Sana kafayı takmış olmasaydı belki de işini bu kadar yanlış yapmazdı.”

“Boş yere şüphelisi oldun.”

“Biraz şüphe beni öldürmez.” Arabayı çalıştırdı. “Kendisinden şüphe duyulmasından katiller korkar. Korkmak için bir sebebim yok.”

Kemerimi takarken Murat’ın olduğu tarafa baktım. Tam da düşündüğüm gibi arabasının yakınında durmuş, dik dik bana bakıyordu. Aptallık yaptığımı düşünüyordu ama bir şeyi atlamıştı.

Poyraz, katilin kadınları değil, kadınlara o kolyeden alan adamları öldürdüğünü söylemişti. Eğer katil Poyraz ise kendi söylediğine göre bu durumda ben onun bir sonraki kurbanı olmuyordum. Katil Poyraz değilse de tehlikede olmuyordum böylece.

Bazen düğümleri çözüp ipuçlarını takip etmek yeterli oluyordu işte.

Yola çıktıktan beş dakika kadar kısa bir zaman sonra sandviçi yiyip bitirmiştım. Neyse ki kampüs çok uzak değildi ve trafik de yoktu. Sınava yetişecekmişim gibi görünüyordu.

“Gerçekten iyi bir araştırmacı mısın yoksa bildiğin bir şey mi var?”

“Sen olaydan bahsettikten sonra araştırmaya başladım,” dedi Poyraz. “Bu bölgede son yıllarda sıklıkla bu tür cinayetler işleniyordu zaten. Biraz derine inince bu kanıya vardım kendimce.”

“Bu çok büyük bir iddia.”

“Bir iddiadan fazlası, Ekin. Katil yıllardır işini çok iyi yapıyor. Kurbanı seç, öldüreceğin ânı kolla, öldür ve iz bırakmadan ortadan kaybol. Bu şekilde ölen hiçbir kurbanın katili bulunmadı çünkü bence hepsi aynı kişi. Dosyalarının çok uzun süreler açık tutulduğunu da sanmıyorum. İşin içinde gibi görünmeseydin bence müdürünün cinayeti de öylece kapanacaktı. Murat iyi polis mi kötü polis mi olacağına karar verince bu da belli olur.”

“Bunun Murat’la ne ilgisi var?”

“Bu işi takip eden tek polis o. Kimse cinayetin peşine düşmemiş, ilgilenmemiş. Sanırım Murat Komiser buralarda yeni.”

“Bu konuda bir bilgim yok.”

Bana kısa bir bakış attı. “Dibinden ayrılmamasına rağmen birbirinizi pek tanıyamamışsınız demek.”

“Peki, sen?” diye sordum gerçek bir merakla. “Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Ve bana söylemek için neden bu zamana kadar bekledin?”

“Seni korkutmak istemedim.” Kampüsün giriş kapısına yaklaştık. “Babam polis olmamı istemişti. Polis tanıdığım var. Bu şekilde içeriden bilgi aldım.”

“Yani bu işin peşindeki tek polis Murat, öyle mi?”

“Sadece o.” Bana bakıp güldü. “Katil onu da ortadan kaldırırsa şüpheli listesinden bir güzel çıkarız ha?”

Kaşlarımı hızla çattım. “Ne?”

“Söylemeyi unuttum.” Fakültenin önünde durdu. “Kimsenin bu işin peşine düşmememesinin bir sebebi varmış. Katil, onu bulmaya çalışan polisleri de öldürüyormuş. Şimdiye kadar beş polis bu cinayetleri araştırırken cinayete kurban gitmiş. Yine geride hiçbir iz kalmamış. Bu yüzden *yeni galiba* diyorum.”

Murat benim kurban olduğumu sanırken kendi mi kurbandı yani? Asıl korunması gereken ben değilim de o muydu? Ve kimse ona bunu söylememiş miydi? Belki de... Dikiz aynasından arkaya, hemen ardımızda duran Murat’a baktım. Göz göze geldik.

Belki de biliyordu. Biliyor olmasına rağmen bu işin peşini bırakmıyordu. O, iyi polisti çünkü. İşini sandığımızdan iyi yapıyordu. Kimseye güvenmiyor ve kimseyi bir başına bırakmıyordu. Şüpheli, katil ya da kurban. Herkesin peşindeydi. Olması gerektiği gibi.

“Sınavının başlamasına birkaç dakika var. Koşarsan yetişirsin.”

Başımı sallayarak gözlerimi dikiz aynasından, Murat’ın üzerinden çektim ve kapının kulpuna uzandım. Kapıyı açıp arabadan inmeden önce dönüp Poyraz’a baktım. Gözleri her zamanki

gibi üzerimdeydi. Her ânımı, her hareketimi dikkatle izliyordu. Ve inanılmaz bir soğukkanlılığı vardı.

Sanki daha fazlasına şahit olmuş gibi. Her şeyin çok daha fazlasına...

“Burada mı olacaksın?”

Başını sallayarak beni onayladı. “Kayıp ilanlarını bulabildiğim her yere yapıştıracam. Çok uzaklaşmam.”

“Murat da buralarda olacaktı.”

Dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. “Umarım katil onu bu sırada avlamaz.”

Arabadan inerken, “Onu korursun,” dedim. “Ne de olsa ikinci şüphelisisin. Peşinden ayrılmayacaktır. Ölerse...” Kapıyı kapatmadan önce dönüp ona baktım. Bakışları düz bir hâl almıştı. “Bunu kimin yaptığını görebilecek tek kişi olacaksın.”

Ve eğer katil Poyraz ise böyle yaparak Murat’ı ondan korumuş olacaktım.

Bu kez Poyraz’ın dudaklarının kenarları o tanıdık gülümsemeyle kıvrılmadı. Bir nefesi oldukça yavaş bir şekilde içine çekip bırakırken ona savaş açan gözlerime bakmayı sürdürdü. Sertçe yutkunduktan sonra beni başıyla onaylamakla yetindi.

Kapıyı kapatıp uzaklaşırken dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi. Düğümdeki ipleri takip et. Her zaman ipin ucunu, yani yolun sonunu ya da başını bulmuş olacaksın. Hayat düğümlemiş birçok ipten pek de farklı değildi. Çözemiyor musun? Tam ortadan kes gitsin. Böylece iki farklı yol ve çok daha fazla seçenek çıkacak ortaya.

Fakülteden içeri adımlar adımlamaz benim gözümde her şeyden önemli olan o şey yeniden aklıma geldi.

Sınav!

Şeytani gülümsemem dudaklarımdan hızla silindi ve fakültenin merdivenlerinden koridorlarına, sınıfa giden her yere koşmaya başladım. Fakülte beş katlıydı ve sınavın olacağı sınıf dördüncü kattaydı!

Lanet, lanet, lanet!

Beşinci kata nefes nefese bir hâlde, zorla çıkmıştım. Koridorun soluna dönüp sınıfa doğru ilerlediğimde biri üst kattaki merdivenden hızlıca inerken bana çarptı. İkimiz birden yere yığıldık.

Harika! Bir! Gün!

Birileri bu sınava girmemi istemiyor gibiydi. Belki de bunu o kadar çok tekrar etmişim ki bu lanet kötü enerjiyi üzerime çekmişim. Bu yüzden bu sınav yolunda başıma türlü aksaklıklar gelip duruyordu. Enerjinin iyisine de kötüsüne de inanırdım ve şu an tepemde kara bulutların dolandığına yemin edebilirdim. Bir şimşek çakmadığı kalmıştı.

“Seni şeytanlıktan içeri almadılar mı hâlâ?”

Bu, eski oda arkadaşım, ders olsun diye saçlarını o uyurken kestiğim biricik Yeliz’den başkası değildi tabii ki. Sınav öncesi başıma bir bela gelecekse tabii ki ondan gelmeliydi. Ne de olsa bu konuda ezelî rakiptik.

“Seni de o saçlarla okuldan içeri nasıl alıyorlar, anlamadım. Deli diye kapı dışarı etmeliydiler.”

İkimiz de yerden kalkmaya çalışırken birbirimize laf atıyorduk tabii ki. Çocuk değildik ama karşı karşıya kalınca ister istemez dalaşıyorduk. Birbirimizi yok etmek istiyorduk ama itiraf etmeliydik ki birbirimizin en iyi rakibiydik.

“Saçlarımı senin kestiğini biliyorum, şeytan.”

Yerden ilk kalkan ben oldum ama durup ona elimi uzatmadım. Bunun yerine üstümü başımı düzeltirken ona tepeden ters bir bakış fırlattım.

“Ben de deli olduğumu ve akıl hastanesine yatırılman gerektiğini biliyorum ama baksana, bu durum kimsenin umurunda değil.”

Yanından geçip sınıfa doğru ilerlediğimde çok geçmeden peşime takıldı. Sınıfın kapısı hâlâ açıktı. Bu da demek oluyordu ki hoca hâlâ gelmemiş, sınav başlamamıştı.

“Bunu bir katil mi söylüyor?”

Durup ona döndüğümde o da durup bana karşı koyarcasına kollarını göğsünde kavuşturdu. Dik bakışlarını asla esirgemezdi.

Doğrusu karşımda bu kadar cesur durabilmesini bazen havalı buluyordum. Çünkü benden bir kez ders alanlar ikinci kez yanlış yapmayı göze alamazlardı.

“Katil olmadığımı biliyorsun, Yeliz.”

“Peşinden düşmeyen yakışıklı polis öyle düşünmüyor olsa gerek.”

“Yakışıklı polis mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “İlgini mi çekti?”

“İlgimi çekti.” Kollarını çözüp sırtıttı. “Yurda gelip benden senin hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığında oldukça ilgi çekiydi doğrusu. Ona arkadaş değil, düşman olduğumuzu söylemem hoşuna bile gitti. Bir şüpheli hakkında en iyi bilgiyi düşmanı verirmiş.”

Tekrar söylüyorum. Poyraz umarım katildir ve Murat’ı benim yerime gebertir.

“Ona ne söyledin?”

“Senin intikam manyağı bir kaçık olduğunu tabii ki!”

Yanımdan geçip sınıfa girdiğinde gözlerimi devirerek peşinden ben de sınıfa girdim. Sınıfta sadece bir sırada, yan yana iki yer boştu. Mecburen yan yana oturacaktık. Ne romantik. Kitaplardaki kızlar yakışıklı baş düşmanıyla yan yana oturmak zorunda kalırken ben başarı hırsıyla aynı anda yanıp tutuştuğum eski oda arkadaşım ile yan yana oturmak zorundaydım.

Sınav kâğıtları dağıtıldığı sırada burnumdan akan birkaç damla kan sıraya düştü. Aceleyle çıktığım için yanıma peçete almamıştım. Eğer sınav kâğıdına da böyle kan damlayacak olursa bunca çabam boşa gidecek ve hoca zorla telafi sınavına sokacaktı.

Elimi burnuma bastırıp ceketimin koluyla sıradaki kanı sildim. Sanırım abartmıştım. Birkaç saat oturup dinlenseydim bütün bunlar yaşanmayacaktı ama ben başarı uğruna inat etmiştim. Sağlığımı hiçe saymış, bu hâlde sınava gelmişim. Ateşimin olduğunu ve gittikçe arttığını hissedebiliyordum.

Bu şekilde sınava giremezdim. Artık istesem de yapamazdım.

Eşyalarımı toplayıp kalkacağım sırada Yeliz bana bir peçete uzattı. “Al bunu, burnunu tıka.”

Peçeteyi almadan dönüp ona ve bana uzattığı peçeteye baktım. “İşine gelir. Niye yardım ediyorsun?”

“Senden nefret ediyorum ama rakip olmamızı seviyorum.” Diğer peçeteleri de önüme bıraktı. “O yüzden ölmemeye çalış.”

“Sadece burnum kanıyor. Ölmeyeceğim, Yeliz.”

Omuz silkti. “Son zamanlarda başına aldığın belaları düşünürsek pek öyle görünmüyor.”

Peçeteyi alıp burnumu tıkamaya başladım. “Sırf rakipsiz kalma diye.”

Belli belirsiz güldüğünde kafamı çevirip ben de güldüm. Onun yerinde olsaydım ben bu iyiliği yapmazdım. *Şeytan* ya da *şeytanın tohumu* diye boşuna demiyorlardı. Bana göre iyilik seçilerek yapılması gereken bir şeydi. Çünkü her insan iyilikten anlamazdı.

Sınav başladıktan kısa bir süre sonra başım dönmeye başladı. Soruları güçlkle okuyor ve dikkatimi toplamakta zorlanıyordum. Başımın dönüşü midemi de tetikliyordu. Her şey sırayla, üst üste geliyordu.

Yine de soruları bitirene kadar dayandım. Sınavı ilk bitiren Yeliz olmuştu. Çok geçmeden ben de bitirdim. Normalde ilk bitiren olmayı da kafaya takardım ama sınava girebildiğim için bile şanslı sayılırdım.

Sınav kâğıdını teslim edip sınıftan çıktım ve kattaki lavaboya ilerledim. Burnumdaki kanı temizleyip artık durdurmam gerekiyordu. Burun deliklerime tıktırdığım peçeteler çoktan kanla ıslanmıştı.

Lavaboya girdiğimde içeride kimse yoktu. Ellerimdeki ve yüzümdeki kanı hızlıca yıkayıp burnumu da kandan arındırdım. Çıkardığım peçeteler akan bütün kanı çekmişti zaten.

Yağmurlu, kasvetli ve soğuk bir şehirde yaşıyorduk. Sıkı giyindiğimi düşünmeme rağmen üşümeye başlamıştım. Bu yüzden ceketimin düğmelerini ilikleyip boğazımı da sıkıca kapattım.

Hasta olmamalıydım. Hafta sonu ailemin yanına gidecektim. Her ne kadar gelmemem gerektiği söylense de gidecektim. Ailemin ve birçok akrabamın yaşadığı şehir buradan birkaç saat

uzaktaydı. Daha önce babamın işi dolayısıyla şu an bulunduğum şehirde yaşamıştık ama kısa süreliydi. Zaten Poyraz'la da bu şehirdeyken tanışmıştım. Oreo bu şehirde kaybolmuştu. Bazen bu şehre gelmemin bir tercihten fazlası olduğunu düşünüyordum.

Burnumun yeniden kanama ihtimaline karşı yeniden peçete tıktırtırmaya başladım. Bu sırada arkamda kalan tuvaletlerden birinin kapısı açıldı ve içeriden Yeliz çıktı.

“Bu sınavda senden yüksek not alacağım kesin,” diyerek yanımdaki lavaboya yaklaştı. “Bütün gece çalıştım ama belli ki senin bu sıralar çalışmaya pek vaktin yok.”

Saçlarının yarısının daha gitmesini istiyordu sanırım.

“Çalışmadan, burnumdan kan gelirken, hastayken ve başımda onca bela varken bile yenemeyeceğin tek rakibin olduğumu anladığında çok üzülmezsin umarım.” Yüzüme düşen birkaç tutam saç kulağımın arkasına sıkıttırdım. “Düşününce, artık rakibim bile sayılmazsın. Henüz beni geçebildiğin tek bir şey bile olmadı.” Alaycı bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Peçetesinden kalanları ona uzattım. “Bugün benden birkaç puan yüksek not alabilmek için yaptığın bu iyiliği unutmayacağım, Yeliz. Sen de biliyorsun ki beni ancak bu hâldeyken yenebilirdin ama senin adına üzgünüm, harika bir sınavdı.”

Peçeteyi eline tutuşturup gülerek lavabodan çıktım. Onunla alay etmek beni eğlendiriyordu. Yeliz'in yaptığı kadar hırs yapmıyordum çünkü buna ihtiyacım yoktu. Ben tepeden indirilmesi gereken kişiydim ne de olsa. Oraya sıkıca tutunduğum sürece de kimse beni indiremezdi.

Fakülteden çıktığımda yağmur çiseliyordu. Mikail'e söylenmeden önce etrafta Poyraz ve Murat'ı aramaya koyuldum. Etrafta kayıp ilanları asılıydı. Dediği gibi asabildiği her yere asmıştı. İlanları görebilsem de onu hiçbir yerde göremiyordum.

İkisinin de arabası fakültenin otoparkındaydı. Yan yana bir şekilde park edilmişlerdi. Murat'ın ikinci şüphelisi Poyraz için bu henüz başlangıçtı.

Arabalara yaklaşıncı ikisinin de ön camına, sileceğine sıkıştırılmış kayıp ilanlarını gördüm. Hâlâ kampüste bir yerlerde olmalıydılar ama neredeydiler?

Şimdiye kadar burada olmaları gerekiyordu. Murat bir numaralı şüphelisinin peşini bu kadar uzun süre bırakmazdı. Ya iki numaralı şüphelisini kafasına haddinden fazla takmıştı ya da iki numaralı şüphelisinden şüphelenmekte haklıydı.

Poyraz, Murat'a zarar vermiş olabilir miydi? Ters köşe. Ona eğer katilse ve Murat'ı öldürecek olursa bunu bileceğimi söylediğim için *Murat'ı öldürüp bile bile şüphe çekmezdim* mi diyecekti? Bu, çok yerinde bir savunma olurdu.

Kafayı yiyecektim.

Poyraz ve Murat'ın arabalarının ortasında durup etrafa bakındım. Yağmur şiddetlenirken rüzgâr, fırtına geleceğini işaret edersine hızlanıyordu. İnsanlar binaların içine kaçışıyor ya da kampüsü hızlıca terk ediyordu.

Soğuktan sızlayan burnumu çekerek ceketime iyice sarıldım. Belki de yurda dönsem iyi olacaktı. Tahmin ederlerdi sanırım. Ya da başıma bir şey geldiğini sanırlardı. Bir de bu tantanayla uğraşamazdım.

Fakültenin kantinine gitmek için arkamı döndüğümde bana yaklaşan Yeliz'i gördüm. Hırsla attığı adımlardan anladığım kadarıyla benimle hesaplaşmanın derdindeydi. Oysa benim onunla uğraşacak mecalim yoktu.

Onu görmezden gelip yanından geçip gidecektim ki kolumdan yakalayarak beni durdurdu. Derin bir nefesi içime çekerken gözlerimi devirmeden duramadım. Dudaklarımda kindar bir gülümseme belirirken onun öfkeden alev alan gözlerini seyrettim.

"Beni küçük görmeyi keseceksin."

Dudağım isteksizce büküldü. "Küçük görmek huyum değildir. Ben küçük görmem, insanlar zaten küçüktür."

Kolumu sıktağında öfkeyle iç çekerek onu dikkatle süzdüm fakat bu beyhude bir çabaydı. Gözleri nefretle alev alevdi. Bana sınavda yardım eden kız olmaktan çıkmıştı. Sanırım lavaboda

ettiğim birkaç söz onu incitmişti. Farkında olmadan damarına basmıştım.

“Anlaşabildiğin tek bir kişi bile yok. Sorunun bizde değil de sende olduğunu hiç düşündün mü?”

“Sizinle anlaşmak isteyecek kadar sizi önemseydiğimi sana düşündüren ne?” diye sordum sesimdeki kibirli tınıyı saklamaya gerek görmeden. “Neden sizinle anlaşamadığım için bu bir sorun oluyor?”

“Biz etrafındaki insanlarız çünkü. Etrafındaki insanların senin hakkında ne düşündüğü önemlidir. İnsanların düşünceleri kadarsındır, Ekin.”

Esaslı bir kahkahayı patlatırken başımı arkaya doğru attım. Kahkaham fakültenin otoparkında şiddetle yankılanırken yağmurun sesini bir nebze olsun bastırdı.

“Bu kadar komik olduğunu bilmiyordum,” derken başımı indirip kahkahamı kestim ve onun kolumu sıkıca kavrayan elini tutup çektim. Sırıtmam keskin ve kötücüldü. “Daha sık takılmalıyız, Yeliz.”

“Saçımı sıfıra vur diye mi?”

“Hayır.” Elini iterken onu da itmiş bulundum. Geriye doğru sendelerken dengesini zor sağladı. Bakışları şaşkın bir hâl aldı. “Daha kötülerini yapabileyim diye tabii ki.” Dişlerimi göstererek güldüm. “Benimle uğraşmak istemezsin, Yeliz. Ne sen ne de biz diye bahsettiklerin.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

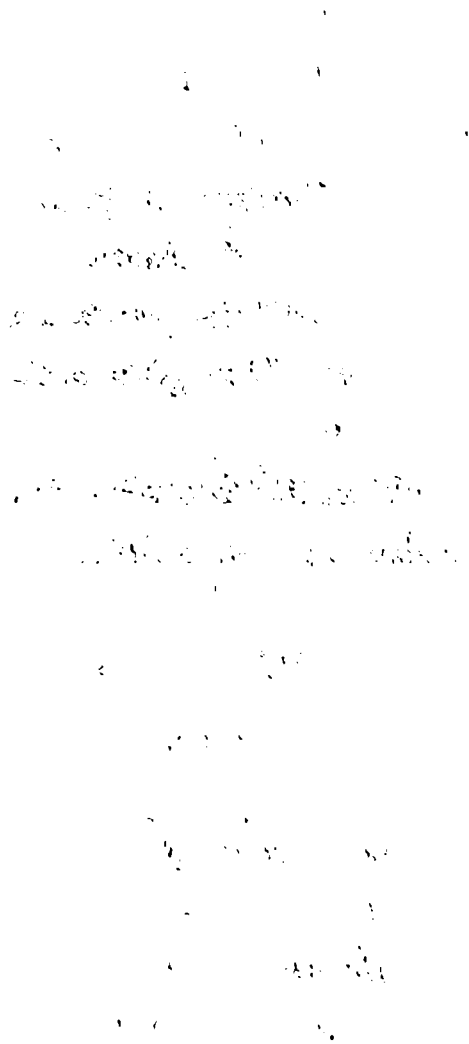
“Tehdit ediyorum,” dedim tükürürcesine. “O yüzden dikkate al. Sana neler yapabileceğimi öğrenmek istemezsin.”

Gözleri bir anlığına genişledi, ardından öfke ya da şüpheyi yeniden kısıldı. Ona yapabileceklerimi düşündüğü gözlerinden okunuyordu.

Yağmur çoktan şiddetini arttırmış ve bizi sıırılsıklam etmişti. Sanki başımın üzerinde bir kara bulut dolanıyordu. Öncesinde böyle değildi. O gecedan beri böyleydi. Telefon kulübesinin orada onu gördüğümde beri tepemden kara bulut eksik olmuyordu.

Homurdanarak fakülteye ilerlediğim sırada Yeliz, “Seni öldüreceğim!” diye öfkeyle haykırdı. Hemen ardından bir şimşek çaktı, etraf göz alıcı bir şekilde aydınlandı ve gök gürültüsü şimşegi takip etti. Başımın arkasından aldığım darbeye ıslak zemine yığıldım.

Son duyduğum şey, Yeliz’in çığlığıydı.

BÖLÜM 13

7 Yıl Önce

“**B**abanın öldüğünü kabullenmelisin, Poyraz. Bir yıl oldu.”
Bir yıldır yetiştirme yurdunda kalıyordum. Burada benimle ilgilenen genç bir kadın vardı. Haftanın üç günü beni odasına çağırıyor ve benimle konuşmaya çalışıyordu. Konuşuyor ama istediklerini söylemiyordum. Babamın öldüğünü söylüyordu ama ona inanmıyordum. Babam ölmedi, yaşıyordu. Onu görüyordum. Saklanıyordu. Bir şeyin peşindeydi, biliyordum.

“Ölmedi.” Bunu bin yedi yüz altı kere söylemiştim şimdiye kadar. Bin yedi yüz altı keredir bana inanmıyorlardı. “Onu gördüm, yaşıyor.”

“Cenazesine katıldın, Poyraz. Üstüne toprak attın.”

“Öldüğünü sanmıştım ama ölmemiş işte. Bazen beni ziyarete geliyor. Bir planı var.”

“Ne gibi bir plan?” diye sordu genç kadın. Sarı ve uzun saçlı bu kadının adı Burcu’ydu. Saçlarını sürekli bukleler hâline getiriyor ve birkaç tutamı arkadan tokayla tutturuyordu. Böylece parlak kehribar gözleri ortaya çıkıyor ve onu muazzam gösteriyordu. Simsiyah gözlerim onun gözlerinin aksine beni karanlık gösteriyordu. Karanlık görünmek istemiyordum. Onun gibi aydınlık görünmek istiyordum. Sanki hiç günahkâr olmamışım gibi.

“Söylemedi ama intikam, dedi. İntikam alacak.”

“Kimden?”

“Annemden.”

"Üzgünüm ama annen de öldü, Poyraz. Ölüler, ölülerden intikam alamaz."

"Alır," diye fısıldadım. Siyah gözlerimi parlak beyaz zemine diktim. Olabilecekleri düşünürken bir an olsun gözlerimi kırpamamıştım. Olabilecekler beni korkutuyordu. Ölü sanılan birini nasıl duracağımı bilmiyordum ve kimse bana inanmıyordu. "Alacak." Bakışlarımı zeminden alıp ona çevirdim. "Bana yardım etmelisiniz. Onu yakalamalılar. Yoksa çok kötü şeyler olacak."

"Poyraz..." Elindeki kalemi masasının üzerine bırakıp derin bir iç çekti. "Babanın nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?"

"Donarak öldü."

"Hayır, baban bir kaza geçirdi ve arabanın içinde yanarak öldü."

"Hayır, donarak öldü," diye itiraz ettim. "Onu hastaneye yetiştirmeye çalışırken kaza yaptım. Araba yandı, babam yandı ama zaten öncesinde ölmüştü."

"Babanın cesedini gördün mü?"

"Tanınmaz hâldeydi."

"DNA sonuçlarına göre o adam babandı ama. Kaza yaptığınız, yanan arabanın içinden çıktı ceset. Senin de ucu ucuna kurtulduğün kazadan."

"Ama ölmedi, onu gördüm. Onu hâlâ görüyorum. Bir şey yapacak." Bir hışımla koltuktan kalktım. "Ona engel olmalısınız."

"Bir ölüye engel olamayız, Poyraz."

"Yaşarken de engel olmadınız ki zaten!" Öfkeyle yükselen sesim odanın içinde yankılandı. "Beni öldürecek kadar ileri giderken ama öldürmeyip süründürürken de engel olmadınız, şimdi de engel oluyorsunuz."

Histerik bir şekilde gülmeye başladım. "O adam yaşıyor ve hâlâ beni cezalandırıyor." İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Bunu size kanıtlayacağım!"

Bana tek kelime daha etmesine izin vermedim. Bir hışımla odadan çıkıp kapıyı ardımdan sertçe kapattım. Yetiştirme yurdunun koridorlarında hırsıyla yürürken dişlerimi öfkeyle sıkıyordum.

Babam yaşıyordu.

Hayır, delirmemiştim. Aklım gayet yerindeydi ama o, insanların delirdiğime inanmasını istiyordu. Bu da bir tür cezaydı. Aklımınla oynuyordu. Beni ölene dek cezalandıracaktı.

Yanımdan geçen birkaç kişinin omzuna sertçe çarptıysam da durup özür dilemedim. Özü'nün kifayetsiz olduğu bir dünyada yaşıyorduk ne de olsa. İki kelime. Çok da zor görünmüyordu, değil mi? Hiçbir boka yaramayan, kolay iki kelime. Özü'nün acıyı dindirdiği nerede görülmüş? Hepsi palavraydı.

Yetiştirme yurdunun çift kanatlı kapısını sertçe itip hızlıca dışarı attım kendimi. Kıştı, yağmur yağıyordu. Bahçede kimse yoktu. Külübesinde oturan güvenlik görevlisi bir hışımla peşimden fırladıysa da bana yetişmesi güçtü. Fırtına kopmak üzereydi, şimşek çakıyor ve gök gürlüyordu. Birçok insanın korkup saklandığı bu şiddetli havada ben koşmaya başladım. Yağmurda ıslanmak, göz alıcı şimşek ya da gök gürültüsü beni huzursuz etmiyordu. Beni huzursuz eden insanlardı. Onların tehlikeli sessizliği ya da yalancı sesleri.

Şiddetli yağmurun esir aldığı kasvetli şehrin ezbere bildiğim sokaklarında koşarken dudaklarımın arasından kaçan öfke dolu haykırıışları da çocukluğumda attığım çığlıklar gibi kimse duymadı. Artık korku yoktu, yalnızca öfke vardı. Ve bu öfke bir yıkım olacaktı.

Babamın ve annemin yan yana, sanki bir aileymişler gibi gömüldükleri mezarlıktan içeri girerken güvenlik görevlisi beni durdurmaya çalıştı. Bu fırtınada evimde olmam gerektiğine dair bir şeyler söyledi ama onu dinlemedim. Ellerinden kurtulup aile mezarlığına koştum. Şimdiye kadar buraya yalnızca üç kere gelmiştim. İlki annem gömüldüğünde, ikincisi babam gömüldüğünde ve üçüncüsü onlara hesap sormak istediğimdeydi. Bana yaşattıklarının hesabını sormuş ama tabii ki bir karşılık alamamıştım.

Ahu Viran ve Gurur Viran.

Yan yana üç mezar, biri boş. Bana ait bir boşluk. Ölümüne ait.

Anne, baba ve çocuk. Sanki gerçekten bir aile olabilmişler gibi. Sanki gerçeklermiş gibi.

Babamın mezarının üzerine çıktım ve mezar taşının kenarını kavradım. "Ölmedin sen." Haykırışım gök gürültüsüne karıştı. "Akımla da oynamana izin vermeyeceğim!"

Toprağı kazmaya başladım. Burada babama ait bir ceset yoktu, o yaşıyordu. Buradaki her kimse muhtemelen masum biriydi. O da babamın kurbanıydı. Benim gibi. Beni öldürememişti ama birini öldürüp bu mezara koymuştu.

"Hepsi bir oyundu. Beni kandırdın. Öldüğüne inanmamı istedin. Sadece beni daha fazla cezalandırmak istiyorsun. Biliyorum. Çık ortaya, baba!"

Yağmurla ıslanan toprak çamurlaşmıştı. Bu da toprağı kazmamı zorlaştırıyordu ama yine de durmayacaktım. Buradaki gerçeği ortaya çıkaracaktım. Aklım yerindeydi benim, delirmemiştim. Onca şeyden sonra her şey bittiğinde delirmeyecektim.

"Baba olamadın, adam ol. Çık ortaya!"

"Ben hak etmedim."

"Bana yaptıklarınızı hak etmedim."

"Tek suçum senin çocuğun olarak doğmaktı."

"Çık ortaya!"

Biri kollarımdan yakalayıp beni durdurmaya çalıştı. Mezarı kazmamı, gerçeği ortaya çıkarmamı kimse istemiyordu. Gerçekler herkesi korkutuyordu ama ben korkmuyordum. Artık korkak küçük bir çocuk değildim. Ondan da onun gibilerden de korkmayacaktım. Gerekirse bana dokunan ellerini kıracaktım ama onlardan bir daha asla korkmayacaktım.

"Büyüdüm ben." Beni tutan mezarlığın güvenlik görevlisiydi. Ölülere bile koruyan birileri vardı ama beni koruyan kimse olmamıştı. Yaşıyordum ben. Nefes alıyordum hâlâ.

"Beni korkutamazsın, beni yenemezsin, beni cezalandıramazsın, beni öldüremezsin!"

Her yanıma çamur olmuştu. Yine de ölüleri benden korumaya çalışan güvenlik görevlisinin ellerinde çırpınmaya devam ediyordum.

"Annem tarafından sevilmemenin cezasını artık bana kesemezsin!"

"Oğlum dur," diyen güvenlik görevlisinin kollarının arasından bir hışımla kurtulup onu da ittim.

"Oğlum deme bana. Ben kimsenin oğlu değilim. Ben kimsenin bir şeyi değilim."

Mezarı kazmaya devam ettim. O piçin foyasını ortaya çıkaracaktım. Aklımı kaybetmemiştim, herkese kendimi inandıracaktım. Yakalanacaktı. Ne bana ne de başkalarına zarar verecekti. Kimse bir şey yapmazsa onu ben öldürecektim. Bir kez daha ama bu kez vicdan yapıp onu kurtarmaya çalışmayacaktım. Kalbimin sesini dinlemeyecektim. Kötü biri olacağımı haykıran kitapları bu kez dikkate almayacaktım.

Ben kötü değildim.

Ben aklımı kaybetmemiştim.

Babam yaşıyordu.

Günümüz
Ekin

“E kin?”
“Ekin, aç gözlerini.”

“Ekin, bir şey söyle.”

“Ekin!”

Zifirî karanlıktaydım. Gözlerimi açıp açamadığımı anlayamayacak kadar şuursuz bir hâlde. Neredeydim? Yanımdaki kimdi? Gözlerimi açabilmiş miydim? Karanlık olan benim zihnimin içi miydi yoksa bulunduğum yer miydi?

En son neredeydim?

Otopark.

En son kiminleydim?

Yeliz.

Gözlerim açık mıydı?

Hayır.

Boynumdan başıma doğru sızan keskin ağrının tesiri altındaydım. Her saç telimi acıyla hissediyordum. Bedenim taşıyamayacağım bir yük gibiydi. Hareket edemiyordum.

“Ekin, yalvarırım aç gözlerini.”

Bu ses... Bana yalvaran bu sesin kime ait olduğunu seçemiyordum. Tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı. Tanıdığımızı sandığımız yabancılardandı. Gerçek yüzünü göremediklerimizden.

“Ölme.”

Ölüm benim kıyısından bile geçmediğim derin bir denizdi. İçinde milyarlarca ceset vardı ama ben kıyısına bile oldukça uzaktım. Ölüme ait olmamıştım, ona yaklaşmamıştım. Birilerini o kıyıdan ittiğim doğruydu ama ben o kıyıya ait değildim.

“Seni yeni buldum, şimdi kaybedemem.”

Önce suratıma düşen yağmur damlalarını hissettim. Hemen ardından karanlık girdapta döne döne aydınlık gerçekliğin içine düştüm. Islak kirpiklerim titreşerek aralandığında onu gördüm.

Poyraz Viran.

Yanı başımdaydı, ıslak gözlerini şiddetli yağmur bile gizleyememişti. Suratımı ellerinin arasına almış, bana ölmemem için yalvarıyordu. *Seni yeni buldum, şimdi kaybedemem*, ne demekti? Beni arıyor muydu? Neden?

Beni hatırlıyor muydu?

“Ekin?”

Gözlerimi açtığımı görünce dudaklarında hiç olmadığı kadar tanıdık bir gülümseme belirdi. O küçük, köpeğimi emanet ettiğim çocuk gibi göründü gözümde. Ona güvendiğim gibi güvende hissettim. Sanki ondan başkası bana yardım edemezdi. Ondan başkasına güvenemezdim. Küçük Poyraz Viran benim güvendiğim ilk ve son insandı. Ve beni hayal kırıklığına ilk uğratan da ondan başkası değildi.

“Canım, iyi misin?” Islak saçlarımı şefkatle okşuyordu. “Lütfen iyi ol. Yalvarırım zarar görmemiş ol.”

Islak kirpiklerimi yavaşça indirip kaldırırken bakışlarımı bir an olsun onun endişeyle parlayan gözlerinden ayırmadım. Gözlerinde gerçeği aradım durdum.

Gerçeği saklıyordu.

Gerçek burada değildi.

“Yeliz...” Sertçe yutkunarak devam ettim. “O nerede?”

“Yeliz?” diye sordu. “O kim?”

Gözlerimi kapatıp sıktım. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığımda Poyraz bana yardım etti. Ayağa kalkamadım ama en azından oturur pozisyona gelebildim.

Aklımın yarısını zeminde bırakmış gibiydim. Sanki her şey kafamın içinde donmuş, havada asılı kalmıştı.

“O buradaydı, yanımdaydı,” diye mırıldandım etrafıma bakmaya çalışırken. “O vurmuş olmalı bana.”

Hemen arkamda kalan ve yağmura karışıp yok olmak üzere olan kan izlerini gördüğümde elim boynuma gitti. Elime kan gelip gelmediğine baktım. Kan yoktu. Açık bir yaram da yoktu. O zaman bu kan bana ait değildi.

“Yeliz nerede?” diye sordum yeniden. “O buradaydı. Şimdi nerede?”

“Burada kimse yoktu.”

“Yeliz vardı.” Ayağa kalkmaya çalıştıysam da başarılı olamadım. Uzuvarımı hareket ettirme kabiliyetim sanki yok olup gitmişti. “Arkamdan darbe aldım. Hemen ardından onun çığlığını duydum. Ona bir şey olmuş olmalı.”

Elimi yerdeki silinmekte olan kana doğru uzattım. Birazdan burada hiçbir iz kalmayacaktı. Kan Yeliz’e mi aitti yoksa başka birine mi, öğrenemeyecektik.

Poyraz bileğimden yakalayıp beni durdurdu. “Dokunma.”

Kısılmış gözlerim keskin bir şekilde üzerine döndü. “Neden?”

“Zaten şüphelisin. Eğer Yeliz’in başına bir şey geldiyse bunu da senden bileceklerdir. Kan ona aitse dokunmamalısın.”

“Kanın ona ait olup olmadığını öğrenmemiz gerek.”

“Kan ona aitse cesedi birkaç güne ortaya çıkacaktır zaten, Ekin.”

Beynimden vurulmuşa döndüm. Yeliz tıpkı mağaza müdürü gibi öldürülmüş olabilirdi. Onun da cesedi birkaç gün sonra ortaya çıkmıştı.

Ama nasıl olurdu?

Ben buradaydım. Beni bayıltmış, Yeliz’i öldürüp götürmüş müydü? Bunu burada nasıl yapabilmişti? Neden? Neden Yeliz? Yeliz’in bütün bu yaşadıklarımızla hiçbir ilgisi yoktu ki. O, kol-yeye bile dokunmamıştı, ona sahip olmamıştı.

Katil neden Yeliz’i seçmiş olsundu ki?

Öylece bakakaldığım Poyraz’ın gözleri bir anlığına yağmurun yok ettiği izlere kayınca her şey yerli yerine oturdu. Murat neredeydi? Poyraz’ın peşinden bir an olsun ayrılmayacağına emin olduğumuz Murat şu an nasıl burada değildi? Beni ilk bulan nasıl Poyraz olmuştu?

Yeliz’i öldürüp arabasının bagajına koymuş olabilirdi. Sonra da beni bulmuş, korkmuş gibi yapmıştı. Her şeyi yapmıştı ve yapmamış gibi davranıyordu.

Murat...

O neredeydi?

Polislerin ölümünden bahsetmişti ve şimdi onun peşinden ayrılmayan Murat Komiser burada değildi.

“Şüpheler doğru değil mi?” diye fısıldadım büyük bir hayal kırıklığıyla. “Sen yaptın.”

Poyraz’ın bakışları şaşkın bir şekilde üzerime döndü. “Ne?”

“Sen yaptın,” diye tekrar ettim. “Yeliz’e zarar verdin.” Sertçe yurkunarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. “Murat’a da zarar verdin, değil mi?” Dehşetten neredeyse nefes alamıyordum. “Katil sensin.”

“Ekin, ben kimseye zarar vermedim. Geldiğimde burada baygın bir şekilde yatıyordun. Arkadaşının burada olduğunu bilmiyordum bile.”

“Yalan söyleme!” Zor da olsa ayağa kalktım. “Niye öldürdün?” Dişlerimi öfkeyle sıktım. “Bütün suçu üzerime atmaya çalışıyorsun, değil mi? Bu yüzden yakınlarımdaki insanları öldürüyorsun. Bu işten yırtmak için beni kullanıyorsun!”

Dizlerim zangır zangır titriyordu. Boynumdan saç diplerime uzanan ağrı öyle keskindi ki ne kadar süre ayakta durabileceğimi bilmiyordum.

“Sana asla zarar vermem.”

Onu suçladığıma inanamıyor gibiydi. Benim gözlerimde büyüyen hayal kırıklığı sanki onun gözlerinde de vardı. Onu suçladığım için kırılmıştı bana.

“Neden?” Geriye doğru birkaç sarsak adım attım. “Beni yeterince tanımıyorsun bile.”

Hatırlıyorsa da tanımazdan geliyordu ne de olsa.

“Aylara, yıllara ihtiyacım yok benim.” Bana yaklaşmak için attığı birkaç adımı çığlığa karışan cümlemle durdurdum.

“Sakın bana yaklaşma!”

“Yemin ederim ben bir şey yapmadım, Ekin. Senin için buradaydım. Ben kimseye zarar vermem.”

“Murat nerede o zaman?” diye sordum keskin bir dille. “Peşinden ayrılmayacaktı, o nerede? Ne yaptın ona?”

“Ona da bir şey yapmadım. Katil değilim ben.”

“Murat nerede, Poyraz?”

Zayıf bir nefesi güçlkle bırakırken başını yavaşça iki yana salladı. Dudağının kenarları hafifçe aşağı doğru bükülmüş, hayal kırıklığıyla şekil almıştı. Göz kapaklarını yarıya kadar indirip geriye doğru birkaç adım attı. Benden, ondan istediğim gibi uzaklaştı.

“Sen yine niye bağıırıyorsun, Ekin?”

Murat'ın hemen ardından yükselen sesini işittiğimde irkilerrek ona doğru döndüm. Yavru köpeği kucağına almıştı, ceketiyile onun ıslanmasını önlemeye çalışıyordu.

Poyraz zayıf bir sesle, “Sana söylemiştim,” dediğinde sesli bir nefesi güçlkle bıraktım. Neler oluyordu burada? Yeliz neredeydi? Bana vuran o muydu? Bana vuran oysa neden çığlık atmıştı ve neden yerde kan lekeleri vardı? Yeliz neredeydi?

Aklımı kaçıracaktım.

Başımı ellerimin arasına aldım. “Burada bir şey oldu.” Geriye ve ileriye bilinçsiz, karmakarışık adımlar atıyordum. “Yeliz buradaydı. Biri bana vurdu.” Ensemi yakaladım. “Biri beni bayılttı.”

Hem kırgındım hem de suçluluk doluydum. Yeliz'e bir şey ol-duysa bu benim yüzümdendi. Onu tehdit etmişim ama onu öldürecek değildim. Canavarlarla oyun oynadığım doğrudu ama ben bir canavar değildim.

Murat'ın şüpheyle parlayan gözleri Poyraz'ın üzerine döndüğünde aklımı kaybetmiş bir hâldeydim. Mantığımı bir kenara bırakıp hislerimle hareket ettim. Elim kaldırdım ve işaret parmağımı Poyraz'a doğrulttum.

“Sen,” dedim öfkeyle. “Sen yaptın.” Parmağımı Poyraz'ın hemen arkasında kalan arabasına çevirdim. “Onu arabanda saklıyorsun, değil mi?”

Murat, köpeği yere bıraktığında yavru köpek koşarak Poyraz'ın yanına ilerledi. Sanki o güvenilir biriymiş gibi. Köpekler iyiyi de

kötüyü de ayırt edebilen canlılardı. Hissederlerdi ama bu kez bu yavru köpek yanlış hissediyor olmalıydı.

Murat keskin, sert adımlarla önüme geçti ve bana siper oldu. Elini arkasına doğru atıp bir hışımla silahını çıkardı. Silahın emniyetini kapatırken namlusunu Poyraz'a doğrulttu.

“Bagajı aç.”

Poyraz bir anlığına nefes almayı bırakmış gibi göründü. Yüzünde dehşete benzer bir ifade ile bana bakakaldı. İçime derin, karşı konulmaz bir şüphe hissi yayılıp her yanıma sarmıştı. Bütün oklar özenle onu gösteriyordu. İplerin hepsini takip ettiğimde düğüm ona çıkıyordu.

Poyraz'ın omuzları öne doğru, pes etmiş gibi çöktü. Kaşlarını çatmış, göz kapaklarını yarıya kadar indirmişti. Şiddetli yağmur bedeninin her noktasına çarparak sırıyordu. Islak siyah saçları bozulmuş, alına dökülmüştü. Her daim geniş, dik duran sırtı şimdi küçük bir çocuk gibi eğilip içine çekilmişti sanki.

Murat önüme siper olup silahının namlusunu doğrudan ona tuttuysa da Poyraz bir an olsun Murat'a bakmadı. En ufak bir korku emaresi göstermedi. Telaşlanıp Murat'ın dediğini de yapmaya kalkmadı. Sadece bana, gözlerimin içine hayal kırıklığıyla bakmayı sürdürdü.

Sanki ondan bir şey almıştım.

Güvenini.

İnancını.

Öyleyse ödeşmiştik.

“Ben katil değilim,” dedi tehlikeli derecede alçak bir sesle. Yağmurun gürültüsüne karışan sesini zor duyabilmişim. “Ben kimseye zarar vermem.”

“Göreceğiz,” diyen Murat'ın omzuna elimi sardım. Başını çok hafifçe çevirip kulak kesildi.

“O, yanında mıydı?”

Murat sesli bir nefesi burnundan bıraktı. “Yanımdaydı.”

“Her an mı?”

“Köpek elimden kaçınca onu yakalamakla birkaç dakika kaybettim. Birlikte otoparka geliyorduk. En fazla beş dakika yalnız bıraktım.”

“Yeterli değil mi?”

“Profesyonel bir katil için belki,” diye fısıldadı. “Ne kadar süredir baygın olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Poyraz eğer katilse arabasının bagajına baktığımızda bu ortaya çıkacaktı. Yeliz’e zarar verdiyse onu başka bir yere götürecektik kadar vakti yoktu. Sadece bagajına, suç mahallinin dibine saklayabilirdi. Beni uyandırıp endişelenmiş gibi yaparak da bütün şüpheleri üstünden atmaya çalışmıştı.

Katilin kadınları değil, kolyeyi veren adamları öldürdüğü de palavra çıkardı böylelikle. Sadece güvende hissettirmeye çalışmış ve doğrusu başarılı da olmuştu. Sonra Murat’ın güvende olmadığını düşündürmüş ve bütün ilgimi oraya çekmişti.

Küçükken olduğu gibi önce güvenimi kazanıp sonra da beni güvensizlik hissiyle baş başa bırakıyordu. Yüzünde herkesin kanaacağı türden bir maske vardı. Siyah gözlerinin karanlığı gibi. Onları da saklamıştı benden, herkesten. Kendini saklıyordu. Benden saklanamazdı. Onu enseleyecektim. Bir katilin elini kolunu sallaya sallaya aramızda dolaşmasına bile isteye asla izin vermezdim.

“Bagajı aç.” Murat silahının namlusunu Poyraz’ın üzerinden bir an olsun ayırmadı. “Bir kere daha tekrar etmeyeceğim. Ya kendi rızanla açarsın ya da ben açmasını bilirim.”

Poyraz’ın hayal kırıklığıyla harmanlanan bakışları sonunda benim üzerimden kayıp Murat’ı buldu. Başını çok hafifçe sallarken geriye doğru usulca adımladı. Arabasının bagajına yaklaştı ve anahtarını çıkarıp kilidini açtı. Şimdi yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Bütün hislerini bir çırpıda silmiş, bir katilin soğukkanlılığını üzerine bir kazak gibi giyinmişti.

Bagajı açıp ellerini iki yanına indirdi ve bize baktı. Tek kelime etmedi, hareket de etmedi. Bagajı görebilmek için yanına gitmemiz gerekiyordu. Bu açıdan içini görmemiz imkânsızdı.

Murat'ın yanından geçip bagaja yaklaşmak için hareketlendiğimde Murat kolumdan yakalayarak beni durdurdu. "Gitme, yaklaşma ona."

Doğruydu, eğer katilse ona yaklaştığımda beni kaşla göz arasında öldürebilirdi de. Ya da rehin alırdı, hapse girmemek için beni de beraberinde götürürdü.

"Ellerini kaldır ve arabanın kaputuna yüzüstü yaslan."

Poyraz'ın bakışları sivrileşti. Şimdi her şey çok daha ciddiydi. Onu düpedüz katil olmakla suçluyor, ona öyle davranıyorduk. Katil değilse büyük ayıp ediyorduk ama bunu öğrenmek zorundaydık. Yeliz'i öldürmüş olabilirdi. Sıradaki ben de olabilirdim.

Poyraz ellerini kaldırdı ve bagajdan uzaklaşıp kaputa yaklaştı. Kaputa yüzüstü yaslandı. Murat ona yaklaşıp silahı başının arkasına yasladığında hâlâ olduğum yerden bir milim kıpırdamamıştım.

"Bagaja bak, Ekin."

Sertçe yutkundum. Ne göreceğimi bilmiyordum. En çok da bu korkutuyordu beni. Ne günahını almış olmak istiyordum ne de orada Yeliz'in cesedinin olduğunu görmek.

Küçük, temkinli adımlarla yanlarından geçip bagaja ilerledim. Poyraz'ın gözleri üzerimdeydi, yanından geçerken dikkatle beni izliyordu. Benden nefret edecekti.

Bagaja ilerleyip önüne vardığımda bedenimi onların olduğu tarafa doğru çevirdim. Bagajın içine bakmadan önce içimin ürperdiğini hissettim. Önce onlara baktım, sonra da bagajın içine.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Murat. "Orada bir ceset var mı, Ekin?"

Sertçe yutkunarak yanağımın içini ısırduğımda kanın metalik tadı kısa sürede dilimin üzerine yayıldı. Uzanıp bagajın kapağını tuttum ve indirip kapattım. Yeniden onlara baktığımda Poyraz artık bana bakmıyordu ama Murat'ın bakışları merak doluydu.

“Burası boş,” dedim kendime kızar bir tonda. “Yeliz burada değil.”

Murat şüpheli gözlerle Poyraz’ı süzerek geri çekildi ve hızlıca yanıma gelip bagajı açtı, içine bir de o baktı. Bana olan güveni gözlerimi yaşartıyordu doğrusu.

Poyraz kaputun üzerinden usulca doğrulup ellerini de bize göstererek göstere iki yanına indirdi. Hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra, “Teşekkür ederim,” dedi bana, doğrudan gözlerimin içine bakarak. “Bana olan inancın için.”

Gözlerini hızlıca üzerimden çekti, ayağına dolanan yavru köpeği alıp arabasına bindi ve hızlıca gözden kayboldu.

Murat’la arkasından bakakaldık.

Bakışlarımı, “Onu suçlayan sendin,” diyen Murat’a çevirirken kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturmuştum bile. “Ayrıca biri burada öldüyse ve birkaç gün sonra cesedi bulunursa bu durumda tek şüpheli sen olursun, Ekin.”

“Ne?”

“Katille iş birliği yaptığın düşünülür.”

“Ama yapmadım, görmedim. Sana başımın arkasından birinin vurduğunu, bayıldığımı söyledim.”

“Pekâlâ, yalan söylüyor olabilirsin.”

“Pekâlâ, seni şuracıkta öldürebilirim!”

Öfkeyle yanından geçip gittim. Yeliz’i bulacaktım.

BÖLÜM 14

6 Yıl Önce

Yetiştirme yurdunun kapısının önüne konulduğumda on sekiz yaşına girmiştim. Zaten bu yüzden beni başlarından atmışlardı. Bundan rahatsız değildim, aksine bu durum mutlu bile etmişti beni. Artık Ekin'i bulabilir ve ona gerçeği söyleyebilirdim.

Sosyal medyadan onu buldum ve olabileceği yerleri aylarca araştırdım. Üniversite sınavına girmiş olmalıydı, belki de kazanmıştı. Sosyal medyada kendiyile ilgili içerikler paylaşmadığı için bütün bunları oradan öğrenememiştim ama en azından çektiği birkaç fotoğraftan yaşadığı şehri bulabilmiştim.

Kısa bir otobüs yolculuğunun ardından yaşadığı şehre ayak bastım. Babasının asker olduğunu bilmem işimi kolaylaştırmıştı. Böylece çoğunluğunun asker ailelerinden oluştuğu sakin bir yerde yaşadığını bulabilmiştim. Sakin bir muhitti, evler iki katlı ve bahçeliydi. Sokakların arası genişti, evler birbirinden uzaktı.

Evini bulmam birkaç günümü almıştı ama. Önce babasını görmüştüm, sonra annesiyle evden çıktıklarını. Ekin'in evde mi yoksa dışarıda bir yerde mi olduğunu bilmiyordum ve öğrenmek için tek bir yolum vardı.

Arka bahçeye girip üst kattaki yatak odalarından birine uzanan ağaca tırmandığımda onu gördüm. Tanrı onu bulmakta işimi öyle kolaylaştırmıştı ki bunun kaderimizde olduğuna inanmıştım öylece.

Onu görene kadar.

Ekin onu yıllar sonra ilk gördüğümde dans ediyordu. Odasında yüksek sesli bir müzik açmıştı ve kahkahalar içindeydi. Dans ediyor, odasında oradan oraya sıçırıyor ve sevinç içinde gülüyordu.

"Kazandım!" dedi büyük bir hırsla. "Başardım, kazandım!"

Onun neşeli kahkahasına camın diğer tarafından eşlik ettim. Niyetim onu dikizlemek, rahatsız etmek değildi ama çekiniyordum ondan. Onun karşısına çıkmaktan. Belki de unutmuştu beni, silmişti hafızasından. Şimdiyse buradaydım, camın diğer tarafında ve ona yıllardır içimde tuttuğum gerçekten bahsetmek istiyordum. Köpeğinin kaybolmadığından, öldüğünden ve bunu babamın yaptığından. Bu gerçeği öğrenirse en azından merakı dinerdi. Kızardı yine bana ama en azından beklemeyi bırakırdı. Eminim ki bekliyordu, umut ediyor ve Oreo'nun bir yerden çıkabileceğine inanıyordu. Sevgi böyle bir şeydi, bitmek bilmeyen bir bekleyişi insanın ruhuna işlerdi.

Ekin dans etmeyi bırakıp kâğıtlarla dolu çalışma masasının üzerindeki çerçeveyi kaptı ve üzerine bir öpücük bıraktı.

"Onlar bana kızdı ama sen burada olsaydın bence benim adıma sevinirdin."

Neyden bahsediyordu? Sabahın erken saatleriydi ve annesiyle babası evden biraz gergin ayrılmıştı. Fotoğraftaki de sanırım kaybettiği abisiydi. Bugün üniversite sonuçları açıklanıyordu. Kazandım, başardım, derken bundan bahsediyor olmalıydı. Sanırım ailesinin istediği bölümü kazanmamıştı ama kendi istediği bölümü kazanabilmişti.

"Hadi, sana verdiğim sözü tutmalıyım," diyerek fotoğrafı masanın üzerine bıraktı ve ceketini kaptığı gibi odasından çıktı. Onu takip ederken bir sapık gibi hissetmemek elde değildi ama henüz karşısına çıkmaya cesaretim yoktu.

Caddeye çıktı ve bir dövmeciden içeri girdi. O dövmecideyken yağmur başladı ama bir yere sığınma gereği hissetmedim. Yağmurun altında bekledim. İnsanlar kendilerine yağmurdan saklanacak bir yer arayıp şemsiyelerini açarken ben çoktan ıslanmıştım. Islanmakla hiç sorunum olmadı. Aksine, tenime dokunan damlalar kadar bana huzur veren hiçbir şey yoktu. Bir kere bu damlalar gökyüzünden,

dokunmanın hayalini kurduğum bulutların içinden düşüyordu te-nime. Yağmur yüklü bir bulutun içine pilotu olduğum uçakla girmenin hayalini kurardım. Muazzam bir şey olabilirdi. Bir pilot olabilseydim.

Ekin dövmeceiden çıktığında parmağının üzeri kapalıydı. Arkasında kalıyordum, beni görmüyordu. İlk anda diğer insanlar gibi yağmurdan kaçacağını sandım ama o öyle yapmadı. Başını kaldırdı ve tepemizdeki kara buluta baktı. Kendi kendine gülerken bir şey mırıldandı ama duyamadım. Yağmurda yürüyerek eve geri döndü. Koşmadan, yüzünü eğmeden, ıslanmaktan en ufak bir rahatsızlık duymadan.

Onu bir sapık gibi izliyor olma düşüncesinden rahatsız oldum. Ya karşısına çıkacak cesareti bulmalıydım ya da ondan habersiz onu böyle takip etmemeliydim. Bu, pis zihniyeti olan birinin yapacağı şeydi.

Ekin'in çıktığı dövmeceiden içeriye girdiğimde dövmeci Ekin'in dövmesinin kopyasını henüz kenara koyuyordu. Altı rakamının dövmesini yaptırmıştı. Parmağının üzeri kapalı olduğuna göre de parmağına yaptırmıştı. Bütün ipuçlarını birleştirence bunun abisiyle ilgili olduğu hemen anlaşılıyordu. Abisinin altı yaşındayken öldüğünü biliyordum.

Bana abisini, ailesinin ona nasıl da değer verdiğini ağlayarak anlatmıştı bir gün. Beni abimin yerine koyuyorlar, demişti. Bundan nefret ettiğini söylemiş, hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Ben abim değilim, abim öldü ama ailem bunu kabullenemedi, dediğinde ona sıkıca sarılmıştım. Omuzumda ağlarken doğmamış olmayı dilemişti.

Sınav sonucu, ailesinin buna sevinmemesi ama onun deliler gibi mutlu olması, abisinin fotoğrafını öptükten sonra gelip bu dövmeyi yaptırmaması gibi birbirini tamamlayan bu olayları düşününce bu dövmenin duygusal bir yanı olduğuna emindim. Dövme dediğinin de bir anlamı olmalıydı zaten.

Kâğıdı alıp rakamın üzerine iki çizik attım ve onu dövmeciye uzattım. "Bana şunu yapar mısın?"

Dövmeci başta garipse bile sorun çıkarmadı ve bileğimin üzerine yaptı dövmeyi. Altı saniye. Üzülmek için çok kısa ama birini sevmek için ne kadar da uzun bir süre.

Bu kez Ekin'in karşısına çıkmak, onunla konuşmak üzere evinin önüne geri döndüğümde onu dışarıda, ailesiyle birlikte buldum. Sokakın köşesinde durup izledim onları. Babası, Ekin'e sarılırken annesi gülümseyerek saçlarını okşuyordu.

Mutluydu Ekin. Ailesi yanındaydı, ona kızsalar da onu seviyor ve yanında oluyorlardı. Kırgınlıkları birkaç saatten öteye gitmiyordu. Yanındalardı, onu yaralamak için değil, sevmek için. Saçlarını okşuyorlardı ama çekmiyorlardı. Gülümsüyor ve ona gülümsediği için kızmıyorlardı.

Ekin'in hayatında benim gibi birine ihtiyacı yoktu çünkü ailesi onun yanındaydı.

Ekin'in benim doğrularıma ihtiyacı yoktu çünkü ailesi onun yanlışlarını da kabullenip yanında olacak kadar seviyordu onu.

Ekin'in Oreo'ya ne olduğunu öğrenmesine gerek yoktu çünkü kaybolmuş olması, ölmüş olmasından daha iyiydi. Bencillikti niyetim. Ona Oreo'yu benim yüzümden kaybetmediğini söyleyerek hayatında bir yer edinmenin hayalini kurmuştum aptalca bir şekilde. Oysa hayatında benim gibi birine ihtiyacı yoktu. Fazlalık olurdum ben, haksızlık olurdum.

Benim vicdanım onun mutluluğundan önemli değildi. Bu yüzden onlar bir aile olarak evlerine mutlu mutlu girerken ben geldiğim sokaktan yalnız başıma geri döndüm ve şehri terk ettim. Ondan uzağa, kasvetli şehrimde ayak bastım yeniden.

Bu şehirde yağmur yağar, fırtına kopar ve tüm bunlar, bütün kötülükleri gürültülü şimşeklerin ardına gizlerdi. Karanlıktı bu şehir, karanlığı sevmezdim. Kimsesizdi bu şehir, kimsesizliği sevmezdim. Babam bu şehirdeydi, babamı sevmezdim.

Sırtımı telefon kulübesinin camına yaslayıp yüzümü gökyüzüne kaldırdım.

Yalnızdı bu şehir, yalnızlığı sevmezdim ama şehrin yalnızlığıma eşlik etmesini severdim.

Günümüz

Ekin

İnsanların iki yüzü vardı ama bazılarının binlerce yüzü olabilirdi. Bu yüzlerden bazıları sevebilirken bazıları akılalmaz planlar yapardı. İnsanların hayatlarıyla oynar, kendi çıkarları uğruna birilerinin planlarını altüst eder, çıkarları olmasa bile sadece bunu istedikleri için bir şeyleri mahvedebilirlerdi. Bu insanlar şeytanın tohumuydu aslında. Benim gibiler değil, onlardı şeytanın tohumu. Çünkü şeytanın tohumları öyle olduklarını gizlerdi ama ben gizlemezdim. Benim her kötülüğümün bir gerekçesi vardı. Haksız yere kimsenin canını yakmazdım.

Yurttan içeri adım attığımda sıırıslıklam ve ateşler içerisindeydim. Donuyordum, adım atmaya neredeyse mecalim yoktu ama Yeliz'i bulmak zorundaydım. Öylece ortadan kaybolmuş olamazdı. Bütün bunların bir açıklaması olmalıydı. Murat'la okulun kamera kayıtlarına bakmak istediğimizde kayıtlara ulaşamamıştık. Kameraların bakımda olduğunu, iki gündür çalışmadığını söylemişlerdi. Bu da Yeliz'in ortadan kaybolduğu zaman aralığında okul içinde hiçbir kamera kaydının olmadığı anlamına geliyordu. Murat işi kurcalarken ben oradan çıkıp yurda gelmiştim. Böyle bir şeyin olamayacağını, oranın bir okul olduğunu ve koca kampüsün bütün kameralarının bakımda olmasının saçmalık olduğunu söylediğini iştmişti en son. O ortalığı ayağa kaldırırken ben sessizce yanından ayrılmış, yurda geri dönmüştüm.

Güvenlik görevlisinden giriş çıkış kayıtlarını kontrol etmesini istediğimde ve Yeliz'in gelip gelmediğini öğrenmeye çalıştığımda en son, sınavdan yarım saat önce çıkış yaptığını öğrenebilmiştim. Yurda geri dönmemişti, ondan bir iz yoktu. Yine de odasını ve olabileceği her yeri kontrol ettim ama hayır, ne yurttaydı ne de onu biri görmüştü.

Aklım almıyordu. Çok uzun bir süre baygın kalmış olamazdım ve biri Yeliz'i bayıltıp ya da öldürüp oradan götürmeye çalışsaydı

mutlaka birileri görürdü. Tamam, yağmur çok şiddetliydi ve göz gözü görmüyordu. İnsanlar dışarıda değildi, binaların içindeydiler ama birileri mutlaka görürdü.

Poyraz değilse kimdi? Bir anlığına, o korku ve sinirle Poyraz olduğuna çok emindim. Yeliz'in cesedi bagajından çıkacaktı ve bütün sır perdesi aralanacaktı. Ama öyle olmadı, yanıldım. Üstelik Poyraz'ı çok büyük bir suçla itham ettim. Kendimi ele verdim, ondan şüphelendiğimi açık açık söyledim.

O küçük çocuk, güvendiğim ve köpeğimi emanet edebilecek kadar inandığım arkadaşım bir katil miydi? Artık bilmiyordum. Değişmiş miydi? Hissettiğimden farklı birine mi dönüşmüştü. Çocukluk yaraları, koca travmaların izleri miydi? O izler mi ona bütün bunları yaptırıyordu? O, Poyraz Viran, yıllar sonra neden karşıma çıkmıştı? Bu, bilinçli bir karşılaşma mıydı? Bir planın içinde miydim yoksa kader miydi bütün bunlar?

Kader...

Kaderse eğer kader neden bizi yıllar sonra bir araya getirmek istemişti? Bizim kaderlik ne gibi bir durumumuz vardı?

Gözlerindeki hayal kırıklığı ne de büyük ne de sahiciydi öyle. Nasıl da güveniyordu bana, ona olan inancıma. Üzülmüştü, hayır, parçalara ayrılmıştı gözlerimin önünde. Onu nasıl bu kadar etkileyebiliyordum?

Bütün bunları düşünüp kafamda binlerce senaryo üretirken ateşler içerisinde uyuyup kaldım. Hiçbir şeyi düşünebilecek takatim kalmamıştı bir noktada. Ne Yeliz ne Poyraz ne Murat ne de cinayetler.

Bir polis olarak Yeliz'i bulma işi Murat'taydı. Buna karışmamalıydım çünkü ben halktan biriydim ve karışırsam bütün bunlar benim zarar görmeme ya da başkalarının zarar görmesine neden olabilirdi. İki gün boyunca sessiz sedasız beklesem de iki günün sonunda beklemeye dayanamamıştım. Artık iyileşmiştim, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yeliz'in nerede olduğuna dair en ufak iz yoktu ve bu çok garipti. Ne bir ceset vardı ne de hayatta olduğuna

dair bir belirti. Öylece ortadan kaybolmuştu ve bu, işleri daha da garip hâle getiriyordu.

Poyraz'dan iki gündür ses çıkmıyordu. Bana çok kızmış olmalıydı. Aksi durumda mutlaka merak eder, gelirdi yanıma. Bu yüzden önce Okan'ı ziyaret etmeye hastaneye gidecek, ardından Poyraz'ın evine uğrayacaktım. Onunla konuşarak bir şeyleri çözebileceğime inanıyordum çünkü o gün olanlardan sonra şüphelerim bir bir azalmıştı.

Okan'ı ziyaret etmek için hastaneye gittiğimde orada bulamadım. Onu ziyaret ettiğim ilk seferden sonra hastaneden ayrıldığını öğrenmiştim. Merakıma yenik düştüm, iş yerine gidip Ayşe ve Kübra'dan Okan'ın durumunu öğrenmeye çalıştım. Başta cevaplamak konusunda isteksiz görünseler bile sonrasında Okan'ın şehirden ayrıldığını, ailesinin yanına geri döndüğünü söylemişlerdi. *Artık ne yaptıysan Okan kaçtı*, demişti Kübra.

Yeliz olayı bir yana, Okan olayında Poyraz'ın parmağının olmadığına beni kimse inandıramazdı. Sadece itiraf etmesini sağlamam gerekiyordu ve bunu da ancak tatlı dille yapabilirdim.

Poyraz'ın evinin önüne geldiğimde yağmur yağmıyordu, Murat bir yerden çıkmamıştı ya da yakınlarda birinin öldüğüne dair bir iz yoktu. Sadece sokak lambasının üzerindeki kayıp köpek ilanı vardı.

Kayıp ilanını çekip aldım ve yavru köpeğin tatlı fotoğrafına baktım uzun uzun. Oreo'nun küçüklüğünün tıpatıp aynısıydı. Onun gibi tatlı ve haylazdı. Poyraz onun çok tatlı bir fotoğrafını çekmiş ve kayıp ilanına koymuştu.

Onunla ilgileniyordu. Oreo'yu kaybettiğinde onunla ilgilenmemişti ama bu köpekle ilgileniyordu. Ben aynı bu şekilde Oreo için kayıp ilanları asarken o evinden bile çıkmamıştı, benimle birlikte onu aramamıştı. Ben kendimi hırpalarken ve her gece ağlayarak uyurken onun gözünden tek damla yaş akmamıştı. Ama şimdi, yıllar sonra başka bir köpek için, üstelik bu köpeği kaybeden de o değildi ama onun için her şeyi yapmaya hazırdı.

Bazı anlarda köpeğimi kaybeden o küçük çocukla şimdi tanıştığım adamın aynı kişi olmadığını düşünüyordum.

Belki de değildi. Yanılıyordum, yanılıyorduk.

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım. Hayır, yanılmadığımı biliyordum. Poyraz'ı tanıyordum, onu hatırlıyordum. O küçük çocuk ve yeni tanıştığım bu adam aynı kişiydi.

Kayıp ilanını yerine geri asıp apartmanın kapısına doğru ilerledim. Zile basmak için hazırlandığımda apartmanın kapısının aralık olduğunu gördüm. Hiç sorgulamadan kapıyı itip binadan içeri girdim.

Bu iyi olmuştu, belki Poyraz'ı suçüstü yakalardım. Apartmanda bir cesedi sürüklerken yakalasam ve kaçıp polise sığınabilecek kadar vaktim olsa fena olmazdı. Böylece bütün bu şeyler son bulurdu. Gerçi böyle bir durumda sanırım ceset Yeliz'e ait olurdu ve bu, isteyeceğim son şeydi.

Poyraz'ın dairesinin önüne gelip kapıyı tıklattıysam da açan olmadı. Başta evde olmadığını düşünüp gidecektim ama yukarıdan köpek havlama sesleri işitince merdivene yöneldim. Poyraz en üst katta oturuyordu ve bu merdiven Poyraz'ın bahsettiği şu terasa çıkıyor olmalıydı.

Merdivenin sonundaki aralık kapıyı itip açtığımda beni devasa bir teras karşıladı. Çiçeklerle, bitkilerle donatılmış terasın ortasında bir oturma grubu vardı.

Poyraz oradaydı, koltuklardan birinde oturuyordu ve kitap okuyordu. Arada da yavru köpeğin yakalayıp getirdiği topu uzağa atıp onunla oynuyordu.

Bir an durdum ve yalnızca onu izledim. Kitap okurken satırlarda kayıp giden bakışlarını, ifadesine yansıyan hisleri, kitaba nasıl da kapılıp gittiğini. Çok fazla kitap okuduğunu biliyordum ve bunu dünyada olmak hoşuna gitmediğinde yaptığını.

Şu an dünyada olmak hoşuna gitmiyordu çünkü onu suçlamış, onu kırmıştım. O da kaçmıştı dünyadan, kitaplarına sığınmıştı.

Yavru köpek beni Poyraz'dan önce fark etti ve ayak ucuma koşup havlamaya başladı. Zıplıyor, dilini çıkarıp kuyruğunu sallıyordu. Demek Poyraz kadar beni de sevmiştir.

Onu kucağıma aldığımda suratımı yalamaya başladı. Bu hâllerine dayanamadım ve gülmeye başladım. Kıkırtılarım ufak kahkahalara dönüştü.

Son zamanlarda mutlu değildim. Her zaman sorunlarım vardı, her zaman suratsız o kızdım ama son zamanlarda her şey o kadar berbattı ki gülümsemenin ne demek olduğunu unutmuş gibiydim.

Kahkaha atmak, gerçekten mutlu hissetmek nasıl bir şeydi? Şüphe etmeden bir gün geçirmek nasıl bir histi?

Artık her şeyden habersiz, kendi kurduğu küçük hayatının içinde minik intikamlar alıp *negatifi çağırma*, *Ekin*, diyen o kız değildim. Negatifi çağırmıştım. Negatif tam anlamıyla bendim artık. Enerjim boktan bir felakete dönüşmüştü.

“Seni çok özledi.”

Poyraz'ın sesini işittiğimde kafamı hafifçe geri çekip ona bakabildim. Kafasını kitaptan kaldırmış, dudaklarına hafif bir gülümseme yaymıştı ve doğrudan bana bakıyordu. Şimdi o günkü gibi kırgın görünmüyordu bana. Belki de içinde halletmişti olanı biteni.

“Ben de onu özledim,” derken kucağımda köpekle ona yaklaşmaya başladım. “Hâlâ sahibinden haber yok mu? Kimse aramadı mı?”

Başını hafifçe iki yana sallarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “İlanları yeniledim, internette paylaştım ve civardaki dükkânlara sorup soruşturdum ama hiçbir şey çıkmadı.”

Koltukta yana kaydığında açtığı boşluğa oturdum. Şimdi yan yanaydık ve ben ister istemez tedirgindim. İhtimaller çok can sıkıcı bir boyuttaydı ve bunu görmezden gelmem mümkün değildi.

“Yakında kalıcı bir yuva bulmamız gerekecek o hâlde.”

“Hâlâ birlikte bir şeyler yapabiliyor muyuz ki?” diye sordugunda yavru köpeği aramızdaki boşluğa bıraktım.

“Nasıl?”

“Bir katille iş birliği yapmamalısın, Ekin.”

Derin bir iç çekerken bakışlarımı kaçırdım. Tabii ki öylece halletmemişti bu konuyu. Ortada büyük bir iddia vardı. Üstelik o gün onu öyle bir suçlamıştım ki... Yalnızca Yeliz için değil, diğer cinayetler için de suçlamıştım. Bunu bir polisin yanında yapmış olmam ayrı bir fiyaskoydu.

“Korkmuştum, öfkeliydim.” Elimi alnıma bastırıp dirseklerimi de dizlerime yasladım. Şu durumda yüzüne bakacak yüzüm yoktu. Doğruysa yani, gerçekten katil değilse ve ben onu boş yere suçladıysam... “Bu olanlar beni çok sarstı, ne düşüneceğimi şaşırdım artık. Önce çalıştığım mağazanın müdürü, şimdi de eski oda arkadaşım. Üstelik ondan hâlâ bir iz yok. Murat ne yaptı, bilmiyorum. Bana haber bile vermedi. Yeliz’in kaybolduğuna dair ortada bir kanıt bile yok. Sanki her şeyi uydurmuşum gibi.”

“Belki de kaybolmamıştır.”

Kafamı kaldırıp şaşkın şaşkın ona baktım. “Ne?”

“Belki de Yeliz kaybolduğunu düşünmeni istemiştir.”

“Ne demek istiyorsun, Poyraz? Yeliz bunu neden yapsın?”

“Ahmet abiyle konuştuğumda bana oda arkadaşınla sorunların olduğundan bahsetti. O kızla, yani Yeliz’le pek anlaşılamıyordunuz sanırım. Bana, seni bulduğumda sana onun vurmuş olabileceğini söylemiştin. Belki de öyle oldu. Sana vurdu, seni bayılttı ve kaybolmuş gibi gösterdi. Şüpheleri üstüne çekebilmek için.”

“Bu zekice bir plan ama Yeliz zeki biri değil. Aptalın teki o, bu kadar ayrıntılı düşünüp buna cesaret edemez. Ne uğruna...”

Ne uğruna... Tabii ya, benden intikam almak istiyordu. Benden öyle çok nefret ediyordu ki son yaşananlardan kendine pay çıkarmıştı. Aksi durumda cesedi bulunurdu ama bulunmamıştı. O kadar kısa sürede nasıl ortadan kaybolurdu ki diğer türlü?

Poyraz’ın zekâ pırıltılarıyla ışıldayan kehribar gözlerine baktım. Dudaklarında zayıf bir gülümseme dolanıyordu.

Bir dakika.

Bu bir hedef şaşırtmaca olabilirdi. Benim işimi bitirene kadar güvenilir bir adam gibi görünmeye çalışıyordu. Bütün bunlar

onun başının altından çıktıysa yakında Yeliz'in cesedi de ortaya çıkardı ama o zamana kadar ondan şüphelenmemem için her türlü yalanı ortaya atabilirdi. Böyle zekice bir planı bile.

"Katil yalnızca erkekleri öldürüyordu, değil mi?"

"Evet." Başıyla da onayladı beni. "Yalnızca erkekler ve işin peşine düşen polislerle ilgileniyor. Araştırmalarım göre cinayetler son beş yıldır devam ediyor. Her yıl en az dört ceset var ve hepsi de erkek. Dört cesetten en az ikisinin üzerinden, yanından bir yerden o kolye çıkıyor."

"Sosyal medya bu konuyla çalkalanıyor olmalıydı."

"Hayır, yayın yasağı var."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ama bu çok önemli. İnsanlar bunu bilmeli ve en azından cinayetlerle bağlantılı kolyeyi almayı bırakmalılar."

"Katili bir türlü enseleyemedikleri için halkın galeyana gelmesini istemiyorlar. Diğer türlü başları belaya girer. Belki de katilin yüksek mercideki birileriyle sıkı bağlantıları vardır, ha? Yılda dört beş kişinin ölmesine göz yumuyorlardır böylece."

Kusacakmışım gibi yüzümü buruşturdum. "Bu iğrenç bir şey olurdu."

"Daha iğrenç şeyler var ama evet, bu da onlardan biri." Kucağındaki kitabı sehpanın üzerine bıraktığında ne okuduğunu görebildim. *Oz Büyücüsü*'nü okuyordu ve bu biraz garipti. Onca kitap okumuş bir adamken *Oz Büyücüsü* okumak için geç kalmış sayılmaz mıydı? "İnsanlığı ara, Ekin ama unutma, insanlığı bulamazsın. Ne insanlar var cinayetten daha büyük günahlar işleyen. Bazen öldürmek yıllar süren işkencelerden daha az can yakar. İşkence eder bazı insanlar, zevk alırlar bütün bu iğrençlikten. Türlü türlü kötülük var ama boş ver, anlatmaya gerek yok. Ne de olsa biz anlamayız bu kötülüklerin dilinden."

Bu cümleleri kurabilen bir adama nasıl inanmazdım? Böyle sahici, içten konuşabilen ve gülen yüzünü gördüğüm bu adam bir katil olamazdı. Olmamalıydı. O da katil olacaksa bütün insanlık utanmalıydı hâlimden.

“Seni suçladığım için bana çok kızdın mı?”

“Kızmadım, kırıldım yalnızca. Ama haklı buldum seni de. Korktun ve korku birçok şeyi haklı çıkarabilir günümüzde. Yanı başında kimi bulsan onu suçlardın ne de olsa.”

Yanı başında Murat’ı bulsam suçlamazdım.

Yanı başında bir başkasını bulsam suçlamazdım.

Bir seni suçlardım, Poyraz. Bir seni.

Bir parçam ona karşı şüphelerimden uzaklaşsa da başka bir parçam her hücresiyle ondan şüphe duyuyordu. Kısa bir an düzgünce düşünmeyi denesem bile o bana böyle bakarken ve benimle böyle konuşurken çok zordu. Şimdi Murat burada olsaydı aklımı başıma geri getirirdi. Bu süreçte bütün mantığımı kaybetmişim.

“Yeliz yakın zamanda ortaya çıkmazsa ve sonrasında da cesedi bulunursa... Bilmiyorum, yani ona herhangi bir şey olursa tek şüpheli ben olacağım.”

Gözlerini önüne çevirip sırtını dikleştirdi. “Senin olacaklarla ne ilgin olabilir ki? Bu Komiser... İyice saçmalamaya başladı.”

“İşini yapmaya çalışıyor. Hem söylediğin gibiye bu yalnızca Yeliz’in aptal bir oyunu.”

“Sadece bir tahmin,” diye hayıflandı. “İyi tarafından bakmaya çalışıyorum.”

İç geçirdim. “Doğru, her an her şey olabilir.”

“Her an her şey olabilir,” diye tekrar etti ve bir anda ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Hadi o zaman, yarına ya da bir an sonrasında bırakmayalım hiçbir şeyi.”

Önce eline sonra çehresine baktım. Uzanıp tutmak istiyordum ama bir yandan da ona dokunmak istemiyordum. Bir katil olabildi ve ona dokunmak bile iğrenç bir şey olurdu. Belki de katil değildi ve ona dokunmak harika bir şey olurdu.

“Neyi?” diye sordum merakla. Hâlâ elini tutmamıştım.

“Yağmur dansı tabii ki.” Elimi yakaladı ve beni ayağa çekti. “Bu komik olacak.” Beni peşinden açıklığa sürükledi. “Mikail’den ses seda yok, bütün iş bizde.”

Gökyüzüne kaldırdı yüzünü ve tepemizde toplanan bulutlara gülümsedi. Harika bir manzaranın tam ortasıydık. Güneş batmak üzereydi, gökyüzü kızıla boyanmıştı ve tepemizde toplanan bulutlar muazzam görünüyordu. Etrafımızı saran binalar, yollar ve diğer bütün sesler bu anın bir parçası gibiydi. Her şey bir uyum içerisindeydi. Bizim gibi. Poyraz ve ben. İkimiz inanılmaz uyumluyduk. Ona baktığımda gördüğüm şey bir katilden çok hayatımdaki eksik bir parçaydı.

“Ben bilmiyorum,” diyebilirdim en sonunda. “Hiç yağmur dansı yapmadım ve gerçekten öyle bir şey var mı, bilmiyorum.”

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Hiç mi *How I Met Your Mother* izlemedin? Sakın bana *Friends* yanlısı olduğunu söyleme.”

Gülerken başımı arkaya doğru attım. “Nokta atışı!”

“İnanamıyorum sana.” Eli belimi sardığında nefesim kesildi. “Ya sen zeytin seviyorsun diye zeytinimi seninle paylaşıyordum? Mavi Fransız kornosuyla kapına gelseydin? Gitme diye yağmur dansı yapıyordum?”

“Anlamıyorum,” dedim gülerken. “Bunlar diziden mi?”

“Öyle,” dedi sıkıntılı bir iç çekerken. “Yağmur dansını da Ted Mosby’den öğrendim zaten.”

“Öğret o hâlde, diziyi izleyecek vaktim yok. Bir bakmışsın, yarın bir sonraki kurban olmuşum. Ölmeden önce gökyüzünü durmadan ağlattığın şu yağmur dansını görmeliyim.”

“Öyle bir şey olmayacak,” derken başını omzuna doğru yatırdı. “Korkma, her şey çözülecek yakında. Sen hayatını yaşa, Ekin. Yağmuru izle, yağmurda ıslan ve yağmura âşık olup gökyüzü ağlasın diye yağmur dansı yap ama bir an sonra ölecekmişsin gibi düşünme.”

Yapmacık değildi. Her ânıyla gerçektir. Poyraz Viran katil olmazdı.

Poyraz dudaklarına kondurduğu tatlı bir gülümsemeye beni kendi etrafımda döndürdü ve koluna doğru yatırdı. Üzerime doğru eğildiğinde ve gökyüzünün önündeki manzaram hâline geldiğinde kendimi bir müzik kutusunun içinde hissettim. Ben bir

balerindim, üzerime kan sıçrasa ve etrafımda cesetler olsa da dans etmeye devam edebilirdim. O benim eşimdi, üzerine kan sıçrasa ve etrafımızdaki bütün cesetlerin sahibi olsa da benimle dans etmeye devam edebilirdi. Müzik yağmur yağana dek devam ederdi.

Poyraz, Ted Mosby'den öğrendiği yağmur dansını bana gösterirken kahkahalar eşliğinde onu izliyordum. Hareketleri tekrarlamamı istediğinde reddediyor, bunun çok komik olduğunu iddia ediyordum. Yine de ikna etti beni, eşlik ettim ona ve komik dansına. Evinin terasında, etrafımızın bitkilerle dolu olduğu bu sıcak ortamda bir aradaydık. Gökyüzü iyice kararmış, güneş ufuk çizgisinde kaybolmaya yüz tutmuştu. Yavru köpek etrafımızda koşturup zıplıyor, garip dansımıza havlayıp duruyordu. Ben Poyraz'a gülüyordum, o da bana gülüyordu. Yine de yapıyorduk dansımızı, yağmuru çağırıyorduk birlikte. Sanki yine o küçük iki çocuktuk. Yavru köpek, kayıp bir köpek değildi de Oreo'ydu sanki. Hiç kaybetmemişti köpeğimi, hiç sırtını dönmemişti bana ve ben hiç gitmemiştim, unutmamıştık birbirimizi ve yıllar sonra birer yabancı olarak kaderin bizi yeniden bir araya getirmesini beklememiştik.

"Yağmur yağarsa," dedi Poyraz sık nefeslerinin arasından ve dans etmeye devam ederken. "Yağmur yağarsa affet beni."

"Neden?" diye sordum ben de sık nefeslerimin arasından, dans etmeye devam ederken. "Neyi affedeceğim? Ne yaptın ki bana?"

"Yalan söyledim."

Dans etmeyi bıraktım. Gülümsemeyi de. "Ne?"

Dans etmeyi bıraktı. Gülümsemeyi de. "Yalan söyledim, Ekin." Yağmur damlası ikimizin arasından kayıp yere düştü ve diğerleri onu takip etti. "Oreo kaybolmadı. Oreo öldü."

Mutluluk bir zehirdir. Panzehri yoktur ve çok mutlu olduğunuzda bir harabeye dönmeniz kaçınılmazdır. Bir an sonra, çok geçmeden.

5 Yıl Önce

Bugün, ileride bir gün bir şey olabilmeyi diledim.
Bir şey.

Birinin bir şeyi.

Hiç kimseyim şimdi. Dört duvar arasına sıkışıp kalmış, aptal anılarıyla boğuşan büyük ama küçük o çocuğum. Ne yaptığımı bilmiyorum bugün. Acı çekmiyorum eskisi gibi ama acıyorum kendime. Boşluk gösterilebilseydi ve birinin onu ifade etmesi gerekseydi beni gösterirdi öylece. Boşluk. Kimseyim ben, hiç kimse ve aslında kimse-siz. Sırtını yaslayabileceği biri olmayan, tek başına, çaresiz.

Bir gün bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama bunun olabileceğini düşünmemiştim. Bir yere savrulacağımı düşünmüştüm ama boşluğa savrulacağımı düşünmemiştim.

Bu ev... Bu evde yaşamıştım her şeyi ve mecburen bu eve geri dönmüştüm. Kimsem olmadığı gibi hiçbir şeyim de yoktu. Yalnızca ölen annem ve öldüğüne inanılan babamdan kalanlar vardı. Para vardı. Ev vardı. Eşyalar vardı. On dokuz yaşındaydım ve artık yetiştirme yurdunda kalmama gerek yoktu. Büyüdüğüm evde kalabilirdim. Kimsenin gözetiminde olmak zorunda da değildim. Bir başımaydım yani, kimse iyi olup olmamamla ya da hayatta olup olmamamla ilgilenmiyordu artık.

Yetiştirme yurdunun kapısına konduğumda ilk işim Ekin'i bulmak olmuştu. Bulmuştum da ama karşısına çıkmaktan vazgeçmiştim. Hayatında olmaya bir dakikalığına da olsa hak etmediğime karar vermiştim. O günden sonra sokaklarda yaşamaya çalışmıştım.

Açlık, susuzluk ve diğer her şey... Her şey katlanılabilirdi benim için. Nelere katlanmıştım ne de olsa. Ama sonra bir gün orta yaşlı bir adam yanımda durdu, bana dokunmaya kalktı. Yardım edeceğini söyledi. Bana dokunmaya kalktı. Bana dokunmamalıydı. Kimse bana isteğim dışında dokunmamalıydı.

Kaçtım sokaklardan ve saklandım büyüdüğüm eve. İnsanlar bir tersini yaşıyormuş. Evden kaçıp sokaklara saklanıyormuş. Aslında benim saklanacak pek bir yerim yok. Ev de sokak da hep düşman oldu bana. Çünkü aslında ne ev ne de sokaklardır düşman. İnsanlardır düşman, insanlardır kötü olan. İnsanlardan kaçıyorum ben.

Canavar'ın yıllar içinde tozlanan fanusunu izlerken kapı çaldı. Bu, uzun zamandır olmayan bir şeydi. En son ne zaman bu evin kapısının çalındığını hatırlayamıyordum. Sanırım bu beni yetimhaneye götürmek için geldikleri zamandı. Yıllar önce. Geri döndüğüm-den beri kapıyı çalan olmamıştı.

Fanusun tozlu yüzeyine parmağımı dokundurdum ve gülen yüz çizdim. Belli belirsiz görünüyordu. Bir başkası baksa göremezdi ama ben o gülen yüzün orada olduğunu biliyordum.

Ayaklarımı sürüyerek kapıya gittim ve deliğe bakmadan açtım kapıyı. Amcamı kapıda görmeyi beklemiyordum. Amcam bir komiser olmuştu. Babamla sıkı fıkıydı onlar ama hiç evde görüşmezlerdi. Babam hep amcamlara giderdi, onlarla iyi zaman geçirirdi ama beni hiç götürmezdi. Amcamı, annemin ve babamın cenazesinde görmüş-tüm yalnızca. Babam bahsetse de fotoğraf albümlerinde fotoğraflarını görsem de daha fazlasını bilmiyordum hakkında.

"Poyraz," dedi amcam, sert bir sesle. Arkasındaki polis aracını ve orada bekleyen diğer polisleri gördüm. Niye burada olduklarını anlayamamıştım. Ölecek başka kimsem yoktu.

Amcam ceketinin iç cebinden bir paket çıkarıp gözümün önünde tuttu. "Bu kolyeyi hatırlıyor musun?"

Bu, annemi öldüren kolyeydi. Hatırlamaz mıydım onu? Ama bu kolye en son bizdeydi. Annemin eşyası olduğu için sonrasında bize teslim edilmişti. Kalın bir zincir, mor taştan bir kalp. Birini öldürmek için yeterli kalitede.

"Annem bu kolyeyle öldürüldü."

"O hâlde birini öldürdükten sonra cinayet silahını ortalıkta bırakmaman gerektiğini de biliyorsun, oğlum."

Kaşlarım çatılırken şaşkınlıktan dilim tutuldu. Anlayamadım ilk anda, bir şaka gibi geldi. Ama sonra amcam bana birkaç fotoğraf gösterince her şey bir bir yerine oturdu.

Annemin sevgilisi, o... O öldürülmüştü. Annem gibi öldürülmüştü. Kolyeyle, boğularak ve annem gibi bulunmuştu. Kolye. Nefesim tıkanı. Kolye aynı kolyeydi.

"Onun kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sorduğumda amcam oldukça sakin bir şekilde, "Annenin babanı aldattığı adam," diye yanıtladı beni. "Annen öldüğünde bu adamın anneni öldürdüğünü söylemişsin. Kanıtlanmasa bile. Şimdi bu adam annenin ölümüne benzer bir şekilde öldürülüyor. Söylesene Poyraz, kim bu şekilde intikam almak ister?"

"Babam!" diye haykırdım amcamın suratına, hiç beklemeden ya da zırvalamadan. "Babam yaptı bunu. Biliyorum, o yaptı."

Amcam sesli bir iç çekip gözlerini yuvalarında döndürdü. "Baban öldü, Poyraz. Bunu sana daha kaç defa söylememiz gerekecek? Herkes sana bunu söylemekten bıktı. Kabullen artık, baban öldü."

"Ölmedi!" Başımı hızla iki yana salladım. "Yaşıyor ve bir katil. Anneme deliler gibi âşıktı ve tabii ki onu öldüren adamı öldürmek isteyecekti. Kendini ölü gibi gösteriyor, üstelik bir cinayet işledi."

"Annen öleli yıllar oldu, Poyraz. Baban böyle bir intikam istese bunu ölmeden önce yapmaz mıydı?"

Duvarları yumruklamak istiyordum. Her şeyi yumruklamak, parçalamak, yok etmek istiyordum. Hatta bana babamın öldüğünü, bunu zırvalamayı kesmemi söyleyen herkesi öldürmek istiyordum.

"Beni mi suçluyorsunuz?" diye sordum öfkeyle. "Ben mi öldürdüm bu piçi? Niye? Beni bırakıp giden, yıllarca şerefsiz babamın işkencelerine göz yuman annemin intikamını neden alacaktım?"

Amcamın bakışları omzunun üzerinden arkasında kalan polis arkadaşlarına kaydı. Sonra bana biraz yanaşıp daha sessiz bir şekilde

konusmayı tercih etti. "Bunları böyle ulu orta dile getirme, ayıptır. Annen babandı onlar senin, onlar hakkında böyle konuşma."

"Sikeyim annemi babamı!"

Kapıyı amcamın suratına çarptım. Sonra da beni rahat bıraktılar. Belki de sokaktaki kamera kayıtları yeterli olmuştu onlara. Evden çıkmayalı uzun zaman olmuştu ne de olsa. Bunu görmüş ve benden şüphelenmeyi bırakmışlardı. Belki de amcam yeğeni olduğumdan bir şekilde korumuştur beni, emin değildim. Aksi hâlde evin altından gizli bir tünel kazmalı, gizlice başka bir sokağa çıkmalı ve maskelelerin ardına gizlenip o adamı öldürmeliydim. Yapabilirdim bunu, istesem öldürürdüm o adamı ama istemiyordum. Ben bir katil değildim ve annemin intikamını almak gibi bir derdim yoktu. Böyle bir derdi olan babamdı. Ölü sanılan babam.

Bir gün yeniden karşıma çıkacaktı. Gösterecektim onu sizlere. Kanıtlayacaktım. Deli değildim ben, aşağılık babamın ölüp de bana musallat olduğuna inanmıyordum.

Yine de her şeye ve herkese rağmen o adamın ölmüş olduğuna içten içe sevinmiştim. O adamın annemi öldürdüğü kanıtlanamasa bile öldürdüğünü biliyordum. O iğrenç bir adamdı ve annem gibi bir kadını hak etmiyordu. Çoktan ölmüş olmalıydı, babam çok bile beklemişti. Belki de suçu üstüme yıkacağı doğru bir ânı bekliyordu. Hayatımı bir şekilde mahvetmeye devam etmeliydi ne de olsa. Hapislerde çürümemi istiyordu şimdi de.

Aşağılık herif. Pilot olacaktım ben. Hapislerde sürünmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştım, yapmazdım. Pilot olabilsem pilot olacaktım. Gökyüzüne çıkacak, bulutların arasına dalacaktım. Orada kimse dokunamazdı da bana. Yalnızca bulutlar ve ben. Yağmur yüklü bir bulutun içinden geçmek ne de güzel olurdu.

Üniversite sınavını kazanmıştım da aslında. İlk yüze girmiştim. Her şey çok basit gelmişti bana. Dersten başka kafamı verebileceğim bir şey yoktu ve çocukluğumdan beri çalışmaya alışkındım. Şaşırtıcı bir sonuç olmamıştı.

Birçok şey olabilirdim belki ama pilot olamazdım. Denemiş-tim ama çürük demişlerdi bana. Askere bile gidemezmişim ben.

Kulağımın teki duysa da diğerindeki işitme kaybı pilot olmama engeldi.

Ben alışmıştım her şeye. Bütün hasarlarımla bir bütündüm aslında. Rahatsız hissetmiyordum kendimi ama onlar bu rahatsızlıkları kabul etmiyorlardı. Doktor bana, "Sayamayacağım kadar çok hasarın var," demişti. Çoğunu hatırlamıyordum aslında. Normal olduklarından kurcalamıyordum da. Doktor, bileğimdeki kırıktan söz ettiğinde ne zaman kırdığımı bile hatırlayamamıştım mesela. Omzumdaki kırık da aynı şekilde. Olmuş bitmişti işte. Her şey olmuş bitmiş ama babam bir türlü ölmemişti. Ölseydi de kurtulsaydım.

Annem gibi, o adam gibi ölseydi o da. Boynuna sarılan kalın bir zincirle, âdemelmasına doğru sarkan minik mor taştan kalple. Son nefesine kadar çırpınmalı ve son gördüğü benim gülen suratım olmalı. Güldüğümü görmeli babam. Ona ve bana yaşattığı her şeye rağmen güldüğümü. Sonra geberip gitmeli. Mutlu son.

Günümüz Ekin

Yıllar boyu düşündüm bunu. Kaybolduğunu ya da öldüğünü binlerce farklı versiyonda kafamda kurdum. Sonra ölmüş olmasının kaybolmasından çok daha korkunç olduğunu kabullendim ve kaybolduğuna, birilerinin onu bulup sahiplendiğine inandırdım kendimi. Bir ailesi vardı, mutluydu ve bir gün karşılaşsak beni hatırlardı. Bu, binlerce olasılık arasında en iyisiydi ve buna inanmak beni bir noktada sakinleştirmişti.

Kim ne derse desin, Oreo benim için bir köpekten fazlasıydı. Onunla büyümüştüm, ailemin bir parçasıydı ve her an yanımda olan tek canlıydı. Bir köpekti ama bir insandan daha değerliydi benim için. Babam, annem ve Oreo. Hayatım üçünden ibaretti ve dünyadaki diğer bütün insanların canı cehennemeydi.

Sonra birine güvenmeyi seçtim ve o biri benim köpeğimi öldürdü.

“*Kayboldu, dedin,*” diye mırıldandım çaresiz bir tınıyla. “*Öldü, demedin. Kayboldu, dedin.*” Geriye doğru adımladım. “*Kayboldu, desene.*” Başımı iki yana salladım. “*Asıl şimdi yalan söyledim, desene.*”

Hatırlıyordu beni.

Onu hatırladığımı biliyordu.

Ama şimdi, bütün bu olanlardan sonra beni hatırlaması ya da hiç unutmamış olmasının hiçbir önemi yoktu. Burada önemli olan tek şey, Oreo hakkındaki acımasız gerçektir.

Poyraz'ın ardında kalan gökyüzü bir şimşekle parladı ve hemen ardından göğü yaran bir gök gürültüsü diğer bütün sesleri bastırdı. Yağmur saniyeler içerisinde ikimizi de sıırıslamak edecek kadar şiddetli yağıyordu şimdi. Bir fırtınanın eşiğinde olmalıydık ama önemi yoktu. Fırtına da kopsa dünya da yansa Poyraz Viran bana bugün bütün gerçekleri anlatacaktı.

“Beni hatırlıyorsun,” diye zor da olsa konuştuğunda bir öfke nöbetinin eşiğindeydim ya da üzüntüden delirmek üzereydim.

Ellerimi öfkeyle iki yana açarak, “Seni hatırlıyorum!” diye haykırdım suratına. “Lanet olsun ki seni hatırlıyorum. Hatırlamasaydım keşke, bilmeseydim kim olduğunu ve bana ne yaşattığını. Yıllar sonra öylece karşıma çıkıp bana *Oreo kaybolmadı, öldü*, diyemezsin!”

“Söylemek istedim,” diye bağırdı şiddetli yağmurun gürültüsünde sesini duyurmak istercesine gür bir şekilde. “Her zaman sana söylemek istedim ama izin vermediler.”

“Kim?” diye haykırdım suratına. “Kim öldürdü köpeğimi? Sen mi yaptın, ha?” Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp yumruklarımı göğsüne indirmeye başladım. “Nasıl kıydın ona? Annen ve baban çocukluk hatası mı dedi buna? Yoksa öylece bıraktın ve yola atlayıp bir arabanın çarpmasına izin mi verdin? Sana güvenmiştim!” Başını öne eğmiş, yumruklarıma sessiz kalmıştı. “Kimseye güvenmemiştim ama sana güvenmiştim. Köpeğimi çaldığın gibi güvenimi de çaldın benden!”

“Silah,” dedi başını yerden kaldırmadan. Gözlerini kapatıp sıkılmıştı ve dimdik ayakta durmasına rağmen tir tir titriyordu şimdi. Yüzüme bakamıyordu, gözlerimin içine bakmaya cesareti yoktu. Küçük bir çocuk gibi ağlıyordu karşımda. “Yüzü dağıldı.”

Göğsüne indirdiğim yumruklarım duraksadı ve ellerim iki yanıma doğru öylece savruldu. Çatık kaşlarım gevşerken nefes alıp verişlerim yavaşladı. Dudaklarım aralık, bir şeyler söylemek için hazırdı ama bir şey söyleyemezdim.

Silah, dedi.

Yüzü dağıldı, dedi.

Midemin bulandığını hissettim ve kusacağımı sandım. Mideme sert bir yumruk yemiş gibi iki büklüm oldum ve hemen ardından kendimi dizlerimin üzerinde buldum. Günlerdir doğru düzgün yemek yiyememiş olduğumdan olsa gerek, zihnimde oluşan görüntüden sonra Poyraz’ın ayaklarının ucuna kusmaya başladıysam da geneli öğürmekten ibaretti.

Silah. İçimde ne var ne yoksa kustum. *Yüzü dağıldı.* Kusuyordum, hayır, artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Dizlerinin üzerine çöktü Poyraz Viran. Ellerini omuzlarıma sardı ve bana sıkıca sarılmak gibi bir kalpsizlik yaptı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. O da ağlıyordu, onun da canı yanıyor gibiydi ama hayır, canı yanmazdı canilerin. Canı yanmazdı onun gibi kalbi kara olanların. “Onu koruyamadım, özür dilerim.”

Onu sertçe ittim ve uzaklaştırdım kendimden. Birinin bana sarılmasına ihtiyacım yoktu. Hiçbir zaman birine ihtiyacım olmamıştı ve asla köpeğimi öldüren adamın bana sarılmasına ihtiyacım olmazdı.

“Onu sen öldürdün!” diye haykırdım suratına. “Ona bunu sen yaptın.”

“Ben yapmadım,” diye savunmaya geçti. “Yemin ederim ben yapmadım, babam yaptı. O öldürdü, Oreo’yu. Babam benim canımı yakınca Oreo beni korumak istedi ve babama saldırdı. Babamın yüzünü ısırıp gözünü kör etti. Babam da onu vurdu. Ben onu korumaya çalıştım ama sadece küçük bir çocuktum!”

Oreo korurdu. Beni de sevdiklerini de. O cesur bir köpekti ve sevdiklerine sadıktı. Annemi, babamı ve en çok da beni severdi. Birkaç günde mi sevmişti Poyraz’ı? Oysa kötüyü hissedirdi Oreo, kaçır ya da saldırırdı.

“Sana neden inanayım?” diye sordum garip bir soğukkanlılıkla. “Bunca zaman bana yalan söylemedin mi? Sana neden inacakmışım?”

Derin bir nefesi içine çekerken gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. Yüzünü hafifçe gökyüzüne kaldırdığında hızlı ve sert düşen yağmur damlaları onun suratına inmeye devam etti.

“Kimse inanmadı ki zaten bana,” diye fısıldadı ama bunu sanki kendine söylemişti. “İnandıramadım insanları kendime. Yıllarca uğraştım ama hayır, inanmayı seçmediler bana. Bunun yerine beni itmeyi tercih ettiler.”

“Mağdur edebiyatı,” dedim tükürür gibi bir sesle. Bu onun gözlerini hızla aralamasına ve suratıma bakmasına neden oldu. Bunu söylediğime şaşırmış, hazırlıksız yakalanmıştı. Sanırım benden iyi birkaç söz bekliyordu.

“Sen de onlar gibi olma, Ekin.”

“Sen oldun ama, Poyraz.”

Zoraki de olsa ayağa kalktım ve uzaklaştım ondan. Yavru köpek aramıza girmiş, sessizce beklemeye başlamıştı. Uzanıp aldım ve ona sarıldım sıkıca. Onu Poyraz’a bırakmayacaktım.

“Belki de hak etmişsindir,” dedim acımadan. “Çocukluk izlerini de yaşadığın diğer her şeyi de. Belki de insanlar sana inanmamakta haklıdır. Belki kötü olan sensindir ama bunu göremeyecek kadar aptalsındır. Binlerce gün durmadan yağmur dansı da yap-san, binlerce gün dur durak bilmeden yağmur da yağsa affetmem seni. Ölsen de ölsem de affetmem!”

Yüzü dağıldı, Oreo’nun.

Sadece sevmek ve korumak için hayatta olan köpeğimin yüzü dağıldı. Bir silahla yüzünü dağıttılar onun ve yıllarca sessiz kaldılar bu gerçeğe. Yalan söyledi bana Poyraz Viran. Kandırdı beni. Öyleyse dünya da yansın Poyraz Viran da yansın kül olsun dünyayla birlikte.

Poyraz’ın suratına bir daha bakmadım. Ne denli acı çektiğini, sözlerimin onu ne kadar yaraladığını görmedim böylelikle. Ona sırtımı döndüm ve kucağımda köpekle birlikte uzaklaştım ondan. Terasın kapısından çıkıp merdivenleri inerken sakindim. Nefesimi tutmuş, kendimi olabildiğince kasmıştım. Binadan çıkar çıkmaz ise yüreğimdeki cehennemle bir başıma kaldım.

Apartmanın basamaklarına oturdum ve yavru köpeğe sıkıca sarılıp şiddetle yağmaya devam eden yağmurun hıçkırıklarımı bastırmasına izin verdim.

Poyraz’ın bana iyi geldiğini sanıyordum. O iyiydi ve herkesten farklıydı. Oysa onun da diğer insanlardan hiçbir farkı yokmuş. Yalan söylemiş bana, kandırmış beni. Söyleseydi eğer en azından babasının cezasını çekmesini sağlayabilirdim. Babam acımazdı o

adama, bütün gücünü kullanır ve bu vahşetin cezasını almasını sağlayabilirdi. Ama şimdi o adamın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Hayatta mıydı? Hâlâ birilerinin canını yakıyor muydu? Belki babamdan öğrenebilirdim bunu. En azından hayatta olup olmadığını.

Gerçi ne fayda? Oreo öldü. Oreo kaybolmadı, öldü. Üstelik öylece ölmedi, araba çarpmadı ya da kazara olmadı. Poyraz'ı sevdi, onun canının yandığını hissetti ve onu korumak için babasına saldırdı. Poyraz'ın Oreo'yu koruması gerekirken Oreo Poyraz'ı korudu ve bedelini o küçük canıyla ödedi. Acımasızca öldürüldü. Yüzünden vuruldu benim bebeğim. Yüzü parçalandı...

Bir arabanın ani bir frenle hemen önümde durduğunu duyduysam da kafamı kaldırıp bakacak hâlde değildim. Birkaç saniye sonra arabanın açılan kapısı sertçe kapandı ve yağmura eşlik eden ayak sesleri duyuldu.

"Ekin..." Murat'tı tabii ki, ondan başkası olamazdı. "Ekin, burada ne işin var? Yine neden buraya geldin?"

Kafamı kaldırmadan, "İnanmak istedim ona," diye yanıtladım Murat'ı. "Güvenmek istedim yeniden."

"Hey." Elini omzuma yerleştirdi ve parmak ucunu çenemin altına bastırıp yüzümü kaldırdı. "Poyraz Viran güvenilecek, inanılacak biri değil, Ekin. Bu senin suçun değil."

"Siz," diye düzelttim onu yeniden, sanki başka derdim yokmuş gibi. "Siz diyeceksin."

Güldü bana. "Siz," dedi o da. "Siz diyeceksin." dedi bana.

Yanıma oturdu ve omzumdan çekip beni kendine bastırdı. Sarıldı sıkıca ve ben de karşı koymadım ona. En azından gerçekten iyiliğimi istiyordu, işini yapıyor ve bana yalan söylemiyordu.

"Onunla ne konuştun, bilmiyorum ama sanırım bunları sana söylemem gerek. Görevden alındım."

Başımı çevirip ona baktım. "Ne?"

"Zaten başından beri bütün bilgilere erişemiyordum bir türlü. Birileri engel olmaya çalışıyordu ve şimdi de görevden alındım. Arkadaşın için bir arama başlatmaya çalışıyordum sadece ama

olmadı. En son öğrenebildiğimse...” Duraksadı, hafifçe öksürüp sesini temizledi. “Poyraz’ın annesinin şu meşhur cinayet kolyesiyle öldürüldüğünü öğrendim. İlk kurban Poyraz’ın annesi Ahu Viran’mış meğer. Yıllar önce öldürülmüş.”

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Murat’a öylece bakakaldım. Bunu hiç beklemiyordum.

“O zaman bu demek oluyor ki...”

“Bu demek oluyor ki katili tanıyoruz.” Başını iki yana sallarken derin bir iç çekti. “Ve hiçbir şey yapamıyoruz.”

BÖLÜM 16

4 Yıl Önce

Birini öldürecekse cinayeti öyle iyi planlamalısınız ki bu bir kitaptan fırlamış gibi hissettirmeli. Bir filmi izlerken kaçırdığınız bütün ipuçlarını burada yakalamalısınız ki yakalanan siz olmayın. Bir iş birlikçiniz olsa fena olmaz ya da suçu üzerine atabileceğiniz biri. Evet, suçu birinin üzerine atmalısınız. Bu bir katil olmanın yanı sıra tam da cehennemde yanmak için harika bir kötülük. Masum birinin hayatını aldığınız yetmiyormuş gibi masum birinin hayatını çalmalısınız.

Okuduğum bazı kitaplarda yazarlar öyle harika cinayet sahneleri yazmıştı ki bazılarına inanmakta güçlük bile çektiğim olurdu. Bir yazarın, katil olmanın yanından bile geçemeyecek nahiflikte birinin kimsenin çözemeyeceği türde bir cinayeti yazması, bir katile hayat vermesi çok garip gelirdi.

Okuduğum yüzlerce cinayet romanından sonra söyleyebilirdim ki katil çoğunlukla ilk anda şüphelenilip sonra masumiyetini bir şekilde kanıtlayan o yan karakterdi. Çılgın arzuları olurdu o yan karakterlerin. Sevilmemiş olmak en büyük bahaneleriydi.

Sevilmemek. Hımm, sanırım bu bildiğim bir şeydi. Bilmekten öte, derinden tattığım bir duyguydu. Acımasız, binlerce bıçak darbesine eş değerd. Yine de değer miydi acaba? Bir katil olmak için sevilmemiş olmak yeterli bir bahane miydi?

Bir denklem kurmuştum. Bu denklemde kek cinayeti, kekin üstündeki krema ise sevilmemeyi temsil ediyordu. Bize ise kremanın üzerine yerleştirebileceğimiz bir kiraz gerekirdi. Çoğu katil için

sevilmemek yeterli bir bahaneydi. Kiraza ihtiyaçları yoktu, kek ve krema yeterdi. Hatta bazıları için kremaya bile gerek yoktu çünkü hiçbir sebebe ihtiyacı olmayan katiller de vardı. Biz kirazımıza geri dönelim. Bu denklemde kirazımız intikamdı.

Kek+Krema+Kiraz=Cinayet+Sevilmemek+İntikam

Güzel bir kek ve birinin canına eş değer.

Bunu düşünüyorsanız ve buna katılıyorsanız eğer. Yani bir katilin sevilmemiş olmasının onu haklı çıkarabileceğine inanıyorsanız ve suçu sevmeyende arıyorsanız sanırım keki hazırlayan sizsiniz. Cehennemde katille birlikte yanmalısınız.

Karanlık oda benim darağacımdı.

Darağacına çıkmıştım, kalın halatı boynuma geçirmiştim ve tabureyi itmiştim.

Boynum hemen kırılsa şanslıydım ama ben ne zaman şanslı olmuşum ki? Bunun yerine nefesim kesildi. Son nefesime kadar beklemek zorundaydım artık. Ölmek için ne de zahmetli bir yoldu.

Günümüz

Ekin

Ailemin evi birkaç saat uzaklıktaki küçük bir şehirdeydi. İlk kez her şeyin bitmesini istedim ve ailemin yanına gitmeye karar verdim. Bir günlüğüne, belki de birkaç günlüğüne, bilmiyordum. Kafamı toplayacak kadar zamana ihtiyacım vardı, üstelik bunu sınavlarım olmasına rağmen yapacak kadar kendimden geçmiş durumdaydım. Ben ölümün kıyısında olsam bile sınava girmenin bir yolunu bulurdum ama şimdi sınavların hiçbir önemi yoktu sanki. Gelecek, şu an için düşünebildiğim bir şey değildi. Geçmişte takılıp kalmıştım öylece ve kopamıyordum bir türlü.

Trene atlayıp gidecektim aslında ama Murat beni bırakmayı teklif ettiğinde kucağımdaki köpekle göz göze geldik. Onun bana ait olduğuna dair hiçbir belgem yoktu ve öylece şehirler arası yolculuk yapamazdı. Bu yüzden aslında Murat'ın bizi bırakmasına mecburdum.

Yanıma hiçbir şey almadım. Murat da ben de ıslaktık ama yine de arabaya bindik sessizce. Yolu izledik, konuşmadık hiç. Murat benim aksime kızgındı ve bir şeyler yapmanın peşindeydi. Öylece görevden alınmayı sindirememişti ve bu işin peşini bırakmaya hiç de niyetli değildi. Katili enseleyip görevini layığıyla yerine getirecekti.

Bense üzgündüm yalnızca. Oreo için ve tabii ki Poyraz'a inanmak istediğim için üzgündüm. Şu an için bütün taşlar yerine oturmamış olsa da bir şeyler yerine oturmuştu ne de olsa.

Bütün bu olanlar kafamın içini öyle çok uyuşturdu ki düşünme yetimi kaybettim sanki. Yeliz'i düşünmeden edemiyordum ama bir yandan da bütün bu olanlardan kaçıp uzaklaşmak istiyordum.

Oreo'yu anmak için zamana ihtiyacım vardı. Onun yasını tutmalıydım. Kaybolmamıştı, ölmüştü çünkü ve öylece ölmemişti, yüzü silahla dağıtılarak öldürülmüştü. Hâlâ her düşündüğümde

midem bulanıyordu ama midem bomboş olduğundan kusamıyordum da sadece öğürüp duruyordum.

Yol boyunca aniden geri dönüp Poyraz'ı yumruklama isteğiyle doldum taşım. Onu yakalarından yakalamak, acımadan sarsıp suratına tokadımı geçirmek isterdim. Saçlarını yolmak, üstünü başını yırtıp onu terastan aşağı itmek keyifli olabilirdi. Ölse belki içim soğurdu, hafiflerdim bir şekilde.

Tıpkı kuzenim Sezer öldüğünde hafiflediğim gibi.

Ailemin evinin önüne geldiğimizde Murat sessizce yavaşladı ve arabayı durdurdu. İkimiz de tek kelime etmeden bir süre daha bekledik. Konuşmamız gerekiyordu, farkındaydık. Bütün bu olanları çözmeli, bir çözüm yolu bulmalıydık. Poyraz, Murat'ı bile hedef göstermişti. İşin peşinde olan polislerin katil tarafından öldürüldüğünü söylemişti. *Katil, erkekleri öldürüyor*, demişti ama Yeliz'i almıştı, belki de çoktan öldürmüştü. Sonra hedef şaşırtmaya çalışmıştı, Yeliz'in oyunu olduğuna beni bir anlığına inandırmıştı. Başından beri benim bir kurban olmadığımı söylüyordu ve eminim ki bu da yalandı. Asıl kurban bendim, bu çok açıktı. Yıllar sonra bir anda hayatıma girmişti, sonra ilk cinayetini işlemişti ve bütün bunlar yaşanırken masum ayaklarına yatmıştı. Yağmur dansıyla beni kandırabileceğine inanması ne de komikti ama! Affetmemiş! Ölsün affetmezdim o katili.

“Telefon kulübesi,” diye mırıldandım uzun bir sessizliğin ardından. “Oydu.”

“Evet,” dedi Murat. “Ondan başkası olamaz.”

“Annesini de o mu öldürmüştür sence?”

“Annesi öldüğünde henüz on beş yaşındaymış sanırım. Evlerinden uzakta bir yerde ölmüş annesi. Bana o öldürmüş gibi gelmedi.”

“O hâlde annesi bir kolyeyle öldürüldüğü için o da insanları bir kolyeyle öldürüp intikam almak istedi.”

“Kimden?”

“Dünyadan.”

“İnsanlıktan,” dedi o da. “Ona yardım etmeyen herkesten.”

“Sıradan kötülerin sıradan bahaneleri,” dedim tükürür gibi bir sesle. “Acıyla başa çıkmaya çalışmak yerine acı çektirmeyi seçen zavallılardan sadece biri.”

İkimiz de nefretle, öfkeyle konuşuyorduk Poyraz Viran hakkında ama bu sadece Poyraz’la ilgili değildi. Onun gibi bütün kötülerle ilgiliydi. Acıyı bahane olarak kullanan bütün aptallarla ilgiliydi.

“Bu gece yakınlardaki bir otelde konaklayacağım ve yarın geri döneceğim. İstersen benimle dön, istersen burada biraz daha kal ama ben ne olursa olsun dönüp bu işi çözeceğim.”

Başımı hafifçe salladım. “Artık bir numaralı şüphelin değilim sanırım.”

Dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı. “Gönlümde her zaman bir numaralı şüpheli olarak kalacaksın.”

Zayıf da olsa güldüm ona. “Bu hikâyenin sonu mahkeme salonunda bitecek, değil mi? Katili yakalayacağız ve o ömür boyu hapis cezası yerken orada olacağız. Sonra da ben, seni mesafeni korumamaktan şikâyet edeceğim.”

Bu, onu gerçek anlamda güldürdü. Kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattığında ben zayıf gülümsememi dudaklarımın ardında tutmaya devam ettim.

“Ben de seni düğmemi koparmaktan şikâyet edeceğim o hâlde. Şimdiden altı ay yatarın var.”

Ters bir bakış fırlattım ona. “İftiradan da şikâyet edeceğim o hâlde.”

“Ağır ceza hâkimi dayından da yardım alır mısın? Belki beni ülkenin bir ucuna sürer.”

Burnumu kırıştırıp kapıyı açtım. “Asker babamdan seni dövmesini isterim belki.”

Arabadan indiğimde benim peşimden arabadan indi. Ben kaldırımda ilerleyip bahçe kapısına vardığımda arkamdan, “Siz diyecaktiniz, Ekin Hanım. Siz,” diye seslendi.

Bahçe kapısını açıp yavru köpeği içeri bıraktım ve bahçeye geçip kapıyı ardımdan kapatırken kolunun tekini arabanın kapısına

tekini tavanına bastırmış bir hâlde duran Murat'a el hareketi çektim. Bu ona kahkaha attırdı.

Arkamı dönüp gitmeden önce bir an bekleyip onu izledim. Kötü biri değildi, aksine iyiydi o. Polisti bir kere ve kötü polislerden de değildi. Vicdanı vardı, cesareti vardı, kalbi vardı ve çok büyük olmasa da bir beyni.

Oz Büyücüsü'nden isteyecek hiçbir şeyi yoktu onun. Poyraz'ın ise vicdana ve bir kalbe ihtiyacı vardı sanırım ama onları da Oz Büyücüsü'nden istemeye hiç de niyeti yok gibiydi. Ben... Benim neyim eksikti, bilmiyordum artık. Belki de tamdım ama belki de benim de Dorothy gibi evime dönmeye ihtiyacım vardı.

Murat'ı arkamda bırakıp annem ve babamın yıllardır yaşadığı evime döndüm. Babam emekli olduğundan beri burada yaşıyorlardı ve bu iyi bir skordu çünkü yıllar boyu bir arkadaş edinemeyecek kadar kısa sürelerde aynı yerde yaşamıştık.

Ayak ucumda zıplayıp duran yavru köpeğe uzanıp onu yeniden kucağıma aldım. "Belki de adın *Toto* olmalıdır. Dorothy'nin Toto'su gibi. Toto, Dorothy'yi asla yalnız bırakmadı. Belki sen de beni yalnız bırakmazsın ve cadılara taş çıkaracak kötülerle dövüşürken asla güçten düşmem."

Yavru köpek havlayıp yüzümü yaladığında bunu bir onay olarak aldım. "Tamamdır, Toto."

Toto'yla evin kapısına ilerledik ve ben kapıyı çalmak için cesaret toplarken o sessizce bana destek oldu. Sonra kapıyı çaldım ve gelecek bütün tepkilere hazırlandım.

Bugün kuzenim Sezer'in ölüm yıl dönümüydü. Bugün burada olmayı planlamamıştım ama demek kaderimde bugün ortalığı dağıtmak vardı.

Sezer sevilirdi ve onun intiharı herkesi yürekten yaralamıştı. Ben ve kız kardeşleri hariç. Çünkü biz gerçeği biliyorduk.

Kapı açıldı ve annemin son gördüğüme nazaran zayıflayan suratı gözümün önünde belirdi. Başta beni de akrabalarından biri sanmış olacak ki öylece içeri davet etmeye kalktı ama sonra fark etti ve duraksadı.

“Senin burada ne işin var, Ekin?”

“Anne,” diye fısıldadım. “Oreo kaybolmamış, ölmüş.”

Annemin kaşları şaşkınlıkla havalandırken eli ağzının üzerine kapandı. Annem de benim kadar severdi Oreo’yu. Babamla annem sahiplenmişti Oreo’yu barınaktan, benimle birlikte büyüt-müşlerdi onu.

Sonra babam belirdi annemin hemen arkasında. Önce şaşırdı, kızacak gibi oldu ama sonra ne durumda olduğumu hemencecik fark etti. Babam çok dikkatliydi, her şeyi çarçabuk fark eder ve hissedirdi.

“Kızım... Neyin var?”

“Baba,” diye fısıldadım çaresizce. “Oreo kaybolmamış, ölmüş.” Gözlerim hızla doldu ve burnumun ucunun sızladığını hissettim. “Yüzünden silahla vurmuşlar onu. Yüzü parçalanmış, Oreo’nun.”

Annemin dudaklarının arasından ufak bir çığlık kaçtığında babam hızlıca ona sarıldı. Sonra bana uzandı ve beni de çekti yan-larına. Evet, kimseye ihtiyacım yoktu ama aileme hep ihtiyacım olacaktı. Onlar bana sarıldığında geçecekti bütün yaralarım, acı-larım dinecekti.

Poyraz’ı anlamalı mıydım şimdi? Çocukluk yaraları olduğu için affetmeli miydim onu? Benim kadar şanslı olmadığı için suçlu mu hissetmeliydim?

Hayır, bunu kendime ya da ona yapmak zorunda değildim. Se-çimlerimiz kim olduğumuzu belirlerdi. Poyraz’ın yaşadıkları se-çimlerini belirlediyse de kim olduğu yalnızca onu ilgilendirirdi. İyi ya da kötü. Ben ya da bir başkası onun kötü biri olmasından sorumlu değildik.

Odam bıraktığım gibiydi. Annem ben olmasam bile nevresim ta-kımlarımı değiştirmeye devam etmiş, odamı her an gelecekmişim gibi temiz tutmuştu. Bunun böyle olmasını seviyordum. Ne ya-parsam yapayım, kim olursam olayım arkamı döndüğümde an-nem ve babamın orada olması bana güvende hissettiriyordu. Kız-salar, dersimi almam için harçlığını kesseler ya da bazı gerçeklerin

tamamını bilmedikleri için beni suçlu bulsalar da yine de gerçekten ihtiyacım olduğunda baktığım yerde olacaklarını biliyordum. Sanırım bu, her insanın ihtiyacı olan ama her insanın sahip olmayacağı türden bir lükstü.

Toto, yatağımın üzerine kıvrılıp uyurken onun yanına uzandım. Oreo hiç bu evde yaşamamış, hiç bu yatağa uzanmamıştı. Küçük bir kız çocuğuydum onu kaybettiğimde. Şimdi genç bir kadındım ama hislerim aynıydı. Bazen o küçük kıza Poyraz'a güvendiği için kızmak istiyordum ama sonra sadece küçük bir kız çocuğu olduğunu hatırlıyordum. Daha sonra ise genç bir kadınken ve aklım gayet başımdayken bile Poyraz'a güvenip ona son âna kadar inanmak istediğimi hatırlıyordum. İçimde bir yerlerde ona güvenip inanan o küçük kız çocuğuyla savaşımaya devam ediyordum sanırım. Gerçekleri bilse de inanmak istiyordu ona. Aptal kız.

Odamın kapısı çalındı ve annem içeriye girdi. Yatağa ıslak ıslak yattığımı görünce kaşlarını hızlıca çatıp ellerini beline yerleştirdi. "Sen hâlâ üzerini değiştirmedin mi, Ekin? Üşüteceksin, hasta olacaksın, kızım. Sınavların yok muydu senin hem?" Dolabıma doğru ilerlerken konuşmaya devam etti: "Sınavın iptal mi oldu? Sen aksi durumda hayatta gelmezsin." Dolabımdan kazak ve pantolon çıkardı. "Yemek yedin mi? Aç mısın? Sezer'in ölüm yıl dönümü için bir şeyler hazırlamıştım ben de. Sana bir tabak hazırlayayım hemen. Yedikten sonra ilaç al mutlaka, getiririm ben sana. İlacını al ve dinlen, odandan çıkma bugün."

Doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı uzatmış, ayaklarımı zeminine basmıştım. Kalkıp anneme yaklaşacaktım ki son söyledikleri beni durdurmaya yetti. Benim yerime annem bana yaklaştı, dolaptan aldıklarını yanıma bıraktı ve gözlerimin içine bakmaktan kaçındı.

"Neden odamdan çıkmayacakmışım?"

Annem sertçe yutkunup odada bir şeyleri toplamaya koyuldu. Ortalık dağınık değildi, oyalanıyordu yalnızca.

“Yorgunsun,” dedi ağız ucuyla. “Islak ıslak gelmişsin buraya, hastalanacaksın, yat dinlen.”

Dişlerimi sıktım bir an ve sonra hızlıca serbest bıraktım. “Kuzenimi ben de anmak isterim, anne.”

Annem elindeki kitapları hızlıca masaya geri bırakıp sonunda bana bakabildi. “Ne diyorsun kızım sen?”

“Kuzenim,” dedim üstüne basa basa. “Sezer benim kuzenimdi. Onu anmak, onun hakkında konuşmak isterim ben de. Nasıl biri olduğunu anlatırım herkese. Gerçi geçen haftalarda bugün asla burada olmamamla ilgili bir mesaj almıştım ama anlayamadım. Neden kuzenimin ölüm yıl dönümünde burada olmamalıyım ki?”

“Biliyorsun, Ekin,” dedi annem sertçe. “Üzgün olduğunu biliyorum, bugün çok hassassın ve inan bana, ben de çok üzgünüm. Oreo için canım yanıyor ama bugün lütfen sadece Oreo için burada ol. Sezer için hiçbir şey yapma. Kimse senden bir şey istemiyor.”

Ayağa kalktım ve annemin karşısına geçtim. Bakışlarım dümdüz, ifadesizdi şimdi. Annemse yapacaklarımdan şimdiden korkuyordu belli ki. “Haklısın aslında, sana ya da babama gerçeği söyleyemedim. Bir başkasına da söyleyemedim gerçi. Tek bildiğiniz canım kuzenimi intihara sürüklememle ilgili birkaç şey. Ve hepimiz bir şekilde bunu boş yere yaptığımıza inandınız. Babam da sen de, anne. Kızını hiç mi tanımadın?”

“Haklı olsan bile, Ekin, bu seni haklı çıkarmayacak, kızım. Ben ve baban sana insanları iyileştirmeyi öğrettik, yok etmeyi değil. Biz sana bu yüzden kızıyoruz yalnızca.” Annem dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve kapıya doğru ilerledi. Odadan çıkıp kapıyı kapatmadan önce duraksadı, yeniden bana baktı. “Anlatmasan da senin birine boş yere bunu yapmayacağını biliyoruz, merak etme. Yine de bilmelisin, kızım, insanların cezalarını kesmek senin görevin değil. Kötü sandığın biri iyi çıkabilir, yanılabilirsin ve yanlış olduğunu fark ettiğinde çok geç olabilir. Çok geç olmasın diye bunu hiç yapmamalısın, Ekin.”

Haklısın ama eminim, anne, yanılmıyorum.

Annem gittikten sonra önce sıcak bir duş aldım, sonra üstümü giyinip hazırlandım. Herkesin siyah giyeceğini bilerek renkli giyindim. Üstelik hiç de renkli giyecek bir ruh hâlinde değildim. Kırmızı çizmeler, gri etek, rengârenk bir kazak ve şapkaıyla günün dedikodusu kombinim hazır. Elimdeki en renkli kıyafetler bunlardı ve birbirleriyle hiç uyumlu değildi ama olsun, aradığım ya da yansıtmak istediğim şey uyum değildi. Zaten ben de onlara aykırı olurdum ve aykırı olmaya gidiyordum.

Çıkmadan önce pencereden dışarıya uzattım kafamı. Tam da tahmin ettiğim gibi annem insanları bize davet etmişti. Bütün akrabalar Sezer'i anmak için bahçeye kurulan sofranın etrafında toplanmışlardı. Annemin bunu yapacağını en başından biliyordum. Yeğenini ölüme sürükleyen kendi kızı olunca bu sorumluluğu almak isteyecekti. Dedemin ya da büyükannemin ölüm yıl dönümlerinde bunu yapması sorun değildi ama annemin Sezer için böyle bir şey yapması... Bana iki yüz kırk sekiz defa bir erkeğin dilimi keseceğini söyleyen it için?

Yanılmakmış. Yanılmamıştım ben. Bunu masanın bir kenarında sessizce oturan Sezer'in ablası ve kız kardeşi gayet iyi biliyordu. Artık sessiz kalamayacaktım. Sessiz kalmak zorunda değildim de ayrıca. Susmak, benim yaptığım bir ayıpmış gibi sessiz kalmak zorunda değildim. Canıma tak etmişti artık.

Pencere kenarından ayrılıp odanın içine geri döndüm. Toto hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmadan odadan çıktım ve aşağıya indim. Bahçeye çıktığımda Sezer'in annesi ayağa kalkmış, oğluyla ilgili gözyaşı dökerek iyi bir şeyler zırvalıyordu.

"Oğlum Sezer babası gibi başarılı bir hâkim olacaktı. Hep hayallerinden bahsederdi, gelecekte nasıl bir işi, nasıl bir eşi olacağından. Kadınlara nasıl da güzel değer verirdi oğlum. Ablasına, kız kardeşine, bana..."

Belki de annesi de biliyordu, farkındaydı gerçeğin. Çünkü birdenbire kadınlara nasıl da güzel değer verdiğinden bahsetmeye başlaması hiç de masum gelmemişti bana.

“O daha hayalini kurarken biliyordum ben, gelecekte eşine çok iyi davranacaktı benim oğlum. Yarım kaldı hayalleri yavrumun. Aklını çeldiler onun, hiç yapmayacağı şeyi yaptı. Kıydı canına.”

Yengemin hıçkırıkları arasından kurduğu cümleler içimde en ufak bir his uyandırmadı. Nefretle dinledim onu, dayımın kalkıp onu teselli edişini iğrenerek izledim. Oysa severdim onları. Dayım da yengem de iyi insanlardı, iyi ebeveynlerdi. Kızlarına da oğullarına da eşit davranmış, onları eşit sevmişlerdi. Kötü birer örnek olmamışlardı ama yine de çok kötü bir evlattı Sezer.

Farkında bile değillerdi.

Kuzenim bir kadın düşmanıydı. Bunu çocukluğumdan beri hissediyordum ve büyüdükçe daha çok hissetmeye başlamıştım. Kadınları cinsel obje olarak görüyordu ve hiçbir şeyi hak etmediklerine inanıyordu. Bunu ailesinin ya da ailemin yanında dile getirmiyordu ama çocukluğumdan beri bana aşağılayıcı cümleler kuruyordu.

Nasıl böyle bir adama dönüştüğünü bilmiyordum çünkü ailemizde onun gibisi yoktu. Dayım eşine saygılıydı, onu çok severdi. Sezer’in örnek alabileceği kimse yoktu.

Ablası evlenmek istediğinde, Sezer karşılığında damat adayından para istedi. Damattan ablası sanki satılık bir kurbanmış gibi yüklü bir miktar parayı gizlice istediğini öğrendiğimde cümlelerim sivrileşmeye başlamıştı. Ablası ve damat bu işin bozulmasını istemedikleri için ailelerine hiçbir şey söylemediler. Yine de Sezer o parayı aldı ve damada, ablasına istediği gibi davranabileceğini, artık onun malı olduğunu söyledi.

Bütün bunları öğrendiğimde kendimi dizginleyebilmişim ama asıl zararı verdiğinde dizginleyememişim. Sezer, benimle yaşıt olan kız kardeşine cinsel tacizde bulunduğu ve kız kardeşi bunu ailesine anlatmaktan korkup intihar ettiğinde harekete geçtim. Nehir intihar etse de ölmemişti, kurtulmuştu ve ailesinin bundan haberi bile yoktu. Nehirler ölmesin diye her zaman Sezerleri ölüme ikna ederdim.

Sezer, biz henüz küçükken iki kez bana yaklaşmaya kalkışmıştı ama babam sezgileri güçlü bir adamdı. Ayrıca heybetli bir vücudu, insanları korkutacak cinsten yüksek sesi vardı. Babam yalnızca varlığıyla akraba dahi olsa erkekleri benden uzak tutardı. Kendisinden başka hiçbir erkeğe güveni yoktu çünkü dünyanın güzelliği kadar pisliğinin de olduğunu farkında olan bir adamdı.

“İki yüz kırk sekiz,” dedim yüksek sesle. Bu, herkesin ilgisini ânında üzerime çekmeye yetti. Annem hemen ayaklanmıştı ama yaklaşmamıştı çünkü bunun fayda etmeyeceğinin bilincindeydi. Babamsa sadece bakmakla yetinmişti bana. “Sezer ölmeden önce tam iki yüz kırk sekiz defa dilimin çok uzun olduğunu ve bir erkeğin dilimi keseceğini söyledi bana.” Başımı omzuma doğru yatırdım. “Bu hiç de kadınlara değer veren birine göre bir hareket değil, öyle değil mi?”

Dayım bir hışımla öne çıktı. “İftira atma oğluma!”

Yengem çığlık çığlığa, “Böyle bir günde nasıl buraya gelirsin?” diye bağırdı bana. “Oğlumun adını nasıl lekellersin? Onu öldürdüğün yetmemiş gibi!”

Herkesten bir ses çıkarken annem onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Sezer’in ablası ve kız kardeşi sessizliklerini koruyorlardı.

Dayım üstüme yürümeye kalktığı anda yerimden kıpırdamadım. Dayımla aramda üç dört adımlık bir mesafe kala babam yumruğunu masaya vurdu ve ayağa kalktı. Heybetli bir adamdı babam, karşısında kimsenin durmaya cesareti olmazdı.

“Bırak kızıma dokunmayı, kızımın üstüne dahi yürüyemezsin, Sadi!”

Dayım hızlıca durup sesli bir nefesi öfkeyle bıraktı ve babama döndü. “Kızın ne yüzle buraya gelir?”

“Kızım evine gelirken sana, bana ya da bir başkasına hesap mı verecek?”

Babamın gür sesi yalnızca bahçede değil, mahallede yankılanıyordu.

“Kızın, oğlumu ölüme sürükledi!”

“Oğlun kızıma ne hakla bir erkeğin dilini keseceğini söyler, ha? Bunca zaman acına saygımdan sustum ama sakın saygımdan faydalanıp kızımın karşısında durma cesaretini bulma. Kimsenin kızımın karşısında durma, üstüne yürüme, ona dokunma, kızma hakkı yok.”

Şimdi dayımla babam karşı karşıyaydılar.

“Benim oğlum böyle bir şey yapmaz. Kızın her zamanki gibi uyduruyor bir şeyler. Ben oğlumu böyle büyütmedim.”

“Ben de kızımı bir yalancı olarak büyütmedim,” diye karşılık verdi babam. “Senin doğruların için kızıma daha fazla sırtımı dönmeyeceğim, Sadi.”

Yengem, “Benim oğlum ölmeyi hak etmiyordu,” diye bağırarak üstüme yürüdü bu kez. Acısı hâlâ taze sayılırdı ve bir türlü kabullenemiyordu bu durumu. Oğluyla ilgili ne büyük hayaller kurmuştu ki acısını bile yitirmek istemiyordu. “Ne söyledin oğluma? Nasıl ikna ettin onu onuncu kattan aşağı atlamaya?” Yengemin titreyen elleri omuzlarımı sardığında da yerimden kıpırdamadım ya da en ufak bir tepkide bulunmadım. “Sana ne zararı dokundu, ha? Abilik yaptı sana, kaybettığın abinin yokluğunu aratmadı. Kız kardeşinden, ablasından ayırmadı seni. Nasıl ölümü aklına sokarsın oğlumun? Oğlum değil, sen ölseydin, sen!”

Annem bir çırpıda yengemle arama girdi. Yengemi kolundan tutup uzaklaştırdı benden. “Bunca zaman kızımdan uzak dur diye acına sözüne ses etmedim ama sakın, Meryem, sakın kızım hakkında böyle konuşma bir daha. Onun ölümünü bir kere daha ağzına alacak olursan, yemin olsun ölümden beter ederim seni.”

Annem ve babam, ailem... Onlar işte böyleydiler. Yaslandığım o güvenli ağaç olmuşlardı bana. Devrilmez, yıkılmazlardı, kökleri sağlamdı ve benim de yıkılmama izin vermezlerdi. En büyük şansım ailemdi.

Ve biliyordum, Poyraz Viran'ın en büyük şansı ailesi değildi.

Yengem ve dayım, babamla annemin karşılık vermelerini beklemedikleri için şaşkın olsalar da hâlâ acı ve öfkeyle dolup taşmışlardı. Saldırmak için yer arıyorlardı. Masanın etrafındaki diğer

akrabalarım da aralarında konuşuyor, bazıları terbiye edilmem gerektiğini söylüyor ve bazıları da bir katil olduğumu fısıldaşıyordu. Annem ve babam hepsine bir karşılık vermeye hazırды. Bütün seslerin yanında benimle birlikte sessizliğini koruyan iki kişi vardı. Sezer'in ablası Burçin ve kız kardeşi Nehir. Onlar için susmuştum bunca zaman ve onlar için susmaya devam ediyordum.

Bakışlarımız kesişti. Burçin yalnızca dudak hareketleriyle bana teşekkür etse de Nehir ondan beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı. Anne ve babasına doğru döndü, içine derin bir cesaret nefesi çekti ve sonunda gerçeği herkese söyledi.

"Ekin haklı." Herkesin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek bana baktı, gülümsedi. "Bunca zaman bizim için sustun, onca ithama rağmen gerçeği söylemedin onlara. Artık susmana gerek yok, Ekin. Biz sana teşekkür ederiz. Sen olmasaydın ben asla abimi bana dokunduğu için öldüremezdim."

Yengem, kızından duyduklarından sonra baygınlık geçirirken dayım öylece kalakaldı. Annem ve babam bakışlarını yere indirmekle yetindiler. Şaşırmamışlardı.

"Ekin haklıydı," diyerek kardeşine destek oldu Burçin, ayağa kalktı. "Ekin olmasaydı ben bir gelin değil, satılık mal olacaktım. Sezer beni bir mal gibi satmak istedi çünkü. Nişanlımdan tonla para istedi ve bu para karşılığında benimle evlenip bana istediği her şeyi yapabileceğini söyledi. Bunu bana erkek kardeşim yapmaya kalktı ama ben bunu size söyleyemedim bile. İnanmazdınız çünkü Sezer böyle bir şey yapabilecek bir adam değildi." Burçin dolu gözleriyle babasına baktı. "Ama öyleydi, baba. Sezer kadınları satılık bir mal olarak gören, kendi kız kardeşine dokunma hakkını kendinde bulan, kuzenine dokunmaya cüret edip sonra asker babasından korktuğu için bırakan ama ona her seferinde bir erkeğin onun dilini keseceğini söyleyen pisliğin tekiydi."

"Ölmeyi hak ediyordu," dedim ben de onlara destek çıkarcasına. "Onu o çatı katına çıkardım ve eğer atlamazsa bütün bu gerçekleri size anlatmakla tehdit ettim. Kanıtlarım olduğuyla ilgili kandırdım onu. Ölümün bütün bunların cezasını çekmekten

daha kolay olduğuna inandı. Atlamadan önce bir gün mutlaka bir erkeğin dilimi keseceğini son kez söylemeyi unutmadı da.” Dilimi çıkardım. “Bizden daha güçlü yaratılmış olabilirler, dilimden olurken gücüm kuvvetim yetmeyebilir ama dilimi kesseler de sessimi alamazlar benden.”

Üstümden koca bir yük kalktı.

Burçin ve Nehir yanıma gelip bana sıkıca sarıldıklarında anladım ki onların da üstlerinden koca birer yük kalkmıştı. Susmak zorunda olduklarını sanmaları kadar üzücü bir şey yoktu. Susmak zorunda değildik. Aksine, biz hiç susmamalıydık. Susması gerekenler onlardı. Korkup bir binanın onuncu katından atlaması gerekenler de.

Kısa bir süre sonra gerçekler ağır gelmiş olmalı ki herkes apar topar ayrıldı bahçeden. Bahçe çitlerinin sokağa bakan kısmına geçip yaslandım bir köşeye ve olanları uzaktan izledim. Ne zar zor ayılan yengem ne de dayım suratıma bakabiliyordu. Burçin ve Nehir için bu gece zor geçecekti. Eve gittiklerinde ailecek bu konuyu nasıl konuşacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Yine de en azından cesaret edebildiklerine sevinmiştim.

Arkamdan biri yanaştı. “Palyaçoya benziyorsun. Yine hangi şovun peşindesin acaba?”

Omzumun üzerinden arkamdan yanaşan Murat’a baktım. “Şovu kaçırdın.”

“Tüh.” Çitlerin üzerinden atlayıp yanımdaki yerini aldı. Onu babam konusunda uyaracak gibi oldum ama sonra duraksadım. Babamdan azar yese tadından yenmezdi. “Yine birilerini hayatta olduklarına pişman ettin, değil mi?”

Başımı onu onaylarcasına salladım. “Bu kez evet, nokta atışı yaptın.”

Kaşları ilgiyle havalandı. “Bu da kostümün mü?”

Üstümdeki, sanki tek boynuzlu at üzerime kusmuş gibi görünen renkli kazağa, gri pileli eteğe ve kırmızı çizmelerime baktım. Yalnızca onlar da değildi, yüzümde de abartılı bir makyaj vardı. Renkli görünmek konusunda ısrarcı davranmıştım.

“Renkli kişiliğime uygun bir kombin oldu.”

“Renkli kişilik?” dedi sorarcasına. “İnsanın ruhunu emen türden bir kişiliğin var, ne renginden bahsediyorsun sen?”

Ona ters bir bakış fırlattım. “Senin ruhunu yeterince emmemişim demek ki? Burada bile peşimden ayrılmıyorsun. Kuyruğum olmak konusunda pek ısrarcısın.”

Gözlerini devirdi. “Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.” Derin bir iç çekti. “Görünen o ki keyfin bütün olanlara rağmen biraz olsun yerine gelmiş.” Başını salladı. “Sevindim.”

“Güzel gelişmeler oldu,” diye mırıldandığım sırada babamın gür sesi bahçenin diğer ucundan yükseldi.

“Ekin!” İkimizin de bakışları oraya döndü. Babam kaşlarını çatmış, sivrilen bakışlarını Murat’ın üzerine dikmişti bile. “Sen de kimsin? Bahçemde, kızımın yanında ne işin var?”

Bu, Murat’ı yeniden çitlerin diğer tarafına atlatmaya yetti de arttı. Babamın heybeti sahiden herkesi korkutmaya yeterdi. Adam birini karşısına alırken gözünü dahi kırpmıyordu ki.

“Polisim,” dedi Murat çarçabuk ve hızlıca rozetini çıkarıp gösterdi. Görevden alındığında rozetini de teslim ettiğini düşünmüştüm. Bize yaklaşan babam gözlerini kısarak rozete baktı. “Niyetim kızınıza zarar vermek değil, onu korumak. Belki size durumumuzdan bahsetmiştir.”

Bahsetmemiştim.

“Neyden koruyacaksınız kızımı?”

Şimdi babam hemen karşımdaydı, Murat ise arkamda ve çitlerin arkasında.

“Mümkün olduğu sürece, ona zarar vermek isteyen herkesten.”

Murat bunu söylediğinde kafamı çevirip ona baktım. Hemen arkamda olduğu için kafamı kaldırmam gerekti. Bakışlarını kısa bir an yüzüme indirdiyse de hemen geri kaldırdı ve benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

Babam garip bir sakinlikle, “Gelin bakalım içeri, konuşalım,” dediğinde Murat yeniden çitlerin üzerinden atladı ve yanımdaki yerini aldı. Farklı olduğunu o zaman fark edebildim. Görevden

alınmıştı. Şu an burada polis sıfatıyla bulunmuyordu. Yine de benim iyiliğimden başka düşündüğü bir şey yoktu.

İçeri geçtik. Murat'la yan yana bir koltukta oturmak şimdi biraz garipti. Üstelik bizim evdeydik, karşımızda babam oturuyordu ve annem Toto'yla birlikte üst kattan inip yanımıza gelmişti. Annem Toto'ya bayılmıştı, onu sevip onunla oyunlar oynuyordu. Şimdi gözü ondan başka bir şey görmüyordu. Oreo'yu da böyle severdi.

Hatırladığım gerçekte gözlerim bir anlığına dolsa da hemen toparladım.

“Anlatın bakalım, mesele nedir?” diye gür bir sesle sordu babam. Murat'a bakarken ifadesi ânında sertleşiyordu ama bakışları bana kaydığında hızlıca yumuşuyordu. “Çalıştığın mağazanın müdürünün ölümüyle mi alakalı? O konu hâlâ kapanmadı mı?”

“Kapandı ama biz kapatmadık,” diye yanıtladı Murat. “Birileri kapatmaya çalışıyor, katili koruyor ama biz hâlâ Ekin'in kurbanlardan biri olabileceğini düşünüyoruz.”

“Ne?” Annemin ağzından korku dolu bir çığlık kaçtı. “Ne demek o? Kızım nasıl bir kurban olabilir? Katil kim, neden yapıyor bütün bunları? Kızımla ne ilgisi var?”

“Sanırım katili hepimiz tanıyoruz,” diye yanıtladım annemi. Bütün yaşananlara rağmen oldukça sakinim. “Poyraz Viran. O, yeniden hayatıma girdi.”

Babamın suratı öfkeyle kasıldı. “Ne demek hayatına girdi? O çocuk normal bir çocuk değil, Ekin. Hiçbir zaman normal bir çocuk olmadı. Neden daha önce haber vermedin?”

“Bilmiyordum çünkü,” dedim. “Onu başta tanımadım bile. Sonra sonra hatırlamaya başladım ve anladım o olduğunu ama onun beni hatırlamadığını sanıyordum. Bana Oreo'nun kaybolmadığını, öldüğünü söyleyen de oydu zaten. O zaman anladım beni hatırladığını.”

“Yani sen diyorsun ki Poyraz hem senin hayatına yeniden dâhil oldu hem Oreo'yla ilgili gerçeği söyleyerek seni başından beri

hatırladığını itiraf etmiş oldu hem de bir katil. Müdürünün katili. Bundan emin misiniz peki? Nasıl bu kanıya vardınız?”

Babamın sorusu karşısında Murat’la dönüp birbirimize baktık. Nereden başlasak bilemiyorduk ikimiz de. Her şey birbirine girmişti ne de olsa.

Murat sözü aldı: “Aslında başta yalnızca şüpheleniyorduk ama sonra bunun yalnızca bir cinayet olduğunu değil, bir seri cinayet olduğunu fark ettik. Aynı kolyeyle öldürülen ilk erkek değildi Ekin’in müdürü. Yaklaşık beş yıldır belli aralıklarla devam ediyordu cinayetler ama katil bir türlü bulunamıyordu.”

Lafı ben aldım. “Sonra Murat, araştırmaları sonucu ilk cinayetin Poyraz’ın annesine ait olduğunu öğrendi. Kolyeyle bu şekilde ilk öldürülen oydu.”

Murat devam etti: “Bunu öğrendikten sonra görevden alındım.”

“Müdürün öldürüldüğü gece mağazadaki son kolyeyi ben aldım. Cebimdeydi. O gece mağaza müdürü o kolyeyle öldürüldü ve kolye yanında bulundu. Kolye cebimde değildi ama emindim, oradaydı ve ben o gece Poyraz’laydım. Murat kolyenin bende olduğunu kanıtlamamı istediğinde bende olduğundan çok emindim. Başta kolyeyi bulamadım ama sonra odamdan çıktı. O kolyeyi asla cebimden çıkarmamıştım. Kolyeyi biri oraya koydu ve şimdi düşününce o biri Poyraz’dan başkası olamaz.”

Bu yeni bir düşünceydi. Konuştukça her şey bir bir yerine oturuyordu.

Murat bu yeni itirafa şaşırsa da bir şey demedi. Bunun yerine ben devam ettim şüphelerimden söz etmeye: “Cinayetten önceki gün mağazanın karşısındaki telefon kulübesinin orada birini gördüm. Ertesi gün yine oradaydı ve o gece cinayet işlendi. Biz o adamın da Poyraz olduğunu düşünüyoruz.”

“Annesini öldürdüğünü düşünmüyoruz ama annesinin ölümünün onu bir seri katil olmaya ittiğini düşünüyoruz,” diyen Murat’a karşılık, “Bana şiddet gören bir çocuğun büyüyünce kötü bir adam olmakta haklı olup olmadığını sormuştu. Çocukluktan

kalan yara izlerini gördüğümde yalnızca doğarak bunları hak ettiğini düşündüğünü söylemişti. Berbat bir ailede büyüyen bir çocuk Poyraz ve berbat bir adama dönüştü klişe bir şekilde. Annesi bir kolyeyle öldürüldü diye dünyadan, insanlıktan intikam alıyor kendince,” dedim.

Bütün anlattıklarımızın üzerine annemin de babamın da ilgilendiği tek bir soru vardı: “Neden sen?”

Neden ben? Evet, yalnızca bu sorunun cevabını bilmiyordum. Her şeyi bir şekilde çözmüştük ama bu? Poyraz’ın benimle derdi neydi? Yeniden karşılaşmamız bir rastlantıdan ibaret miydi yoksa bu, Poyraz’ın bir planı mıydı? Kader miydi bizi bir araya getiren yoksa Poyraz kaderle oyunlar mı oynuyordu? Bunu onunla konuşmadan bilemezdim ama bilmeliydi ki son bir konuşmamız olacaktı.

“Aslında sanırım bundan emin değiliz,” diyen Murat’a başımı sallayarak katıldım. “Şimdiye kadar yalnızca erkekleri öldürmüştü katil ama son seferde Ekin’in bir kız arkadaşı kayıplara karıştı. Ölüp ölmediğini bilmiyoruz ama ölmüş olma ihtimali çok yüksek. Son iki cinayette de şüpheler Ekin’e dönüyor. Belki de sadece onu hedef göstermek istiyordur.”

“O zaman kolyeyi yerine koymazdı,” diye araya girdi babam. “Belli ki Ekin’i öldürmek için eline çok fırsat geçmiş ama yapmamış. Ben niyetinin Ekin’i öldürmek olduğunu sanmıyorum.”

“Ben de öyle,” diyerek babama katıldı annem. “Hatırladığım kadarıyla Poyraz’ın annesi ölmeden birkaç yıl önce beni aramıştı. Poyraz’ın seninle konuşmak istediğini söylemişti bana ama ben bunu sana söyleyemedim. Oreo için ona çok kızgındın ve yeni yeni toparlanıyordun. Oreo’nun kaybını hatırlatmak istemedim.”

Şaşkınlıktan kaşlarım havalandı. “Belki de o zaman gerçeği söyleyecekti.”

“Belki de,” derken mahcup göründü annem. “Gerçeği öğrenmenin sana yalnızca zararı olacaktı. Aslında biz...” Annemin bakışları babamı buldu. “Biz babanla...”

Annemin bir türlü tamamlayamadığı cümleyi babam tamamladı. “Biliyorduk.”

“Ne?”

“Oreo’nun kaybolmadığını, öldüğünü biliyorduk. Gurur bana bunu söylemişti.”

“Nasıl söylemişti?”

“Poyraz kötü bir çocukluk geçiriyordu ve Oreo’yu kışkırtıp duruyordu dediğine göre. Oreo’nun babasına saldırmasını istemiş. Oreo, Gurur’un yüzünden ısırılmış, gözünün tekini kör etmiş. Gurur kendini kurtarmak için belindeki silahı çıkarıp vurmak zorunda kalmış Oreo’yu.”

Ayağa fırladım. “Oreo asla boş yere birine saldırmazdı!”

“Ama sonuç olarak saldırdı, kızım, saldırdı ve bir insanın gözünü kaybetmesine sebep oldu. Öncesini bilemeyiz ama bu bir gerçek.”

“Bu bir gerçek olsa bile Poyraz’ın kışkırttığı bir gerçek olamaz. Poyraz kışkırttı diye Oreo birinin yüzünü ısırmasın. O adam size yalan söylemiş.”

Babam ayağa kalktığı anda şimdi baba kız karşı karşıyaydık. Öfkeliydim ona, kızmıştım. Bana bu gerçeği daha önce söyleseydiler daha mı az kızardım, bilmiyordum ama şimdi çok kızmıştım. Poyraz söylediğinde de keşke bilmeseydim demiştim ama yine kızmaktan alamıyordum kendimi.

“Yalnızca bu da değil, Ekin. Poyraz’ın birçok vukuatı vardı, kızım. Zor bir çocuktü Poyraz, intihara meyilliydi bir kere. Annesi de babası da onu kontrol altında tutmakta çok zorlanıyordu. Annesi dayanamayıp evi terk ettiğinde işler iyice çığırından çıktı. Babasını birçok defa öldürmeye bile kalktı. Gurur’la en son konuştuğumda Poyraz’ı hastaneye yatırmayı düşünüyordu. Sonra Gurur öldü ama Poyraz bunu inkâr etti. Annenle Gurur’un cenazesine gittiğimizde Poyraz oradaydı ve gözünden tek damla yaş akımıyordu. Aksine, mutluydu bile. Annenle onu en azından on sekiz yaşına kadar yanımıza almayı düşündük ama amcasıyla

konuşunca bunu yapamadık. Poyraz'ın bir şekilde sana ya da bize zarar vermesinden korktuk.”

“Nasıl yani?” diye sorduğumda annem devam etti anlatmaya: “Poyraz babasının hayatta olduğunu ve intikam almak istediğini söylüyordu. Babasının mezarını açmaya bile çalıştı. Baban Poyraz'ın babasıyla arkadaş olduğu kadar amcasıyla da arkadaştı. Onlar bile Poyraz'ı yanlarına almak istemediler.”

“Babasının öldüğünden emin miyiz?” diye sordu Murat. “Belki de haklıdır.”

“Eminiz,” diye yanıtladı babam. “Yanarak öldü. Poyraz da yanındaydı. O kurtuldu ama babası öldü. Bazen Poyraz'ın bunu bilerek yaptığını düşünürdüm. Zaten daha önce denemişti.”

“Babasını niye öldürmek istesin?”

“Babasının ona zarar verdiğine inanıyordu,” diye yanıtladı annem. “Ama kendine zarar veren kendisiydi. Annesinin farklı bir hayatının oluşu onu derinden etkilemiş olsa gerek. Annesi gidince ve sonra da ölünce toparlayamadı.”

Murat'ın net ve soğuk sesi odadaki havayı bıçak gibi kesti: “Bütün bunları size babası mı anlattı?”

“Babası ve amcası tabii ki.”

“Amcası,” derken ayağa kalktı Murat. “Soyadları Viran. Amcası tam olarak kim?”

“Gürkan Viran,” dedikten sonra sesli bir iç çekti babam. “Kendisi polis. Bir başkomiser.”

Murat dişlerinin arasından, “Benim başkomiserim,” dedi öfkeyle. “Beni görevden aldırın o olmalı.”

“Poyraz'ı koruyan o.” Kelimeler dudaklarımın arasından zor çıkmıştı. “Cinayetlerin üstünü örten amcası.”

BÖLÜM 17

3 Yıl Önce

Kapının çarparak kapanma sesine irkildim ve uyandım. Karanlığın içinde göz kapaklarımı araladığımda ilk anda beni huzursuz edici bir sessizlik karşıladı. Buz gibiydi içerisi, en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Hayatta olduğumu bilmesem ölüm sessizliği var derdim.

Garip bir yorgunluk vardı üzerimde. Bu, uzun zamandır olan bir şeydi. Her gece öyle yorgun uyanıyordum ki artık bir alışkanlık olmuştu. Uyanıyor, bir sigara yakıyor ve karanlık gökyüzünü izlerken geçmişe dalıp gidiyordum. İstemiyordum bunu ama elimden başka bir şey de gelmiyordu. Hayalini kurabileceğin bir gelecek olmadığından istemeden geçmişin acı hatıralarına mahkûm oluyordum.

Başımı yastıktan kaldırıp doğruldum ve kambur denecek şekilde durdum bir süre. Önüme baktım, karanlığın içine. Ay bile yeterince aydınlatmıyordu odamı. O bile sırtını dönmüştü sanki bana. Ya da uyduruyordum bunu da. Öyle diyorlardı bana. **Uyduruyorsun. Baban öldü, uyduruyorsun.**

Soğuktan titreyen vücudumun sessiz çağrısına sağır kalamadım. Yatmadan önce yatağın üzerine çıkardığım beyaz tişörtümü karanlığın içinde yoklayarak buldum ve çarçabuk başımdan geçirdim. Sonra komodine uzandım, üzerine bıraktığım sigarayı yine elimle yoklayarak buldum ve içinden bir dal almaya çalıştım.

Bir dal sigarayı önceki gecelerde almak çok kolaydı ama şimdi alamıyordum çünkü elim sigara paketine yapışıyordu. Bunun bir rüya olup olmadığından o anda emin olamadım. Parmaklarımı

ovuşturduğumda elimde yapış yapış bir şey olduğunu fark ettim çünkü.

Elimi kaldırıp pencereye doğru tuttum. Ay ışığından görebildiğim kadarıyla evet, elim boyanmış gibi koyu görünüyordu.

Anlayamadım bunu. Sigara paketini almaya çalışmak yerine uzanıp komodinin üzerindeki yeşil lambayı ipinden çekerek yaktım.

Elimdeki katran karası, yapışkan şeyin kan olduğunu ancak o zaman fark edebildim.

Korkuyla yataktan fırladığımda ayağım bir şeye takıldı ve yuvarlanıp sırtüstü yere düştüm. Dirseklerimin üzerinde doğrulur doğrulmaz irileşen bakışlarım hemen ayak ucumdaki cesetle kesişti. Bir erkekti, boynu kesilmişti ve kanlı boynunun üzerinde mor taştan bir kolye asılıydı.

Annemin öldürüldüğü kolyenin aynısı.

Günümüz

Ekin

Mağazanın ortasında duruyordum. Bakışlarım oradaydı, telefon kulübesinin üzerinde. Şimdi orası boştu, kimse dikizlemiyordu beni ama bir zamanlar orada birisi vardı.

Poyraz Viran.

Karanlık bakışları bir zamanlar üzerimdeydi ve ben onun kim olduğunu bilmiyordum. Şimdi biliyordum, tanıyordum onu ve hatırlıyordum. Ve bu kez telefon kulübesine bakarken ürkmüyordum. Aksine, onu bekliyordum bu gece. Onunla hesaplaşacağım ânı iple çekiordum.

Dünya tersine döner miydi bu gece? Bu gece Poyraz Viran iyi birine dönüşebilir miydi? Çocukluk yaraları aniden geçebilir miydi ya da hastalıklı zihni iyileşebilir miydi? Öldürdüğü onca masum hayata geri dönebilir miydi? Zaman geriye akar mıydı?

Akmazdı.

Poyraz Viran bir gün annesini kaybetmişti ve içindeki canavar onun yıkımından faydalanıp ortalığı ateşe vermişti. Yanmamak için buna bir son vermeliydim.

“Ekin.”

Mağaza sahibinin arkamdan yükselen sesiyle dağılan dikkatimi toparlayıp ona doğru döndüm. “Efendim?”

“Şu kolyenin stoklarını kontrol edebilir misin?” diyerek elime bir kolye bıraktı mağaza sahibi. “Rafta bir tane kalmış.”

Avucumun içine bıraktığı kolyeye baktım. O kolyeydi. Aptal mor taştan kalpli kolye ve bunu bilen pek kişi yoktu. Bilselerdi belki bu kolyeyi dünya üzerinden yok ederlerdi. Bilseydim bu kolyeyi gördüğüm ilk gün arkama bile bakmadan buradan kaçıp giderdim.

Kaçmak... Bu pek bana göre bir şey değildi. Biliyordum, kaçmak çözüm değildi. Kaçmak yalnızca uzaklaşmaktı ama ben uzaklaşınca ortadaki bu kanlı sorun çözülmeyecekti.

“Tabii,” diye mırıldandım. “Aşağıya bakayım, biraz uzun sürebilir.”

Mağaza sahibi dudaklarına zayıf bir gülümseme yerleştirip başını sallamakla yetindi. Onu mağazanın ortasındaki mihlandığım yerde bırakıp aşağıya, depoya indim. Buraya en son indiğimde Okan'ın üzerine camları yığmış ve onu hastanelik etmiştim. Sadece ona ufak bir ders vermek istemiştım ama kim bilir Poyraz onu nasıl korkutmuştu da şehirden ayrılmıştı.

Kolyeyi bulmaya çalışırken raflar arasında sessiz sakın ilerliyordum. Burası biraz kütüphaneye benziyordu ama raflarda kitap yerine kutuların içinde kolyeler vardı. Arka tarafta kalan rafların olduğu kısım yeterince aydınlanmıyordu. Bu yüzden oraya bakmayı en sona bıraktım, bu biraz zahmetli olacaktı.

Normalde rafların düzenini ezbere bilirdim ama son zamanlarda buranın düzeninden epey uzaklaşmıştım ve şu an ne nerede, hiçbir fikrim yoktu. Kübra ve Ayşe'nin bana olan nefretini düşününce onlara sormayı düşünmedim bile. Okan'dan sonra bana kendilerince katil damgası yapıştırmışlardı ne de olsa. Asıl katilin neler yaptığını bilselerdi benden af dilerlerdi ama onların minik akıllarına bunu sokmaya çalışmayacaktım bile.

İşimin uzayacağını anlayınca şarkı söyleyerek aramaya başladım. *“Küçük hesaplarla geçiyor yaşam. Büyük kavgalar, küçük şeyler için. Arsız ayaklar altında alın teri. Kırılğan nahif elleri.”*

Tedirgindim aslında. Günlerdir Poyraz'ın bir yerden fırlamasını bekliyordum. Karşıma çıkmasını, bana hesap vermesini. Evet, bana hesap vermesini istiyordum. Belki de bana kendini savunmasını. Bir mucize yaratsa fena olmazdı.

“Yalanlar, yalanlar, yalanlar.”

Merdiveni çekip üst raflara bakmaya başladım. Kolye cehen-nemin dibinde kaybolmuş olmalıydı. Bunu dilemişim gerçi ama şu an için değil.

“Bulutların ardındaki güneş gibi gerçek.”

Üst raflarda kolyeyi bulamayınca söylenerek merdivenden inip onu koridorun sonuna doğru kaydırdım. Bir fenerim olsa daha iyi görebilirdim ama henüz telefon işini bile halledememiştim.

“Sevilmeye muhtaçken kimileri...”

Şarkıyı mırıldanarak önce alt rafları zar zor kontrol ettim ama bulamayınca merdivene çıkıp üst raflara bakmaya başladım. Burada olmak zorundaydı, bakmadığım bir bu taraf kalmıştı.

“Kirli avuçlara düşüverecek.”

Raftaki kolyelerden birini alıp anlamaya çalıştım. Benziyordu ama mor muydu yoksa siyah mıydı, çıkaramamıştım. Kolyeyi kaldırıp ışığa doğru tutmak için harekete geçtim.

*“Yağmur, yağmur, yağmur, yağmur. Geri verecek buharlaşan sevgimizi...”**

Bir şey merdivene çok hızlı çarptı ve ben rafa bile tutunmadığım o anda merdivenin üzerinde dengemi sağlayamadım. Merdivenden aşağı sırtüstü düştüm ve kafamı arkamda kalan raflara çarptım.

“Ah...” Dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti koptu. Gözlerimi aralamak istedim ama acı öyle yoğunlu ki gözlerimi sıkmaktan alamıyordum kendimi. Boynumdan başımın arkasına doğru keskin bir sancı girmişti. Gözlerimi de dişlerimi de sıksam acı katlanabilecek gibi değildi.

O anda kapalı gözlerimin önünden bir karartının geçtiğini hissettim. Sağdan gelen ışığın önünü bir an bir şey kesti. Avucumun içindeki kolyeyi öyle çok sıktım ki kırılabilecek bir şey olsa çatlamıştı orta yerinden.

Göz kapaklarımı hızla araladığımda hiçbir şey göremedim. Yine de sola doğru kaydım, ışığın olduğu taraftan yavaşça uzaklaştım. Karanlığa doğru sürünerek çekilmek istedim. Biri buradaysa önümde olmalıydı. Işığa sırtını dönmüş olmalıydı.

Sık nefeslerim boğazımı yakıp dudaklarımı çatlatacak kadar kurutmuştu. Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki bir an sonra kalpten gideceğimi sandım.

* Bertuğ Cemil'e ait Yağmur isimli şarkı. -ed.n.

Ne oluyordu?

Kim vardı?

Biri... Bunu biri mi yapmıştı?

“Ayşe?” dedim korkumu belli etmemeye çalışarak. “Kübra?”

Benimle dalga geçiyor olmalıydılar. Okan’a yaptıklarım için bir tür intikam... *Hayır, Ekin, hayır. Bu tür intikamlar senin işin. Kübra da Ayşe de cesaret edemez böyle oyunlar oynamaya.*

Arkaya doğru kayarken gözüm bir anlığına yerde bıraktığım izlere kaydı. Kan izleri... Elim hızla başımın arkasına doğru gitti. Sıcak kan şimdi avucumun içine doluyordu. Elimi çekip tırnak içlerime kadar dolan kana bakmak istediğimde kolyenin hâlâ elimde olduğunu gördüm. Zinciri orta parmağıma takılmıştı ve mor taştan kalpli ucu kanlı avucuma doğru sarkmıştı.

Bu sahnede kafamın içinde o kadar çok oyalandım ki ışığın önü bir anlığına yeniden kesildiğinde dudaklarımın arasından korku dolu bir çığlık firar etti.

Biri buradaydı.

Sırtımı koridorun sonundaki rafa yasladım. İki yanım karanlık koridorun iki ucuydu şimdi. Işık önümdeydi, yukarıya çıkan merdiven odanın diğer ucundaydı.

Nefesimi tuttuğumda sessizlik ağırlaşır rafların arasına çöktü. Merdivene koşmalıydım, tek çare buydu. Yolumu kesebilirdi, daha sesimi çıkaramadan boğazımı kesebilirdi. Biri aşağıya inse bile beni çoktan öldürmüş olurdu. Rafların arasına saklanırdı, kaşla göz arasında çıkıp giderdi buradan. Yukarıda müzik çalıyordu, müşteriler vardı. Sesimi duymaları çok küçük bir ihtimaldi.

Ölümüne davetiye çıkarmıştım! Katile... Poyraz Viran’a beni kolayca öldürebilmesi için büyük bir fırsat vermiştim.

Başımın arkasından sanki çekiçle kafama vurdular. Öyle sert bir ağrı aniden başımın arkasından girince gözlerimi kapatıp sıkmaktan alamadım kendimi.

Merdiven üzerime doğru devrildi ve ayaklarımın bir santim uzağında yere çarptı.

Dudaklarımın arasından kopan korku dolu çığlıkla ayağa fırladım ve sola doğru koştum. Başımdan akan kan damlaları ardından iz bıraktı.

Karanlığın içine koşup hemen ardından aydınlık tarafa koşmak için rafların arasına girdim ama o anda korku iliklerime kadar beni sıkıp sıkıştırdı.

Katil buradaydı.

Aydınlık tarafta, koridorun diğer ucunda. Siyah kapüşonlusu, siyah pantolonu ve ağzını burnunu kapatan siyah maskeyle. Başı öne eğikti, yüzünün yarısı açıkta olsa bile göremiyordum. Elinde bir bıçak vardı. Bıçağın kabzasına mor taştan kalpli kolye sıkıca bağlanmış, bıçağın bir parçası hâline getirilmişti.

Sertçe yutkundum. “Yapma,” dedim korkuyla. Tir tir titriyordum şimdi. “Poyraz, ne olursun yapma.” Gözüm sık sık bulanıklaşıyordu. Elden ayaktan düşecek gibiydim. Başımın arkasından aldığım darbe beni yere devirmek üzereydi. “Ben sana hiçbir şey yapmadım. Dinlemeye, anlamaya çalıştım seni.”

Üzerime doğru bir adım attığında geriye doğru bir adım attım ama adım atacak çok yerim yoktu. Koridorun ucundan dönüp sonuna koşabilir, oradan yeniden aydınlık tarafa koşabilirdim ama yine önümü keserdi.

“Kötü biri olmak zorunda değilsin,” dedim bir umut. Çığlık atmıştım ama kimse gelmemişti. Duymuyorlardı beni. Merdivene yaklaşmak zorundaydım. “Geçmişi kötü olan biri illa kötü biri olmak zorunda değil, Poyraz. Geleceğini düşün, geleceğini güzelleştirmeyi düşün.”

Üzerime doğru bir adım daha attığında titreyerek geriye adımladım. Gücüm yoktu. Dizlerim titriyordu ve başıma saplanan ağrı öyle sertti ki bilincimi açık tutmakta zorlanıyordum.

“Poyraz sensen lütfen dinle beni. Kötü biri olmak zorunda değilsin, lütfen dinle. Katil olduğuna inanmak istemiyorum. Sana inanmayı o kadar çok istedim ki... Murat beni aptal yerine koysa da dinlemedim onu.”

Bir adım daha yaklaştığında geriye adımladım ama sırtım raflara çarptı. Görüşüm hızla bulandı ama direndim. Gözlerimi kapatıp sıktım ve hemencecik geri açtım. Soluklarım iyice zayıflamıştı.

“Seninle yağmur dansı yapmak ölmeye değerdi. Yemin ederim değerdi. O ânı yaşamayı öyle çok istedim ki.” Nefret ettim bu düşünceden, beni bu hâle düşürmüş olmasından. “Bunu sen mahvettin. Şimdi bütün suç bendeymiş gibi beni öldüremezsın!”

Öfkeyle cesaretlendim. Buradan onun rızasıyla çıkışım yoktu. O hâlde ucunda ölüm de olsa son âna kadar savaşıacaktım.

İyice yaklaşıp koridorun ortasına vardığında kaşlarım nefretle çatıldı. Dişlerimi sıktım, kanlı avucumun içine sarkan kolyeden nefret dolu bir güç aldım.

“Yemin ederim öldürdüğün her canın intikamını alacağım senden. Her kimsen.”

Katil bir adım daha atmadan önce kendimi yan koridora attım ve bütün gücümle rafları üzerine ittim. Öyle güçlü bir çığlık attım ki rafların bu çığlıkla sarsıldığına yemin edebilirdim.

Raflar katilin üzerine yıkılırken aydınlığa koştum ve merdiveni hedef aldım. Kanlı ayak izlerim beyaz zeminde beni takip etti. Çığlığımın yankıları duvarların arasında devam ederken kendimi merdivene doğru attım. Dört basamak çıkmıştım ki ayak bileğimden yakaladı, çekti ve beni yüzüstü merdivenlere çarptı. Ağzıma dolan kanın metalik tadını aldım önce. Sonra kan dudaklarımın arasından aktı, çeneme doğru bir yol çizdi. Dünya bulandı, yukarıdan gelen müzik sustu ve katilin adım sesleri kulaklarımda yankılandı.

Avucumun içindeki kolyenin parmağımdan sarktığını hissettim. Sonrası yoktu, karanlıktı. Belki de ölümden bir sahneydi.

O, Poyraz Viran olmamalıydı çünkü onunla yağmur dansı yapmak ölmeye değerdi ama ona değmezdi.

BÖLÜM 18

2 Yıl Önce

Urganı boynunuza geçirdiğinizde ölmezsiniz. Hayır, tabureyi ittiğinizde de ölmezsiniz. Biri sizi kurtarmadığında ölürsünüz.

Bir cinayetin arkasını temizlemek profesyonellere göre bir işti ve ben artık bir profesyoneldim. Yanlış anlamayın, cinayet işledim demiyorum sizlere. Yalnızca katilin arkasını temizliyordum üzerime kalmasın diye.

Öfkeliydim aslında. Çok... çok öfkeliydim. Bir sığıntıydım kendi içimde. Bedenim öyle büyük, öyle güçlüydü ki... Ben onun içine sığınıp kalmış o küçük çocuktum yalnızca. Büyük geliyordu bu beden bana, büyük geliyordu bütün bu olanlar.

Büyüyünce onu koruyabilirim sanmıştım. Bedenim büyürdü, ellerim kuvvetlenirdi ve birini tek elle öldürebilecek kadar gücüm olurdu. Evet, şimdi bütün bunlara sahiptim. Sahiden birini tek elle öldürebilirdim. Yeterince öfkelenir ve istersem yapabilirdim bunu.

Bütün bunları yapabilirdim belki ama hâlâ o küçük çocuğu koruyamazdım. Ne kadar büyüsem de güçlensem de hayır, hiçbir zaman onu koruyacak kadar güçlü olamayacaktım. Çünkü onun korkulu rüyası hayattaydı ve hâlâ hayatını mahvetmeye devam ediyordu. Bütün yaptıkları yetmezmiş gibi ona katil damgası yapıştırmaya çalışıyordu. Ama korkuyordu o küçük çocuk, katil damgası yemek istemiyor, parmaklıkların arkasında kalmak istemiyordu. Kalırsa ölürdü çünkü. Ölmeyi de denemişti ama istemiyordu sahiden. Mecbur hissetmişti yalnızca. Katil kurtarmıştı onu, ızdırabının kısa sürmesini

istememişti. Kısa da değildi aslında ama katile yüzyıllar da verseler yetmezdi.

Babamdan bahsediyordum tabii ki. O lanet olasıca pislikten. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Masum insanları kolyeyle öldürüyor ve cesetlerini benim bulabileceğim yerlere bırakıyordu. Annem ve o adamın ölümünden sonra şüphe duyulan tek kişi olmamın verdiği rahatlıkla yapıyordu bunu. Kendine dair hiçbir iz bırakmadan, profesyonelce. Sanki katil olmak için yaratılmıştı. O olduğunu bilmesem ben de anlamazdım. Ama biliyordum, oydu ve yakında onu enseleyecektim.

İnsanların önüne atacaktım onu. Yaşadığını da katil olduğunu da ispatlayacaktım. Sonra kurtulacaktım ondan. Ölerək kurtulmama izin vermemişti, darağacında sallanırken kurtarmıştı beni. Onu buna pişman edecektim.

Şimdiyse... Şimdi bu cesetten kurtulmam gerekiyordu. Babamı enseleyene kadar katil damgası yiyemez, hapse giremezdim. Hapse girip bana dokunabilecek adamlarla aynı yerde yatıp kalkacağıma ölürdüm daha iyiydi.

Günümüz

Ekin

“E kin!”
“Ekin, beni duyuyor musun?”

“Ekin.”

“Ekin, bak bana, aç gözlerini.”

“Ekin!”

Bir an önce sesler bulanıktı ve bir an sonra çok net, gürültülü, yüksek. Bir an önce yağmur yağıyordu, şiddetinden sesleri duymıyordum ama bir an sonra yağmur durdu ve bütün sesler zihnimden içeri akın etti.

Göz kapaklarım titreşerek aralandı. İlk anda her şey bulanıktı, zihnim gibi. Yavaş yavaş görüntü netleşti ve Murat'ın dehşet içinde büyüyen bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Suratı bembeyaz kesilmiş, dudakları çatlamıştı. Adımı öyle büyük bir öfke ve hüznle haykırıyordu ki ölmüş olsam sanırım araftan çıkıp geri gelirdim yanına.

“Ekin,” dedi yeniden ama bu kez sesi daha yumuşak, rahatlamış gibiydi. Beni kendine doğru çekti ve bana sıkıca sarıldı. “Niye bu kadar geç uyandın, aptal.”

Derin bir nefesi zorla içime çektim. En son ne olmuştu? Ne oluyordu şimdi?

“Siz,” diye mırıldandığımda sesim çatladı. “Siz diyeceksin.”

“Siz,” dedi nefesini bıkkınlıkla dışarıya bırakırken. “Tamam, siz. Şimdi söyle siz, iyi misin? İyi misin, Ekin? Ne oldu burada?”

“Burada?” dedim önce ve sonra geri çekilip etrafıma bakındım. Ancak o zaman merdivenin diğer ucundaki ve odanın ortasındaki insanları fark edebildim. Kübra, Ayşe, mağaza sahibi ve birkaç polis daha buradaydı. Bakışlarım ardımda kalan zemini izledi ve orada kan izlerini gördüm. Elimi kaldırdım. Kanlı elimden sarkan kolye şimdi elimde değildi.

“Buradaydı,” diye mırıldandım güçlükle. Devirdiğim rafları, merdiveni, koşarken ardımda bıraktığım kan izlerini tek tek takip ettim. “O buradaydı ve beni öldürmeye çalıştı.” Murat’la gözlerimiz kesişti. “Buradaydı, Murat.”

“Poyraz mı?” diye sorduğunda dondum kaldım. Poyraz mıydı? Bilmiyordum, Poyraz mı? Görmemiştım ki yüzünü, tek kelime etmemişti ki bana. Onca sözüme gıkını çıkarmamıştı ki!

“Görmedim yüzünü.” Toparlanmaya çalıştım ama kendime geldikçe başıma saplanan ağrı işimi zorlaştırdı. Sadece başım da değil, yüzüm de acıyordu şimdi. Ağzımı öyle sert çarpmıştım ki dudağım patlamış, dişlerim kanamıştı. Göğsüm basamaklara çarpmıştı, ağrıdan sızlıyordu. Kemiklerimi kırsalar sanki bu kadar ağrım olmazdı.

“Geldiğimde kimse yoktu.”

“Ne zaman geldin?” diye sorduğumda mağaza müdürü yanıtladı sorumu: “Sen buraya indikten sadece yirmi dakika sonra.”

En az on beş dakikamı kolyeyi aramaya ayırmıştım. Katille geçirdiğim zaman da neredeyse beş dakika olmalıydı. O hâlde katilin beni öldürmeye çalışmasıyla Murat’ın gelmesi arasında çok zaman yoktu. Katil bu sırada kaçmış olmalıydı.

“Senin geldiğini görüp kaçmış olmalı,” diye mırıldandım. “Yoksa bırakmazdı beni, öldürürdü. Fırsatı vardı. Merdivenleri çıkarken ayağımdan yakaladı, düşürdü beni. Orada bayıldım. Birkaç saniyelik işi vardı.”

“Ben çıkan kimseyi görmedim,” dedi Murat. “Geldiğimden beri de buradan çıkmadım.”

Bakışlarım odanın içine, rafların arasına döndü. Hâlâ burada olabilir miydi?

Sertçe yutkundum. “Çıkalım buradan.” Murat ayağa kalkarken beni de kendiyile birlikte yukarı çekti. İlk anda ayakta duramadım ve Murat’tan destek almak zorunda kaldım. Bedenine yaslandığımda elini belime sarıp beni ayakta tuttu.

Endişemi fark eden Kübra ve Ayşe hızlıca merdivene yöneldiler. Murat tek başıma ayakta duramadığımı fark ettiğinde beni

kucağına aldı. Buna itiraz etmek istedim ama itiraz edecek mecalim yoktu şu anda.

Murat, "Herkes yukarı çıksın," derken sesi toktu. "Hemen!"

Herkes aceleyle yukarı çıktı. Murat hızlıca beni yukarı çıkardı ve kapıyı kapatıp kilitlediler. Mağazanın önü polis arabaları ve ne olup bittiğini merak eden insanlarla doluydu. Bir de benim için ambulans çağırılmıştı.

Murat beni ambulansın arkasındaki sedyeye bırakıp gitmeye kalktığı anda elinden yakaladım. "Oraya tek başına girme."

Önce tuttuğum eline baktı, ardından elimin üzerine diğer elini bastırdı. "Endişelenme, oraya girmeyeceğim. Kamera kayıtlarına bakacağım."

"Tamam." Bakışlarımı kaçırdım. "Dikkatli ol."

"Asıl siz dikkatli ol." Uzanıp başımın üzerine bir öpücük bıraktığında neye uğradığımı şaşırdım. "Bütün bunlar lafımı dinlemediğin için başımıza geliyor."

Kaşlarımı çatıp somurtmakla yetindiğimde dudağının kenarı hafif bir tebessümle süslendi. Sonra hızlıca ambulandan inip mağazaya girdi. O, kamera kayıtlarına bakarken ambulansın içinde beni tedavi ettiler. Sarsıntı geçirmiştım, kontrol altında tutulmam gerekiyordu ama ölmeyecektim. Yani bunlar benim yorumumdu. Daha ciddi şeyler söylenmişti ama şu durumda hepsi bir kulağımdan girmiş, diğerinden çıkmıştı. Katili merak ediyordum, onun Poyraz olup olmadığını ve kameralara yakalanıp yakalanmadığını. Depoda mıydı hâlâ yoksa kaşla göz arasında kaçmış mıydı?

Poyraz Viran mıydı o? En çok bu sorunun cevabını merak ediyordum. Gerçekten beni öldürmeye çalışan o muydu? Oysa bilecek mi bırakmıştı beni, bilerek mi öldürmemişti? Sadece korkutmak mı istemişti? Gözdağı mı vermişti? Belki de beni öldürecek o birkaç saniyeyi bulamamıştı. Murat tam zamanında yetişmişti. Ya kaçacaktı ya da beni öldürecekti. O da kaçmayı seçmişti.

Koluma bağlanan serumu çekip çıkardığımda aptallık ettiğimin farkındaydım. Beni durdurmaya çalışmalarına rağmen sedyeden kalkıp ambulandan dışarı fırladığımda da. Mağazanın

önünde oluşan kalabalığı yarıp geçtim ve içeri girdim. Murat'ın gözleri bir anlığına bilgisayardan kayıp üzerime döndü, sonra yeniden bilgisayara baktı ve hemen ardından ona yaklaşan ben olduğumu idrak edip büyüyen gözlerimi üzerime çevirdi.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi çarçabuk. Birkaç adımda yanıma gelip kolumdan yakaladı. "Hemen geri dön." Serum iğnesini çektiğimde kan akmaya başlamıştı. Kan akan yere elini bastırdı. "Delirdin herhalde. Biraz önce ölümden dönmemiş gibi ortalıkta cirit atamazsın. Sedyeye geri dön!"

"Görmem lazım!" diye bağırdım ona. "Benim de görmem lazım. Artık öğrenmem lazım yoksa delireceğim. O mu, değil mi?"

"Ne fark eder?"

"Fark eder!" Kolumu kurtardım. Gerçekten delirmiş olmalıydım. "Poyraz olmamalı, Murat. O olmamalı."

"Neden?" diye sordu bu kez. "Ne önemi var? Hayatında bir yeri yok ki onun. Hayatına girdiği gibi çıkacak işte."

Sorun da buydu sanırım. Hayatımda bir yeri olsun istemiştım. Küçükken ona köpeğimi emanet ettiğimde de köpeğim öldüğünde de. En çok köpeğimi kaybettiği için kızmıştım ona, üzülmüştüm ama yalnızca ona üzülmemiş, kızmamıştım. Bunu yaparak hayatımdaki yerinden olduğu için kızmış ve üzülmüştüm bir de. Sonra yeniden hayatıma girdi, tanımadım onu başta ama tanıdım sonra. Büyümüştüm artık, atlatmıştım bazı şeyleri. *Çocukluk* diyebilecek hâle gelmişim neredeyse. Yağmur dansı yapmanın hayalini kurmuş, bunu yaparken kendimi dünyanın zirvesinde hissetmişim. Hayatımda bir yeri olsun istemiştım. Ona inanmayı, o olmamasını her şeyden çok istemiştım.

Bu yüzden öğrenmeliydim gerçeği. Son âna kadar gözüm kapalı suçlamamalıydım onu. Bazı insanları bilirdiniz. Onların hayatınızda bir noktadan fazla olduklarını. Bir noktadan fazla olanlar, dönüp duran dünyanızı parmak basıp durdurabilirlerdi. Tutabilirlerdi sizi, ekseninizi değiştirebilirlerdi ve dönüp duran dünyanın tepesine çıkıp sizinle yağmur dansı yapabilir, yağmur yağdırabilirlerdi.

“O, bir noktadan fazlası, Murat. Sen bir noktasın ama öyle değil.”

Murat'ın gözlerine oturan hayal kırıklığı tarafından sarsıldım. Gözlerini kapattı, başını eğdi ve bir adım geri çekilerek uzaklaştı benden.

“Dikkat edin,” dedi kısık tonda. “Birlikte bakalım ama sonra sizi hastaneye götürmemiz gerek. Ardından ifade vermek için emniyete götüreceğiz.”

Dudaklarım hızla aralandı ama o kadar. Bir şey söyleyemedim ona, sonunda istediğim gibi konuştuğu için büyüklenemedim. Çünkü önceden mesafeler yoktu aramızda ama şimdi mesafeler vardı. Olması gerektiği gibi.

Başımı hafifçe sallamakla yetindim. Bu sırada Murat'tan sonra kameralara bakmaya devam eden polis, “Buldum,” diye seslendi. “İşte mağazaya girişi.”

Murat'la birlikte bilgisayarın başına geçtik ve kayıtları izlemeye koyulduk. Evet, oydu. Siyahlar içerisindeydi ve bir müşteri gibi içeri girmişti. Ben hâlâ üst kattayken ve bir müşteriyle ilgilenirken yapmıştı bunu. Kimsenin gözüne çarpmamış, sinsice kapıdan geçip aşağıya inmişti. Bir saat kadar sonra da ben aşağıya inmiştim.

Murat'ın bakışları mağaza sahibine döndü. “Garip bir denk geliş. Sizin de ifadenizi almamız gerekecek.”

Mağaza sahibi ürktü. “Benim mi? Niçin?”

“Ekin'i tam da zamanında depoya göndermişsiniz gibi görünüyor.”

Kadının kaşları çatıldı. “Katille iş birliği yaptığımı mı söylüyorsunuz?”

“İhtimal, diyorum. Her ihtimali değerlendirmeliyiz. Ayrıca depoya inen kapıya en yakın sizmişsiniz. Kasa kapıya çok yakın. Sesleri duyma ihtimaliniz var.”

Mağaza sahibi, “Siz delirmişsiniz,” diye çıkıştı. “Benim bütün bunlarla ne ilgim olabilir? Burada bile yaşamıyorum ben.

Mağazamın müdürü öldürülünce gelmek zorunda kaldım. Katille ne ara iş birliği yapacakmışım? Lütfen sözlerinize dikkat edin.”

Murat gözlerini belertti. “Tamam.” Depoyu gösteren kameraları açtı. “Bunu sonra konuşuruz. Uzaklaşmayın.”

Mağaza sahibi kollarını göğsünde kavuşturup arkasını döndü ve mağazanın ortasına doğru ilerleyip yanımdan uzaklaştı. Murat ufak bir baş hareketiyle yanımdaki polisi onun peşinden gönderdi.

“Sahiden gıcıksın,” diye homurdandığımda Murat bana göz ucuyla baktıysa da bir şey demedi. Normalde derdi, laf yetiştirirdi. Artık mesafelere saygı duyacaktı demek.

Depoya indiğim ve şarkı söyleyerek kolyeyi aradığım kısımlara geldik. Sesim çok net bir şekilde duyuluyordu. Bu anları izlerken gözlerimi kısıp yüzümü buruşturdum. Göz ucuyla Murat’a baktığımda dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Elimin tersiyle şöyle bir ağzına çakasım vardı.

Klavyeye dokunup videoyu ilerlettiğimde Murat elimden yakaladı. “Dokunmayın.”

“Dinlemeyin.” Elimi kurtardım. “Ne gerek var bu kısımları izlemeye? Katilin geldiği kısma geçelim.”

“Size mi soracağım ne yapacağımı?”

“Soracaksın,” diye çıkıştım sertçe. “İnada bindirme, Murat. Katili öğrenmeye çalışmıyor muyuz? O hâlde öğrenelim, zamanımız yok. Katil hâlâ aşağıda olabilir.”

Gözlerini devirmekle yetindi ve videoyu atlayıp katilin ilk belirdiği kısma geldi. Rafların arasında belirdi, karanlık tarafta. Arkamda durdu ve izlemeye başladı beni. Merdiveni çekip onun olduğu tarafa yaklaşıp kadar bekledi ve sonra merdivene bir tekme savurup beni düşürdü. Hemen rafların arasına saklandı. Ben kendime gelmeye çalışırken koridorun aydınlık tarafından hızlıca geçip gitti. Burada onu fark edip arkaya kaçıyordum ama o zaten beni pusuda bekliyordu. Koridorun diğer ucuna kaçtığımda diğer tarafından çıkmak için hazırды. Rafları üzerine devirdiğimde

son anda altından kaçmayı başarıyor ve peşime takılıyordu. Son anda ayağımdan yakalayıp beni düşürüyor ve kendimden geçtikten sonra ilk işi uzanıp elimdeki kolyeyi almak oluyordu. Hemen ardından beni öldürmeye çalışmadan hızlıca yanımdan geçip yukarı çıkıyor ve uygun bir anda dışarı çıkıp mağazanın içindeki rafların arasına saklanıyordu. Tam bu sırada Murat giriyordu mağazanın içine, beni soruyor ve aşağıya inip beni buluyordu. Katil çoktan mağazadan çıkmıştı ve yüzünü bir kez bile kameraya dönmemişti.

Murat aniden elini masaya çarparak ayağa fırladı. “Ucu ucuna.”

İrkilerek ona baktım. “Onca insanı öldürüp kimliğini saklamış bir katilden bahsediyoruz. Yüzünü kameraya dönmemesi gerektiğini tabii ki biliyor.”

“Kolyeyi neden aldı peki?” diye sordu öfkeyle. Elleri belindeydi şimdi ve öfkeyle soluyordu. “Sizi neden bıraktı?” Kaşları merakla havalandı ama sanki benden bir cevap beklemiyordu. “Çünkü o Poyraz, Ekin Hanım. Sizi öldürmemesi en büyük kanıt.” Ellerini aniden yüzümün iki yanına bastırdı. “Bu yüzü sona bırakmak istiyor. Sevgiye aç her kötü adam gibi sevginizi istiyor.” Ellerini çekti. “Siz de bu sevgiyi ona vermek için can atıyorsunuz zaten.”

“O Poyraz ise cezasını çekecek. Değilse de çekecek. Ben sadece o olmamasını diliyorum. Bundan doğal ne var? Sen olsan arkadaşının katil olmasını ister miydin?”

“Poyraz sizin arkadaşınız falan değil.”

“Olacaktı,” dedim ben de. Mağazanın ortasında durmuş, kavga ediyorduk. Ne güzel. Herkes de bizi izliyordu. “Sen yalnızca bugünün için çabalıyor olabilirsin ama ben bugünüm için de yarınım için de yıllar öncesi için de çabalıyorum.”

“Poyraz Viran bir katilse eğer onun için çabalamanıza değmeyecek.”

“Eğer,” dedim sertçe. “Eğer, Murat. Hâlâ o olduğundan emin değiliz. O yüzden bırak da ne için çabalayıp çabalamayacağıma ben karar vereyim.”

“Çabalayın,” derken bana yüzünü çevirdi. “Sizin için bir noktadan fazlası olan için çabalayın.” Sırtını döndü ve kapıya doğru ilerledi. “Bir noktadan fazlası olan sizi öldürürken bir nokta kadar olan ben sizi kurtaracağım nasıl olsa.”

Murat arkasına bile bakmadan çekip gittiğinde mağazanın ortasında, onca kalabalığa rağmen yapayalnız hissettim. Onca sese rağmen ardında bıraktığı sessizlikte boğuldum. Bir nokta kadar. Hayır, bir nokta kadar değildi esasen. Bir noktadan fazlaydı ama dünyamı durduramaz, eksenimi kaydıramaz ve benimle yağmur dansı yapıp yağmur yağdıramazdı. Farklı bir noktaydı Murat Karayel de. Dünyamı durdurmuyor, benimle birlikte dönüyordu o da. Bana ayak uyduruyordu, adımlarımı takip ediyordu ve düştüğümde belimden yakalayıp kurtarıyordu.

Önce hastaneye kontrole, ardından emniyete ifade vermeye gittim. Kalan eşyalarımı almak için mağazaya geri döndüğümde mağazanın çoktan kapanmış olduğunu gördüm. Telefonum olmadığından mağaza müdürünü arayamadım ve neden bu kadar erken kapattıklarını sorgulayamadım. Muhtemelen yaşanan olay yüzündendi ama gerek var mıydı gerçekten? Şurada yalnız başımaydım yine, katil bir yerden fırlayıp boğazımı kesebilirdi elbette. Nasıl olsa katili bulmakla görevliydi insanlar ama beni korumakla yükümlü değillerdi. Yalnızca yurda gitmemi ve bu iş bitene kadar yurttan ayrılmamam gerektiği söylenmişti bana. Gidecektim yurda ama önce eşyalarımı almak istemiştim.

Mağazanın önünde bir ileri bir geri giderken başım önde, dünyadan soyutlanmış bir hâldeydim. Yağmur damlası ayaklarımın ucuna düşünce neden bir ileri bir geri gittiğimi, hatta neden adımlarımı saydığımı sorguladım bir süre. Kafamı toplamak ve bir noktada sakinleşmek için sayılara sığınmış olmalıydım yine. Bazen bir şeyleri saymak kafamın içindeki düğümleri yavaş yavaş çözüyor gibi hissederdim.

Yağmur hızlanınca başımı usulca yerden kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Yağmur bir çırpıda şiddetlenip zemini ıslatırken yüzüm de bundan nasibini aldı.

Sonrası bir histi. Hissettim onu, varlığını. Yağmurla birlikte gelip gideni. Kafamı eğip bakışlarımı telefon kulübesinin üzerine çevirdim.

Oradaydı.

Karanlığın içinde, telefon kulübesinin yanı başında, yağmurun altında. Siyahlar içindeydi o günkü gibi. Ve bu kez beni izlediğini biliyordum. İlk günkü her şeyden habersiz o kız değildim.

Birbirimize baktık öylece, sorularımızın cevaplarını birbirimizin gözlerinde aradık belki de.

Artık biliyordum.

O...

O, Poyraz'dı.

Görüyordum.

Hissedişordum.

Yüzünü gizlese de gözlerini gizleyemezdi benden. Bu gözler artık ezberimdeydi. Her ne kadar karanlıkta kalsalar da lensin ardına gizlenseler de.

Elim başımın ardına gitti. Oradaki sargıya. Bana bunu o mu yapmıştı? Bunu bilmek istiyordum. Bu gece bunu öğrenecektim.

Ona doğru bir adım attığımda geriye doğru bir adım attı. Bir adım daha attığımda arkasına döndü ve benim adımlarım onu takip ederken kaçtı benden.

Artık onu bulmamı istiyordu.

Yolun karşısına geçerken sağıma soluma bakmadım bile. Öylece yola attım kendimi ve yolunu kestiğim arabalardan yükselen korna seslerini duymazdan geldim.

Karanlık sokaklarda takip ettim onu. Arkasında olduğumu bile bile ilerledi. Bir bıçağım olsun istedim o an. Bana saldıracağı bir anda kendimi savunabileceğim herhangi bir şey. Hiçbir şeyim yoktu ama yine de gittim arkasından.

Bu kadar öldürmek istiyorsa beni, bu işin sonunda zaten öldürecek. Hedefi bensem yapacaktı bunu. Onca kişiyi öldürmüştü, beni mi öldüremeyecekti? Ama öncesinde soracaktım hesabını. Bana yaptıklarının da diğer masum insanlara yaptıklarının da.

Bir sokaktan döndükten sonra hemen arkasından gitsem de kaybettim onu. Bir binaya girmiş olabileceğini düşündüm, oyalandım orada ama bulamadım onu. Sokağın başına ve sonuna doğru bir ileri bir geri gidip etrafı kolaçan ederken sokağın sonundan dönmek için hareketlendim. Sokağın başından bir gürültü koptu ve iki adamın paldır küldür yere yığıldığı âna şahit oldum.

Kısa bir an olanlara anlam veremeyip öylece bakakaldım. Adamlardan birinin koca bir bıçağı çekip diğer adama saplamaya kalktığı âna kadar. Bıçağın kabzasından sarkan kolye sokak lambasının ışığında parladı.

“Ekin!” diye haykıran Murat’ın sesi duyuldu önce. “Ekin, kaç!”

Gerçek gözlerimin önünde şekil aldı. Altta kalan Murat, üstünde ona bıçakla saldırmak üzere olan katildi. Katil beni kandırmış, karanlığa çekmiş ve saldırmak için arkamdan dolanmıştı. Murat ise bunun olacağının farkındaydı, beni korumak için peşimdeydi ve şimdi de tam olarak bu yaşıyordu.

Katil... O gerçekten Poyraz mıydı yani? Görmüştüm onu, gözlerinin içine bakmış ve hissetmiştim. Sahiden katil miydi ve şu an Murat’ı öldürmeye mi çalışıyordu?

Katil bıçağını Murat’ın boynuna savurdu. Murat son anda yumruğunu katilin kaburgalarına geçirince bıçak boynunu es geçip kolunda bir yarık açtı. Murat’ın dudaklarının arasından kopan acı dolu haykırıyla adımlarımı onlara doğru yönelttim.

Ne yapabileceğimi bilmiyordum ama ne yapmamam gerektiğini biliyordum. Kaçmayacaktım. Onu burada yalnız başına katille bırakamazdım.

Katil toparlanıp bıçağını bu kez Murat’ın karnına doğru savurdu. Murat kendini son anda kenara atsa da boşluğunda bir kesik açıldı ve beyaz gömleği şimdi kıpkırmızıydı.

“Bırak!” diye haykırdım acı içinde. “Bırak onu! Lütfen bırak. Poyraz, lütfen öldürme onu.”

Üzerlerine koştum ve katil üçüncü bir hamle yapmak için bıçağı kaldırdığında onun bileğinden yakaladım. Katil bana dönmedi, yüzüme bakmadı, gözlerini kaçırdı.

Çünkü oydu.

Oydu...

Poyraz'dı o.

"Ekin kaç dedim sana!"

Murat bana bağırdı ve hemen ardından katilin dizine tekmesini geçirdi. Katil bu kısa anda dağılan dengesiyle birlikte beni arkamda kalan binanın duvarına doğru çarptı. Murat silahını çıkaracak vakti bulabildi. Katil bunu fark etti ve yeni bir hamle yapamadan yanımdan geçip sokağın sonunda gözden kayboldu. Murat arkasından ateş etse de çok geçti, gitmişti bile.

"Olamaz," dedim hızla akıp giden gözyaşlarımın arasından. "Olmamalı."

Toparlanmaya çalıştım ama zaten daha birkaç saat önce olanlar yüzünden berbat bir hâldeydim. Dengemi bulmam zaman aldı.

"Ekin..."

"Olmamalı, Murat." Başımı iki yana sallarken gözlerimi sıktım. "O olmamalı. Neden o? Niye yapıyor bütün bunları? Başka yolu yok muydu?"

"Ekin," derken dudaklarının arasından bir inleme kaçtı Murat'ın. Ancak o zaman onun yaralandığını hatırlayabildim. Olanları inkâr etmekle o kadar meşguldüm ki bir anlığına olduğumuz durum aklımdan çıkıp gitmişti.

"Murat." Toparlanıp Murat'ın yanı başına eğildim ve elimi karnındaki yaraya bastırdım. Kolundaki yara ağır görünmüyordu ama karnındaki yara için aynı şeyi söyleyemeyecektim. "Ambulansı aramam gerek. Telefonun..." Elimi ceplerinin üzerinde alelacele gezdirdim. "Telefonun nerede?"

Canı çok yanıyor olmalıydı. Kendini o kadar fazla sıkıyordu ki elleri, bacakları ve hatta ağzı bile titriyordu. Dişlerini sıkmadığı anlarda takırdıyordu.

Kendini zorlayarak iç cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. Polisi de aramam gerekliydi ama ambulansı aradım önce. Polis zaten ambulansla birlikte gelirdi.

Sokağın ortasında Murat'la bir başımızaydık başta ama sonra yoldan geçenler, sokakta yaşayanlar bir bir etrafımıza toplandılar. Artık kalabalıktı başımız ve bu bir anlamda güvendedeyiz demekti sanırım. Katil kalabalıkta bize zarar veremezdi. Belki de yalnızca Murat'a. Beni yine öldürebilirdi ama yine öldürmemişti. Kolundan yakaladığımda durmayıp saplayabilirdi de bıçağını ama yapmadı. Yüzüme bile bakmadı ki.

Gözlerimi kapatıp sıktım.

Neye üzülsem, bilemedim o anda. Bu gerçeğe mi yoksa Murat'ın beni korumak için düştüğü bu hâle mi? İkisi de birbirinden beterdi bana göre.

Yaklaşan ambulansın sesini duyduğum sırada başım ister istemez sokağın diğer tarafına döndü ve kalabalığın arasından sokağın sonuna, katilin kaçtığı tarafa baktım.

Bir iplik mi vardı aramızda? Kopmak bilmeyen bir ağ mı örülmüştü kalplerimize? Kader ağı mıydı yoksa bütün bunlar bir saçmalıktan ya da bir denk geliştiren mi ibaretti, bilmiyordum. Ama o oradaydı, karanlığın diğer ucundaydı ve bu kez o olduğundan yeterince emindim çünkü arabası da hemen arkasındaydı. Turuncu arabası... O buradaydı. Yüzü maskeli olsa da Poyraz buradaydı. Bize bakıyor, yarattığı vahşeti belki de keyifle izliyordu. Hatta etrafımız kalabalık olmasa belki de bir daha saldırmanın hayalini bile kuruyor olabilirdi.

Murat kollarımın arasında, kanlar içinde ve acıyla inliyor ama Poyraz bir köşeye çekilmiş, yalnızca izliyordu bütün bu olanları. Benim de canımı yakmıştı, beni de öldürmeyi denemişti ama nedense vazgeçmişti son anda. Belki de Murat'ın da dediği gibi sona bırakmak istemişti beni.

Evet, Murat haklıydı ve hayır, haklı olduğunu kabul etmem için bunun yaşanması gerekmiyordu ama yaşanmıştı. Murat belki de ölmek üzereydi ve bunun sebebi eğerlere, belkilere, keşkelere sığınıp bir şekilde o olmamasını umduğum Poyraz'dan başkası değildi.

Yağmur dansı yapmıştık birlikte. *Affet*, demişti bana. Onu affetmemi istiyorsa neden yapıyordu bütün bunları? Onca insandan, bizden ne istiyordu? Bizim ona hiçbir zararımız dokunmamıştı ki. Aksine, onun bana zararı dokunmuştu. Oreo ölmüştü. O hâlde onu öldürmek benim hakkımdı.

Onu ölüme ikna etmek, aldığı onca cana ve bize yaptığı her şeye karşılık yapmam gerekendi.

İntihar etmeliydi, Poyraz Viran.

Kendi kendini yok etmeliydi.

Ben onun gibi değildim, elimi kana bulayamaz ve cezasını kesemezdim ama o zaten kanlı elleriyle kendi canını alabilirdi. Öldürdüğü onca masumun canına karşılık katilin canı. Adaletsiz bir sondu ama böyle bir caniden adalet bekleyemezdik ki.

Göz pınarlarıma dolan yaşlar akıp yağan yağmura karıştı. Ona karşı bir şekilde nefretle dolmamayı başarmıştım şimdiye kadar ama şimdi nefretle doluydum. Çünkü emindim artık ve üzgündüm aynı zamanda. Hüzün dolu bir nefretti ona karşı beslediğim ve bu en kötüsüydü.

Oysa onunla yağmur dansı yapmayı sevmiştim. Çatı katında, çiçeklerin arasında oturmayı ve konuşmayı da. Toto'yu birlikte sevmeyi, ona birlikte bakmayı da. Kitaplarla dolu odasını da sevmiştim, Eros'la ilgili şakalarını da. Şarkı söylemesini de güzel sesinden o şarkıyı dinlemeyi de. Birlikte kahve içememiştik bile. Onunla kahve içmeyi de severdim, eminim.

Sanırım sorun da buydu. Onunla ilgili her şeyi severdim ama onunla ilgili yalnızca bir şey, her şeyi yakıp yok edebilirdi. Etmişti de esasen. Poyraz Viran harika biriydi ama aynı zamanda geçmişinin izlerini bugüne taşıyıp o izlerin intikamını masum insanlardan alan acımasız bir katildi.

Ambulans geldiğinde kalabalık dağılmaya başladı. Her şey hızla yaşanırken ben donakalmıştım oracıkta. Murat'ı kucağımdan almadan müdahale etmeye başladılar. Sorulara hızlıca yanıt veriyordum ama aklım bambaşka bir yerdeydi. Sokağın diğer ucunda, hâlâ orada duran Poyraz'da.

Polis hâlâ gelmemişti ve buradaki tek polis, kollarımın arasında kanlar içerisindeydi. Uyanık kalmaya çalışıyor, bana arada bir şeyler söylüyordu ama tek düşünebildiğim sokağın diğer ucuna gitmekti.

Ona hesap sormaktan ve onun cezasını kesmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Murat'ı sedyeye almak için harekete geçtiklerinde Murat elimden yakaladı. "Benimle gel," dedi zor da olsa. "Kalma burada."

"O burada," diye fısıldadım. "Bizi izliyor." Sadece o duyabilirdi ve anlayabilirdi beni. "Bu son olmayacak."

Murat görmeye çalıştı ama yapamadı. Kalabalık hâlâ o tarafı kapatıyordu ve ben de aradan zor görüyordum zaten.

"Yanımdan ayrılma," dedi bu kez. "Bu gece işi bitecek onun. Yakalayacaklar."

"Korunuyor."

"Artık koruyamayacaklar."

"Ölmesi gerek."

"Ekin, buna biz karar veremeyiz."

"İkna edebiliriz," dedim ona. Delirmiş gibi hissettim o kısa anda. Titriyordum ama acıdan değildi bu, gerçek beni durmadan sarsıyordu çünkü. "İkna edebilirim. Ona bütün bu yaptıklarının hesabını sorabilirim. Ondan kurtulabiliriz."

"Adalete güven, Ekin." Onu zorla sedyeye yatırdıklarında ayağa kalkmak zorunda kaldım. "Bana güven. Birinin hayatına son vermek biz insanların hakkı değildir."

"Ama o öldürüyor. Neredeyse seni de öldürecekti."

"Çünkü o bir katil ve bu yüzden bütün bu yaptıklarının cezasını çekmeli. Onu öldürürsen ondan ne farkın kalır?"

"Onu öldürmeyeceğim." Elimi çekip kurtardım ondan. "Kendi kendini yok etmesini sağlayacağım. İkna kabiliyetimi hafife alma, Komiser."

Murat bana, "Ekin!" diye ikaz edercesine bağırırsa da onu sedyeyle ambulansın içine götürmüş, benden uzaklaştırmışlardı bile. Kalmaya çalıştı ama onu sedyeye bağlamışlardı. Ne kadar bağırırsa

da çırpınsa da kurtulamazdı. En azından güvende olacaktı. Poyraz onu hedefi hâline getirmişti ve ancak bu şekilde korunabilirdi.

Sokağın diğer tarafına doğru döndüm ama dağılmakta olan kalabalığa rağmen onu orada göremedim. Kaşla göz arasında gitmişti demek, daha fazla izlemesine gerek kalmamıştı.

Poyraz yüzünde maske yokken normal biriydi ama yüzünde maske varken bir canavara dönüşüyordu. Belki de iki kişiliği vardı ve iyi olan kişiliği benimle o çatı katında yağmur dansı yapandı. Aslında bunu bilemezdim. Ne kadar iyi rol yaptığını düşününce her şey olabilirdi.

Şu an için tek bildiğim, bu gece Poyraz'a bir son yazmazsam onun bir şekilde Murat'a bir son yazacağıydı. Burada masum olan Murat'tı, taraf seçmek ne haddimeydi?

Şiddetli yağmur şehri esir aldığında ve ıslanmadık nokta, dolmadık oluk bırakmadığında Poyraz Viran'ın evinin önündeydim.

Yalnızdım.

Murat'ın yere düşürdüğü silahı şimdi benim belimdeydi ama onu kullanabileceğimi sanmıyordum. Sadece belki bana saldırırsa korkutmak için kullanabilirdim ama daha fazlasını yapamazdım.

Binada yanan tek ışık, Poyraz Viran'ın en üst kattaki dairesine aitti. Sokak lambası biraz önce cızırdayarak sönmüş, sokağı karanlığa boğmuştu. Şiddetli yağmurdan göz gözü görmüyordu. Donuyordum, dudaklarım titriyor ve dişlerim takırdayıp birbirine çarpıyordu. Ağrıdan ve acıdan uyuşmuştum.

Bütün bunlara rağmen yine de bu gece Poyraz Viran'ın aramıza zorla ördüğü kanlı kader ağını bozacaktım. Boynunda kolyle ölen ben olmayacaktım, Poyraz olacaktı.

Binaya doğru adımladım.

BÖLÜM 19

1 Yıl Önce

İspatlayamıyordum.
Üzgünüm.

Size bir türlü kanıtlayamıyordum çünkü belki de yanıliyordum. Evet, belki de yanılan bendim. Belki de babam gerçekten ölmüştü ve ben tüm o yaşananlardan sonra aklımı yitirmiştim. Bütün cesetler de... Bütün o cinayetler bana aitti. Babamın üstüme suç atmaya çalıştığı falan yoktu çünkü bir ölü, yaşayan birine suç atamazdı. Bu yüzden katil belki de bendim.

Başımı öne eğdim ve işaret parmağımdaki kızılığı ovuşturup çıkarmaya çalıştım.

Belki de bu ellerle...

Ellerimi kaldırıp açtım ve avuç içi çizgilerime, uzun parmaklarıma baktım uzun uzun.

Belki de bu parmaklarla işlemiştim bütün o cinayetleri.

Ellerimi başımın iki yanına bastırdım, kulaklarımı da kapattım. Ses yoktu aslında ama yine bütün seslere son vermek istedim kendimce. Kısacık, şekilsiz kestiğim saçlarım şimdi ellerime batıyordu. Çukura dönecek kadar çöken göz altlarım mosmordu, gözlerim kan çanağına dönmüştü. Suratım kireç gibi beyaz, dudaklarım çatlak ve renksizdi.

Banyodaki, dakikalardır önünde dikildiğim aynaya alnımı bastırdım ve öyle durmaya devam ettim. Su açıktı, lavabonun içi daha yeni kestiğim siyah saçlarımla doluydu.

Ellerim acıyordu. Yaralı değildi ama acıyordu. Çoğunlukla titriyordu zaten. Cesetlerden beri. Onları suç üzerime kalmasın diye taşıdığım, izlerimi temizlediğim ilk andan beri. Bazen izleri temizleyemediğimde gömüyordum. Evin altına.

Onların seslerini duyuyordum bazen. Bağılıyorlardı sanırım bana. Onları çıkarmamı istiyorlardı. Sonra fark ediyordum ki onlar birer ölüydü, konuşamazlardı ki. Ama... ama ölüler konuşuyordu. Duyuyordum onları, bütün sözleri nefret doluydu. Öldürmek istiyorlardı beni. Öldüremezlerdi ki. Ölüydü onlar, yapamazlardı ki. Dokunamazlardı ki bana. Kimse... kimse dokunamazdı ki bana. Öldüremezlerdi de dokunamazlardı da. Ölmek istesem de ölemiyordum ki zaten. Onlar da öldüremezdi bu yüzden.

Öyle.

Evet, evet... öyle.

Ölüydü onlar.

Onları beni öldürmemiştim ama...

Ama ya öldürdüysem?

İstemsiz bir şekilde tırnaklarımı kafama bastırdım. Belki bu şekilde titremeleri dururdu ama durmadı. Durmayınca ellerimi başımdan çektim ve geriye doğru adımlayıp aynadan da uzaklaştım. İyice geriledim, arkada kalan küvetin içine girdim ve suyu açtım.

Soğuk su küvetin içine dolarken bakışlarımı tavana diktim. Deli değildim ben. Aklım gayet yerindeydi aslında ama delirdim sanıyordum bazı zamanlar. Bu bazı zamanlar çok yalnızdım. Bazı... Bazı anlarda... Hayır. Bazı, değil. Üzgünüm, ben hep yalnızdım. Yalnız olmayı hiç istemezken yalnızdım. Mecburi bir yalnızlık, kimse-sizlikti benimkisi.

İnsanlardan kaçtım, kaçtım, kaçtım...

Yalnızlığın kollarına koştum, koştum, koştum...

Bir ışık gördüğümü sanmıştım ama meğer yalnızca bir yıldız kaymıştı.

Kaymış, kaymış, kaymış ve ışık sönmüştü.

Ebedî bir karanlıktaydım şimdi, bazı anlarda bir mum ışığında aydınlanıyordum. Yolumu bulacağımı sanıyordum ama mum

yolumu bulmaya yetecek kadar yanmıyordu ki. O da kayan bir yıldız gibiydi, ışığı söniyor ve karanlıkta bırakıyordu beni. Her seferinde hiç bilmediğim bir yolun ortasında yeniden kayboluyordum.

Şimdi yeniden bir mum yakıyordum. Etraf aydınlanmıştı. Kısa süreliğine de olsa. Arkama bakıyordum önce ve izleri görüyordum. Kandan ayak izleri takip ediyordu beni. Nereye gidersem gideyim.

O hâlde, diyordum. O hâlde kaçmaya gerek yok. Ne de olsa kandan ayak izleri ne kadar kaçarsam kaçayım, karanlık da olsa bulacak beni.

Böyle işte. Duvarlar. Duvarlara anlatıyordum derdimi. Anılarımı saklayan duvarlara. Bir gün üstüme yıkılsınlar istiyordum ama yıkılmıyordu bir türlü.

Duvarlar yıkılsa ve biri, benim üzerime yıkılmasın diye o duvarları tutsaydı. Sonra beni çekip alsaydı, çıkarsaydı buradan. Götürseydi uzaklara, yanında kalsaydım sadece.

Ve o biri...

O biri Ekin olsaydı.

Olsa keşke.

Kader ağlarını örse keşke.

Günümüz

Ekin

Basamakları birer birer, oyalanarak çıkarken asansörü kullanmayı aklımın ucundan dahi geçirmedi. Onun karşısına çıkacağım ânı hızlandırmak yerine olabildiğince uzun tuttum. Ondan korkmuyordum aslında. Katilden korkuyordum, bana yapabileceklerinden ve işin sonunda yenilen taraf olmaktan. Ama bana arkadaşlık eden Poyraz'dan korkamıyordum bir türlü. Aksine, kızgındım ona. Daha fazlası olabilecekken daha azı olmayı tercih ettiği için kırgındım. Benim için daha fazlası olabilirdi.

En üst kata çıktığımda bir an onu çatı katında bulabileceğimi düşündüm ama hayır, evinin kapısı aralıktı ve o içerideydi.

Bunu kapının eşiğindeki kanlı ayak izinden anladım. Demir kapının kulpunun üzerinde de kan izleri vardı.

Gözlerimi kapatıp sıktım ve bir anlığına gerçekte aramdaki bağı koparıp durdum. Şimdi yalnızca üzgündüm işte. Küçük bir ihtimal de olsa *o değildir*, diyen yanımda susturulmuştu şimdi. Bütün oklar çok net bir şekilde onu gösteriyordu. Oreo'nun koruduğu küçük çocuk nasıl katil olabilirdi? Bunu düşünmeden edemiyordum. Poyraz kötü biri olsa Oreo hissederd, korumazdı onu. Yanılmıştı demek ki. Hem Oreo yanılmıştı hem de ben yanılmıştım. İkimiz de Poyraz'ın tatlı yüzüne kanmıştık.

Bir an bitmişti. Kaşlarım hızla çatıldı ve bakışlarım sertleşirken göz kapaklarımı kaldırdım. Yüzüm nefretle şekil aldı. Şimdi tek istediğim katili cehennemine göndermekti.

Ayak ucumla kapıyı itip sonuna kadar açtım. İçeri girmeden önce bekledim, sessizliği dinledim. Evin içerisi zifirî karanlıktı ama kitapların olduğu odadan koridora cılız bir ışık sızıyordu. Bir mum yakılmış gibiydi.

Eşikten içeri adımlarken, "Poyraz," diye seslendim. Çok geçmeden koridorun diğer ucundan, "Ekin," diye seslenen Poyraz'ın sesi duyuldu.

Evet, oradaydı ve beni bekliyordu.

Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu şimdi. Sanki bir an sonra atmayı bırakacaktı. Çok korkuyordum, evet, korkmalıydım da. Hiçbirimiz usta bir katile karşı zırh kuşanmış değildik ne de olsa. Korkmamak garip olurdu.

“Bana bir açıklama borçlusun,” diyerek koridorda ilerlemeye başladım. Önünden geçtiğim kapılar kapalıydı. Bu da bir anda kısıtılacakmış gibi hissetmemi önlüyordu.

“Sana bir açıklama yapacağım,” diye seslendi odadan. Tamam, o da farkındaydı. Bu iyi bir şey miydi, bilmiyordum ama. Bu kadar farkında olması ya da bu âna bu kadar hazır olması normal miydi? Beni bir oyunun içine mi çekiyordu yoksa? Kanlı bir ağa mı takılacaktım?

“Işıklardan başla,” derken koridorun ortasındaydım. “Işıklar neden kapalı?”

“Işıklar yansa da yanmasa da karanlıkta değil miyiz, Ekin?” diye sorduğunda duraksadım. Anlayamadım. “Işık yok. Yol görünmüyor. O yüzden sahte ışıkları yakmaya gerek görmedim. Üzgünüm, yolunu kaybetmeni istemem.”

“Yolunu kaybettin demek.”

“Uzun zaman önce.”

“Ne kadar uzun?”

“Altı saniyeden uzun.”

Sertçe yutkundum ve kendimi nefes almaya zorladım. Neydi bu altı saniye? Daha önce de altı saniyeden bahsetmişti bana. *Altı saniye çok kısa değil mi Ekin*, diye sormuştu ve *kısa*, diye yanıtlamıştım nedenini bilmeden. *Altı saniye bir yere yetişmek için kısa ama bazı şeyler için çok uzun olabilir*, demiştim ve o da, *bir insan için en fazla kaç saniye üzülebilirsin*, diye sormuştu üstüne. *Altı saniyeden fazla*, demiştim.

Onun için altı saniye kadar ya da daha az üzülen kimdi? Bütün bunların benimle ne ilgisi vardı? Ben sadece birkaç gün köpeğime baksın istemiştim.

“Altı saniye,” dedim olduğum yerden. İlerleyemedim, onun karşısına geçme cesaretini henüz kendimde bulamadım. Onun beni nasıl karşılayacağını bilmiyordum çünkü. “Nedir bu?”

“Altı saniyede neler yapabilirsin, Ekin?” diye sordu bu kez. Kurcalayacaktı, istediğim cevabı hemen vermeyecekti.

“Yanma gelebilirim.”

“Başka.”

“Birini öldürebilirim.”

Ufak bir sessizliğin ardından, “Evet,” dedi. “Bunu yapabilirsin ama bunu tercih etmezsin.”

“Sen?” diye sordum. “Sen tercih eder misin?”

“Genelde etmem.”

“Daha önce tercih ettin mi?”

“Ettim,” diye yanıtladı hemen. Üstüne düşünmedi bile, şaşırtmacalı bir yanıt vermedi. Dürüsttü bu gece ve bu dürüstlüğü ihtiyacım vardı. Sadece dürüst cevapları kırıyordu beni. İstemeden oluyordu. Bir yanımda onun katil olmasını o kadar istemiyordu ki kırılıp duruyordu. Ama her şey apaçık ortadaydı ve Poyraz da bunu kabullenmiş gibiydi.

Direkt *neden?* diye sormak istiyordum. *Neden? Neden yapıyorsun bütün bunları ve neden buraya geleceğimi bilmene rağmen beni karşılamak için bu kadar hazırsın? Ne istiyorsun benden? Oysa senden bir alacağı olan benim.*

Öne doğru adımladım. Artık onun karşısına geçmek istiyordum. Gözlerinin içine bakmak, gerçekle yalanı ayırt etmek ve hislerini görmek istiyordum. Hisleri. Onları istiyordum. Onu gördüğüm ilk andan beri.

Kapıyla aramda bir adım mesafe kala, “Ben katil değilim, Ekin,” dediğinde daha fazla ilerleyemedim. O bir adımı atamadım, karşısına çıkamadım ve gözlerinin içine bakamadım.

Reddetti.

Şimdi aramızda bir duvar vardı, birbirimize çok yakındık ama birbirimizi göremeyecek kadar uzak.

“Kanlı ayak izleri,” dedim ve sertçe yutkundum. Şu durumda heceler birbirine girmeden konuşmak, titremeden durmak bile çok zordu. “Telefon kulübesi. Sen olduğunu biliyorum ve nedeni merak ediyorum. Benden ne istiyorsun, Poyraz?”

Geç karşısına!

Herkese, her şeye karşı cesursun da bir ona karşı mı değilsin?

Çık karşısına!

Gözlerinin içine bak ve gör gerçeği!

“Yolumu kaybettim, Ekin. Yıldız kaydı, mum söndü ve ben karanlıkta kaldım. Duvarlar üzerime çökmek üzere. Duvarları tutup beni kurtarabilir misin, Ekin?”

Ne diyordu böyle? Ne anlatıyordu? Neler dönüyordu zihninin içinde?

“Bir katili neden kurtarayım, Poyraz?”

“Katil değilim ben,” dedikten hemen sonra hıçkırıklara boğulduğunu duydum. Ağlıyordu, Poyraz Viran. Birkaç metre uzakımda, hıçkırıklar içinde ağlıyordu. “Sana asla zarar vermem. Katil değilim ben! Değilim... Ben yapmadım bir şey. Oreo’yu da korumak istedim yalnızca. Seni de korumak istemiştım. Kurtarmak istedim seni.”

Kimden... Kimden korumak, kurtarmak istemişti beni? On-
dan önce hayatım tehlikede değildi ki benim. Onun hayatıma ye-
niden dâhil oluşuyla birlikte başlamıştı her şey. Ve o gidince de bi-
tecekti.

O bir adımı attım. “Beni kendinden kurtar, Poyraz.”

Gördüğüm manzara içler acısıydı. Kitaplar dört bir yana dağıl-
mış, parçalanmıştı ve çoğunun üzerinde kan izleri vardı. Odanın
tam ortasında duran Poyraz dizlerinin üzerine yığılmış vaziyet-
teydi. Yüzü sıırılsıklamdı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Lensle-
rini çıkarmıştı, simsiyah gözleriyle karşımdaydı. Daha da fenası...
Poyraz’ın tam yukarısından aşağı sarkan bir halat vardı. Ondan
yüksekteydi, altında bir tabure duruyordu. Kendine bir darağacı
hazırlamıştı.

Onu intiharın eşiğinde yakalamıştım.

BÖLÜM 20

6 Ay Önce

Oburadaydı.
Ekin Serezli.

Şehrime geri döndü. Onu en son altı yıl önce, on sekizimde görmüştüm. Görmüş, konuşmak istemiş ama hayatına girmekten korkmuştum. Mutluydu çünkü benim gibi birinin hayatında olmasını hak etmiyordu.

Onu yeniden görmeme sebep olansa babamdı. Polise gidecek, tutuklatacaktım kendimi. Yakalanıp hapse düşmeyi göze almıştım artık. Orada ölebilirdim ama dışarıda babam beni kurtarır ve hayatımı mahvetmeye devam ederdi. Ben ölürsem insanları öldürmeyi bırakırdı. Farkındaydım artık, anlamıştım onu. Tek derdi bendim ne de olsa. Ben olmazsam insanları öldürmek için bir sebebi olmazdı.

Ama babam çok zeki bir adamdı ve beni nasıl durdurabileceğini biliyordu. Ekin'in fotoğraflarını göndererek durdurmuştu beni. Okulda, yurтта, sokakta fotoğraflarını çekmişti. Ve böylece Ekin'le aramızda ne kadar kısa mesafe olduğunu öğrenmiştim.

Amcama gittim sonra. Ona fotoğrafları gösterdim, babamın gönderdiğini söyledim ama inanmadı bana. Ona cesetlerden bahsettim. Susmamı söyledi. Susmazsam ya akıl hastanesine ya hapse atılırmışım. Sorun değildi. En azından benim için.

Amcam mezarlığa girişimi yasaklatmıştı. Mezarlığa girip babamın mezarını kazmamdan korkuyordu. Korkmakta haklıydı da. Bunu yapmayı birçok kez denemiştim ama hep engel olmuşlar, hep bir şekilde yakalamışlardı beni.

*Düşündüm durdum. Ne yapabilirim diye her şeyi kafada kur-
dum. Amcamın da iş birlikçi olduğuna karar verdim. Her şeyin far-
kındaydı ama bir sebepten koruyordu babamı, izin veriyordu bana ve
diğer bütün masumlara bunu yapmasına. Bana dediğiye akli denge-
min yerinde olmadığıyla ilgili zıvalıklardı. Annemi kaybettiğimde
aklımı da kaybettiğimi, her şeyi kafamda uydurduğumu düşünü-
yordu. Babamın öldüğünü söylüyordu. Fotoğrafların bile olmadığını
iddia edebilirdi ama neyse ki onlar bende kalmıştı. Onları da benim
çektüğimi, Ekin'i benim dikizlediğimi söylüyordu.*

Delirip delirmediğimi bilmiyordum.

Bütün bunlar gerçek miydi? Bilmiyordum.

Babam ölmüş müydü yoksa yaşıyor muydu? Bilmiyordum.

Ben hayatta mıydım? Artık ondan da emin değildim.

*Emin olduğum tek şey, Ekin'di. O burada, karşı karşıya kalıp
yeniden tanışabileceğimiz kadar yakınımdaydı. Kader buydu. Ör-
müştü işte ağlarını ve getirmişti onu bana.*

*Ben ona gitmiştim. Kendi ayaklarımla gitmiş ve hayatına yeni-
den girmek istemiştım ama sonra vazgeçmiştim. Hata ettiğimi dü-
şünmüş, bizi kadere bırakmışım. Kader çarkı iyi çalışıyor olmalıydı
ki o şimdi burada, kafede oturup ders çalışıyordu. Ben kafenin dışın-
daydım, camın diğer tarafından onu izliyordum. Niyetim sapık gibi
görünmek değildi. Sadece onu görmek istiyordum.*

*Yıllar sonra ilk kez yaşamak için hevesim vardı. Onu gerçekten
görene dek her şeyi yakıp yıkmaya hazırdım. Onu görünce yakıp yık-
maktan da vazgeçtim. Aksine, bir şeyleri hemen toparlamak istiyor-
dum.*

*Onu en son gördüğüm hâline nazaran saçları kısalmıştı, bakışları
daha sertti ve yüz hatları büyüdüğünü gözler önüne serercesine kes-
kinleşmişti. Eskiden daha renkli giyiniyordu. Mor taştan tokalar ta-
kacak kadar renkli. Şimdiyse daha karanlık bir görünümü vardı. Si-
yah, kahverengi ya da lacivert.*

*O kadar güzeldi ki... Anlatmaya başlasam kelimeler, satırlar yet-
mezdi. Biz küçükken tatlıydı. Hırçın bir tatlılığı vardı. Şimdiyse
sert, hırçın ve vahşi bir güzelliği. Ona bakmaya doymak mümkün*

değildi. Nadiren gülümsüyordu ve bu da insanları ne kadar az sevdiğini düşündürüyordu bana. Şüphe etmediği insan yoktu. Bakışlarına yerleşen şüphe, karşısına kim geçerse geçsin yerini koruyordu.

Güzelliğinden öyle büyülenmişim ki kendimi değil dakikalarca ve saatlerce, günlerce onu izlerken buldum. Her an karşısına çıkmanın planını yaptım ama. Öylece bir sapık gibi izlemedim onu. Sadece karşısına çıkmak, ona beni hatırlayıp hatırlamadığını sormak ya da hatırlamıyorsa da onunla yeniden tanışmak istiyordum.

Cesaret edemedim. Babam bana onun fotoğraflarını göndermişti ve bu, bir çeşit tehditti. Beni onunla tehdit ediyordu. Ekin'de takılıp kaldığımın farkındaydı ve onun yeniden şehre dönmesini kullanıyordu.

Ekin'in karşısına çıkamaz, onunla tanışamazdım. Bu, onu tehlikeye atmak olurdu. Babamın ne yapabileceğini bilmiyordum. Ona zarar vermesine izin veremezdim.

Yine de bir hazırlık içerisine girdim ister istemez. Toparlanmaya başladım. Kısacık, şekilsiz kestiğim saçlarımı berberde güzelce düzelttirdim. Yaralarımın üzerine yara bandı yapıştırdım, geçmiş izlerimin geçmesini umut ederek ilaçlar sürdüm ama hiçbir işe yaramadı. Artık geçmişin izleri geçmezdi. Tek çare, tenimi tamamen kapatacak kıyafetler giymekti. Zaten kolumu bacağımı açık bırakacak kıyafetler giymeşdim ama şimdi daha dikkatliydim.

Spora başladım. Her gün saatlerce koşuyor, sağlıklı besleniyor ve toparlanıyordum. Onun karşısına bir gün çıkacaksam düzgün çıkmak istiyordum. Derbeder hâlimi görmemeli, benden korkmamalıydı. Çünkü o çok güzeldi ve karşısında saçlı sakalı birbirine karışmış ve hayattan ümidini kesmiş bir piç görmeyi hak etmiyordu.

Onun güvende olduğundan emin olmak için sıklıkla ne durumda olduğuna bakıyordum. Bu da onu izlemek anlamına geliyordu. Babamın ansızın onun canını yakmasından çok korkuyordum. Ekin şehre geri döndüğünden beri bir cinayet işlememiş olsa ve kısmen beni rahat bırakmış olsa da önlemimi almak zorundaydım.

Annem ve babamla yaşadığım, doğup büyüdüğüm evden ayrıldım. Ekin'in sıklıkla gittiği kafenin ve yurdunun yakınlarındaki

bir binanın en üst katına yerleştirdim. Babam ölünce -güya- bana kalan miras sayesinde kirayı ödemekte de günlük ihtiyaçlarımı karşılamakta da zorluk yaşamıyordum. Babamın bana tek faydası buydu ve eminim elinde olsa bunu da alırdı benden.

Ekin'i mutlu, okula gidip gelirken ve ders çalışırken görmek beni de mutlu ediyordu. Ben okula gitmemiştim, ders çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım ama o devam ediyordu. Ben bir pilot olamazdım ama o sadece öğrendiği dillerle bile onca dalda yeteneğini konuşturabilirdi. Hostes bile olabilirdi. Ben pilot olup bir uçağı uçuramaz, bulutların arasına dalamazdım ama o hostes olup gökyüzünde dolaşabilirdi. İstese pilot da olurdu ama belli ki istemiyordu.

Pilot olabilseydim belki benim için işler şimdiye kadar daha iyi ilerlerdi. Bir hedefim varken daha hızlı koşar, yolumu bu kadar kaybetmezdim belki de. Pilot olamayacağımı öğrenince ve babam türlü oyunları ile yakamdan düşmeyince vazgeçmiştim her şeyden. Ekin'i görene dek açıkçası çoğu zaman düşünmemiştim bile bunu. Ayağa kalkmak, denemek istememiştim. Şimdiyse denemek istiyordum. Yağmurun altında öylece durmayı değil, onunla yağmur dansı yapmayı istiyordum.

Günümüz

Ekin

Dilimi ısırđım, kanattım ama ona tek kelime edemedim. Gör-
düğüm manzara karşısında dumura uğradım, kalp atışlarım
şimdi birer darbe niteliğindeydi.

Onu kurtarmak istiyordum.

Hayır.

Bir katili kurtaramazdım.

“Dinler misin beni, Ekin? Anlamayı dener misin?” Başını om-
zuna doğru yatırdığında bir damla gözyaşı hızla akıp boşluğa
düştü. Poyraz’ın dudaklarında acı dolu bir tebessüm peyda oldu.
“Belki tutarsın duvarları.”

“Önce sorularımı cevapla,” dedim zor da olsa. “O zaman seni
dinleyip dinlemeyeceğime karar vereceğim.”

“Sor,” dedi zayıf bir sesle. “Söz veriyorum, tek bir yalanım ol-
mayacak.”

Hisler... Hisler yalan söyler miydi bize? Hislerim koşup ona
yardım etmemi söylüyordu. Bileklerini kesmeden onu durdurmak
için bir şeyler yapmamı, ona sarılmamı, onu dinlememi söyli-
yordu. Mantığım ise tamamen karşıydı bütün bunlara. Her şeyin
apaçık ortada olduğunu haykırıyor ve acımasız darbelerimi vur-
mam için itekliyordu beni.

“Telefon kulübesinin önündeki adam sen miydin?”

“Bendim.”

“Hep mi?”

“Hep,” derken zoraki bir nefes aldı. “İlk gece de bu gece de.”

Bu cevap bile yeterliydi aslında.

“Karşılaşmamız bir tesadüf değildi öyleyse.”

“Değildi.”

Kafede karşılaştığımız gece bilerek karşıma çıkmıştı. Ve son-
rasında da otobüste bilerek yanıma oturmuştu. Zaten peşimdeydi
ve ânı yakalamıştı. Hiçbir zaman denk düşmemiştik. Belki de

karşıma çıkmak için beklediği tek şey yağmurun yağmasıydı. O zaten hep bir adım gerimdeydi. Tam da bir seri katil gibi avının peşindeydi.

“Kolye,” dedim donuk bir sesle. “Kolyeyi cebimden alan da odama bırakan da sensin, değil mi?”

Bakışlarını kaçırdı ve bir anlığına sessiz kaldı. Kolye onunla olduğum gece cebimdeydi, ertesi gün cesedin yanı başındaydı ve sonra bir benzeri odamdan çıkmıştı.

“Bendim,” diye yanıtlarken bunu da kabullenmiş oldu. Her şeyi bir bir kabul ediyordu ve hâlâ katil olmadığını mı iddia ediyordu?

“Kolyeyi cebimden aldın.”

“Kolyeyi cebinden aldım,” diye doğruladı.

“Kolyenin benzerini kaşla göz arasında odama bıraktın.”

“Evet.”

“O zaman sadece bu cevaplarınla bile katil olduğunu söylüyorsun, Poyraz. Sen neyi inkâr ediyorsun? Katil sen değilsen kim? Kime yardım ediyorsun?” Ses tonum gittikçe yükseldi. “Beni kimden koruduğunu sanıyorsun sen?”

“Babamdan,” diye yanıtladı acılar içinde. “Seni babamdan korumaya çalışıyorum. En başından beri tek yaptığım bu.” Gözlerini kapatıp sıktağında göz pınarlarında biriken yaşlar hızla yanaklarına akıp boynuna doğru süzüldü. “Sana yemin ederim katil ben değilim. Katil, babam.”

Babam bundan bahsetmişti. Babasını suçladığından, hayatta olduğunu iddia ettiğinden. Babama kalırsa Gurur Viran’ı öldüren Poyraz Viran’dan başkası değildi. Annesinin ölümünden sonra herkesi, her şeyi suçlayan Poyraz Viran’ın ilk kurbanıydı babası Gurur Viran. Sonra annesinin öldürüldüğü kolyeyi satın alan erkekleri hedef almaya başlamıştı. Peki ya Yeliz? Onun bu senaryoda yeri neredeydi? Yeliz’in ne ölüsü ne de dirisi bulunabilmişti. Murat’ı görevden uzaklaştırdıkları için bu konuyla ilgili yeni gelişmeler olup olmadığını bilmiyorduk.

“Baban öldü.”

“Ölmedi!” diye haykırdı bir anda. “Ölmedi, öldüğünü düşünmenizi istedi. Yıllardır hayatta ve yıllardır nefes aldığım her ânı cehenneme çevirmek için çabalıyor. Annemin ölümünü kaldıramadı. Beni suçladı ama ben sadece küçük bir çocuktum! Beni de öldürmeyi denedi ama yapmadı. Öldürüp acımı kısa tutmak istemedi. Bunun yerine yıllarca türlü işkenceler etti bana. Ona karşı koydum, onu öldürmek istedim ama ben katil değildim ki, Ekin. Acıdım, onu kurtarmak istedim. Ben de öldü sandım, ben de onu gömdüm sandım ama kandırmış hepimizi. Karşıma çıktı önce, sonra hayatımı mahvetmeye devam etti. Masum insanları öldürüp suçu üzerime yıkmaya çalıştı. Onun foyasını ortaya çıkaracağım günü hayal ederek yaşadım. Cesetleri sakladım, doğru! İzleri temizledim ama yemin ederim ben kimseyi öldürmedim. Bir tek onu öldürmek istedim ama ona da acıdım. Acımasaydım, onu oracıkta öldürseydim bütün bunlar hiç yaşanmayacaktı.”

Bütün söylediklerini kafamın içinde bir yerde oturtmaya çalıştım. Sözlerinde acı vardı. İnsanın bunları ne inkâr edesi ne de bunlara inanası geliyordu. Bütün hikâye, eşini delicesine seven bir adamın eşini ansızın kaybedip acısını çocuğundan çıkarmasından ibaret miydi? Her şeyin başlangıcı bu muydu yoksa çok daha fazlası mı vardı? Bir adam... Bir baba bütün bunları yapabilir miydi? Bunu ancak bir deli yapabiliirdi. Ama babamın söylediğine göre Gurur Viran gerçekten ölmüştü. Poyraz ne kadar inkâr etse de ölmüştü. Aksi hâlde bunca yıl saklanması mümkün olabilir miydi?

“Diyelim ki bu söylediklerin gerçek.” Duruşumu dikleştirdim ve keskin bakışlarımı siyah gözlerine diktim. “Peki ya bu gece olanlara ne diyeceksin? Bu gece Murat’ı öldürmeye çalıştın. Oradaydın, gördüm seni. Telefon kulübesinin önünde durup beni dikizleyen de sensin. Kabul ettin bunu da.” Başımı omzuma doğru yatırdım. “Bıçağın nerede, Poyraz?”

Dudakları titrerken gözleri yeniden doldu. Başını öne doğru eğdi ve gözyaşları siyah hırkasının üzerine akarken tir tir titredi. Sanki üzerinde tonlarca yük varmışçasına öne doğru çöken omuzlarını bir türlü dik tutamıyordu. Siyah saçları alnına dökülmüş,

uçları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kollarında eski yaralar da vardı. Yenilerini açmak için hazırdı. Onlarca dikiş izi vardı kollarında. Ve belli ki birçoğu da hırkasının altında kalıyordu.

Bu, kendini ilk öldürmeyi deneyişi değildi.

“Benim bıçağım yok, Ekin.” Kafasını kaldırıp yüzüne bakmadı. “Benim hiç bıçağım olmadı. Kimseyi doğramadım! Sadece suç üzerime kalmasın diye izleri temizlemek zorunda kaldım ama kimseye zarar vermedim.”

“En azından bütün cinayetlerle bir ilgin olduğunu kabul ediyorsun.”

“Gerçeği ortaya çıkarmak için!” diye bağırdı bir anda ve kafasını kaldırıp yüzüne baktı. “Kanat toplamaya çalıştım, çok denedim, yemin ederim ama yapamadım. Kendimden şüphe ettim, delirdiğimi düşündüm. Evet, ben de ben yaptım sandım. Bitsin istedim, ölürsem kurtulurum sandım ama kurtardı beni. Ölmeme de izin vermedi. Tek kanıtım bu, Ekin. Üzgünüm, sadece bu.”

“Anlattıklarına kendin bile inanmakta güçlük çekerken ben neden inanayım, Poyraz?”

“Çünkü sen bana güvenen ilk ve tek kişiydin.”

Ve sen, güvendiğim ilk ve tek kişiydin. Sonra mahvettin bunu.

“Okan’ı tehdit ettin, korkutup kaçırdın. Seni o gün hastanede gördüm ama inkâr ettin. Oyun oynadın benimle. Mağazanın deposunda beni neredeyse öldürüyordun. O sendin, Poyraz, baban değildi. Gecesinde telefon kulübesinin önünde beni yine dikizleyen de sendin, kabul ettin bunu. Seni takip ettim ben!” İçeriye doğru adımladım sonunda. Aslında ona yaklaşmak istememişim ama öfkeyle saçılan cümlelerimin gaziyle hareket etmişim ve yaklaşmışım. “Bir anlığına gözden kayboldun ve sonra dönüp Murat’ı öldürmeye çalıştın. Neredeyse öldürüyordun onu! Ardından hiçbir şey olmamış gibi arabanla oraya geri döndün. Gördüm seni, Poyraz. Her şeyi inkâr edebilirsin ama bunları inkâr edemezsin. Üstelik katilin, polislerin peşinde olduğunu söyleyen de sende başkası değildi. Murat bu işin peşinde diye öldürmek istedin onu.”

Tenim şimdi cehennem gibi yanıyordu. Öfkeyle haykırdığım cümleler ateş misali ortalığı yakıp kavurmuştu. İçimdeki bütün acıyı, öfkeyi bu gece onun üzerine kusmaya yeminliydim.

Poyraz bir an için nefes almayı bırakmış gibi göründü. Yüzünde dehşete benzer, hayal kırıklığıyla harmanlanmış bir ifadeyle bana bakakaldı. Ses tonum onu görüp görebileceğim en büyük yalancı olmakla suçlamıştı ne de olsa. Bunu öylece hazmedemeyecekti. Yalanlarını bir bir suratına vurmaktan büyük keyif alıyordum. Böylece işin sonunda ona kaçacak delik bırakmayacaktım.

İtiraf edecekti Poyraz Viran.

İtiraf edecek ve ölüme kendi ayaklarıyla yürüyecekti.

“Söylediklerine bakılırsa doğru, Ekin. Senin tarafından bakınca ben sahiden bir katil olmalıyım. Ya da bir deliyim ve farkında değilim. Şizofrenim belki de ve babamın yaşadığını sanıyor, bütün suçu üzerine yıkıyorum. Ama belki de, Ekin...” Başını iki yana salladı. “Belki de haklıyım. Sana bunu kanıtlayamıyorum ama hissediyorum. Deli değilim ben, katil değilim. Sana yemin ederim, senin canını yakmaktansa ölürüm daha iyi. Ben hep büyüyünce kötü biri olmaktan korktum. Kötü biri olup da bunu fark edememekten.” Bakışlarını, bileğinde derin bir kesik açmaya hazırlanan jilete dikti. Sesi iyice zayıflamıştı. “Demek mümkün değilmiş. Geçmiş kötü olan birinin geleceği iyi olamazmış. İçimdeki kötünün uyanmasına engel olamamışım ben de.”

“Çocukluk yaralarına sığınıp kötü biri olmayı kendinde hak görüyorsan ve onca masumu sırf acılarını dindirebilmek için öldürdüysen sen şeytanın hükmettiklerinden birisin ve ölmeyi en çok sen hak ediyorsun. İster akıl hastası ol ister bütün bunları yapmadığına kendini inandır. Orası beni ilgilendirmez. Sana güvenip inanmakla ne büyük aptallık etmişim. Katil olmamanı o kadar istedim ki... Sen bu arzuyu duymama bile değmeyecek vahşilikte bir canavardan başka bir şey değilsin.”

Bu hakikatin ağırlığı üzerimize çökerken birbirimize baktık. Benim bakışlarım nefretle kararmıştı ama onun bakışlarında hayal kırıklığından başka bir şey yoktu. Kehribar lensleri olmadan o

ram anlamıyla kendisiydi. Siyah gözleri ifadesini sertleştirse de bakışlarını bir türlü sertleştiremiyordu. Orada yansımam vardı. Ne kadar uzak olsak da siyahlarının içindeydim ve nasılsa beni oraya hapsedmiş gibi hissediyordum.

Geçmişti bizim aramıza bu bağı ören. Kanlı bir kader ağından başka bir şey değildi. Karşılaşmalarımız tesadüf değil, onun çabasıydı. Tesadüf olsaydı belki bunun adı başka bir şey olurdu. Kader ağlarını hafife almazdım, karşı koymazdım.

“Beni tam anlamıyla dinlemedin bile.”

“Anladım ama,” dedim tükürür gibi bir sesle. “Her şey apaçık ortada, Poyraz.”

“Ben kimseye zarar vermedim.”

“Zarar vermediğine inanman, zarar vermediğin anlamına gelmiyor.”

“Deli olduğumu düşünüyorsun.”

“Düşünmekten de öte.”

“Ve sana kalırsa ölmeliyim.”

Bakışlarımı bileklerindeki eski kesik izlerine çevirdim ve kaşlarımı kaldırdım. “Belli ki bunun kararını sen çoktan vermişsin.” Hazırladığı darağacına baktım. “Bu gece neden ölmek istedin?”

Dudaklarını büktü. “Ölünce bitecek çünkü.”

“Ne bitecek?”

“Babam duracak.”

“Baban sen ölünce duracaksa neden daha önce ölmedin, Poyraz?”

Bu çok mu acımasız olmuştu? Belki de. Belki de bir katil için azdı bile.

“Sen geldin.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Sen şehre geri geldin. Seni gördüm, seni izledim, seninle tekrar tanışmanın hayalini kurdum.”

“Yaptın da.”

“Sadece seninle yağmurda ıslanmak, normal olmak istemiştim.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Neden? Neden gözlerim doluyordu durduk yere? Onun için ağlayamazdım. Hislerim ona inanmak için yalvarırken çok zordu.

İnanç beni ölüme götürürdü.

“Bir pilot bile değilim, Ekin,” dedi titreyen sesiyle. Siyah gözleri hüznle parlıyordu. “Sana olmak istediğim kişiyi tanıtip yalanlar söyledim, özür dilerim. Mutlu bir aile tablosu çizdim, ona inanmak istedim. Pilot olduğumu düşünmek bile mutlu etmişken beni, bir de pilot olabilsem nasıl da mutlu olabileceğimi düşünmekle geçti gecelerim. Seninle yağmurda ıslandıkça hayallerime yaklaştım sandım ama yaklaştığım hiçbir şey yoktu. Aksine, gerçeklerden kaçıyordum yalnızca.” Güldü ve bu gerçek bir gülümseme-
meydi. “Seninle gerçeklerden kaçıp yağmurda ıslanmak hayatımın en güzel ânıydı. O anda sıkışıp kalmak istedim. Sonra yağmur dansı yaptık seninle. O anda kalsaydık keşke, Ekin. Sonsuza kadar yağmur dansı yapsaydık ve sen sonsuza kadar gülümseseydin bana. Gerçekler olmasaydı keşke, Ekin.”

“Gerçekler var, değil mi Poyraz?” Ona doğru birkaç adım daha attım ve birkaç adım uzağında onun gibi dizlerimin üzerine çöktüm. Yeniden gülümsedi bana, onun karşısına oturmama sevindi sanırım. Kendimi tutamadım ve uzanıp jilet olan elini tuttum. “Onlar senin gerçeklerin, senin karanlığın. O karanlıkta bizi boğmaya devam edecek misin?”

Birleşen ellerimize baktı uzunca bir süre. Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrılmış, bakışları iyice yumuşamıştı. Zangır zangır titreyen bedeni şimdi sakindi. Teni solmuş, dudaklarındaki kan çekilmişti. Uzanıp alnına dökülen siyah saçlarına dokunmak, onları alnından çekmek istedim ama o kadar da ileri gidemedim.

“Babam öldü, değil mi?” diye sordu ama sanki bu soruyu kendine soruyor, kendinden emin olmaya çalışıyordu. “Katil benim, karanlık benim. Uyduruyorum bütün bunları. Kitaplardaki kötü adamım ben. Senin canını yaktım.”

“Benim canımı yaktın.”

“Kahve bile içememiştik daha,” derken güler gibi oldu ama bu, acının sessiz haykırışından başka bir şey değildi. “Yeniden tanışamaz mıyız, Ekin?” Bakışlarını zorla yüzüme kaldırdı. “Söz veriyorum, her şeyi düzelteceğim.”

“Biz yıllar önce tanıştık, Poyraz. Sana köpeğimi emanet ettim. Oreo öldüğünde bitti bizim arkadaşlığımız. Binlerce kez yeniden tanışsak da düzelmez hiçbir şey.”

“Yağmur yağarsa affet beni.”

“Yağmur yağıyor, Poyraz. Senin olduğun her an yağmur yağıyor. Yağmur ol, Poyraz. Yağmur olursan belki affederim seni.”

“Yağmur olmak,” dedi zayıf bir gülümsemeyle. “Bir bulutun içinde olmak demek. Hep bir bulutun içinde olmayı hayal ettim.”

Ellerini sıktım. “Yağmur ol, bir bulutun içinde saklan ve gökyüzündeki yerini al. Tepemde gezin dur ama lütfen artık masum birini öldürme.”

“Eros orada olur mu sence?”

Dudaklarımda acı dolu bir tebessüm dolandı. Hıçkırıklara boğulup ona sarılmak isteyen yanımı sıkıca tuttum. Boğazıma sert bir yumru oturmuştu, dudaklarım titriyordu.

“Ona söyle, okunu kırmamı istemiyorsa bana doğrultmasın sakın.”

Konuşurken sesim titriyordu, boğazım acıyordu.

“Aşka ihtiyacın yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yok.”

“Son bir soru. Sonra git, kaç buradan, arkana bile bakma. Geri dönüp hâlime bakma sakın. Sadece her şeyin son bulacağını bil. İstedğin gibi. Güvende ol, polise ya da babana sığın. Baban korur seni.”

“Sor,” dedim titreyen sesimle.

“Oreo ölmeseydi bizden olur muydu?”

Gözyaşlarımı o anda daha fazla tutamadım. Boğazıma tırmanan acıya bu zamana kadar anlam verememiştım ama şimdi anlıyordum. Bizden olur muydu? Bütün acımın nedeni buydu belli ki. Kendimden bile sakındığım cevabı istiyordu benden.

“Bizden olsun isterdim.”

Siyah gözlerindeki karanlık yansıma çekildi ve oraya bulutlar yerleşti sanki. Onca karanlığın arasında belki de ilk kez, ölmeden önce son kez huzuru buldu. İsteddiği, hayalini kurduğu cevabı aldı benden.

Ona sarılmak isteyen yanıımı bastırdım. Ellerimi çektim ellerinden ve hızlıca ayağa kalktım. Geriledim, kapıya yaklaşıp arkama döndüm. Şimdi tek yapmam gereken kapının eşiğinden geçmek, koridora çıkmak ve ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaktı. O burada kalacaktı ve yağmur olacaktı. Darağacına çıkacak, asacaktı kendini. Ölecekti ve bitecekti her şey. Kendi sonunu kendi yazacaktı. Bir katilin hak ettiği gibi ölecekti.

Olması gereken buydu.

“Tenine değen yağmuru sev, Ekin. Tenine değen yağmur damlası olacağım.”

Hıçkırıklarım boğazıma dizildi. Onun ayağa kalktığını, tabureye çıktığını duydum. Yanı başındaki mum sönmek üzereydi, birazdan burası karanlıkta kalacaktı. Karanlıkta yalnız başına darağacında sallanacaktı.

Kendimi öne doğru adımlamaya zorladım.

Gitmek zorundaydım. O bir katildi. Ölmeliydi ve ben onun için tek damla gözyaşı dökmemeliydim. Mantiğımın haykırdığını dinlemeliydim. Hislerim yalancıydı, kanmamalıydım onlara. Onlar da kanıyordu her şeye ne de olsa.

Mum ışığında gölgesi önümdeki duvara yansdı. Tabureye çıkışını, ipi boynuna geçirilişini izledim. Tabureyi devirmeye hazırlandığında dayanamadım gördüklerime. Eşikten geçtim ve kendimi koridora attım. Koşarak geçtim koridoru ve kendimi evden dışarı attım.

Merdivenleri inerken annemin daha önce kurduğu cümleler tarafından onlarca kez bıçaklandım. *İnsanlara cezalarını kesmek senin görevin değil. Kötü sandığın biri iyi çıkabilir, yanılabilirsin ve yanıldığını fark ettiğinde çok geç olabilir. Çok geç olmasın diye bunu hiç yapmamalısın, Ekin.*

Cümleler kafamın içinde dönüp dururken kendimi apartmandan dışarı attım. Şiddetli yağmur şehri esir almaya devam ediyordu. Dışarı adımladım, tenime değen yağmuru hisseder hissetmez hıçkırıklara boğuldum.

Ne yaptım ben?

Sokak lambasının yanında durdum. Başımı kaldırdığımda direğin üzerindeki Toto'nun kayıp köpek ilanını gördüm.

Yanılmış olabilir miydim? Poyraz masum olabilir miydi?

“Başardın,” dedi biri. Sesi duyunca ilk anda anlam veremedim, kafamı çevirip bakmadım. Bana söylendiğini düşünmedim. “Sonunda oğlumu öldürdün.”

Kafamı hafifçe sese doğru çevirdim. Hızla akıp giden yağmur damlalarının arasında, karanlığın içinde yaralı yüzüyle dikilen adamı gördüm.

Gurur Viran.

Poyraz'ın babası.

Nutkum tutuldu.

Elini boğazıma sardı ve beni sokak lambasının direğine çarptı.

“İtinin yüzümü getirdiği hâle bak.” Dudakları şeytani bir gülümsemeye şekil aldı. Mor taştan kalpli kolyenin sapından sarktığı bıçağını çıkarıp sivri ucunu dilime doğru uzattı. “Uzun dilini kesme vakti geldi, güzel kızım.”

Poyraz masumdu.

BÖLÜM 21

6 Saat Önce

Ekin'e gerçeklerden bahsetmek, onu kaybetmeme neden olmuştu. Üstelik onu henüz kazanamamıştım bile. Oreo'dan bahsetmek bile benden kaçması için yeterli olmuştu. Diğer şeyleri bilseydi, o zaman ne yapardı?

Ekin bana asla inanmayacaktı. Katil olduğumu düşünüyordu ve bütün işaretler beni gösteriyordu. O da haklıydı. Yerinde olsaydım belki ben de bana inanmakta güçlük çekerdim. Hislerim beni yanıltırdı belki ama bu durumda insanın hislerini takip edesi de gelmezdi ki.

Azılı bir katildim onun gözünde. Hem köpeğini koruyamamıştım hem ona yalanlar söylemişim hem de bir seri katil gibi görünüyordum.

Oysa bütün bunların birini bile isteyerek yapmamıştım.

Tek istediğim onun hayatına dâhil olmak ve onun benim hayatım olmasıydı. Çocuktum, onu görmüş ve ondan hoşlanmıştım. Çocuktum, hoşlandığım kız bana köpeğini emanet ettiğinde mutlu olmuşum. Çocuktum, köpeğini kaybetmesine sebep olduğumda onun kadar ben de kırılmıştım kendime. Çocuktum, aradan geçen zamana ve mesafelere rağmen ona ulaşmak için çabalamış ama başarısız olmuşum. Büyümüşüm ve özgürlüğüme kavuştuğum ilk anda koştuğum kişi o olmuştu ama onun bundan haberi bile yoktu. Belki de beni hatırlamıyordu bile. Büyüdükçe onun hayatında bir yerimin olmadığını, ona yalnızca hüznün getireceğini fark edip kaçmıştım ondan. Sonra bir yetişkin olmuşum. Kader ağlarını örüp onu bana

getirmişti. Hâlâ ondaydım, hâlâ onunla konuşmak ve yanında olmak istiyordum. **Bizden olsun** istiyordum.

Onun karşısına çıkmayı her ne kadar delicesine istesem de bunu bilerek yapmadım. Sadece onu korumaya çalışıyordum. Babamın yeni hedefi olmasından korktuğumdan diken üstündeydim.

Beni telefon kulübesinin önünde gördü. Kaçabilirdim, gözlerini üzerime çevirdiği ilk anda oradan uzaklaşabilir ve dikkatinden kaçabilirdim ama yapamadım. Telefon kulübesinin önündeyken, o tam karşımda, caddenin diğer tarafındayken ve bana bakarken dünya durdu.

Caddenin karşısına geçmek, yüzümü açmak ve onunla orada yeniden tanışmak istedim. O kısa anda aklımdan binlerce tanışma fikri geçti ama birini bile yapacak cesaretim yoktu.

Onunla yeniden tanışıp onu kaybetmekten korktum.

Babamın yapabileceklerini hafife almayı çoktan bırakmıştım.

Sonra yağmur yağdı ve o sokakta kaldı. Onun için daha da endişelendim. Kafeye geçti, saatlerce ders çalışıp ısındı. Artık iyiydi, halledebilirdi de biliyordum ama bir şeyler beni ona doğru itti.

Sıradan bir adam olmak istedim. Onunla öylesine bir kafede karşılaşmak, tanışmak... Tanışamasak bile en azından aynı anda aynı yerde bulunmak ve bunun farkında olmak istedim. Beni fark etsin istedim.

Beni fark etti.

Bana kahve ikram etti.

Gözlerimin içine baktı ve bana gülümsedi.

Bir dahaki yağmurda kahve içmek için bana söz verdi.

Bütün bunlar dünyaların benim olması için yetmişti ama o bunun farkında bile değildi. Bana dünyaları vermiş, arkasını dönüp gitmişti ama ben o gece dünyalarla birlikte hayatımın en mutlu gecelerini geçirmiştim.

O andan sonra ondan uzak durmam mümkün değildi. Her yağmur damlası ona gitmem, onunla konuşmam için bir davetiyeydi. Ondan gelen her davetiyeyi açar, ucunda ölüm de olsa koşar giderdim. Hayatla bağlantımdı Ekin Serezli ve bundan haberi bile yoktu.

Yağmur yağsın diye bir başıma yağmur dansı bile yapmıştım ama yağmur bir türlü yağmamıştı. Yağmuru beklerken onun güvende olduğundan emin olmak için çalıştığı mağazanın önüne gitmiştim yeniden.

Beni görmüş, elindeki kolyeyi düşürmüştü. Bu, planladığım bir şey değildi. Oradan uzaklaştım da işlerin sarpa sarmasına engel olamamıştım. Kolyeyi aldığını gördüğümde sadece babam onu hedef hâline getirmesin diye kolyeyi ondan almak istemişim.

O gece onunla yeniden karşılaşmıştım. Otobüste yanına oturmuş, onunla sohbet etme fırsatı yakalamıştım. Hayallerimdekinden daha tatlıydı. Onunla konuşmak bana farklı evrenlerde farklı hayatlarda aynı anda binlerce hissi yaşıyormuşum gibi büyüleyici hissettiriyordu.

Gözlerinde birden fazla renk vardı. Kahverengi, yeşil, ela. En yoğun renk kahverengiydi ama dikkatli bakınca bütün renkleri seçebiliyordunuz. En azından ben ona bir saniye bile baksam o bir saniye içerisinde onun bütün detaylarını ezberleyebilirdim.

Onu biraz kızdırdığımda hemen fevrileşmişti. Bu da birlikte yağmurda yürümemiz için fırsat olmuştu. Hiç de pişman değildim. Bu, benim en büyük hayallerimden biriydi ne de olsa.

Onunla yürürken kolyeyi cebinden almıştım. Fark etmemişti bile. Konuşmaya, gülümsemeye devam etmişti. Meyhanenin önünden geçerken çalan şarkıya birlikte eşlik etmiştik, çoğunlukla beni dinlemiş ve sanırım sesimi beğenmişti.

Ona şarkılar söylemek isterdim. Gece ve gündüz, zaman ayırt etmeden, o ne zaman isterse.

Onunlayken her şeyi unutmuştum. Geçmişi, geleceği ve babamı. Yaşadığım onca şey yağmurda ıslanmış da bir pamuk şeker gibi yok olmuştu sanki. Her yaşımın travması bir yağmur damlasına dönüşmüştü.

Onunla kahve içmek, sabaha kadar oturup sohbet etmek ve fırsat olursa onu uyurken izlemek istedim.

Babam izin vermedi.

Binanın önüne geldiğimizde, dairenin ışığının açık olduğunu gördüğümde anladım evde olduğunu ve beni beklediğini. Ekin'i kendimden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Eve çıktığımda öfkeliydim, babamı bir kaşık suda boğabilirdim. Benden kaçamazdı bu sefer, o öfkeyle çok emindim buna.

Evde değildi. Bunun yerine bana bir fotoğraf bırakmıştı yine. Polaroid bir fotoğraftı her zamanki gibi. Bir mağazanın ortasında, kanlar içerisinde yatan bir adamın fotoğrafıydı. Bu adam Ekin'in çalıştığı mağazanın müdürüydü.

Bir hışımla mağazaya gitmiştim. Mağazanın kepenkleri inmiş ama altta çok az boşluk kalmıştı. Boşluktan içeri daldığımda cesedi görmeyi beklemiştim ama ceset orada değildi. Kameraları kontrol etmiştim. Tabii ki çalışmıyordu.

Oradan gizlice çıkmıştım. Kolyeyi düşürdüğümü fark etmemiştim bile.

Eve geri döndüğümde ceset oradaydı. Babam temizlemem için cesedi bırakmıştı. Daha doğrusu suçu üzerime yıkmak için.

Mağaza müdürünün ölümüyle birlikte Ekin iyice hedef hâline gelmişti. Şüpheli olarak görüldüğünde şüpheleri üstünden çekmek istedim ve kolyenin kopyasını gizlice odasına bıraktım. Anlık bir hamleydi. Orada olduğumu birilerinin görme ihtimali çok yüksekti ama bu riski almaya değerci.

Murat Komiser'in bu cinayetle ilgilendiğini öğrendiğimde onun yeni hedeflerden biri olacağının farkındaydım. Babam, peşindeki polisleri öldürürdü. Bu yüzden her polis bu görevi üstlenmezdi. Murat Karayel, bunu öğrenmesine rağmen işin peşine düşmüştü ve Ekin'in dibinden ayrılmamakta ısrarcıydı.

Ekin'i korumasında sorun yoktu ama korumaktan fazlasıyla ilgilendiği kesindi.

Önceliğim Ekin'in iyiliği idi. Babamın ona zarar vermesini engellemem gerekiyordu. Bunu da ancak babamın hayatta olduğunu kanıtlayarak yapabilirdim. Tabii, onu öldürebilirdim de. Bu kez ürkmeyiz, geri adım atmazdım da. Öldüğünden emin olurdum.

İstemiyordum aslında. Katil olmak, birinin canını almak bana göre değildi. Cesetleri saklamak, izleri temizlemek bile zar zor kaldırabildiğim bir şeydi. Lakin buna mecbur kalırsam babamı öldürürdüm.

Babam kurduğum hiçbir tuzağa düşmedi. Bazen o mu çok zeki yoksa ben mi çok aptaldım, bilemiyordum. Beni çok iyi tanıyordu. Onu tuzağa düşürmem neredeyse imkânsızdı. Yıllardır kendini ölü olarak gösterip cinayetler işleyen bir canı karşısında pek şansım yoktu. Ben onun kadar kötü düşünemiyordum.

Ekin iş arkadaşını yaraladığında bütün bu olanların üzerine bir de buradan şüphe çeksin istemedim. Ekin öfkeden beslenirdi, haksızlığa gelemezdi. Okan denen herifin ithamları onu delirtmiş olmalıydı ki böyle bir şeye kalkışmıştı. Bütün bunların onun başına benim yüzümden geldiğini bildiğimden en azından Okan belasını üstünden almak istedim.

Okan'ı tehdit etmek kolaydı. Cesur bir adam değildi ve gerçeğin peşinden koşacak kadar iyi bir kalbi yoktu. O gün için planladığım tek şey Ekin'di. Oradaydı ve beni görmüştü. İnkâr etmeliydim ki bana olan güveni daha da kırılmasın. Ahmet abiyle konuşup onu ikna etmiştim. Ona Ekin'le geçmişimizden bahsetmiştim. Ekin'e karşı hislerimden bahsetmesem bile anlamıştı. Bu yüzden Ekin'le bizi bir arada gördüğünde bununla ilgili göndermeler yapıyordu.

Bundan hoşlanmadığımı söyleyemezdim. Ekin'in suratının aldığı ifade hoşuma gidiyordu.

O gece Ekin'le yeniden yağmurda yürümüştük. Onunla yağmurda yürüdüğüm her an benim için bir ömre bedeldi ama onun için yalnızca bir andı. Olsun, yine de seviyordum her bir anımızı.

Bir mucize olmuş ve Oreo'ya benzeyen yavru bir köpekle karşılaşmıştık. Mucizelere inanmazdım ama böyle büyük bir rastlantı her ikimizi de şaşkına çevirmişti. Ekin'e belli etmemeye çalışsam bile yavru köpeği görür görmez Oreo yeniden aramıza dönmüş gibi hissetmiş ve her şeyi düzeltebileceğime inanmıştım.

Oreo'yu bizim yollarımızı ayıran ve belki Oreo'ya benzeyen yavru bir köpek olurdu ayrılan yollarımızı birleştiren.

Köpeği benimle bir başına bırakmaktan korktuğu için benimle evime gelmişti. Beni tanıdığını, bu yüzden köpeği benimle bırakmak istemediğini de düşünmüştüm ama düşüncelerini bana belli etmemişti. Belki de Oreo'yu kaybettiğim için yavru bir köpeği benimle bir başına bırakamamıştı ama yine de günün sonunda benimle evime gelmişti.

İçim bir yandan kıpır kıpırdı. Onunla yağmurun altında yürümek dışında bir şey yapmayı ne çok istemiştım. Yavru bir köpek karışımıza çıkmış ve bize bu olanağı sunmuştu.

Etrafımızı sarıp sarmalayan kan çemberinde, Ekin bunun içinden çıkılmaz bir çember olduğunun farkında olmasa bile, bir arada olabilmek bana iyi hissettiriyordu.

Hiçbir şeyin farkında olmasa ve gerçekleri bilmesede.

Eve gittiğimizde başta çok korkmuşum. Babam evime yeni bir ceset bıraktıysa ne yapardım? Bunun hesabını Ekin'e nasıl verirdim?

Neyse ki öyle bir şey olmamıştı. Ama eminim, Ekin'in evime gelişi planlı bir şey olsaydı bunu yapardı. Sadece denk getirememişti.

Ekin evimi incelerken ben onu izledim. İlgiyle, merakla. Oysa ilk kez gördüğü için ilgi ve merakla evimi inceleyen oydu ama ben sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi ona karşı ilgiydim.

Beni hatırlıyor muydu? Bu sıralarda kafamda dönen yegâne şeydi belki de. Biraz olsun hafızasında ben diye bir şey canlanıyor muydu?

Beni hatırlasın isterdim. Hatırlasın ama kızmasın, nefret etmesin. Eski bir arkadaş olarak görsün, konuşsun ve benimle yeniden tanışsın. Bize bir şans versin.

Onu kitaplarımın olduğu odada buldum. Niyetim ona yaralarımın bahsetmek değildi aslında. Yaralarımı gördüğünde kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. Babam yaptı, diyemezdim. Çocukluk yaraları, deyip geçiştirdim ama içimde geçiştirememiştim bunu. Çocukluk yaraları, demek zorunda kalmak bile içimdeki küçük çocuğa ihanet etmişim gibi hissettirdi.

Çocukluk yaralarından fazlasıydı her şey. Fazlası olmasını istemezdim ama gözün gördüğünü saklayamazdım. Saklasam da geçmişi silemezdim.

Geçmişî silebilme ve yeniden yazabilme şansım olsaydı ben doğduğum ânı silerdim. Bazen bu düşünceme de kıızıyordum çünkü o zaman Ekin'le tanışamaz, onunla yağmurda yürüyemezdim. Bu birçok şeye değer gibi hissettiriyordu.

Onunla ilgili hislerim gün geçtikçe kalabalık, içinden çıkamadığım bir hâl alıyordu ama ona anlatamazdım.

Onunla mutfakta, sırtlarımızı mutfak dolaplarına yaslayarak oturup konuşmak benim antidepresanımdı. Aslında benim antidepresanım olan oydu. Onunla her ânım, antidepresan almışım gibi hissettiriyordu. Hafifliyordum, unuttuyordum ve hatta bazen geçmiş gibi hissediyordum. Ya da bir an sonra geçecekmiş gibi.

Sonra o gidiyordu, yağmur dinliyordu ve antidepresanın yokluğunda geçmişin izleri geri geliyordu. Geçmişin izleri kan izleri oluyordu ve yalnızca bedenim değil, ruhum da kanla ıslanıyordu.

O olmadığında ben sıkışıp kalıyordum. Yağmur damlaları azap oluyordu, tenime değdiğinde canımı yakıyordu çünkü bana izleri hatırlatıyordu.

Antidepresanıma ihtiyacım vardı ve antidepresana o uyurken onu izlemek de dâhildi. Yemek yerken uyuyup kalmıştı. O kadar gülmüş-tüm ki bu hâline, kendimi kaybetmiştim resmen. Yavru köpek de onun yanına kıvrılıp onunla birlikte uyumuştum.

Gözlerime baktığı ânı hiçbir âna değişmezdim ama bu an, çok güçlü bir antidepresana dönüşmüştü zihnimin içinde.

Onu yatağıma taşımak için acele etmemiştim. Zamanın nasıl akıp gittiğini anlayamamıştım. Gün ağarırken onu yatağıma taşımış, biraz olsun rahat etsin istemişim. Uykusu da ağırdı, uyanmamıştı hiçbir şekilde. Gerçi nazik davranmıştım, uyanmaması için nefes dahi almamıştım.

Uyumamıştım. Yavru köpeğe kayıp ilanı hazırlamak için kısa süreligine dışarı çıkmıştım. Süreyi olabildiğince kısa tutmuştum çünkü kapıyı kilitlemiş de olsam babamın neler yapabileceğini tahmin bile edemeyeceğimi biliyordum. Ekin'in karşısına çıkmayacağını biliyordum ama bu düşünceye sıkı sıkıya sarılıp Ekin'i riske atamazdım.

Neyse ki eve döndüğümde her şey normaldi. Ekin uyanmıştı ama elinde mor tokası vardı. O zaman emin oldum. Artık beni hatırlıyordu. Gözlerindeki gizemi o kısa anda benden saklayamamıştı. Ben de tokayı gördüğü için gerginliğimi saklayamamıştım. Orada birbirimize yakalanmıştık ama ikimiz de bu durumu görmezden gelmiştik. Ben, beni bırakıp gitmesinden korkmuştum. Onun neden görmezden geldiğini bilmiyordum ama kötü bir şey olmadığını ummaktan başka şansım yoktu.

Onu önce yurda sonra okula bırakacaktım. Yalnız bırakmak istemiyordum. Bu yüzden o sınavdayken kayıp ilanlarını yapıştırmak iyi bir fikirdi. Yurda girmişti ama çıkması zaman almıştı ve çıktığında yanında Komiser Murat vardı.

İkisini uzaktan izlemiştim. Birbirleriyle sürtüştükleri apaçık ortadaydı. Nedenini bilmiyordum ve aslında bununla ilgilenmiyordum da. İlgilendiğim şey, onların aralarındaki dayanılmaz çekimdi.

Kulaklarıma kadar kızarıp öfkeden damarlarımın belirginleştiğini hissetmiştim. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp öfkeli bakışlarımı gizlemeyi denemiş ama pek de başarılı olamamıştım.

Ekin'i ilk kez kıskanmıştım. Bırakın onu kaybetmeyi, kazanamamıştım bile. Bana değil, Murat Karayel'e güveniyordu. Bana bakan bakışlarında şüphe varken Murat'a olan bakışlarında güven, inanç vardı.

Ona ne anlamda güvendiğini bilmiyordum. Bu yalnızca polis-kurban ilişkisi miydi? Yalnızca bundan ibaret olabilir miydi? Ekin'in bakışları ipucu vermiyordu ama Murat'ın bakışları... Orada bariz bir hoşlanma vardı. Öfkesinin ardına gizliyordu hoşlanmasını.

Öfkeden deliye dönmüştüm çünkü Ekin'in şüphelendiği değil, güvendiği kişi ben olabilirdim. Aslında buna öfkeyle karışık kıskançlık diyebilirdik. Daha gerçekçi olurdu.

Delirdiğimi, aslında katil olduğumu ve onların şüphelerinin doğru çıktığını düşündüm bir an. Beni yakalar, hapse tıkarlardı ve sonra onlar... Belki de onlar birlikte yağmurda yürürlerdi.

Babam beni ölü hayvanlarla dolu dondurucuya kilitlediğinde dayanmıştım ama buna dayanamazdım. Birçok şeye dayanmıştım ama buna dayanmak istemezdim.

Sırf bu yüzden artık gerçeği öğrensinler istedim ve onlara takip edecekleri ipuçları verdim. Belki babama ulaşabilirlerdi ve biterdi bu işkence. Ben yapamamıştım ama belki onlar yaparlardı.

Belki de beni bulurlardı.

En azından her şey biterdi.

Ekin artık açık açık benden şüpheleniyordu. İma ediyor, katilsem eğer bir şey yaparsam bunu öğreneceğini öne sürüyordu. Akıllıcaydı, katil olsaydım kimseyi öldürmezdim.

İlanları okula asarken Murat Komiser peşimdeydi. Boş boş peşimde dolanmasının bir anlamı olmadığından ona ilanların yarısını verdim. O da boş durmaktansa bana eşlik etmeyi tercih etti.

“Ekin’le ne zamandır tanışıyorsunuz?” diye sorduğunda bir telefon kulübesinin iki tarafına ilanları yapıştırıyorduk. “Aranızda bir şey var mı?”

Bunu doğrudan sormasını beklemediğimden ilk anda hem afalladım hem de sinirlendim. Var, demek için nelerimi vermezdim o an.

Bir cevap vermek yerine, “Bu seni neden ilgilendiriyor?” diye sordum. “Aranızda bir şey mi olsun istiyorsun?”

“Sorumun bununla hiçbir alakası yoktu,” diye patladığında güldüm. Ekin’e karşı da böyle aptalca davranıyorsa Ekin zaten anlamıştır niyetini diye düşündüm.

“Neden bizi merak ediyorsun?” diye sorarken ilanı yapıştırmayı bitirip omzumu telefon kulübesine yasladım. “Burada olmanın tek nedeni katili bulmak değil mi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Komiser’in yeşil gözleri parladığında rahatsız hissettim. Onun gözleri babamın gözleriyle çok benzerdi. Ekin’in gözlerindeki minik yeşil ışıltılar hoşuma gidiyordu ama bu adamın gözlerinin bakmak istemeyeceğim türden yeşili vardı. Şimdiye dek odağım göz rengi olmamıştı, fark edememiştim ama yalnız kalınca mecburen odaklanmıştım.

"Bu işi biraz olsun çözdüysen katilin polisleri öldürdüğünü de biliyorsundur," dediğinde başımı salladım. O da ilanı yapıştırmış, bütün odağını bana vermişti.

"Evet."

"Bundan Ekin'e bahsetme."

İfadem düzleşti ve birkaç saniyeliğine nefes almayı bıraktım. Katil olma ihtimalime rağmen bana bunu söylemesine şaşırdım. Bu ihtimale rağmen Ekin'i düşünüyor ve Ekin'in onun için korkmasını istemiyordu.

Ne hoş.

"Çok geç," dedim dişlerimin arasından. "Biliyor."

Boşluğuna gelmiş olacak ki, "Ne söyledi?" diye sordu hızlıca. Sonra toparlamayı denedi. "Yani bu işe ne kadar dâhil olmazsa onun için o kadar iyi. O yüzden soruyorum."

Gözlerimi devirdim. "Katilin seni öldürmesini sabırsızlıkla bekliyormuş."

Omzumu telefon kulübesinden ayırıp hareketlendim ve yanından geçip gittim. Kolumdan yakaladı. Dönüp kafamı suratının ortasına geçirmek, suratını dağıtmak istedim.

"İşin üstünü kapatmaya çalışıyorlar," dediğinde bu dediklerine anlam veremedim. Daha doğrusu bunu bana söylemesine. Katil olduğumu düşündüğü apaçık ortadaydı. Ne yapmaya çalışıyordu? "Benzerlik gösteren çoğu cinayete erişemiyorum. Araştırmamı engelliyorlar ve kimin yaptığını bilmiyorum. Birileri katili koruyor. Bu yüzden Ekin'in peşinden ayrılmıyorum. Katil, yakalanmayacağını bildiğinden elini kolunu sallayarak dışarıda dolaşıyor. Ekin masum ve katil ona zarar verebilir."

Bütün bunları ben zaten biliyordum.

Kolumu kurtardım. "Söylediklerine bakılırsa hain içeride."

Onun donup kalan suratına bir saniyeden uzun bakmadım ve ona sırtımı dönüp gittim. Amcam onun başkomiseriydi ve bu bilgiye hâlâ erişememesi gayet doğaldı. Cinayetlerin üstünü örten amcamdı. Bundan emindim. Amacı beni korumak değildi. Babamdan korkuyordu ve korkusundan ona yardım ediyordu.

Amcamın bir ailesi vardı. Bir oğlu, biri benim yaşlarımda, diğeri beş yaşında iki kızı vardı. Babamın onu nasıl tehdit ettiğini bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum.

Bazı insanların zaafı çocuklarıydı ve bazılarınınnsa hayattaki tek gayesi çocuklarının hayatını cehenneme çevirmekti.

Birinci kısımdaki çocuklardan olmayı isterdim.

Şiddetli yağmur başladığında kampüsün Ekin'in fakültesine en uzak kalan noktalarından birindeydik. Yavru köpek, Murat'ın ayak ucunda dolandığından yağmur başlayınca onu kucağına alan Murat oldu.

Yağmurda ıslanmak istediğim kişi Murat Komiser değildi. Bu yüzden hızlıca Ekin'in fakültesine doğru ilerledim. Hem sınavı da bitmiş olabilirdi. Fakülte binasının kapısında onu göremedim. Birazdan çıkacağını düşünerek otoparka ilerledim. Arabayı alacak, binanın kapısına çekecektim. Böylece fazla ıslanmayacaktı. Zaten hastalanmıştı. Yağmurda yürüme işine bir süre ara versek iyi olacaktı.

Otoparka girerken dönüp arkama baktım. Yağmur öyle şiddetliydi ki göz gözü görmüyordu. Murat'ı da görememiştim. Sanırım biraz geride kalmıştı.

Arabaya yaklaştığımda Ekin'i yerde, yüzüüstü yatarken buldum. O noktada aklımı kaybedeceğimi sandım. Aptallık ettiğimi, Ekin'i bir an olsun yalnız bırakarak babama istediğini verdiğimi düşündüm. Bütün bu olanlar için kendimi suçladım, korktum, içimdeki küçük yaralı çocuğa sığınmak istedim ama dışarı itti beni. Ona sığınmama izin vermedi çünkü onun da daha fazlasını kaldıracak gücü yoktu.

Adını haykırdığımı hatırlıyordum. Ona koştuğumu, bedenini kollarımın arasına aldığımı. Her şey kesik kesikti. Nefeslerim sık ve boğucu. Tenime değen yağmur damlaları şimdi birer bıçaktı.

Ben ona asla zarar vermem.

Ne ona ne de bir başkasına.

Ama o benim yaptığımı düşündü. Gözlerini açtı ve ilk yaptığı şey beni suçlamak oldu. Gözlerinde görmüştüm, hissetmişim ama yüzüme haykıracağını düşünmemiştim.

Ben yapmazdım.

Ben yapmazdım ama buna artık ne o inanırdı ne de ben inanırdım.

Ben de inanmazdım kendime.

Şüpheye boyun eğdim. Hayal kırıklığım yalnızca ona değildi, aynı zamanda kendimeydi. Sahiden Ekin'in gözlerinde gördüğüm o kötü adamlardan biri miydim? Başından beri kendimi mi kandırıyordum?

Kim inanırdı ki bana? Kime inandırabilirdim kendimi? Kendim bile kendimden şüphe ederken hem de. Belki seuse biri beni. Seuse ve aslında nasıl biri olduğumu bilse inanırdı bana. Çünkü inanmak isterdi. Ben kimsenin inanmak isteyeceği kadar sevdiği biri olamamıştım. Ekin seusin istemiştin beni ama o da belki şüpheden belki beni hatırlamış olduğundan, geçmişten getirdiği öfkeden ötürü sevmezdi.

Onca ceset saklamış, yakmış, izleri temizlemiştim. Evet, benim de bir katilden farkım yoktu belli ki ama ben kitaplardaki o kötü adamlar gibi değildim ki. Ben buna mecbur bırakılmıştım.

Mecbur bırakılmak nedir, bilir misiniz? Çoğu kişi bilmez bu hissi. Mecburiyetten çok şey yapar insanlar ama bir şeye, katıksız kötü bir şeye mecbur bırakılmak her gün kan kusuyormuş gibi hissettirirdi. Bir anlık bir şey değildi hiçbir zaman. Alışamıyordu da insan. Bu, sabah erken uyanmaya ya da su içmeye alışmak gibi bir şey değildi ki. İnsanlığınızla sınıdığınız bir mecburiyetti. İnsanlığınızı geride bırakıp ruhsuz bir ceset olarak yaşamaya devam etmeye alışmanız bekleniyordu.

Ruhum yaralı da olsa benimleydi. İnsanlığımın elini sıkıca tutmuştum. Yalnızca bütün bunları Ekin'in de bilmesi gerekiyordu. Ya bilmeliydi ya da her şey o bilmeden sona ermeliydi.

Onu üzme de istemiyordum. Benim aptal travmalarımı ve delirmiş katil babamın vahşetini öğrenip üzülmemeliydi.

Yağmur o gün bir bıçak, damlalarsa tenimde açılan birer kesikti. Ona sırtımı dönüp gittim. Gitmekten başka çarem de yoktu. İşin aslını astarını öğrenmeli, babamın arkadaşını öldürüp öldürmediğini bilmeliydim ki ona yardım edebileyim.

Babam bana bir cesedin fotoğrafını göndermedi ya da bir ceset bulmadım. Babamın yöntemlerini ezberlemiştim ve bu, babamın yaptığı bir şeye benzemiyordu. İpuçlarını birleştiren bana göre gerçek, Yeliz denen kızın Ekin'i oyuna getirdiği. Çünkü cinayetler böyle işlenmezdi. Bu küçük bir oyundan fazlası değildi.

Ekin'in gözlerindeki nefret canımı o kadar yakmıştı ki toparlanmak istemedim. Düşününce bitirmek istedim yalnızca. Ona anlatmak istemedim.

Babam bana bir kartpostal gönderdi. Kartpostalda kırmızı bir telefon kulübesi ve şehri esir alan yağmur vardı. Bu bana Ekin'i hatırlattı. Kartpostalın arkasında yazanlarsa bunun kanıtıydı.

Canım oğlum,

Durmadan ölümünü planlamayı bırak. Artık seni kurtarmayacağım ama bilmelisin ki eğer ölecek olursan senin yerine o kız geçer. Ölsen de canını yakmaya devam edeceğim. Ölsem de kurtulamayacaksın benden. Ne de olsa ölüm bir oyun hamuru gibidir, doğru şekli verince herkes inanır. Seni Çok Seven Baban.

Bunları ben yazmamıştım, babam yazmıştı. Kimseye inandırmasam da öyle olmuştu.

Bütün bunları düşünüp doğru bir karar vermeye çalışırken aynı zamanda Oz Büyücüsü okuyor ve Oz Büyücüsü'nden inanç istemek için yola çıkmanın hayalini kuruyordum. İnanç vermeliydi bana. Birileri bana inanmalıydı, ben kendime inanmalıydım. Belki de iyi bir baba vererek başlayabilirdi. İyi bir anne de olurdu. Ne çok şey isterdim Oz Büyücüsü'nden.

Neyse, Oz Büyücüsü de yalancıydı zaten. Benim Dorothy'ye ihtiyacım var.

Ekin gelene kadar onun ihtiyacım olan Dorothy olduğunu bilmiyordum. Dorothy'm vardı benim. Yalnızca bana inanması gerekiyordu.

Yavru köpek, Ekin'i görür görmez ayaklarına dolandı. Ona Toto demek istiyordum. Tıpkı Ore'o'ya benziyordu ve Ekin için karşıma çıkmış gibi hissediyordum. Ekin, Dorothy'ydi ve yavru köpek de onun Toto'su.

Terasta üçümüzdük. Ekin, Toto ve ben. Ona sadece bakmak bile benim başımı döndürüyorken bir de gülümsediğini, hatta kahkaha attığını görmek nevrimi döndürüyordu.

Bunları bilecek kadar beni tanıyabilmesini isterdim.

Toto için, "Seni çok özledi," derken seni çok özledim, demek istedim aslında. "Ben de onu çok özledim," dediğinde beni çok özlemiş olmasını diledim.

Gözlerinde pişmanlığı gördüm. Bana inanmak istediğini gördüm. Onun benim Dorothy'm olduğunu biliyordum. Ben onun için Teneke Adam da Aslan da Korkuluk da olurdum. Hem benim de kalbimin iyileşmesine, cesaretimin ruhuma dolmasına, beynimin gerçeği ayırt etmesine ihtiyacım vardı.

Onu ise umutsuz gördüm. Bir an sonra ölecekmiş gibi umutsuz. Hayır, onun ölmesine izin vermezdim. Benim meselemden canı korsanın kanlı kancasına takılıp öldürülemezdi.

Her şeyin bir an sonra bitebileceğini o anda anladım. O yüzden tuttum elini, yağmur dansı yapmak istedim. Kahve içememiştik ama en azından yağmur dansı yapabilmeliydik.

Onunla yağmur dansı yaparken onun gülümsemesini izlemek her şeye bedeldi.

Ne gülümsemesini bozmak istiyordum ne de yaşadığımız o muazzam ânı. Ama vicdanımın sesini bastıramadım ve ona Ore'o'yla ilgili gerçeği söyledim. Nefret etti benden. İğrendi, yok olmamı istedi.

Yok olmalıyım, diye düşündüm ben de.

Kendime bir darağacı hazırlamam bundandı. Bir şekilde bitirecektim her şeyi. Katil bensem de değilsem de. Evet, Ekin gibi ben de hâlâ şüphe ediyordum kendimden. Çünkü bütün bunlar deli işiydi.

Kapı çalınıp altından bir kartpostal gelene kadar Ekin'le hesaplaşmadan bitirmeye hazırdım her şeyi. Kartpostal sandığım şey bir

fotoğraftı bu kez. Ekin'in fotoğrafıydı ve yeniydi. Üzerinde tarih ve saat yazıyordu. Birkaç saat öncesine aitti. İş yerindeyken çekilmişti.

Alelacele Ekin'in iş yerine koştum. Erkenden kepenkleri indirmişlerdi. Ne olup bittiğini anlayamamıştım. Evren çalıştı, zaman çarkları birbirine çarptı ve bizi Ekin'le o anda yine karşı karşıya getirdi.

Artık ben olduğumu biliyordu.

Evrenin akışında, kaderin gergin ipinin iki ucundaydık. Evren aramızdaki dengeyi sağlamak için büyük bir uğraş içine girdi. Evren, gerçeği ortaya dökmek istedi. Kader çalıştı, gergin ip gevşedi ve bizi birbirimize doğru çekti.

Artık hesaplaşma vaktiydi.

Beni takip ettiğinin bilincinde ilerledim sokakları. Ondan kaçmak değildi niyetim. Onunla konuşmaktı. Sadece doğru yerde konuşmak istiyordum.

Ekin'in peşimden geldiğini düşünerek gözden kaybolmuştum ve onu kaybetmişim. Geri döndüğümde her şey yaşanmıştı. Komiser yaralanmıştı, Ekin sokağın diğer ucundan bana nefretle bakıyordu.

Bunu ben mi yapmıştım?

Ben yapmamıştım.

Ben yaptım sanmıştım çünkü Ekin'in gözleri yalan söylemezdi.

Kötü adamlar kendi sonlarını yazmalıydı.

Bana kendime darağacı hazırlatan bu düşüncelerdi. Ölümümü kesinleştirmek istiyordum. Katilsem de bitmeliydi, katil değilsem de. Deliysem de deli değilsem de. Ben ölürdüm, Ekin kaçardı ve kurtulurdu. Ben ölünce babamın cinayet işlemek için nedeni kalmayacaktı ki. Şimdiye kadar Ekin için korkmuştum ama bunları zaten ben Ekin'e değer verdiğim için yapıyordu. Ben olmazsam amacı da olmazdı. Delirmişsem de, kötülüğünün farkında olmayan bir canavara dönüşmüşsem de bütün insanlık kurtulurdu benden.

Tek çare buydu.

Ekin de bana katılıyordu. Yağmur ol, demişti bana. Yağmur olacaktım o hâlde. Yağmur olup damlalar hâlinde tenine dokunacaktım. Bizden olsun istemişti. Buna tutunacaktım. Çünkü ben de bizden olsun istemişim. En azından bu konuda yalnız değildim.

İnsan doğduğunda gelecekte kendini asacak kadar kendinden nefret edecek birine dönüşeceğini bilemiyordu. Ya da ailesinin ondan nefret edeceğini, ona acılarla dolu bir çocukluk yaşatacağını. İnsan sevince birçok şeye boyun da eğebiliyordu. Korkunca insanlığını bir adım geride de tutabiliyordu. Oysa insan yalnızca yaşamak istiyordu. Sevilerek yaşamak.

İnsan birçok şeyi seçemiyor ama nasıl biri olacağını seçebiliyordu. Benim seçimlerim acılarıma rağmen seçimlerdi. Kötü biri olmayı seçebilirdim ama seçmemiştim. Yemin ederim seçmemiştim. Her şeye rağmen iyi biri olmak istemiştim.

Kitaplar ve sönmek üzere olan mum. Darağacına çıkan tabure. Boynuma dolanan ip. Beni ardında bırakıp giden Ekin.

Hıçkırıklarını duydum, Ekin.

Benim için ağladığını, bu âna şahit olmamak için koştüğünü duydum.

Teşekkür ederim, Ekin. Bizden olsun istediğin için teşekkür ederim. Ölümümü görmek isteyecek kadar benden nefret etmediğin için teşekkür ederim.

Ve anne, baba...

Sizden nefret ediyorum.

Ölüm bile buluşturmasın bizi.

Cennette sizinle buluşma ihtimalim olursa cehenneme kendi ayaklarımla giderim.

Günümüz

Ekin

Poyraz kendini astı.
Babası hayatta.

Poyraz doğruyu söylüyormuş.

Annem haklıydı. Kötü sanıp cezalandırdığım biri iyi çıkabilirdi, ben yanılabilirdim. Yanılmıştım. Yanılmıştım ve Poyraz'ı öldürmüştüm.

Gurur Viran'ın boynumu saran eline uzandım ve elini sıkıca tutup itmeye çalıştım. Şiddetle yağan yağmur göz gözü görme-yecek kadar hızla akıp gidiyor, çakan şimşegin ardından gök göz alıcı şekilde parlıyordu.

Bir kâbus gibiydi. Gurur Viran'ın yaralı yüzü, bir şeytani andıran gülümsemesi... Ondaki buram buram kötülük yayılıyordu. Onu bana kitap hediye ettiği için sevdiğime inanamıyordum şimdi. O karşımdaydı ve Poyraz'ın onunla ilgili söyledikleri de doğruydı. Bu adam bir manyaktı, seri katildi ve oğlundan nefret eden bir caniydi. Bütün bunları oğlundan nefret ettiği için yapıyordu ve oğlu... Oğlu ölmek üzereydi. Oğlu benim yüzümden kendini asmıştı.

Poyraz...

Poyraz, lütfen ölme.

"Bırak," dedim zor da olsa, inlemelerimin arasından. "Bırak beni, canı herif."

"Oğlumla bir oyun oynuyorduk," diyerek bir anlığına beni tutup çekti ve ardından sırtımı sertçe sokak lambasının direğine çarptı. Kemiklerimin kırılıp ufalandığını sandım. Nefesim o anda tam anlamıyla kesildi. "Oyunu bozdun."

"O ölüyor," dedim nefes almaya çalışırken. "Bırak da onu kurtarayım."

"Sen de öleceksin," dedi şeytani gülümsemesinin ardından. "Seni de ben öldüreceğim, güzel kızım. Oğluma umut verdiğin

ve bir anlığına da olsa onu mutlu ettiğin için sen de onunla birlikte öleceksin.”

Nefes almak için çırpınmaya başladım. Tekmelerimi bacağına ve karnına geçiriyor, eline tırnaklarımı batırıyordum. İnanılmaz bir gücü vardı. Ona yaptığım hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Aksine çırpınmam ona zevk veriyordu.

“Babasının tatlı kızı Ekin.” Kendi kendine kıkırdadı ve bıçağının sivri ucunu yüzümde gezdirmeye başladı. “Babanı severdim. Doğrusu iyi bir adam baban. İyi bir asker, iyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir arkadaş. Kıskanılası bir adam. Ailesini bir arada tutabilmiş en azından. Benim aksime. Ben karımı kaybettim, Ekin. Karımı, ellerimde ölmek üzereyken bile, kurtarmayı düşündüğün Poyraz öldürdü. Karım onun yüzünden öldü.”

Yüzüne inanamaz bir şekilde bakıyordum. Bayılmak üzereydim. Son nefeslerim de tükeniyordu. Sahiden bu canavarın ellerinde ölecektim. Bu ellerle Ore'o'yu öldürmüştü ve şimdi beni öldürecekti.

“Lanetli bir çocuk o.” Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı. “Ona yaptığım her şeyi hak etti. Hak etmediği tek şey, sendin. Seni asla hak edemeyeceğini görsün istemiştım ama sen zayıf çıktın. Ona nasıl umut verirsin? Onun yüzünü nasıl güldürürsün? Mutlu olmamalıydı. Kendini bildi bileli mutsuzdu o ve mutsuz ölecekti. Cezasını hafiflettin.”

Boğazımı aniden bıraktığında dizlerimin üzerine, su birikintisinin içine düştüm. Sık nefeslerim boğazımı yakıp geçerken oksürüklerim nefeslerimi takip etti. Başım dönüyordu, ellerim titriyordu ve nasıl ayağa kalkacağımı bilmiyordum.

Ayağa kalkmalı ve Poyraz'ı kurtarmalıyım.

Saçımdan yakaladı ve beni yukarıya çekip kafamı direğe vurdu. Kafamın içine bir zonklama yayıldı. Bıçağın parlak yüzeyini gözlerimin önüne doğru kaldırdı.

“Dilin gerçekten uzun, kızım.”

Gözlerim korkuyla irileşti ve bakışlarım bıçağın parlak yüzeyiyle kesişti. Murat'ı bu bıçakla yaralamıştı. Şimdi de bu bıçakla... Bu bıçakla dilimi mi kesecekti yoksa?

Bıçağı hareket ettirdiğinde canım pahasına çırpındım, yağmur sesimi bastırса da var gücümle çığlık attım.

“Yardım edin!” Çığlığım yağmur damlalarını delip geçti ama gürleyen göğе kapıldı. “Kurtarın... Kurtarın beni!”

Ellerinden kurtulup kendimi ileriye doğru attım. Su birikintisinin içine sertçe düştüğümde dizlerim ve avuç içlerim sıyrıldı. Durmadım, hızla ayağа kalkıp ileri doğru koştum ve kendimi yola attım.

Poyraz...

Arkama doğru döndüğümde Gurur Viran'ı bıraktığım yerde, evin önünde gördüm. Bıçağı hâlâ elindeydi, başını omzuna doğru yatırmıştı ve beni izliyordu.

Poyraz.

Gidemezdim.

Poyraz...

“Lütfen çekil yolumdan. O senin oğlun!”

“Oğlumu kurtarmak mı istiyorsun?” diye sordu alaycı bir şekilde. “O hâlde beni geçmen gerek.”

Onu orada yalnız başına bırakamazdım ki. Öldüğünü düşünüp arkama bile bakmadan gidemezdim ki. Hâlâ yaşıyor olabilirdi, onu kurtarabilirdim. Sadece babasını geçmem ve çok hızlı koşmam gerekiyordu.

Yapabilirdim.

Poyraz kendini benim yüzümden asmıştı.

Onu kurtarmak zorundaydım. Bu benim suçumdu ve benim suçum olmasa bile onu kurtarmak isterdim. Yanılmıştım. Poyraz Viran ölmeyi de yaşadığı onca şeyi de hak etmemişti. Onun hak ettiği benim onun yanında olmamdı. Benimle yeniden tanışmak istemişti. Onunla yeniden tanışmalıydım, ona hak ettiği değeri vermeliydim ama onu ölüme ikna etmemeliydim. Darağacına

çıkarken gölgesinden korkup kaçmak yerine ona sıkıca sarılıyordum.

Ne yapmıştım ben? Nasıl böyle bir hata yapmıştım?

Şimdi azılı bir katille karşı karşıyaydım. Şiddetle yağan yağmur, gürleyen gök bizi diğer insanlardan ayıran ince bir örtüydü. Gecenin karanlığı etrafımızı sarıp sarmalamıştı. Saniyeler birbirini kovalarken ayaklarımı sıkıca su birikintisinin içinde yere bastım. Bütün gücümü bedenimde hissettim ve öfkeyle ileri doğru atıldım.

Buradan ya Poyraz'la çıkacaktım ya da ikimiz de Gurur Viran'ın kurbanı olacaktık.

Murat burada olsaydı beni azarlardı ve bunu yapmama asla izin vermezdi. Kimse bu kararı öyle kolay alamaz, ölüme kendi ayaklarıyla koşamazdı. Ölüm tam karşımdaydı, çirkin ve yaralı bir suratı vardı. Elindeki bıçakla onlarca insanı katletmişti. Sıradaki kurbanı olmamı istiyordu.

Gurur Viran'ın üzerine doğru koştum. Bıçağını bana savurmak için hazırlamıştı bile. Bir yerimin kesilmesinin bir önemi yoktu. Birkaç sıyrığı atlatabilirdim. Öldürücü darbelerden kaçmam gerekiyordu.

“O senin oğlun,” diye çığlık attım öfkeyle. Bıçağını karnıma doğru savurduğunda dirseğimi bileğine vurdum ve darbesini engelledim. Bıçağı ondan almayı deneyebilirdim ama yalnızca aptallık olurdu. O çok güçlüydü.

Kendimi merdivene doğru attım. Apartmana girebilirsem kapıyı üzerine kapatabilirdim. Yukarı çıkıp Poyraz'ı kurtarmak için yeterli zamanım olurdu.

Sonrası...

Sonra apartmanda birileri varsa yardım isterdim. Gerçi biri olsaydı mutlaka sesimi duyardı ama kimse dışarı çıkmamıştı. Poyraz'ın bir komşusu olduğunu da hiç görmemiştim. Binanın iki yanı ve karşısı boş arsaydı, sokak da işlek değildi.

Basamakları çıkarken bileğimden yakaladı ve beni yüzüstü, ikinci kez aynı taktikle düşürdü. Kolumdan yakaladı, bedenimi çevirdi ve bıçağını hiddetle göğsüme doğru kaldırdı.

Kendimi sola doğru attığımda bıçak omzuma girdi.

Çığlığım yeri göğü inletti. Acı, bedenime nüfuz ederken kası-larak titremeye başladım.

Bıçağı çekti.

Elimi omzuma sardım.

Bıçağı yeniden kaldırdı ve bu kez suratımı hedef aldı. Oreo'nun yüzünü dağıttığı gibi benim de yüzümü dağıtacak-tı. Yüzünde sinsi, neşeli bir gülümseme belirdi. Bana yaptıklarından oğluna yaptıkları kadar eğleniyor olmalıydı.

Bıçağı suratıma indirmek üzereyken bacağımı kaldırdım ve tekmemi bacak arasına geçirdim. Boğazından kopan acı dolu bir iniltiyle iki büklüm olduğunda bıçak elinden kayıp düştü.

Bıçağı aldım.

Hiddet ve öfke, korku ve intikam hırsı ellerimde güç buldu. Boğazımdan kopan çığlık insanlığımı bir adım geri itti ve cana-varlaştı hislerim. Bıçağı Gurur Viran'ın karnından biraz yukarı, göğsüne çok yakın bir yere sapladım.

Tok bir sessizlik kulaklarımı sağır etti. Bir anlığına hiçbir şey duyamaz, hissedemez, anlayamaz oldum. Durumun gerçekliğini algılamayı denedim ama bu tamamen beyhude bir çabaydı.

Ben... Ben ne yapmıştım? Ben kötü de olsa birini bıçaklamış-tım. Göğsüne yakın mesafeden, belki de ölümcül bir darbe vur-muştum.

Acı ve korkuyla tir tir titrerken kasılan elimi bıçağın kabzasın-dan çektim. Geriye, üst basamağa doğru adımladım. Sık nefesle-rim dudaklarımın arasından hızla akıp giderken boğazımın kuru-yup yandığını hissettim.

Geriye doğru bir adım daha gittiğimde dengemi sağlayama-dım ve düştüm.

Öylece ayakta duruyordu. Bıçak göğsünün hemen altını delip geçmişti, bakışları boşluğa düşmüştü ve nefes alıp almadığını bilmiyordum.

Şaşırarak, korkacak, üzülecek vaktim yoktu. Aşlelelele toparlandım ve onca sendelemeye rağmen ayağa kalkıp arkama dönmeyi başardım. Apartmanın kapısına doğru koştum, kendimi içeri attım. Asansöre ilerlediğimde en üst katta olduğunu gördüm. Merdivene atıldım.

“Poyraz!”

Çığlığım apartman boşluğunda çatlayarak yankılandı. Gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıp yanaklarımdan boynuma doğru süzülürken omzumdan akan kan damlaları da bluzumu kırmızıya boyadı.

Acı umurumda değildi. Acı geçerci, azalırdı, iyileşirdi ama ölüm iyileştirilemezdi.

Bacaklarım harcadığım eforla gerildi, adımlarım o kadar hızlıydı ki topuklarımdan yere doğru düzgün bastığından emin değildim. Buz kesen ıslak bedenimdeki kan çekilmiş, ruhuma ölüm sessizliği baskın çıkmıştı. Korkunun boğazımı urgan gibi sarıp beni nefessiz bıraktığını hissettim.

“Poyraz, duy beni!”

Duy beni, Poyraz. Duy ve kurtar kendini. Yalvarırım yardım et bana.

“Poyraz!”

Elimi destek almak için duvara bastırdığımda omzumdan akıp avuç içlerime varan kan yüzünden elim kaydı. Yaralı omzumu sertçe duvara çarptım. Acıyla çığlık atmak istediysem de kendimi tuttum. Çığlığım boğazımdan akıp göğüs kafesimde patladı.

Dişlerimi sıktım, toparlanıp son basamakları tırmandım ve kendimi Poyraz'ın kapısının önüne attım. Kapıdan içeri girerken acı, bedenimde ani bir şok dalgası yarattı. Kendimi duvara çarparak acıyı bastırmaya çalıştım.

Mum sönmüştü. Ev zifirî karanlıktı ve hiç yaşam belirtisi yoktu.

“Poyraz...”

Sesim şimdi acı dolu bir iniltiydi âdeta. Bağırımıyordum, sesimi dahi ona ulaştıracak gücüm yoktu.

Elimi duvara bastırıp kendimi ittim ve koridora doğru adımladım. Bir saniye sonrasını ya da öncesini düşünmemek için direndim. Islak ayakkabılarım mermer zeminde kayıp giderken Tanrı’dan onun canını bağışlamasını diledim. Benim canımı alabilirdi, Poyraz’a haksızlık ederek bunu hak etmiştim ama onun canını almamalıydı. Poyraz Viran haklı olduğunu bilerek, özgürce yaşamadan ölmemeliydi.

Mermer zemine değen her adımım şimdi zihnimde bir kıyamet alametiydi. Saniyeler değil, saliselerdi akan. Bir adım, bir göz kırpış, göz pınarlarımda akan bir damla yaş. Aklımı bulandıran acı, kalbimi kanatan gerçek.

Hayır, Poyraz, hayır. Geçmiş kötü olan biri gelecekte kötü biri olmak zorunda değil. Sen kötü biri olmak zorunda değildin ve kötü biri olmadın. Sen öyle iyisin ki bu dünyaya bile fazlasın. Geçmişine rağmen iyi olansın sen, Poyraz. En çok da bu yüzden hayatta kalmalısın.

Son adımım kıyametin kendisiydi. Bütün dünya başımdan aşağı yıkılırken titreyen dizlerimin üzerine düşmemek için direndim. Elim ışığa uzattım, parmak uçlarım ışığa değdi ve oda aydınlandı.

Poyraz Viran’ın darağacında sallanan bedeni gözlerimin önüne serildi.

O, ölmüştü.

Ölmüş müydü?

Yağmur yağarsa yaşa, Poyraz.

Yağmur yağıyor, Poyraz.

Düşüncelerim zamandan hızlı akıp gidiyordu. Beklemedim, ileri doğru atıldım ve kollarımı onun bedenine sardım.

Yaşadığına dair bir belirti yoktu.

Nefes almıyordu.

Ama bedeni hâlâ sallanıyordu. Çırpınmayı henüz bırakmış gibi.

“Poyraz!”

Onu tutarken tabureye çıkmaya çalıştım. Omzumdan yükselen acı bedenimi sarstı ama beni pes ettirmedi. İpe uzanmayı denedim ama düğümü nasıl çözeceğimi bilemedim. Bunun yerine yukarı asıldım ve ip ikimizi birden taşıyamadı. İp tavandan söküldüğünde Poyraz’la birlikte yere düştük.

Omzumun üzerine düşünce acı dolu çılgılığımı dudaklarımın ardında tutamadım. Birkaç saniye kadar sürdü. Hızlıca toparlanıp ağzından ve burnundan nefes alıp almadığını kontrol etmeye çalıştım. Zangır zangır titriyordum, sık nefeslerim bedenimi sarıyordu. Normalden hızlı atan nabzının atıp atmadığını anlayamadım.

Ne yapacağımı, nasıl yetişeceğimi bilmiyordum. Akış, ayak uyduramadığım bir hızda ilerliyordu.

Çenesinden hafifçe yukarı kaldırarak hava yolunu açtım. Sırtı sert zeminin üzerindeydi. Ellerimi üst üste yerleştirerek göğsünün ortasına, kaburgalarının birleşim noktasına koydum. Dirseklerimi kilitledim, vücut ağırlığımı kullandım ve göğsünü yaklaşık beş altı santim kadar bastırdım. Ritmik bir şekilde, dakikada yüz yüz yirmi bası hızında baskı yapmaya çalıştım. Her otuz basıdan sonra iki kez suni teneffüs yapmak için geri çekildim.

Buz kesen parmak uçlarımla burnunu kapattım ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Nefesim benim dudaklarımın arasından kayıp onun dudaklarının arasından içeri girdi.

İlk yardım eğitimi almıştım, deneyimliydim. Bunu yapabiliirdim. Ben odadan çıkarken o henüz kendini asmamıştı. Ben odadan çıktıktan birkaç dakika sonra kendini asmış olabilirdi. Aşağıda en fazla beş dakika oyalanmıştım. Bu da onu kurtarabileceğim anlamına geliyordu.

“Poyraz, lütfen!”

Kendimi kontrol edemiyordum, ne yaptığımın bile farkında olmadan doğruyu yapmaya çalışıyordum. Nefesler, ritimler,

baskılar, hava, cama şiddetle çarpan yağmur damlaları, şimşek çaktıktan hemen sonra içeri dolan beyaz ışık ve birkaç saniye sonra gürleyen gök, Poyraz ve ben. Her şey bir girdaba kapıldı ve dönmeye başladık.

Suratı bembeyaz kesilmişti. Uzun kirpiklerinin gölgeleri ıslak göz altlarına doğru düşüyordu. Saçları ıslanmış, alnına dökülmüştü. Kendinde olmamasına rağmen acı çekiyor gibi görünüyordu.

Aslında o hep böyle görünmüştü bana ama ben hiç görmemiştim onu. Gülümsediğini sanmıştım ama acılarını gizlemeye çalıştığını görememiştim. Gülümsemesine takılmıştım aptal gibi, hayallerini dinlemiş ve acılarını öyle görmezden gelmişim ki görememiştim. Gerçekler tenindeki izlerdeydi ama ben onları görmek yerine onun katil olabilme ihtimaliyle ilgilenmişim.

“Lütfen ölme.” Hıçkırıklarım kelimelerin arasına karıştı. Gözyaşlarım onun göğsüne akıp gidiyordu. “Yalvarırım, Poyraz.”

Şimdi sanki evin içinde değildik, etrafımızda ne duvarlar ne de üstümüzde bir çatı vardı. Sanki biz, ikimiz yağmurun altındaydık. Islanıyorduk, acı çekiyor ve ölüyorduk.

“Yağmur yağarsa affet beni, Poyraz.”

Acıydı bana bunları söyleten. Canım acıyordu ama omzumdaki bıçak yarısından değildi acım. Poyraz Viran kendini bildi bileli acı çekiyordu. Şimdi gitmişti ve acısı bende kalmıştı. Onun yerine yaşıyor, onun yerine onun kadar acı çekiyordum.

“Yağmur yağıyor, Poyraz.”

Dakikalar birbirini takip etti ama Poyraz uyanmadı. Ellerimin arasında solup gitti, ruhu acı içinde bedenini terk etti.

Kalp masajı yapan ellerimi yumruk yaparak çaresizce geri çektim. Son kez suni teneffüs yaptım ona ve hıçkırıklarla pes ettim. Yüzümü göğsüne bastırdım, kollarımı bedenine sardım. Poyraz'ın ölü bedenine, yaşayan bedenine sarılmadığım kadar sıkı sarıldım. Ona veda etmek istemiyordum.

“Özür dilerim, Poyraz. Yaşadıkların için özür dilerim. Sana inanmadığım için affet beni.”

Biri saçıma asıldı ve beni şiddetle geriye doğru çekip Poyraz'ın bedeninden ayırdı. Sırtım Poyraz'ın aksine nefes alan birinin göğsüne çarptı ve o birinin Poyraz'ın babasından başkası olmadığına emindim. Yüzünü görmesem de sesini duymasam da kötülüğünün kokusunu alıyordum.

Bıçağı boğazıma dayadı. Nasıl fark etti, bilmiyorum ama Murat'ın silahını sakladığım yerden kapıp çıkardı ve ileri doğru fırlattı. Silah Poyraz'ın elinin birkaç santim ilerisine gürültüyle düştü.

“Neden?” dedim çatlak, tiz sesimle. “Neden yapıyorsun bütün bunları? Neden canını yaktın onun?”

Saçımdan tutmaya devam ederek beni kendine doğru çevirdi. Şimdi yüz yüzeydik, acıyla kaskatı kesilmişti ama pes etmiyordu. Belki o da ölmek üzereydi ama beni öldürmeden ölmeyecekti.

Bıçağın sivri ucunu gırtlığımdaki boşluğa bastırdı. “Karımı çok sevdim çünkü.”

“Oğlunu neden sevmedin?”

“Karım beni değil, onu sevdi çünkü.”

“Sırf bu yüzden mi hayatı zehrettin ona?”

Başını omzuna doğru yatırırken göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. “*Belki, dedim, belki oğlunun canını yakarsam karım beni de sevmesi gerektiğini anlar.*”

“Karını da sen öldürmedin mi?”

“Asla,” derken saçlarıma asıldı. Bu ihtimal onu aniden öfkelen-dirmişti. “Uğruna beni bıraktığı adam yaptı ona bunu. Ben de o adamı öldürdüm.” Gülmeye başladı. “Sonra bir başkasını ve bir başkasını...” Kıkırtıları şeytani bir hâl aldı. “Karımı bu kolyeyle öldürdü o herif ve ben de bu kolyeyle öldürdüm onun gibi olan bütün adamları.”

“O adamların kötü olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmem, birini öldürmek için kötü olmasına gerek var mı, güzel kızım? Sen oğlumu kötü olduğu için mi öldürdün?”

Ben öldürdüm.

Ona bunu ben yaptım.

“Nasıl?” diye sordum içten, öfkeli bir merakla. “Nasıl kandır-
dın insanları? Öldüğüne nasıl inandırdın?”

“Ölüm bir oyun hamurudur, güzel kızım. Doğru şekli verdi-
ğinde herkes inanır.” Saç diplerime asıldı. Bıçağın sivri ucunu bo-
ğazımda gezdirerek çeneme çıkardı ve alt dudağıma sürttü. “Ta-
bii, bir de gerekli insanları canlarından çok sevdikleri insanlarla
tehdit ettiğinde.”

“Yardım aldın,” dedim tükürür gibi bir sesle. “Bir başına yap-
madın bu piçliği.”

Ona küfretmem hoşuna gitmiş olacak ki bir ruh hastası gibi
gülmeye başladı. “Ölüm benim oyun hamurum, onunla gerekirse
dans ederim ama bütün insanlar ölümle dans edemezler, güzel kı-
zım. Ölümden korkar insanlar ve ben de onları ölümle korkutu-
rum.”

“Poyraz’ı da böyle mi korkuttun?”

“Hayır, Poyraz hiç ölümden korkmadı ki korkutayım. Onu se-
ninle korkuttum.”

Ağızına dolan kanı yere tükürdü. Ölüyordu, acı içindeydi ama
belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Dişlerini sıkıyor, acı-
sını dizginliyordu. Onu göğsünün hemen altından bıçaklamıştım.
Müdahale edilmezse ölmesi an meselesiydi ve o kısa anda tek isteği
beni öldürmekti. Poyraz öldükten sonra yaşamakla işi kalmamıştı.

“Poyraz öldü, mutlu musun şimdi?”

“Mutluyum tabii ki. Oğlumla cehennemde buluşacağız. Ka-
rım da orada olacak. Cehennemde bir arada olacağız. Yeniden bir
aile olarak. Birlikte yanacağız, yana yana seveceğiz birbirimizi.”

Yüzüne tükürdüm. “Mide bulandırıcısın.” Gözleri refleksiyle ka-
pandı. “Poyraz ne senin gibi babayı ne de karın gibi anneyi hak
ediyordu. Ona bir çocukluk, gençlik... Ona bir hayat borçlusun-
uz!”

“Dilin,” dedi dişlerinin arasından. “Dilin ne kadar uzun senin
öyle.” Bıçağın sivri ucu şimdi dudaklarımdan arasına uzanıyordu.
“Dilinin ucuna gelen her cümleyi kurmaman gerektiğini öğrene-
memişsin. Özgürce kurduğun cümleler dilinden eder seni, güzel
kızım.”

“Bana *güzel kızım* deme.”

Cümlelerim sivriydi ve bu her zaman böyleydi. Akıllanmaz, aptal ve burnu havada leş insanlar sivri cümlelerim tarafından yara almayı ve hatta ölmeyi hak ediyorlardı. Cehenneme gitmekten bahsediyordu ama bilmiyordu ki dünya, insanların cehennemiydi. Ve ben bazen bazı insanların şeytanı olurdum.

“Oğluma verdiğin derslerin birini alsaydın benimle böyle konuşamazdın.” Kaşlarını kaldırdı ve ekledi: “Güzel kızım.”

Buradan kurtuluşum yoktu. Bu sondu, ölümden önceki birkaç dakikaydı. Öleceğimi düşünmemiştim. Ölümün kıyısında yüzerdim ama ölümle dans etmezdim. Şimdiyse ölümün fısıltıları etrafımda dönüyordu. O hâlde canım için korkmama, kurtuluş için yakınmama da gerek yoktu.

“Bir de karının seni terk etmesi hakkında zırvalaman yok mu?” Histerik bir şekilde kıkırdadım. “Kim olsa terk ederdi, kim olsa sevmezdi seni. Karını çirkin suratına, pis zihniyetine katlanamadığı için suçlama. Oğlunu bile sevmeyen bir adamı bir kadın ne yapsın? Seni terk etmedi, senden kaçtı. Sen bile kendinden kaçmışsın, yalandan ölmüşsün. Sen bile katlanamamışsın yaşadığın fikrine. Ölümü hak ettiğinin sen bile farkındasın. O hâlde söyle-sene, neden şimdi ölüp gitmiyorsun?”

Dudakları öfkeyle büzüştü, bakışlarından bir karartı geçip gitti. Kan içindeydi. Göğsünün hemen altında, çok yakınında açtığım bir delik vardı ama öfkesi, hırsı gözünü kana bürümüştü ki ayakta durabiliyordu.

Ölmeden önce acı çeksin isterdim. Poyraz’a çektiirdiği kadar acı çeksin. Çekemezdi, zaman yetmezdi. Poyraz bir ömür çekmişti o acıları ve şimdi ölmüştü.

Benim yüzümden...

Dişlerimi sıktım ve kendimi toparlamayı denedim. Bu caninin elinde ölmemeliydim.

Saçımdaki elini çekip aniden çenemi kavradı ve bıçağı dilime uzattı. “Dilinden olacaksın, güzel kızım.” Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve ağzımı kenetledim. “Koparıp atacağım o

dilini, keseceğim sesini. Sesini kimseye duyuramadan ölüp gideceksin.”

Bıçağı tutan elini kavradım ve onu kendimden iterken elimi göğsündeki yaraya bastırdım. Dudaklarının arasından kopan acı dolu haykırıyla geri çekildi. Bir anlığına ondan kurtulduğumu sandım ama yalnızca bir yanılgıydı.

Bir adım geri çekildi, elindeki bıçağın parıltısı gözlerimin önünde bir yıldırım gibi çaktı. Kaçmaya çalıştım ama saldırı hızlı geldi. Bıçağı karnıma sapladı.

Bıçak ilk kez karnıma saplandığında garip bir uyuşma hissettim. Sanki darbe almıştım ama ne olduğunu tam olarak anlayamamış, kavrayamamıştım. Bıçağı çektiğinde bedenim öne doğru savruldu. Elim refleks olarak karnıma, kesğin üzerine gitti. Sıcak kan önce avuç içime doldu, sonra ayak ucuma damlamaya başladı. Geriye ise keskin, delici bir ağrı kaldı ve hızla vücudumun her noktasına yayılmaya başladı. Çığlık atmak istedim ama dudaklarımın arasından yalnızca boğuk bir inilti çıktı.

İkinci darbe ilkinden daha hızlı geldi. Bu kez ne olacağını biliyordum, kaçmayı bile deneyemedim. Bıçak öncekinden daha derin saplandı. Ciğerlerime kadar yayılan acı ile nefesim kesildi. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere, Poyraz'ın kitaplarının arasına yığıldım. Bıçak karnımdan kayarak çıktı. Kan zemine, kitapların üzerine sıçradı.

Midemden yükselen safra boğazımı yaktı. Hemen ardından kanın metalik tadını aldım. Ağzım kanla doldu ve kan damlaları dudaklarımın arasından kayıp çeneme doğru aktı.

Dudaklarımı istemsiz araladım. Nefes almayı, hayatta kalmayı denedim ama başarabileceğimi sanmıyordum.

Ölecek miydin sahiden?

Baba, anne?

Neredesin, Murat?

Uyan, Poyraz.

Yağmur yağıyor, neredesiniz?

Gurur Viran'ın ölümcül karanlığı üzerime çöktüğünde iniltilerim Poyraz'ın kitaplarla dolu odasını dolduruyordu. Dudaklarımı

sıktım, ona istediğini vermemek için direndim. *Dilimi kessen de se-simi alamazsın benden*, demek istedim ama yapamadım.

Öleceğimi düşünmemiştim. Poyraz katilse ondan kurtulurum diye düşünmüş, cesur davranmıştım. Meğer her şey Gurur Viran'ın oyun hamuruna verdiği şekilden oluşan bir ölüm oyunundan ibaretmiş. Kandırmıştı bizi, Poyraz'ı da beni de Poyraz'ın katil olduğuna inandırmıştı. Türlü oyunlarla yanıltmıştı ikimizi de. Kader sandığımız her şey onun oyunu olmalıydı o hâlde. Bizi ayıran da bir araya getiren de Gurur Viran'dı, biz onun kuklalarıydık ve başından beri iplerimiz elindeydi. Tek istediğiye Poyraz'ın hayatını cehenneme çevirmekti. Yapmıştı ve yardım etmemi sağlamıştı.

Gurur Viran üzerime eğildi, çenemi sıktı ve dudaklarımı aralamaya çalıştı. Sahiden dilimi mi kesecekti? Bu kadar vahşi bir adam mıydı? Benim dilimi kesmek isteyen adam oğluna yıllar boyu neler yapmazdı ki?

“Hepimiz öleceğiz,” dedi neşeyle ve dilimi çıkarmaya çalıştı. Gözyaşlarım sicim sicim akıyordu şimdi. Ona engel bile olacak gücüm kalmamıştı ne yazık ki. “Cehennemde buluşacağız.”

Dilimi yakaladı. Çığlık atmaya çalıştım ama bu, beyhude bir çabaydı. Çığlıklarım birer iniltiydi. Bıçağın kanlı yüzeyiyle gözlerim kesişti.

Dilimi kesecekti!

“Köpeğin de oğlumu korumak istemişti benden. Sen de dene-din ama ikiniz de beceremediniz. Önce o aptal köpeğin yüzünü dağıttım. Şimdi sıra sende, güzel kızım.”

Tenine değen yağmuru sev, demişti Poyraz. Tenine değen yağmur damlası olacağım. Ben de bulut olurum o hâlde, Poyraz.

Gurur Viran narsist bir kıkırdamayla kanlı bıçağı dilime doğru kaydırды. Aynı anda bir silah patladı ve namludan fırlayan mermi Gurur Viran'ın kafasının sağ tarafından girip sol tarafından çıktı. Kan, suratıma sıçradı.

Yeşil gözleri boşluğa yuvarlandı, elindeki kanlı bıçak ahşap zemine gürültüyle düştü ve o da hemen ardından sola doğru kayarak yığıldı.

Ve hiç beklemediğim kısık, çatlak o ses sol yanımdan yükseldi: “Darağacına çıkıp urganı boynumuza geçirdiğimizde değil, biri bizi kurtaracak kadar sevmediğinde ölürüz, Ekin. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

Kan revan içinde, şiddetli yağmur usulca dinip dünyamızı sessizliğe boğduğunda Poyraz’la göz göze geldik.

Gözlerim kararırken bilincimi açık tutmaya çalıştım ama mümkün değildi. Poyraz için de durum benzerdi. Bilinci ilk kapanan Poyraz oldu.

Kararan görüşüme rağmen kıpırdamayı, ona uzanıp en azından boynumun duruşunu düzeltebilmeyi istedim. Elimizi uzatırsam da kolumu omzumdan dolayı hareket ettiremedim. Kararımda bir kan gölü vardı.

Ben de ölmek üzereydim. Acil müdahale edilmezse ölecektim ve bize burada yardım edebilecek kimse yoktu.

Mucize dediğimiz şey kaderdi belki de. Bütün çabama ve Poyraz’ı kurtarma arzuma rağmen fiziksel yaralarımın yenik düşüğümde dünyam karardı.

Son saniyeler ise mucizenin, kaderin son dokunuşuydu.

Murat bizden yaklaşık bir saat önce Gurur Viran tarafından bıçaklanmasına rağmen bizi, aslında beni kurtarmak için geri dönmüştü.

“Ekin!” Endişeli sesi kulağımın dibinde patladı. “Ekin, beni duyabiliyor musun? Ekin!”

Yarama baskı yaptığımda dudaklarımı aralayabilecek gücü kendimde bulabildim. “Onu kurtar.” Sesim âdeta bir iniltiydi. “Ben iyiyim, onu kurtar. Boynu... Kurtar onu.”

Murat’ın endişeyle parlayan gözlerinin bir anlığına üzerimden Poyraz’a kaydığını gördüm ama sonrası yoktu. Karanlığa çekildim ve Poyraz’ın karanlığına katıldım.

BÖLÜM 22

Ekin

Kötü insanlar hayatımızın her ânında karşımıza çıkabilirdi. Kötü olmak hastalık değilse kontrol edilebilen bir şeydi ve Poyraz Viran bunun en büyük örneğiydi. Kontrol, insanın zihni ve kalbi arasındaydı. Poyraz kötülerin sığındığı bahanelere hiç sığınmamış, nefretini keskin bir bıçakla savuşturmaya çalışmamıştı.

Azılı bir katil olabilirdi, babasından daha kötü bir canavara dönüşebilir ve ben de dâhil birçok insana cehennemi yaşatabilirdi ama o içindeki karanlığı değil, aydınlığı dinlemişti. Nefretine değil, insanlığına boyun eğmişti.

Gurur Viran öldükten sonra her şey pamuk ipliğine bağlıymış gibi hızla çözülmüştü. Tam da tahmin edildiği üzere Gurur Viran'a yardım eden kardeşinden başkası değildi. Gürkan Viran, ailesiyle tehdit edilmiş ve Gurur Viran'a yardım etmek zorunda kalmıştı.

Poyraz'la kaza yaptıkları gün Gurur Viran arabadan çıkmış, izini kaybettirmişti. Poyraz bu yüzden babasının yanarak öldüğünü sanmıştı. Gürkan Viran ise olay yeri inceleme ve otopsi raporu sahtecilik yaparak Gurur Viran'ı ölü göstermişti.

Gürkan Viran, ailesine zarar gelmesin diye onca insanın ölümüne de Poyraz'ın yaşadıklarına da sessiz kalmış, kardeşinin Poyraz'ı delirtmesine ortak olmuştu. Cinayet dosyalarını kapatmış, cinayetlerin üzerine giden komiserlerin ölümüne sessiz kalmıştı. Gürkan Viran, görevden alınıp hapse atılmadan önce Murat'ı bu sebeple görevden aldığını, sadece onun hayatını kurtarmaya çalıştığını itiraf etmişti.

Gurur Viran, yıllar boyunca oğluna fiziksel ve psikolojik şiddet uygulamıştı. Eşi öldükten sonra kendini kaybetmiş, oğluna türlü işkenceler yapmıştı. Yetmemiş, aklıyla oynamış ve onu katil olduğuna inandırmıştı.

Poyraz birçok kez ölüme kendi ayaklarıyla yürümüş ama aslında bunu hiç istememişti. Babasının ona bıraktığı cesetler onun cehennemi olmuştu. Babasının gerçekten var olup olmadığını anlayamadığı içinse delirdiğini ve katilin kendisi olduğuna inanmıştı. İnanmak istememiş, direnmiş ama çaresiz kalmıştı.

Babası ilk cinayeti işlediğinde ve cesedi Poyraz'ın evine bıraktığında Poyraz neye uğradığını şaşırarak, olanlara anlam verememişti. Poyraz'ı benimle tehdit etmişti. Poyraz'a benim fotoğraflarımı, kartpostalları göndererek arkalarına not bırakmıştı. Ne yapacağını bilemeyen Poyraz onun bir kuklası olmuştu.

Poyraz kurtulmak için intihara kalkıştığında babasının ona yeni gönderdiği karttan benim şehre geri döndüğümü öğrenmişti. Babası durmamış, mağaza müdürümü öldürerek beni kuklalarından biri hâline getirmişti. Poyraz ise sadece beni babasından korumak istemişti. Bu yüzden bir katil gibi görünmüştü.

Gurur Viran babamın bile aklına girmişti. Yaptığı onca şeye rağmen Poyraz'a sorunlu çocuk portresi çizmiş, herkesi de buna inandırmıştı.

Adam deliydi ve iyi ki ölmüştü. Ölmeseydi hapislerde çürüyecekti. Bu ceza onun için daha adil olsa da her şey an meselesiydi ve o anda ölmesi gerekmişti.

Yoksa dilimi kesecekti, öldürecekti beni. Kurtulmuştum. Günler sonra uyanmış ve uyanır uyanmaz Poyraz'ı sormuştum. Ben uyandığımda o hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu ve doktorlar kurtulmasına ihtimal vermiyorlardı.

“O günden beri yağmur yağmadı.”

Bakışlarımı telefon kulübesinin diğer yanında duran Poyraz'a doğru çevirdim. Karşımızda çalıştığım bijuteri mağazası vardı. Hava güneşliydi, tatlı bir esinti saçlarımızın arasında dolaşıyor ve

tenimize sürtünüyordu. Kuşlar cıvıdayarak etrafımızda uçuşuyor, telefon kulübesinin üstüne yaptıkları yuvaya konuyorlardı.

Her şey muazzam bir düzende etrafımızda akıp gidiyordu.

“Belki yeniden tenimize dokunmak için tamamen iyileşmemizi bekliyordur.”

“İyileşecek miyiz, Ekin?” diye sorarken uzanıp elimi tuttu Poyraz. “Yeniden tanışacak mıyız?”

Siyah gözleri karanlıktı ama umut ışıkları karanlıkta daha iyi parlardı. Onun gözleri şimdi gecenin karanlığında parlayan yıldızları andırıyordu.

Diğer elimi ona doğru uzattım ve gülümsedim. “Merhaba, sizi uzaktan gördüm ve merak ettim. Kaderimizde varsa yeniden tanışabilir miyiz?”

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrılırken uzanıp elimi tuttu. “Kaderimizde olmasa da tanışmalıyız bence. Ben Poyraz, yağmurları severim ve yağmur dansı yapmakta bir numarayım.”

“Ben de Ekin. Yağmur dansı yapmayı, tanıdığım birinden öğrenmiştim. Gerçekten işe yaraması bir mucize.”

“Mucizelere inanır mısın, Ekin?”

“İnanmazdım ama şimdi burada olmam bile mucizeyken mucizelere ihanet olur bu.”

Elime baktı ve parmağımdaki 6 dövmesini gösterdi. “Anlamı ne?”

“Geçmiş.” Bileğindeki 6 dövmesini işaret ettim. “Anlamı ne?”

“Geçmiş.”

“Geçmiş mi peki?”

Usulca başını salladı. “İyileşmiş, geride kalmış, artık can yakmıyormuş.”

“O hâlde artık kahve içebiliriz.”

Bu onu güldürmeye yetti. “Bunun için ne kadar uzun süredir beklediğime inanamazsın.”

Caddede yürümeye başladık. Ahmet abinin kafesine gidene kadar geçmişten değil, gelecekte söz ettik. İhtimaller bizi yorardı,

geçmiş acılar üzerine düştükçe kanatmaya devam ederdi. Bu yüzden geçmişi geçmişte bırakmıştık.

Kafeye girdiğimizde Ahmet abi bizi görünce şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Poyraz'a öyle sıkı sarıldı ki aralarındaki bu bağa bir anlığına anlam veremedim. Ahmet abi garip bir şekilde Poyraz'ı ayrı seviyordu. Babası bile Poyraz'ı böyle sevmemişti.

"Eros'un işi, ha?" diye imalı imalı konuştuğunda Poyraz gözlerini büyüterek Ahmet abiyi geçiştirmeye çalıştı. Masaya geçip oturduğumuzda Ahmet abi, "Sonunda kaptın bizim oğlanı," diyerek şaka yapmaya devam etti.

Ahmet abi böyle konuştukça Poyraz'la yerin dibine girecek kadar utandık desek yeriye çünkü böyle bir şeyi hiç konuşmamıştık. Bizim meselemiz hiç aşk olmamıştı ki. Biz önce arkadaştık, birbirimizi kaybettik ve sonra yeniden bulduk.

Sadece ben bizden olsun isterdim ve o da sanırım bizden olsun isterdi. Bildiğimiz tek şey bundan ibaretti. Hayatın sillesini yerken bunu pek düşünememiştik.

Hastaneden çıkalı da dışarı çıkacak kadar iyileşeli de çok olmamıştı. Poyraz'ın boynunda hâlâ belli belirsiz de olsa bir iz vardı ama artık bileklerini gizlemiyordu. Ben omzumu fazla hareket ettirmemek için üstün bir çaba sarf ediyordum ve karnımdaki bıçak yaraları oturmakta güçlük çekmeme neden oluyordu. Yine de iyidik, iyileşiyorduk.

Ahmet abi bize kahve getirdiğinde Poyraz fincanı kulpundan tutup kaldırdı ve masanın ortasına doğru uzattı. "Geleceğe."

Gülerek fincanı tuttum ve onun fincanına çarptım. "Yağmurlara."

Kahvelerimizi yudumlarken söylenmeyen sözler aramızda çarpıştı durdu ama dudaklarımızı aralayıp da birbirimize herhangi bir şey söylemedik. Sessizlik bazen çok şey demekti. Bizim için sessizlik bir ömürdü.

Çaprazımızda kalan sandalye aniden çekildi ve Murat Komiser'in koca cüssesi yanımızdaki yerini aldı.

"Bana kahve yok mu?"

“Var,” derken güldü Poyraz. “Hayatımızı kurtardın. Sen ne istersen var.”

Poyraz, Murat için de kahve söylerken Murat’ın bakışları usulca üzerime doğru kaydı. Yeşilleri ifademi incelerken kısıldı.

Onu bir süredir görmemiştim. En son hastanede görmüş-tüm ama sonra ortadan kaybolmuştu. Yeniden göreve dönmüştü. Arada Poyraz’ı ziyaret ettiğini öğrenmiştim. Poyraz’a karşı kendini suçlu hissediyordu. Bu durum sanırım onların arasındaki gergin-liği dağıtmış ve hatta arkadaş olmalarını sağlamıştı.

Bana ise hâlâ kızgındı. Tek başıma hareket etmem ve tabii ki neredeyse ölecek olmam onu epey sinirlendirmişti. Bu işte birlikte olduğumuzu kaç kez söylememize rağmen hem de. Ben de o gün tek başıma hareket etmek istememiştim ama mecbur kalmıştım. Bıçaklanmıştı, başka çarem yoktu. Artık bitsin istemiştim. Gurur Viran’ın beni yanıltabileceğini düşünmemiştim.

“İyi gördüm seni.”

Gözlerim onun gözleri gibi kısıldı. “Sizi diyecektin herhâlde.”

“Hayatını kurtardım, bence artık *sen* demeyi hak ediyorum.”

O gün orada olmasaydı şimdi ne ben ne de Poyraz hayatta ola-caktık. Ölümümüzü bulacaklardı o evde. Bu yüzden aslında Murat’a çok şey borçluyduk.

Esasen bütün bu olanlarda üçümüzün de büyük küçük hata-ları vardı. Bir noktada üçümüz de ölümden dönmüştük. Birbiri-mizi kurtarmıştık. Önce ben Murat’ı kurtarmıştım, sonra Poyraz’ı ölüme sürüklemiş ve ardından onu da kurtarmıştım. Kurtardığım Poyraz beni kurtarmıştı ve ardından ikimizi de son noktada Mu-rat kurtarmıştı. Bir döngünün içinde bir o yana bir bu yana savrul-muştuk farkında olmadan ama işin sonunda üçümüz de kan revan içinde kalsak da kurtulmuştuk.

Birimiz olmadan bu hikâyenin sonu mutlu bitmezdi. Onca kötü ihtimalin arasında mucizevi bir şekilde iyi ihtimali yaşıyor-duk.

Yaşıyorduk.

Aslında önemli olan tek şey buydu.

Kahvelerimizi içip kalktık. Murat işinin başına dönmek için yanımızdan ayrılacaktı ama önce bana bir şey söylemek için dudaklarını araladıysa da vazgeçti, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gelişigüzel el sallayarak arabasına bindi. O gözden kaybolana kadar onu izledim.

Poyraz'la yurda doğru yürürken Toto önden koşturuyordu. Onu yurda alamayacağım için Poyraz'la kalacaktı. Artık onda kalmasında bir sorun yoktu. Önceden korkuyordum ama şimdi Toto için ondan daha fazla güvendiğim kimse yoktu. Oreo'yu koruyamamıştı ama Toto için en iyisini yapacaktı.

Yol ayrımında durduk ve birbirimize doğru döndük. Toto durduğumuzu fark edip etrafımızda koşturmaya, tatlı tatlı havlamaya başladı. Onun bu hâllerine gülerken birbirimize baktık. Birbirimize bakarken gülümsemelerimiz dudaklarımızda asılı kaldı, birer tebessüme dönüştü.

Ona güveniyordum ve hayatımda bir noktadan fazlası olup ek senimi kaydırmaya devam etmesini istiyordum.

Siyah gözlerinde yıldızlardan öte ışıkları görmeyi sabah rutim hâline getirmeyi istiyordum.

Uzanıp elimi tuttu ve parmağımın üzerindeki dövmeyle okşarken bir anlığına gözlerini benden kaçırdı.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Teşekkür etme bana, hata ettim. Bizi o duruma düşürdüm.”

“Hayır.” Başını iki yana sallayarak reddetti bu düşüncemi. “Bana inanmamakta haklıydın. Ben bile inanmakta güçlük çekiyordum kendime. Bir katili öldürmek istedin sen.”

“Annem kötü sandığımı birinin iyi çıkabileceğini söylediğinde onu dinlemeliydim. O yüzden ne sen teşekkür et ne de ben edeyim.”

“Tamam,” derken başını salladı. “Öyle olsun.” Sesli bir nefesi içine çekti. “O zaman yarın terapiden sonra kahve içelim. Söz veriyorum, bu kez yağmur dansı yapmayacağım.”

Poyraz her ne kadar iyileşmiş gibi görünse ve bedenen hayatta kalsa da ruhen yaralarla doluydu. Onu iyileştirecek olan yalnızca

ben değildim. Ya da babasının ölmüş olması, her şeyin bitmiş olması. Ruhunda açılan yaralar için bir psikiyatristten haftada dört gün terapi alıyordu. Aslında rehabilitasyon merkezine yatması önerilmişti fakat Poyraz yatılı olarak kalmak istemediğini, gerekirse her gün merkeze gidip saatlerce psikiyatristi ile konuşabileceğini söyleyerek ikna etmişti herkesi.

Rehabilitasyon merkezi yolunda kaç ayını ya da kaç yılını geçirecekti, henüz bilmiyorduk ama onun iyileşeceğine, bunun için her şeyi yapacağına emindim.

Geçmiş, yaşadıklarını unutamasa bile onlarla barışacaktı bir gün. Zaten iyi bir adamdı ama iyi de hissedecekti zamanla.

“Şehir sana ağlıyormuş, Poyraz.” Elimi kaldırıp gökyüzünü gösterdim. “Baksana, gökyüzü şimdi nasıl da mavi, bulutsuz ve güneşli. Gökyüzünü dinlemeliydim. O da senin gibi bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş meğer.”

“Hımm,” derken uzanıp bir anda yanağıma bir öpücük bıraktı. Dudaklarımı hızla araladıysam da şaşkınlıktan cümle kuramadım. “Yağmur yağarsa öp beni o hâlde.”

Sıcaklık, karnımdan yükselip boğazıma tırmandı ve yanaklarıma ulaştı. Kıpırmızı kesildiğime emindim şimdi.

“Yağmura ihtiyacımız var mı sahiden?” diye sordum kendini bilmez bir hâlde. Nasıl kurmuştum bu cümleyi, bilmiyordum. Kendimden geçmişim öylece. Belki de bunu yeniden ilk karşılaştığımız anda söylemeliydim. Bizim hiç yağmura ihtiyacımız olmamıştı, yağmuru bahane etmiştik.

Gözlerinden bir parıltı geçip gitti. Yüz hatlarımda, gözlerimde o kadar uzun süre oyalandı ki bir anlığına yanlış bir şey söylediğimi düşündüm. Yanılmıştım, yanlış bir şey yoktu ortada.

Poyraz tuttuğu elimden beni kendine doğru çekti, diğer elini belime sardı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırıp beni öptü.

Göğüs kafesimde bir yağmur başladı. Hatta bu bir fırtınaydı, kuruyan bütün çiçeklerim bu yağmurda ıslanıp yeniden yeşermişti

Sıcak dudaklarının arasında eriyip kayboldum. Öpücüğü zihnimdeki fırtınayı durdurdu, kalbimdeki fırtına yolunu buldu ve her şey rayına oturdu.

Nefretim insanlığa sanıyordum. Onlardan nefret ettiğim için uyumsuz, huysuz olduğumu düşünüyordum ama yanıltmış- tım. Ben yalnızca Poyraz'ı kaybettiğime üzülmüş, bütün hıncımı önüme çıkan herkesten almıştım.

Şimdi başka biriydim, yıllar önce Poyraz'la tanışan ve mor toka takan o kız çocuğuydum. İnsanlarda hata aramıyordum, küçük intikam oyunlarına heveslenmiyordum.

Poyraz geri çekilmek için hazırlandığında elimi tişörtünün ya- kasına uzattım, tuttum ve onu iyice kendime doğru çektim.

Beni öpmeye devam etmeliydi, onu öpmeliydim. Aramızda çe- kimi daha fazla yalanlayamayacak, görmezden gelemeyecektim.

Dudaklarıma doğru kıkırdağında elimi tişörtünden çekip boy- nuna uzattım ve dudaklarımı onun dudaklarına daha sert bastır- dım.

“Dünyanın en mutlu insanıyım şimdi,” diye fısıldadı dudakla- rıma doğru, öpücüklerinin arasından. “Bulutlara da ihtiyacım yok üstelik. İçimdeki çocuk bile dans ediyor, gülümsüyor.”

“Eros'un işi olmalı,” dedim nefes nefese geri çekilirken. “O ar- sız buralarda bir yerde.”

Bu söylediklerim Poyraz'a esaslı bir kahkaha attırdı. Sonra beni iyice kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne bastırarak ben de ona sarıldım. Elini saçlarımin arasına daldırdı, özenle okşadı.

“Teşekkürler, Eros!”

Poyraz'ın karnını çimdiklediğimde kahkahası yeniden kulak- larıma doldu. Onun gülmesini seviyordum. Artık üzölsün istemi- yordum. Poyraz Viran benimle birlikte son ânına kadar gülme- liydi. Geçmişin acısını çıkara çıkara, kahkahalar içerisinde.

Alnıma bir öpücük bıraktı. “Hadi bakalım, yurda gidip işlerini hallet. Yarın bizim.”

Sesli bir iç çekerek geriledim. “Yarın ve diğer bütün günler.”

Çehresinde çapkın bir ifade dolandı. “Bu bir evlilik teklifi miydi?”

Dudaklarım hızla aralandıysa da hemen cevap veremedim. Ağzım yarım açık kaldı. O ise epey eğleniyor gibi görünüyordu.

“Toto!” dedim hemen ve elimle Poyraz’ı işaret ettim. “Saldır!”

Toto havlayarak Poyraz’a doğru koşturduğunda Poyraz Toto’nun beni anlamasına şaşırarak geriye doğru kaçmaya başladı. Yüzünde ilk anda oluşan ifade ise beni hemen kahkahalara boğdu.

Toto’ya bunu öğretmek biraz zamanımı almıştı ama Oreo’dan deneyimliydim. *Saldır*, dediğimde korkutuyordu karşısındakini. Isırmayacaktı ama bir süre Poyraz’ı kovalayacaktı.

“Ekin!” diye bağırarak koşan Poyraz’ın arkasından el salladım.

“Görüşürüz!” Ve hemen ardından hızlıca ekledim: “Acılarını asla altı saniyeye sığdırmayacağıma söz veriyorum. Seni görmezden gelemeyecek kadar çok seveceğim.”

Bir anlığına duraksadı, bana bir cevap vermek istedi ama Toto ona izin vermedi. Dudakları aralandığı gibi kapandı ve koşturdevam etmek zorunda kaldı. Arkasından gülmeye devam ettim.

O koşarak gözden kaybolunca gülerek yurda doğru ilerledim. Güvenlikten geçip binaya giriş yaptığımda beni gören herkes geçmiş olsun dileklerinde bulunuyor, iyi niyetle yanıma yaklaşıyordu. Terslemiyordum onları, gülümsüyordum aksine. Eskiden olsa bazılarının bakışlarında bir mana arar, terslerdim elbette.

Odamın olduğu kata çıktığımda koridorun sağ tarafında kollarını göğsünde bağlamış, beni bekleyen Yeliz’i gördüm. Sırtını duvara yaslamıştı, dudaklarında şeytani bir gülümseme dolanıyordu.

Eski Ekin olsa ona yaklaşıp, ağza alınmayacak laflar eder ve Yeliz’in gururunu zedelerdi ama ben yapmayacaktım.

Yeliz’in bana bunu yapmasını hak etmişim. Yoktan yere saçını kesmişim, bir de bu konuda kendimi haklı görmüştüm. Kendime düşman edinmekteki cesaretim hayranlık uyandırıcıydı ama bu değildi.

Yeliz'e gülümseyerek el salladığımda şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Kollarını çözdü, dudaklarındaki gülümseme hızlıca silindi.

Birinin kötü olup olmadığına, ceza çekmesi gerekip gerekmediğine biz karar veremezdik. Çünkü kötü sandığımız biri iyi çıkabilirdi, yalanlar yalanlarla süslenip gerçeği saklayabilirdi.

Odaya girer girmez ilk işim tişörtümün altında kalan kolyeyi zincirinden koparıp çıkarmak ve çöp kovasının içine atmak oldu.

Bir kolyeyle başlayan bu hikâye kolyeyle son buldu.

Poyraz

Kitaplardaki kötü adamlardan bir farkım var. Geçmişimiz benzer ama sonumuz farklı. Benim sonumu seçimlerim belirledi.

Hiçbir zaman kötü bir adam olmak istemedim. Buna inandım, doğru ama istemedim bunu. Aksine, kaçtım bu gerçekten. Babam beni kandırdı, öyle olduğumu düşündürdü.

Onca acıyı çekmiş bir çocuk nasıl olur da kötü yolu seçmezdi ki?

Seçim, işte bu. Bütün mesele seçimlerimizde saklı. Kötü olmak bir hastalık değilse seçimdir. Aksi hâlde dünya intikam ateşiyle yanan insanların ateşleriyle yanıp kül olmaz mıydı?

Geçmişimin karanlığına bir güneş gibi doğan Ekin kurtardı beni.

Her insanın karanlığına doğacak bir güneşi olduğuna inanıyorum artık. Yalnızca güneş doğana dek acıyla savaşmak gerek. Acı, hayatın çekilmez bir parçası. Ama güneşe bakın, nasıl da güzel parlıyor.

SON

YAZAR NOTU

Bu kitabı yazdım çünkü kötü geçmişı olan bir insanın kötü biri olmak zorunda olmadığını anlatmak istedim. Kötü olmanın zihinsel bir hastalık değilse seçim olduğuna değinmek istedim.

17 Numara bana *Altı Saniye*'yi yazmakta ilham oldu. Evet, kendi kitabım bir başka kitabıma ilham oldu. Karakterler hakkındaki yorumlarınız etkiledi beni. Bazılarının, iyi ve kötüyü geçmişine göre yargıladığını fark ettim. Geçmişin, kötülüğü seçen birini haklı çıkarabileceğine inananlar vardı.

Poyraz benim kötü olmayı en çok hak eden karakterimdi ama o bizi seçimleriyle köşeye sıkıştırdı. Sırf bu seçimleri yüzünden mutlu bir sonu olmayacağını bile düşündüm.

İnsanları en ufak bir hatalarında bile cezalandırıp yaralarına önem veren Ekin'e karşı binlerce yarasına rağmen insanları cezalandırmayı kendinde hak görmeyen Poyraz.

Yeniden karşılaşmalar, kaderin küçük oyunları, beklenmedik mucizeler, saniyelerin değiştirdiği büyük hayatlar.

Tekrar soruyorum: İnsanın geçmişı, gelecekte kötü biri olup olmayacağını belirler mi?